CĂRȚI ROMANTICE

Magie furată

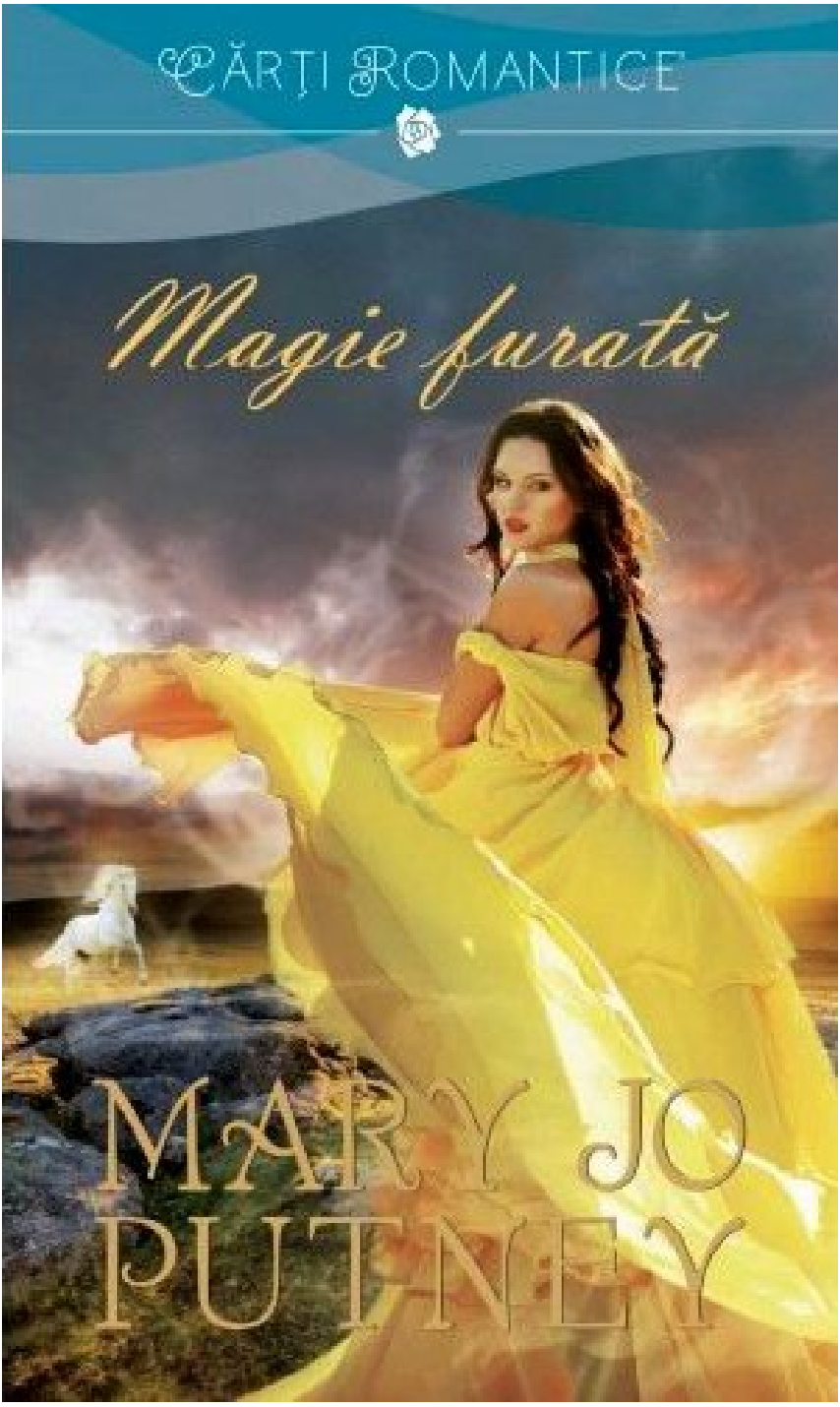

MARY JO PUTNEY

MARY JO PUTNEY
MAGIE FURATĂ

***Stolen Magic* by Mary Jo Putney**

Copyright © 2005 Mary Jo Putney
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate de Grupului Editorial Litera
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Mira Velcea, Diana Calangea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Adela Crăciun

capitolul 1

Monmouthshire
1748

Fiind conte de Falconer, Simon Malmain călătorea cu o suită de trăsuri, vizitii şi, bineînţeles, cu valetul lui. Însă de această dată, pentru că era cel desemnat să aplice decretele Consiliului Protectorilor, era singur, o umbră învăluită în întunericul nopţii.

Cerul era plin de nori negri, atmosfera perfectă pentru o acţiune cu caracter secret. Simon era îmbrăcat în negru, şi până şi părul blond îi era acoperit de un tricorn. Nu din cauză că s-ar fi temut de Lord Drayton, ale cărui puteri erau mai puţin impresionante decât ambiţiile sale, dar un vânător priceput nu lasă nimic la voia întâmplării.

Simon îşi lăsase calul pe un câmp din apropiere ca să poată ajunge neobservat la castelul Drayton. Studiase de la distanţă construcţia şi vorbise cu un fost servitor care îşi părăsise slujba de la Drayton de teamă să nu-şi piardă sufletul. Proprietarul era acasă, recent întors de la Londra, unde Drayton deţinea un portofoliu de ministru. La un moment dat, Simon avusese intenţia să îl înfrunte în oraş, dar decisese până la urmă că era mai bine dacă alegea o zonă mai îndepărtată. Dacă urma să aibă loc o bătălie magică, cu cât erau mai puţini afectaţi, cu atât mai bine.

Castelul se înălţa pe un povârniş stâncos aflat într-un meandru al unui râu micuţ ce se varsă în Severn. Clădirea originală fusese modernizată şi extinsă de-a lungul secolelor, dar dedesubtul ei se înălţa în continuare dealul impozant asemenea unui zid menit să respingă eventualele atacuri. Soldaţilor le-ar fi fost extrem de greu să pătrundă în castel. Nu însă şi lui Simon.

Prima barieră de care dăduse fusese aproape de vârful zidului natural. Era un scut de avertizare surprinzător de eficient. Asta însemna că Drayton avea deja experienţă acum. Simon schiţă câteva simboluri la repezeală, cu o

singură mână. În aura aceea de energie se deschise o gaură de mărimea unui om. Trecu prin ea şi închise bine portalul în urma lui. Ar fi putut anula complet scuturile de avertizare, dar nu ar fi avut niciun rost să atragă prematur atenţia lui Drayton.

Următorul obstacol întâlnit consta în porţile închise. Din fericire, exista şi o uşiţă decupată în perete, ascunsă în mare parte de vegetaţie. Încuietoarea ei vrăjită nu avea cum să reziste în faţa lui Simon. Amortiză scârţâitul uşii şi o închise în cea mai mare linişte. Era mai bine să o lase descuiată. Se îndoia că va trebui să plece în grabă, dar nu strica să-şi ia măsuri de precauţie. Ofiţerii care aplicau legile Protectorilor şi care doar făceau presupuneri aveau şanse mici să moară în patul lor.

Rămase în umbra zidului şi apelă la simţurile interioare pentru a studia curtea. Doi paznici plictisiţi stăteau de strajă în turnuleţul care se întrezărea deasupra porţilor castelului. Într-o Anglie paşnică, asta îl caracteriza pe Drayton ca fiind un om extrem de suspicios. Fără îndoială, produsul unei conştiinţe încărcate.

Înainte de a intra, Simon studie donjonul. La ora aceasta, majoritatea servitorilor dormeau deja prin mansarde sau grajduri, într-o clădire separată, aflată în spatele castelului. Îşi încreţi nasul, dezgustat, când simţi energia locului. Cruzime, corupţie, iar majoritatea ocupanţilor emanau fie frică, fie brutalitate. Simţi atingerea de argint viu a energiei degajate de o femeie activă, probabil o servitoare foarte tânără. Aprecie că, în scurt timp, aceasta va avea suficiente motive să-şi blesteme părinţii că au trimis-o să lucreze sub comanda lui Drayton. Poate chiar sub Drayton, la propriu. Încă un argument pentru a-l înfrunta acum, înainte de a face şi mai mult rău.

Camera de pe colţ de la etajul al doilea era luminată puternic, şi intui că Drayton lucra acolo. Energia îi era netulburată – încă nu remarcase că îi pătrunsese cineva în castel.

Învăluit într-o vrajă de îndepărtare a privirii, Simon traversă curtea şi urcă scările spre donjon. Gărzile din

turnuleţ nu reacţionară în niciun fel. Oricum n-ar fi putut să sesizeze decât o umbră.

Zăvorul uşii spre donjon era vechi şi primitiv, uşor de deschis. Păşi în bezna absolută din holul de la intrare. Se opri să verifice dacă exista vreo prezenţă vie în zonă, după care invocă o scânteie de lumină magică în palmă. Nu o aprinse tare, ci doar cât să-şi poată ilumina calea prin sala principală şi apoi pe scări. Pulsul i se acceleră pe măsură ce urca, ştiind că se apropia deznodământul vânătorii. Deşi acţionase prin voinţa consiliului pentru a impune legile Familiilor, vânătoarea în sine vizase o nevoie străveche, mult mai primitivă.

Pe sub uşa camerei din colţ se strecurau raze luminoase. Nu întâmpină nicio rezistenţă când învârti mânerul uşii. După cum bănuise, era o cameră de lucru, somptuos mobilată şi bine luminată. Strălucirea lămpii ricoşa din decoraţiunile în formă de frunze de pe mobilă şi din rama oglinzii de deasupra căminului.

Simon nu pierdu timp cu trecerea în revistă a mobilei. Era interesat doar de Lord Drayton, bărbatul care stătea în spatele biroului impresionant amplasat cu faţa spre uşă. Peruca lui pudrată şi veşmintele din brocart erau cât se poate de potrivite unui palat regal. Simon îşi găsise prada.

Drayton îşi înălţă capul când îl auzi intrând pe Simon. Pe chip nu i se citea nicio umbră de surprindere. Sau poate… o urmă de satisfacţie? Precis nu.

— Ia te uită, mult stimatul Lord Falconer, îmbrăcat ca un tâlhar la drumul mare, remarcă ironic Drayton. M-am întrebat când vei veni după mine. Te aşteptam mai devreme.

— Strânsul dovezilor necesită timp. Vocea lui Simon era glacială, dar mintea lui trase un semnal de alarmă. Nu era normal pentru un vrăjitor să fie atât de relaxat în momentul în care se confrunta cu un ofiţer al Consiliului Protectorilor. În cazul dumitale nu a fost dificil. În ultimul timp ai încălcat legea Protectorilor fără să te mai fereşti.

Drayton se lăsă pe spate în scaun, în timp ce se juca absent cu pana din mâna sa.

— De ce sunt acuzat?

Simon scoase un document împăturit dintr-un buzunar interior şi-l lăsă pe birou.

— Aceasta este o listă cu ce ştiu şi ce pot demonstra, deşi n-am niciun dubiu că mai sunt multe altele. Ţi-ai folosit puterea cu lăcomie şi egoism, şi ai făcut rău multor inocenţi pe parcurs. Scutură din cap, încă uimit de asprimea celuilalt. Cum ai putut încuraja revolta iacobită, ştiind cât de mulţi vor muri? Nu ţi-a părut rău de toate sufletele acelea pierdute?

— Nu în mod special. Puţini dintre cei morţi sunt o mare pierdere pentru omenire.

Simon încercă să-şi stăpânească furia provocată de cuvintele lui. Nu l-ar fi avantajat deloc dacă-şi pierdea controlul.

— Îţi sugerez să te uiţi peste documentele acuzatoare. Dacă ai ceva de comentat, acum este momentul.

Drayton răsfoi paginile.

— Un document admirabil conceput. Sprâncenele i se arcuiră când ajunse la ultima pagină. Nu credeam că vei descoperi şi asta. Foarte bine. Faci cinste spiţei dumitale. Aruncă hârtiile înapoi pe birou. După cum bănuieşti deja, lista fărădelegilor mele nu este completă, dar arhisuficientă pentru scopurile dumitale.

Discuţia asta nu decurgea deloc bine. Drayton se comporta ca şi cum ar fi fost invulnerabil, deşi puterile lui magice nu depăşiseră niciodată un nivel mediu. Simon începu să analizeze pe tăcute camera, în căutarea unor anomalii periculoase. Spuse însă cu voce tare:

— După cum ştii, sunt două stadii de cenzură. Ai admis de bunăvoie că ai violat legile Protectorilor. Eşti gata să juri cu sânge că nu vei mai face niciodată asta?

Drayton zâmbi alene.

— Doar nu-ţi închipui că o să fac aşa ceva.

— Şi chiar dacă ai face-o, nu pot să cred că o să te şi ţii de cuvânt, replică sec Simon. Nu-mi laşi altă alternativă decât să te deposedez cu forţa de puteri.

— Dezarmează-mă, Falconer. Drayton îşi îngustă ochii

spre el. Dacă poţi.

Simon ezită o clipă – procedura de distrugere a puterilor magice ale cuiva nu era plăcută pentru niciuna din părţi, şi arareori se apela la ea. În acelaşi timp, şi instinctul îl avertiza să fie atent – reacţia lui Drayton faţă de confruntarea aceasta nu avea sens. Simon detectă un fir firav de energie trimis de Drayton către o destinaţie necunoscută, dar în rest, nimic neobişnuit. De ce era bărbatul acesta atât de stăpân pe sine…?

Drayton întinse încet o mână spre sertarul biroului. Văzând prin vrajă, Simon rămase cu privirea pironită de uimire, în timp ce celălalt scotea un pistol. Chiar îşi închipuia Drayton că o apărare atât de frivolă l-ar fi putut scăpa de rigoarea legii? Cu o mişcare rapidă din mână pentru a canaliza energia, Simon distruse mecanismul intern al pistolului – iar în aceeaşi clipă fu lovit de o putere magică mai intensă decât orice simţise vreodată. Fiece fibră a fiinţei lui era atacată, ruptă şi sfărâmată.

Rămase fără aer şi îşi dădu seama că era în cădere, incapabil să întreprindă ceva, cu atât mai puţin să riposteze. Drayton scosese pistolul pentru a-i deturna atenţia de la adevăratul atac. Dar de unde mama naibii avea ticălosul asemenea puteri? Era ceva mai mult decât impresionant, cu mult mai măreţ decât orice altceva făcuse nemernicul vreodată. O asemenea putere nu putea veni de nicăieri.

Reuşi să-şi trezească al şaselea simţ, ocazie cu care constată cu surprindere că firicelul de energie pe care îl văzuse ataşat mai devreme de Drayton se transformase într-un râu de foc. Din Drayton se revărsa cea mai pură energie, canalizată în valuri neiertătoare ce îl împresurau pe Simon. În agonie, se zvârcoli pe podea, simţind că era ars de viu. Mâinile şi picioarele i se strâmbau şi îşi reveneau la loc ca mistuite în flăcările unui fierar. Pulsul îi zvâcnea în urechi, acoperind aproape complet râsetele lui Drayton şi sunetele acelea ciudate de trosnire.

Încercă să-şi adune puterile, dar era copleşit, paralizat atât fizic, cât şi magic. Mintea i se fracturase, topită în

flăcările vrăjite ale lui Drayton.

— Demult aştept să-ţi fac asta, Falconer, şuieră bărbatul. Ai crezut, în aroganţa ta, că mă poţi înfrânge. Şi iată că te-am biruit.

Simon fu scuturat de un nou val de energie, care trecu prin el ca un fulger. Murea? Întotdeauna crezuse că moartea va veni în linişte, nu cu un iad agonizant de flăcări.

Ultimul zvâcnet de energie transformatoare îl aruncă în inconştienţă. Apoi, slavă cerului, durerea începu să se estompeze. Trase concluzia că nu fusese inconştient decât o clipă şi se chinui să se pună din nou pe picioare. În mod ciudat însă, corpul nu-i dădea ascultare. Încerca să se sprijine nu pe mâini, ci pe… pe picioarele din faţă.

Se întrebi dacă nu cumva visa şi se ridică cu greu, constatând că avea o imagine distorsionată a camerei. Nici un vis nu putea fi atât de real. Mirosul de cărţi, cerneală şi praf era foarte intens şi îl simţea foarte clar.

Se întoarse, şi mai că se împiedică. Trupul nu-i mai aparţinea. Vru să se uite în jos şi trebui să-şi rotească uşor capul ca să vadă. Absolut de necrezut, dar zări patru copite despicate încâlcite prin stofă neagră – resturile sfâşiate ale hainelor sale. Îl cuprinse panica şi îl căută din priviri pe Drayton, care nu-ţi nu-i încăpea în piele de încântare.

Un tăvălug de frică îl invadă pe Simon când recunoscu răutatea fără seamăn de pe chipul celuilalt. Se retrase mai departe de Drayton, iar coada îl biciui prin aer. Coada? Îşi roti disperat capul, dând cu fruntea de dulapul din spatele lui. Ignoră durerea şi se zgâi în oglinda de deasupra căminului. Din ea îl privea un inorog alb ca spuma laptelui.

capitolul 2

Simon se uită îngrozit la imaginea reflectată în oglindă. Nu mai semăna deloc cu el, era doar o creatură mitologica cu părul deschis la culoare, fildeş argintiu şi ochi cuprinşi de frenezie. Coada care i se mişca din reflex era

lungă, iar în capăt avea un pămătuf de blană – era coadă de leu, nu de cal, deşi restul corpului şi coama erau de cal. Nu cu capul se lovise de bibliotecă, ci cu cornul spiralat care îi ieşea într-un mod bizar din fruntea ecvestră.

În pofida a ceea ce vedea cu propriu ochi – ochi situaţi în lateral, nu în faţă – îi venea greu să accepte imaginea. Fusese oare capabil Drayton să creeze o iluzie atât de vie, încât să pară reală?

— Nu-ţi vine să crezi, aşa-i? râse Drayton. Te-ai transformat într-un animal legendar – unul care-mi va da mai multă putere decât a avut oricare alt Protector care a trăit vreodată.

Simon simţi că ameninţarea se strângea sufocant în jurul lui. Ştia sigur că studiase lucruri importante despre unicorni, dar mintea nu îi funcţiona aşa cum trebuie. Informaţia de care avea nevoie zăcea undeva dincolo de puterea lui de înţelegere.

— Dacă ţi-a mai rămas măcar o brumă de creier pentru a înţelege situaţia în care te afli, Falconer, poate ar fi cazul să-ţi spui rugăciunea.

Drayton rosti ceva în şoaptă şi făcu un gest, aruncând o vrajă pentru a-l ţintui locului. În jurul lui Simon se iscară vârtejuri de energie pură care îl imobilizară. Drayton dădu satisfăcut din cap, după care îşi îndreptă atenţia către următoarea vrajă. Murmură o incantaţie lungă ce provocă apariţia unui şuvoi împletit de lumină care îi înconjură pe amândoi.

Mintea ameţită a lui Simon înţelese că Drayton se pregătea deja pentru săvârşirea unui act complex de magie ritualică, aşadar avea nevoie doar de câteva comenzi pentru ca vraja să se contureze periculos şi să prindă viaţă. Asta îl făcu pe Simon să-şi smulgă din străfundurile memoriei una dintre informaţiile pe care le aflase când se ocupase de studiul unicornilor: cornul oricărui unicorn ucis într-un ritual magic se transforma într-un instrument cu o putere neasemuită. Drayton intenţiona să-l omoare pe Simon şi să-i ia cornul, reuşind dintr-o singură lovitura să-şi nimicească un duşman şi să-şi sporească puterile.

Îl cuprinse o furie oarbă. Începu să lupte împotriva energiei care îl încătuşa, dar cu cât se zbătea mai mult, cu atât strânsoarea era mai puternică.

Cornul. Cornul de unicorn avea calităţi magice. Îşi răsuci capul şi înfipse obiectul spiralat într-unul dintre cordoanele energetice care îi prinseseră picioarele de dinapoi. Se zgârie rău la picior cu vârful cornului, dar fâşia de lumină cedă. Le împunse şi pe celelalte în continuare cu mişcări bruşte şi repezite, până reuşi să-şi elibereze picioarele. Spumegând de furie, îşi cobori cornul şi se repezi să îl atace pe Drayton.

Reuşi aproape să-l împungă pe magul renegat, iar Drayton se aruncă în spatele biroului masiv, iar în acelaşi timp îşi ridică un scut în faţă. Simon lovi scutul de câteva ori fără niciun efect, după care îşi dădu seama că Drayton murmura o nouă vrajă. Era timpul să plece.

Sări peste birou dintr-o singură mişcare, resimţind un şoc groaznic în momentul în care rupse cercul ritualic. Însă uşa nu o putea deschide fără mâini. După o clipă de debusolare, se roti şi se ridică pe picioarele din faţă, arcuindu-şi trupul pentru a izbi cu toată puterea în uşă cu copitele din spate. Zăvorul se cutremură. O luă la sănătoasa din cameră, dar mai apucă să vadă că lăsase urme adânci de copite pe lambriurile elegante.

Ajunse într-o clipă în capul scărilor, apoi se opri atât de brusc, încât fu aproape să cadă. Cum ar fi putut coborî treptele fără să-şi rupă picioarele sau gâtul? Cu spatele? Încercă să ia în calcul toate opţiunile, dar minat încă îi juca feste.

— Blestemat să fii, Falconer! se auzi, din camera de lucru, strigătul furios al lui Drayton.

Simţind că magia îşi strângea din nou laţul în jurul lui, Simon se dezlănţui instinctiv şi cobori fără să mai stea pe gânduri câte trei trepte deodată, bazându-se doar pe noroc şi pe echilibrul instinctual de animal. Traversă ca un fulger holul mare spre ieşire, în timp ce pe o uşă laterală dădură buzna mai mulţi servitori pe jumătate dezbrăcaţi care îi blocară calea. Drayton răcni de etaj.

— Opriţi sălbăticiunea, dar nu o omorâţi?

Simon îşi plecă iute capul şi luă poziţia de atac. Toţi servitorii tremurau de frică, cu excepţia unuia. Acesta înhăţă un scaun de spătar şi îl agită prin faţa lui Simon. Un cal obişnuit s-ar fi speriat şi ar fi dar înapoi. Simon se feri doar cât şi îşi la avânt ca să lovească scaunul şi servitorul deodată, cu umărul său puternic. Scaunul zbură cât colo, iar servitorul se izbi, urlând, de perete.

Când ajunse la uşi, Simon ştia deja şi se rotească şi să se opintească înainte. Lemnul era mult mai solid decât cel al uşii biroului şi nu cedă din prima, dar sub povara copitelor lui puternice se cutremura zdravăn.

Zăvorul se sparse după câteva lovituri hotărâte. Simon îşi răsuci brusc corpul şi ieşi afară. Curtea era la doar câţiva paşi în faţă. Ajunse pe pământ dintr-o singură săritură. Simţi o durere acută în copitele şi picioarele din spate când ateriză, dar nu suficient de mare încât să încetinească.

Porţile din zidul exterior erau masive şi cu mult mai înalte decât el. Sări în dreapta, bucuros că lăsase deschisă uşa din dos. Se deschidea înspre exterior. Deci putea ieşi cu uşurinţă – doar că dădu cu capul de prag, încă nedeprins cu dimensiunile noului său crup. Se aplecă şi trecu prin uşă, simţind cum i se zgârie pielea de margini.

Lăsă în urmă castelul Drayton şi galopă pe deal în toată splendoarea emanată de forţa şi viteza forţei lui de unicorn. Era liber… Era prizonierul magiei negre. Părticica din el care mai era încă Simon încercă să facă abstracţie de exaltarea care îi cuprinsese mintea pentru că putea alerga cu o asemenea viteză. Trebuia să-şi facă un plan, un plan, trebuia să vadă ce putea tace în continuare – dar animalului din el nu-i păsa decât de vântul care-i flutura în coamă şi de ţărâna de sub copitele iuţi.

Ştiind cât de vizibil îi era părul alb şi strălucitor, goni cu viteză maximă spre pădurea din apropiere care ducea spre Wales. Ajunse la o distanţă sigură de castel şi se opri sub un copac, gâfâind mai mult de uimire decât din pricina efortului depus. Recunoscu, mai mult ca să facă haz de

necaz, că avea dreptul să fie uimit de situaţia lui actuală. Măcar pentru moment scăpase din ghearele morţii. Descoperi că, în ciuda confuziei din mintea lui, putea încă raţiona, deşi într-un ritm lent şi cu dificultate. Nu era în stare să-şi aducă aminte exerciţiile de matematică pe care le studiase pentru propria desfătare, dar încă îşi mai putea aminti că făcuse asta la un moment dat. Era încă, mai mult sau mai puţin, el.

Putea desface vraja de transformare? Încercă să-şi invoce forţele magice, dar fără succes. Din ce în ce mai îngrijorat, făcu un test pentru a vedea dacă era în stare măcar de o vrajă măruntă. Lumina de mag era ceva natural pentru el – o crease încă din leagănul prunciei. Nu, nimic. Încercă şi alte farmece simple, însă se lovi de acelaşi insucces. Cum putea să trăiască fără magie? Nici nu voia să se gândească la varianta asta. Undeva există o soluţie prin care îşi putea recăpăta puterile. Trebuia doar să o găsească.

Îşi frecă uşor capul de copacul la umbra căruia stătea. Tot gânditul ăsta îi dădea migrene – creierul unui unicorn nu era conceput pentru gândire raţională. Asta însemna că trebuia să gândească cât putea de mult pentru a-şi menţine pe cât posibil latura umană. Mintea puternică şi disciplinată a lui Simon Malmain era în pericol de a fi subminată de corpul de animal în care era captiv.

Furia absolut nimicitoare pe care o resimţise pe când încercase să scape din castel nu se asemuia cu nimic din viaţa lui pe care o dusese sub formă umană. Întotdeauna fusese cunoscut pentru calmul său şi pentru capacitatea de a ţine capul sus în orice situaţie. Acum tot calmul acela se evaporase, la fel ca şi corpul lui omenesc. Dădu din coadă, neliniştit, apoi se dispreţui pentru un gest atât de necaracteristic unui om.

Ce ştia despre unicorni? Se credea că există doar în legende, dar de multe ori legendele erau inspirate din realitate. Tradiţia spunea că unicornii erau luptători acerbi şi atât de sălbatici, încât era imposibil să captureze cineva unul în viaţă. Puteau fugi mai repede decât orice altă

creatură, calitate extrem de utilă având în vedere valoarea nepreţuită a cornului, ce îi mâna pe vânători să pună capcane şi să măcelărească inorogi ori de câte ori aveau ocazia. Aşadar, era posibil ca unicornii să fi existat cu adevărat şi să fi fost vânaţi până la extincţie. Oricare ar fi fost adevărul, era cert că el era unicorn acum.

Existaseră oare şi unicorni femele? De asta chiar că nu auzise niciodată. Poate cornul era un simbol prea puternic al potenţei masculine pentru ca miturile să istorisească doar poveşti cu unicorni masculi. Sau poate că femelele acestei specii nu aveau corn şi, prin urmare, nu prezentau interes pentru vânători, aşa că fuseseră omise până şi din legende.

Îşi reluă mersul şi încercă să îşi evalueze noul trup. Se simţea zvelt şi puternic. Chiar dacă Drayton trimisese călăreţi pe urmele lui, Simon se îndoia că exista vreun cal care să-l poată prinde din urmă. Îşi înălţă capul şi trase pe nări aerul rece al nopţii. Simţurile îi erau mult mai acute. Mirosurile pădurii aveau o densitate stratificată pe care nu o mai sesizase niciodată, iar auzul şi vederea i se ascuţiseră.

Stomacul începu să îi chiorăie de foame. Ce mâncau inorogii? Se gândi la o friptură de vită, dar imediat scutură din umeri. Fără carne. Iarbă? Nările îi fremătară şi îşi dădu seama că peticele de verdeaţă de sub picioarele lui miroseau chiar atrăgător. Îşi coborî capul şi începu să pască. Acceptabil, deşi i-ar fi fost mai pe plac o găleată de ovăz. Constată că păscutul îl liniştea, ocazie cu care mintea i se mai limpezi puţin.

Ce putea face acum? Chiar dacă s-ar fi putut duce fără a fi văzut la casa unui prieten Protector, se îndoia că ar fi putut fi recunoscut. Simon se imaginã desenând un mesaj cu copita în praf şi simţi că i se face rău când constată că nu mai ştia să scrie. Cititul şi scrisul erau activităţi ce-i depăşeau posibilităţile actuale, iar incapacitatea de a le executa era la fel de gravă ca şi imposibilitatea de a-şi pune în practică puterile magice.

Oare era posibil ca un Protector cu un simţ dezvoltat

de empatie să îi poată sesiza esenţa umană? Poate un prieten apropiat, aşa ca Duncan Macrae sau ca soţia lui cea inteligentă, îl putea recunoaşte pe Simon, dar aceştia erau taman în îndepărtata Scoţie.

Deşi îi zvâcnea capul, singurul plan pe care reuşi să-l facă fu să nu se ducă prea departe până când era în stare să-şi înţeleagă mai bine opţiunile. Putea să-l înfrunte pe Drayton şi să-l oblige să-i dezlege vraja? Cum naiba să izbutească aşa ceva – să-l împungă pe Drayton cu cornul? De parcă magul renegat ar fi stat pe loc să aştepte să fie străpuns!

Vrând să scape de senzaţia intensă de disperare Simon acceleră ritmul şi alergă în galop până găsi o cărare îngustă, arareori folosită. Avea nevoie de timp – timp să înţeleagă transformarea la care fusese supus, pentru a evalua ce îi mai rămăsese din puteri.

Avea timp suficient înainte ca latura lui animalică să cotropească tot ce mai avea omenesc în el? Cu inima bătându-i nebuneşte, acceleră şi mai tare şi se pierdu în inima pădurii.

*

Cele mai bune nopţi pentru braconaj erau cele în care cerul era plin de nori negri. Cei doi bărbaţi sumar îmbrăcaţi se descurcaseră bine, iar acum se întorceau spre casele lor cu tolbele pline. Auziră tropot de cap şi se retraseră, fără să scoată un cuvânt, la umbra copacilor care mărgineau poteca din pădure.

Bărbatul mai scund şopti aproape insesizabil:

— Ce nebun călăreşte la ora asta, Ned? Şi cu o asemenea viteză?

Ned dădu din umeri, întrebându-se ce şanse erau ca acel călăreţ să cadă şi să-şi frângă gâtul. Nici el, nici Jeb nu erau tâlhari, dar, la o adică, dacă murea careva chiar sub nasul lor, n-ar fi refuzat o pleaşcă apărută din senin.

Norii se rupseră, iluminând o sălbăticiune de un alb strălucitor care gonea prin noapte, fără să fie incomodată

de frâie, şa sau călăreţ. Ned simţi că rămâne fără aer, dar nu îndrăzni să scoată niciun sunet până când tropotul copitelor nu se stinse.

— Ai văzut cornul…?

— Era cal! se răsti Jeb cu vocea tremurată. Era cal.

*

Furios, Lord Drayton tuna şi fulgera, împrăştiind în stânga şi-n dreapta farmece periculoase ce îl făcură pe Parkin, intendentul său, să vrea să îşi ia câmpii. Deşi Parkin se pricepea şi el, într-o oarecare măsură, la magie, nu ar fi avut nicio apărare dacă Drayton îşi punea mintea să vină după el. Cel mai bine era să-şi ţină gura ferecată şi să aştepte ca stăpânul să se liniştească.

Dură ceva vreme, dar după ce întoarse cu fundul în sus jumătate din cărţile aflate în birou, Drayton redeveni coerent.

— Naiba să-l ia pe Falconer! Trebuia să-mi dau seama că un mag cu puterile lui va putea rupe cercul. Râse cu amărăciune. Că doar pentru puterile lui îl şi voiam.

— Da, milord, riscă Parkin să răspundă.

Drayton îi aruncă o privire furioasă lui Parkin.

— Regele mi-a solicitat prezenţa, aşa că mâine plec la Londra. Asta înseamnă că te vei ocupa singur de capturarea unicornului. Trebuie prins viu. Ţi-e clar?

În ochii stăpânului său plutea o umbră ucigaşă. Parkin nu-l mai văzuse niciodată atât de ameninţător. Pe de altă parte, dacă Parkin putea captura unicornul, Drayton ar fi fost foarte mulţumit.

— Mi-e clar, milord. Doar că… îmi puteţi spune cum se capturează un inorog?

— Metoda tradiţională presupune găsirea unei virgine pe post de momeală, zise nervos Drayton. Tu îţi iei oamenii şi-l aşteptaţi cu plase şi cuţite. Puteţi să-l ologiţi dacă n-aveţi încotro – asta ca să nu care cumva să fugă. Nu-mi pasă dacă-l răniţi, totul e ca, peste două săptămâni, când mă întorc, să îl găsesc în viaţă şi cu cornul întreg.

— E nevoie ca fecioara să fie tânără şi frumoasă?

— Conform legendei, nu trebuie decât să fie virgină, pentru că unicornii sunt atraşi de puritate. Drayton scutură nepăsător din umeri. Fă ce ştii ca să-l prinzi.

Nu părea o sarcină prea dificilă. Parkin făcu o plecăciune.

— Voi face întocmai, milord.

Drayton îi făcu semn că poate să plece.

— Şi ai grijă să mi se repare şi uşa.

— Da, milord.

Parkin ieşi cu spatele din birou, mulţumind cerului că scăpase viu şi nevătămat. Acum îşi aducea aminte de poveştile vechi care relatau despre prinderea unicornilor cu ajutorul virginelor, dar avea de unde să găsească una în castelul Drayton? Cele câteva servitoare care locuiau aici erau fie bătrâne şi obosite, fie nişte târfe vulgare, gata să-şi desfacă picioarele pentru orice bărbat care le arunca un ban sau un compliment.

Mai era şi Meggie Nebuna. Parkin se încruntă. Fata trecuse bine de douăzeci de ani, dar bănuia că era încă fecioară. Unul dintre motive era că fata beneficia de protecţia personală a lui Drayton, aşa că bărbaţii întregi la minte se fereau de ea. Dacă ar fi fost drăguţă, poate că i-ar fi trecut cuiva prin cap să o curteze doar aşa, de distracţie, dar Meggie era urâtă ca noaptea, se speria de propria umbră şi-şi petrecea aproape tot timpul pe la grajduri. Pe cai nu-i deranja că Meggie era nebună, dar toţi ceilalţi de la castel o evitau, de parcă nebunia ei ar fi fost molipsitoare.

Oare Drayton s-ar fi supărat dacă îi folosea pupila drept momeală? Doar nu-i făceau nimic rău ţărăncuţei. Dacă nu mai era virgină, Parkin trebuia să se ducă să caute prin satul învecinat, şi nu era treabă uşoară să convingă nişte părinţi să-şi dea cu împrumut una dintre mult iubitele fiice. Toate speranţele lui depindeau de inocenţa lui Meggie Nebuna, şi de faptul că unicornul trebuia să fie suficient de aproape pentru a-i simţi prezenţa.

Porni spre camera de lucru, să facă o listă cu oamenii şi echipamentul de care avea nevoie, întrebându-se în

sinea lui cam care era distanţa de la care inorogii puteau percepe prezenta unei fecioare. De îndată ce stăpânul pleca în zori spre Londra, avea de gând să înceapă pregătirile pentru vânătoarea animalului legendar.

capitolul 3

Viaţa era mai uşoară când stăpânul era plecat. Meggie aşteptă până când trăsura acestuia plecă, apoi se duse la bucătărie să cerşească nişte pâine şi brânză, şi plecă într-o plimbare călare. Iapa ei avea un nume pretenţios, dar pentru ea era suficient să-i spună Lolly.

Se întoarse la grajd pe la mijlocul după-amiezii, murdară de noroi şi udă, pentru că se jucase cu calul într-un pârâu. Fericită şi fără nici o grijă, Meggie ţesăla pielea lucioasă a roibului de noroi şi de resturi de iarbă. Dacă stăpânul avea nevoie de ea, atunci ar fi putut să o contacteze indiferent unde era – cu o noapte înainte aproape că îi vlăguise complet sufletul, lăsând-o epuizată. Astăzi avea alte treburi pe cap, aşa că era liberă să facă ce voia.

În timp ce o peria pe Lolly pe greabăn, iapa îşi freca botul de spinarea lui Meggie. Fata suspină fericită când împunsătura îi detensionă muşchii încordaţi iar mulţumirea lui Lolly îi invadă mintea. Învăluită de sentimentele lui Lolly, Meggie se simţea şi ea mulţumită.

— Aici erai! Pe unde ai umblat toată ziua?

Vocea aspră o făcu pe Meggie şi se retragă în spatele boxei în timp ce Parkin, intendentul, veni cu pas hotărât în mijlocul grajdului. Nu o lovise niciodată, dar era un om nemilos şi înspăimântător. De obicei o ignora, ceea ce era un lucru bun.

— Am că… călărit, se bâlbâi ea.

Parkin făcu o grimasă.

— Trebuia să-mi fi dat seama. Dacă nu mai eşti virgină, doar un armăsar poate fi de vină. Vino cu mine. Am treabă cu tine.

Meggie făcu ochii mari. Doar stăpânul apelase la ea pentru asta – nu ştiuse că şi Parkin putea face aşa ceva. Văzând ce mutră făcuse, Parkin îşi mai înmuie tonul.

— E mai mult aşa, un joc. Tot ce trebuie să faci este să stai puţin în pădure şi o să vină la tine un... un cal mai special. Nu-i greu. Văzând că îl priveşte în continuare cu neîncredere, adăugă: Îţi dau o rochie noua, zise şi strâmbă din nas. Dar după ce-ţi faci baie, că acum miroşi a cal.

Nu înţelese ce voia de la ea, dar îl lăsă să o apuce de încheietură şi să o tragă după el, în casă. Era repezit, dar nu o făcea cu răutate. Ceva îl îngrijora. Meggie reprezenta doar o mică problemă.

Micuţul ei dormitor era cocoţat la etaj, şi de obicei acolo se spăla cu apă rece în lighean. Astăzi însă, Parkin o duse într-un dormitor mai mare de la etajul al doilea, unde o predă unei cameriste căreia îi porunci să o îmbăieze. Deşi lui Meggie îi făcea plăcere să stea într-o cadă cu apă caldă – suficient de mare încât să intre cu totul în ea! —, nu o bucura deloc gândul să fie frecată pe piele ca un nou-născut. Noroc că săpunul mirosea a trandafiri.

Meggie moţăia în apa cu parfum de trandafiri – dar se trezi brusc cu inima bătându-i cu putere. Visase că se prăbuşea de undeva de pe zidurile castelului şi se rostogolea pe un tărâm nou şi ciudat. Visul fusese însoţit de senzaţia, ca un fior rece ca gheaţa, că viaţa pe care o dusese până atunci avea să-i fie complet schimbată.

Se gândi la zilele nesfârşite petrecute la castel, unde singura ei bucurie erau caii. Nu avea treburi de făcut, nu avea obligaţii, nici măcar să frece duşumelele nu era pusă. Singura ei sarcină era să fie oricând la dispoziţia stăpânului în momentul în care pătrundea în mintea ei, dezbărând-o fără nicio milă de ce avea nevoie şi lăsând-o pe jumătate moartă, precum un ou spart. Nu putea descrie în cuvinte oroarea acelor momente, dar le ura. Şi îl ura şi pe el.

Înverşunată dintr-odată, se gândi că îşi dorea această schimbare, dacă avea să vină. Camerista, Nan, spuse:

— E timpul să te îmbraci, Meggie. Ieşi din cadă.

Ascultătoare, Meggie se dădu jos şi se uscă cu prosopul. Rochia nouă promisă de Parkin era de fapt o cămaşa de noapte albă, tivită cu dantelă şi mult prea mare pentru ea. Dantela era drăguţă.

Nan pufni dispreţuitor după ce îi trase cămaşa peste cap şi îi făcu o fundă din panglicile de la gât.

— Dacă Parkin are de gând să facă ce cred eu că vrea să facă, părerea mea e că e un om al naibii de nemilos.

Imediat începu să perie părul lung şi negru al lui Meggie cu o expresie serioasă. Îngrijorară, Meggie îşi strecură tălpile în încălţări, întrebându-se la ce s-o fi referit camerista. Exact în momentul acela îşi făcu apariţia Parkin.

— Hai cu mine, fată, am pierdut destul timp. Cu cât prind mai repede unicornul, cu atât mai bine. Clătină din cap. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc eu aici, aşa-i? Nu contează. Să faci ce-ţi spun şi n-o să păţeşti nimic. Cel puţin, adăugă el ca pentru sine. Aşa sper.

— Încă puţin să-i prind părul, zise Nan.

— Lasă-i-l desfăcut. Are un aer mult mai feciorelnic aşa. Nan îi aruncă o privire cruntă, aşa că n-avu încotro şi continuă pe un ton răstit: Nu mă culc cu ţăranca asta. Ce să fac cu aşa o uscătură?

Meggie nu era o fire complexă, dar recunoştea dispreţul. Caii erau mai buni decât oamenii. Îşi stăpâni lacrimile şi îl urmă pe intendent afară în curte, unde o aştepta o brişcă trasă de un ponei. Pentru că nu voia ca el să o atingă, sări repede pe banchetă şi se trase cât mai în colţ.

Din grajduri ieşiră şase bărbaţi cu plase, frânghii şi bice. Unii erau rândaşi, alţii simpli muncitori. Văzând cât de speriată era Meggie, Parkin zise nervos:

— Nu mai fi aşa înfricoşată. N-o să ţi se întâmple nimic rău dacă faci ce-ţi spun.

Îşi muşcă buza şi se apucă bine de balustradă, iar cabrioleta porni pe drumul care ducea de la castel spre

pădure. Erau urmaţi de bărbaţii înarmaţi care făceau tot felul de glume până când Parkin le ordonă să-şi ţină pliscurile. Cotiră pe o cărare nebătută care ducea către o poieniţă înconjurată de tufe dese.

— Cred că locul ăsta e foarte bun, zise Parkin. Totu-i să fie bună ideea, că dup-aia ne descurcăm noi.

Meggie sesiză nesiguranţa din mintea bărbatului. Avea de îndeplinit o sarcină şi nu era sigur cum trebuia să procedeze. El îi întinse mâna să o ajute să coboare, dar ea sări singură jos, din ce în ce mai neliniştită.

— Du-te şi aşază-te acolo. Parkin îi arătă locul aflat la poalele unui copac de la marginea luminişului.

Meggie se aşeză stingherită, apoi îşi mototoli faldurile cămăşii sub glezne. Începuse să se însereze şi se lăsa răcoare. Parkin luă o bucată de frânghie de la unul dintre oamenii lui şi o legă de trunchiul copacului, apoi făcu cu dexteritate un nod în jurul taliei lui Meggie înainte ca aceasta să-şi dea seama ce i se întâmplă. Încercă să se elibereze, dar frânghia era atât de scurtă, că nici să se ridice în picioare nu putea.

— Cu ce a greşit Meggie atât de rău? zise ea, profund nedumerită şi speriată.

— Te-am legat ca să nu te mişti din loc. Noi o să ne ascundem în tufe. Aşa că dacă ai nevoie de ajutor suntem chiar aici.

Făcu semn oamenilor şi se retraseră cu toţii în desiş. Meggie nu-i mai vedea, dar le sesiza sentimentele. Parkin în mod special era foarte nervos şi agitat.

Apoi… nimic. Timpul se scurse, se făcu noapte, iar la un moment dat nu se mai temu. Se îmbrăţişă ca să se mai încălzească şi speră că jocul acesta ciudat va lua sfârşit în curând.

*

Simon aţipise în picioare, dar acum se trezi. Se aşternuse noaptea, deci era timpul să-şi înceapă călătoria. Decisese că nu avea niciun rost să rămână în preajma

castelului în speranţa că îl va putea înfrunta pe Drayton. Simţise de câteva ori nişte asalturi de la distanţă din partea magului renegat. Din fericire, deşi Simon nu mai putea invoca conştient niciun act de magie, se dovedise că scuturile lui rămăseseră suficient de puternice cât să îi respingă atacurile şi să-l protejeze. În schimb, ajunse la concluzia că era imperios necesar să caute ajutor din partea altor Protectori.

Cea mai bună variantă era să-şi croiască drum spre proprietatea lui Lady Bethany Fox, conducătoarea vârstnică a Consiliului Protectorilor. Casa ei de la ţară era la aproximativ o zi distanţă, dacă se mişca repede şi reuşea să nu fie prins. Se îndoia că avea s-o găsească acolo, dar probabil că servitorii ei erau destul de chibzuiţi încât să-i trimită vorbă în loc să încerce să ucidă inorogul apărut la uşa lor. Simon şi Lady Beth se cunoşteau suficient de bine încât, dacă ar fi fost chemată de urgenţă din Londra, ar fi putut să-l recunoască sau poate chiar să desfacă vraja de transformare.

Se opri să se adape dintr-un pârâiaş pe care îl găsi în drum. Tocmai se pregătea să se mânjească cu noroi pentru a-şi deghiza pielea albă când adulmecă un parfum ameţitor. Nările îi fremătară fără voia lui. Ce era, o floare? Nu – o mireasmă cu totul nouă. Era parfumul… inocenţei.

Se întoarse şi se luă după mirosul răvăşitor. Era ca o promisiune a primăverii, a fericirii, a simplităţii bucuriei de a fi copil înainte de a da de problemele complexe şi întunecate ale maturităţii. O muzică celestă a sferelor, la fel de pură ca o melodie cântată de îngeri. Mireasma îi invadă nările, şi uită de dilema în care se aflase şi de planurile sale înceţoşate. Tot ce mai conta era doar să găsească sursa acestei bucurii.

Ajunse la marginea poieniţei şi constată că momeala irezistibilă era o tânără înveşmântată într-o cămaşă albă şi largă. Era aşezată sub un copac, cu genunchii la piept şi braţele strânse în jurul lor. Se legăna încet în faţă şi înapoi, cu o mină gânditoare şi privirea pierdută în noapte. Părul brunet, lung până la talie, îi era răsfirat peste umeri şi

strălucea în lumina razelor de lună. Inima îi bătu de parcă ar fi galopat douăzeci de kilometri, atât de tare tânjea la inocenţa pe care o emana această fiinţă.

Instinctul îl spunea să năvălească în luminiş, dar reuşi să se abţină pe moment, tulburat de o amintire care se chinuia să iasă la suprafaţă din mintea lui ce fremăta. Deşi fecioara era simbolul purităţii şi al inocenţei, sesiză mai multe prezenţe întunecate în jurul lui…

Fata se întoarse şi se uită direct la el, iar ochii i se căscară de uimire. Fu pierdut în clipa în care îi auzi suspinul delicat. Fără să-i mai pese de nimic altceva în afară de dorinţa oarbă, călcă în poiană.

*

Meggie începu să se agite în iarbă, profund nefericită, dar fără nicio şansă de a putea pleca. Voia ca jocul ăsta să se termine odată, ca să se poată întoarce în patul ei cald şi la adăpost. Privirea îi fu atrasă de o mişcare nedesluşită. Se întoarse şi văzu cel mai extraordinar cal din lume stând la hotarul poieniţei. Era de un alb imaculat, iar pielea îi strălucea precum argintul în bătaia lunii. I se tăie respiraţia, convinsă că visează.

— Vino la mine, frumosule, îngăimă ea.

Inorogul înainta pe nesimţite în luminiş, cu paşi uşori ce pluteau parcă pe iarbă. Se apropie, iar ea zări cornul spiralat prins de fruntea creaturii. I se tăie din nou respiraţia şi înţelese acum de ce zisese Parkin că o să vadă un cal mai special. Ce cuvânt folosise? Unicorn, aşa-l numise.

Simţi o atracţie aproape dureroasă faţă de frumuseţea magică a unicornului. Încercă să se ridice ca să se ducă spre el, dar se dezechilibră şi căzu la loc, ţintuită de frânghia cu care uitase că este legată.

Murmură un cuvânt pe care îl auzise la grajduri, apoi îşi ridică braţele în semn de bun venit, minunându-se de frumuseţea nepământeană a unicornului. Copitele îi erau despicate precum cele de cerb, iar coada lungă se termina

cu un moţ pe care îl mai văzuse în nişte desene cu lei. Remarcă şi că era mascul. Un mascul foarte viril.

Unicornul îşi plecă uşor capul şi îşi îndreptă cornul ascuţit drept spre ea, dar ştia că nu voia să-i facă rău. Sesiză că era la fel de curios şi de mistuit de dor ca şi ea, şi în plus că sufletul îi era chinuit de o mare suferinţă.

— Vino, dragule, şopti ea.

Se pricepea la cai şi poate era în stare să îl liniştească şi pe acesta. Unicornul mai făcu un pas, apoi îşi înclină grumazul şi o mângâie pe Meggie pe obraz cu cornul. Rece şi neted, cornul o făcu a se înfioare de plăcere. Radia un fel de putere complet diferiră de tot ce cunoscuse până atunci.

Îi şopti vorbe drăgăstoase şi îi mângâie botul moale şi catifelat. Unicornul suspină adânc şi se întinse lângă ea, apoi îşi odihni capul greu în poala ei. Buimăcită, îi mângâie grumazul mătăsos, cu carnea mai caldă şi mai moale decât a oricărui alt cal. Căldură radia prin ea. Atingând locuri adânc ascunse în ea ce nu cunoscuseră niciodată asemenea sentimente. Atât de profundă era legătura dintre ei, încât vru să-şi unească spiritul cu cel al unicornului.

Dar noaptea explodă în strigăte şi violenţă.

— Acum! urlă Parkin, şi cei şase bărbaţi ieşiră brusc din ascunzişurile pădurii.

Preţ de o clipă fatală, inorogul nu se clinti din loc sub mâinile lui Meggie. Apoi sări în picioare, lovit de panică.

— Fugi! strigă Meggie.

Prea târziu. Cineva aruncă o plasă grea peste Unicorn. El se zbătu să scape de sforile care se lipiseră de el, dar doi dintre bărbaţi îl împresurară cu o funie şi îi imobilizară picioarele lungi şi graţioase, după care strânseră bine. Creatura luminoasă se prăbuşi cu zgomot la pământ. Luptă în continuare, dădu din copite şi împunse cu cornul.

Unul dintre rândaşi îl pocni cu biciul, apoi înjură când o copită îl lovi în picior. Imediat îşi scoase cuţitul.

— Pot să-l ologesc?

Meggie icni de groază, iar Parkin răspunse:

— Nu, trebuie să poată merge pe picioarele lui înapoi la castel. Legaţi-l de gât.

Rândaşii, obişnuiţi să aibă de-a face cu cai nărăvaşi, legară cu repeziciune câteva frânghii în jurul animalului hăituit, astfel încât să îi controleze toate mişcările. După ce terminală, luară plasa de pe el şi îl lăsară să se ridice. Încercă din nou să se lupte cu ei, dar funiile care îl strangulau şi câteva plesnituri de bici îl făcură să se supună în cele clin urmă. Cu capul plecat, rămase pe loc, spumegând de furie şi plin de sânge.

— E vremea să ne întoarcem la castel, spuse Parkin. O să vă răsplătesc pe toţi. Se întoarse spre Meggie. Şi pe tine, fată. Constat că eşti încă fecioară. Hai să mergem!

Groaznic de tristă, nu avu încotro şi se urcă în brişcă. Mintea ei care aproape că ruginise începu însă să clocotească pentru prima dată în mulţi ani. Unicornul fusese capturat din cauza ei. Din vina ei. Doar din vina ei. Ceea ce însemna că Meggie trebuia să elibereze sălbăticiunea.

*

Existau şi câteva avantaje dacă erai veşnic dispreţuit şi ignorat, constată Meggie. Cunoştea castelul şi anexele mai bine decât oricine, dar nu exista nimeni care să o bage în seamă. A doua zi după capturarea inorogului îşi făcuse deja un plan pentru eliberarea lui.

Presupunea că era o chestiune simplă, pentru că măsurile de siguranţă luate de Parkin se limitau la împiedicarea evadării unicornului, şi nu includeau şi restricţionarea vizitării lui. Problema era că baraca de piatră în care fusese închis inorogul era încuiată şi păzită, iar prin curte se fâţâiau prea mulţi oameni.

Încercase de două ori să intre în baracă, dar paznicii o repeziseră, spunându-i că sălbăticiunea era periculoasă. Se părea că unul dintre rândaşi fusese rănit destul de rău când slăbise funia cu care îl ţinuse.

La noapte lucrurile aveau să se mai liniştească. După căderea întunericului, Meggie aşteptă răbdătoare în camera ei, îmbrăcată cu rochia cea mai neagră şi cu pelerina ei de

iarnă, maro-închis. De-abia când auzi pendula mare din hol bătând ora trei se strecură pe coridor. Undeva pe parcursul serii reuşise să împrumute un rând de chei de rezervă dintr-unul din sertarele biroului intendentului. Poate reuşea să deschidă cu ele orice lacăt care i-ar fi stat în cale.

Noaptea era înnorată şi mirosea a ploaie. Vremea părea să fie în favoarea unicornului, asta dacă reuşea să-l ajute să evadeze.

Dat fiind că stăpânul era plecat de la castel, cele două santinele de la poartă erau mai puţin vigilente ca de obicei. Cunoscându-le poziţiile, Meggie reuşi să se strecoare, la adăpostul umbrelor, către uşa din spate, fără a fi văzută. Era necesar ca evadarea să aibă loc rapid, aşadar voia să descuie uşa pentru a-i elibera calea cât mai repede. Uşa fusese recent înlocuită tocmai pentru că unicornul o stricase pe cea veche în urmă cu două nopţi, dar nu se obosise nimeni să schimbe şi încuietoarea, aşa că găsi exact cheia care îi trebuia.

Apoi se îndreptă spre baraca în care era ţinut prizonier unicornul. Era păzită. Meggie se încruntă. Nu se aşteptase să stea cineva de strajă toată noaptea. Individul, diferit de paznicii din timpul zilei, era lat în spate şi puternic, şi înarmat pe deasupra. Oare să se întoarcă în patul ei şi să ticluiască un alt plan?

Nu. Îşi îndreptă umerii. Putea simţi neliniştea profundă a unicornului ţinut captiv. Trebuia să-l elibereze, şi degeaba îşi pierdea timpul cu alte planuri. Mai rău era că îl auzise pe Parkin spunând mai devreme că stăpânul se va întoarce în foarte scurt timp pentru a-şi vedea prada. Acum era momentul să acţioneze.

Se retrase spre zidul castelului şi găsi o piatră care i se potrivea de minune în palmă. Odată văzuse pe cineva răpus la pământ când îi căzuse o creangă în cap. Dacă îşi făcea curaj, putea să producă şi ea acelaşi efect.

Tremurând toată de frică, se duse direct spre paznic, ştiind că acesta nu se temea de o femeie scundă şi neajutorată.

— D… d… domnule? spuse ea cu sfială.

Bărbatul se încordă şi-şi ridică arma.

— Ce vrei, fato?

— Te… te rog, o laşi pe Meggie să vadă unicornul?

Uite că măcar de data asta era recunoscătoare că lumea o ştia de bâlbâită. Nimănui nu-i era frică de o nătângă, şi bâlbâită pe deasupra.

— Nu pot. Am ordin să nu deschid uşa asta decât pentru domnul Parkin.

Încerca să vorbească pe tonul acela linguşitor, auzit la una dintre servitoare care încerca să se dea bine pe lângă un valet.

— Mă… măcar o privire? Unicornii sunt tare drăguţi.

Străjerul ezită.

— Ce faci pentru mine dacă te las să-l vezi? O măsură din cap până în picioare, evaluând-o ca pe o marfă vie. Toate pisicile sunt negre noaptea şi am auzit că eşti virgină, că altfel n-ar fi venit inorogul. Lăsă arma jos şi se apropie de ea. Îmi plac virginele. N-au sifilis.

În loc să se ferească din calea lui, rămase pe loc în timp ce el îşi petrecu un braţ în jurul ei şi se aplecă să o sărute grosolan. Deşi simţi că se sufocă, îl pocni direct în cap cu piatra din mâna dreaptă, rugându-se să îl rănească suficient, dar nu prea tare.

Bărbatul începu să înjure şi se clătină pe picioare, dar nu căzu.

— Nenorocită mică ce eşti! O s-o păţeşti pentru asta.

Lăsă arma să-i cadă şi se repezi spre ea cu mâinile înainte. Îngrozită, se concentră asupra minţii lui şi împinse. Mai făcuse o dată asta, când un rândaş viclean o încolţise în grajd şi o pipăise toată. Imediat îl adormise şi putuse să fugă de acolo.

În momentul în care împinse, paznicul scoase un sunet sugrumat şi se prăbuşi. Meggie simţi o durere ciudată şi distantă, provocată de stăpânul ei. Simţise ce-i făcuse paznicului, iar asta îi atrăsese oarecum atenţia.

Îşi goli mintea pentru a nu-i da motive să o iscodească în continuare şi încercă uşa barăcii. Era încuiată, şi niciuna dintre chei nu se potrivea. Înfiorată toată de spaimă, căută

prin buzunarele paznicului şi găsi un inel de care atârna o singură cheie mare. O vârî în broască şi o roti uşor.

Înainte să intre în baracă încercă să se calmeze pentru ca temerile ei să nu-l supere pe unicorn. Oare cât de inteligent era? Mai inteligent decât un cal, poate chiar cât să-şi dea seama că îl trădase. Poate chiar cât să o înjunghie drept în inimă.

Rugându-se ca atracţia pe care el o simţise pentru ea, de orice natura ar fi fost, să nu îl lase s-o omoare, Meggie deschise larg uşa, plină de speranţă.

capitolul 4

Imobilizat de funii si ţinut captiv într-o clădire de piatră fără ferestre, Simon depusese eforturi mari pentru a se retrage în confortul propriei minţi. Zadarnic era furios şi se zbătea să scape din strânsoare. Mai bine îşi inventaria amintirile ce ţineau de magie şi poate găsea ceva resurse să-şi adune puterile împotriva lui Drayton la momentul potrivit, care oricum se apropia cu repeziciune.

Simţurile lui în derivă se deşteptară când simţi dintr-odată parfumul inocenţei care îl fermecase şi dusese la capturarea lui. Toţi muşchii i se încordară şi se îndreptă instinctiv către miros, dar fu oprit brusc de funiile care îl imobilizaseră în centrul barăcii. Adulmecă încă o dată, întrebându-se dacă era aceeaşi femeie minunată, sau o alta precum ea? Se hotărî că era aceeaşi. Parfumul ei era atât de intens, încât cu siguranţă se afla de partea cealaltă a uşii.

Trădarea ei îi adusese sfârşitul. Dar nu o tăcuse intenţionat. Ţipătul ei speriat în momentul în care vânătorii atacaseră fusese sincer. Chiar dacă ştia că era în stare să îl trădeze din nou, era incapabil să reziste momelii dulci a

purităţii ei. Se încordă şi mai tare, aducându-şi aminte de clipa de extaz simţiră când se întinsese la picioarele ei.

Uşa se deschise, iar în pragul ei apăru silueta unei femei învăluite într-o pelerină, pe fundalul din ce în ce mai puţin întunecat al nopţii.

— Lu… lui Meggie îi pare rău, drăguţule, zise ea cu o voce nesigură. Meggie a venit să te elibereze.

Spre surprinderea lui, cuvintele ei fură însoţite de o imagine clară în mintea lui ce-o reprezenta pe ea dezlegându-i funiile. Oare îi stătea în putere să pătrundă în gânduri?

Făcu un pas spre el şi se împiedică de frânghiile cu care era legat pe partea dreaptă. Impactul se transmise către frâul cu margini ascuţite care îi fusese pus cu forţa, rănindu-i gura sensibilă. Se cutremură de durere, iar fecioara şuieră un cuvânt deloc inocent, dar în mod bizar afectuos.

Sigur adusese un cuţit cu ea pentru că simţea cum lama tăia frânghia, în vreme ce se auzea un murmur de cuvinte blânde. Se comporta cu el la fel ca şi cu un cal agitat. Asta l-ar fi făcut să zâmbească amar dacă ar fi fost în pielea lui.

Funia căzu, iar ea îl ocoli pentru a ajunge la frânghia de pe partea stângă. Din nou avu aceeaşi senzaţie când ea o tăie şi pe aceasta, îl întrebă cu o voce gâtuită de emoţie:

— P… poţi să o ierţi pe Maggie că a ajutat la prinderea ta?

Îşi frecă capul cu afecţiune de ea drept răspuns aducându-şi aminte în ultimul moment să şi-l rotească ca să nu o înjunghie. Aproape o dărâmă cu entuziasmul lui. Ea izbucni în hohote de râs şi îi mângâie botul. Atingerea degetelor ei delicate era extraordinară.

— În… îngrozitor frâu. Dacă ţi-l scot eşti cuminte?

Se frecă din nou de ea, încercând să-i sugereze că ar fi urmat-o oriunde, docil ca un mieluşel. Îl înţelese perfect, de vreme ce îi scoase căpăstrul blestemat şi îşi înfipse mâna în coama lui.

— Trebuie să pleci fără să fii văzut.

Îşi reveni din ceaţa de încântare provocată de ea şi păşi afară. Paznicul zăcea la pământ şi gemea încă. Fecioara aceasta încântătoare îl doborâse? Impresionat, Simon o urmă la adăpostul umbrelor, încercând să păşească cât mai delicat. Din cer începu să cadă o burniţă slabă. Poate îl ajuta să evadeze.

Ajunseseră aproape de uşa din spate, când norii se rupseră, iar curtea fu invadată de lumina aproape pline.

— Un hoţ fură sălbăticiunea! strigă un bărbat. Opriţi-l!

Rafale de armă străpunseră noaptea, iar Simon şi însoţitoarea lui fură bombardaţi cu o perdea de alice. Fecioara se încovoie de durere, apoi ţipă:

— Du-te!

Îngrijorat, încercă să vadă dacă era teafără, dar ea îşi scosese mana din coama lui şi se îndepărta cu o viteză care demonstra că nu fusese grav rănită. Se ţinu după ea, încercând să rămână între ea şi bărbatul cu puşca. Răsunară şi alte împuşcături, de data asta trase dinspre turnul de control aflat deasupra porţii principale.

Zarva trezi tot castelul, iar în curte apărură mai mulţi bărbaţi chiar în momentul în care Simon şi fecioara ajunseseră la uşa din dos. Ea se opri şi-i mai spuse o dată:

— Du-te!

Îngrozit, se opri brusc cu nările fremătând. Nu venea cu el? Ea gesticula agitată cu ambele mâini ca să-l grăbească.

— Meggie nu o să păţească nimic, zise ea cu amărăciune. Nu vor îndrăzni să-i facă rău imbecilei preferate a stăpânului.

În ciuda vorbelor ei, Simon nu avea niciun dubiu că bărbaţii care se apropiau aveau să o rănească, poate chiar foarte rău. Puse un genunchi jos şi şi-o imagină că se urcă în spinarea lui.

Se holbă la el cu o expresie de şoc pe chipul ei cu trăsături ascuţite. Era evident că nu intenţiona să plece, poate nici nu înţelesese ce voia de la ea. Temându-se pentru siguranţa ei şi dorindu-şi mai mult decât orice să o simtă aproape de el, necheză şi îi transmise din nou

imaginea cu ea călare. Asupra lor se abătu încă o rafală furioasă de flinte, iar de data asta simţi o durere dogoritoare în pulpa stângă, o rană mult mai gravă decât cea făcută de alice.

Fecioara îşi muşcă buza, speriată şi debusolată complet. Aruncă o privire spre bărbaţii care se apropiau şi expresia i se schimba într-una de o dârzenie de fier.

— Vreau să plec.

Se urcă cu repeziciune în spinarea lui. El se clătină şi fu aproape să se prăbuşească din pricina durerii agonizante resimţite în piciorul stâng. Dar nu i se rupsese niciun os, aşa că încercă să blocheze senzaţia de durere şi se repezi prin uşa tainică. Un fior de energie transmis de scuturile lui de protecţie îi gâdilă pielea, dar nu îl încetini.

Pădurea se întindea la aproximativ un kilometru depărtare şi puteau scăpa dacă se pierdeau în adâncul ei. Greutatea fecioarei nu îl împovăra deloc şi, chiar dacă nu stătea în şa, îşi păstra echilibrul cu aceeaşi uşurinţa ca un fluture. Norii acoperiseră din nou luna, şi ploaia se înteţise, dar vederea lui de unicorn era la fel de pătrunzătoare şi în întuneric.

Se aflau la jumătatea drumului către pădure când auzi tropote de copite în spate. Cineva cu rea-voinţă de la castel organizase o urmărire la viteză maximă. Dacă Simon n-ar fi avut călăreţ şi n-ar fi fost rănit, ar fi putut scăpa fără probleme de urmăritori, dar fiind pe jumătate ologit, aveau să-i ajungă rapid din urmă.

Cerul fu luminat de fulgere, iar el se lansă spre adăpostul întunecat al copacilor. Merse pe o cărare aproape invizibilă făcută de o căprioară, iar crengile îi biciuiră pe amândoi.

Hăitaşii le dădură repede de urmă şi nu încetiniră aproape deloc. Mai mult ca sigur că unul dintre ei deţinea anumite puteri magice de urmărire. Aveau să-l ajungă în câteva minute, şi ce avea să se întâmple atunci cu fecioara lui? În minte îi apăru imaginea oribilă a fetei, violată şi bătută, curajul ei pur fiind călcat în picioare.

Încercă să apeleze la talentul lui de vânător ca să se

camufleze, dar în starea lui actuală nu-şi putea stăpâni puterile de Protector. Nu avea la dispoziţie decât magia înnăscută de unicorn. Avea viteză, putere, simţuri ascuţite, dar nu se putea ascunde de urmăritori. Disperat, îşi concentra gândurile asupra celui mai vechi prieten al lui, Duncan Macrae, cel mai bun vrăjitor al vremi din Marea Britanie, poate chiar din lume. „Ajută-mă!” În mod miraculos, reuşi să-l contacteze pe Duncan, care dormea liniştit în casa lui din Scoţia. Trezit brusc, Duncan răspunse, nevenindu-i să creadă: „Simon?”

Chiar şi dacă ar fi fost într-o situaţie normală, lui Simon i-ar fi fost aproape imposibil să-l explice ce se întâmpla acum, de la o asemenea distanţă. Disperarea însă îl făcu să-şi adune puterile ca să-i comunice locul în care era. Vizualiză harta Marii Britanii, pe care poziţia lui pulsa ca o stea. „Urmărit! Furtună.”

Duncan se trezi de-a binelea. „Să văd cu ce vreme am de-a face”. După o pauză în care studie evoluţia vremii din Shropshire, îi transmise un gând plin de satisfacţie. „Excelent”.

Trecură doar câteva clipe până când cerul fu încărcat de fulgere, iar un tunet cutremură pământul în secunda următoare. Ploaia îşi triplă intensitatea, căzând cu puterea unei lovituri fizice. Până şi Simon, care în aşteptase la aşa ceva, fu aproape aruncat de pe cărarea lui, şi genunchii îi alunecară în cărarea noroioasă. Fecioara se dezechilibră şi ca, dar reuşi să rămână în spinarea lui.

Se ridică cu greu înapoi pe picioare, şi-şi reluă goana nebună spre pădure, bazându-se pe vederea nocturnă care să îl ajute să nu se izbească de un copac. Din nefericire, auzul său ascuţit percepea încă zgomotul copitelor urmăritoare, deşi într-un ritm încetinit. Cu energia slăbită, apelă din nou la Duncan. „Încă o dată?” Crezu că de data asta nu reuşise să îşi contacteze prietenul. Apoi sesiză un gând palid. „Încă o dată! Ai grijă, Simon!”

Conexiunea se întrerupse, căci Duncan îşi concentră toată puterea în magia de influenţare a vremii. Vântul se intensifica şi bătu aproape cu forţa unui uragan, iar copacii

începură să se prăbuşească la pământ, în spatele lui Simon. Un trunchi se prăvăli în calea lui Simon, prea aproape pentru apuca să-l ocolească. Îşi adună toate puterile şi sări pe deasupra. Crengile îi zgâriară picioarele, dar reuşi să treacă peste trunchi fără să cadă.

În afară de vremea turbulentă, Simon sesiză că Duncan folosea magia de Protector şi pentru a înceţoşa vederea urmăritorilor. Probabil îşi dăduse seama că, dintr-un motiv oarecare, Simon nu se putea proteja singur. Simon profită de răgazul oferit de Duncan şi alergă până când simţi inima arzându-i în piept. În ciuda ploii şi a vântului, călăreţul lui preţios se agăţase ca un ciulin de el şi nu îl stânjenea absolut deloc.

Când nici auzul lui extrem de sensibil nu mai detectă niciun sunet din partea urmăritorilor, Simon încetini până la pas de plimbare, iar plămânii îi pompară aerul ca nişte foale. Iar acum? Îi era frig, era obosit, rănit, şi probabil fecioara îngheţase de-a binelea. Trebuia să găsească un adăpost. Găsise în preumblările lui o stâncă proeminentă sub care se puteau adăposti. Era ascunsă în spatele unor tufişuri dese, aşadar le putea oferi protecţie în faţa ploii dese.

Înaintă şchiopătând în noapte, sperând în sinea lui că fecioara lui se pricepea la tratarea rănilor, pentru că altfel, de dimineaţă nu mai puteau pleca nicăieri.

*

Amorţită de frig, Meggie era gata să cadă de pe spinarea unicornului când acesta îşi plecă botul să se strecoare pe sub nişte copăcei de sub o stâncă mare, după care se opri în zona protejată de dedesubt. Până în momentul în care izbucnise furtuna crezuse că evadarea fusese sortită eşecului. Avuseseră noroc. Fusese atinsă de câteva alice, dar rănile erau nesemnificative. Dacă nu îngheţa până în zori, avea să fie bine.

Noaptea era foarte întunecată, dar frumoasa piele albă a unicornului îl făcea destul de vizibil până şi sub

stânci – cu excepţia unei părţi care părea că îi lipseşte. Îngrijorată, atinse zona închisă la culoare de pe partea lui stângă şi-şi duse degetele la buze, simţind gustul metalic de sânge. Probabil fusese rănit de un glonţ de flintă, ceea ce explica de ce se chinuise să înainteze la un moment dat, în timpul evadării.

Unicornul se frecă de ea de parcă ar fi rugat-o să îl ajute. Bietul animal tremura de oboseală, iar din părul lui lucios ieşeau aburi din pricina ploii care căzuse peste trupul lui înfierbântat.

— Meggie nu ştie ce să facă, şopti ea amărâtă. Poa… poate dacă am avea puţină lumină.

O clipă. Avea pelerina pe ea şi, de obicei, într-un buzunar ţinea o cutiuţă cu o scăpărătoare şi iască. Scotoci după ea şi aproape că izbucni în plâns de fericire că era acolo. Acum mai trebuia să găsească nişte lemn uscat…

Cercetă cu prudenţă în întuneric, căutând în cea mai adâncă zonă a peşterii stâncoase, sperând să nu dea peste vreo creatură nesuferită. Norocul fu încă o dată de partea ei şi găsi câteva crenguţe uscate şi nişte frunze aduse de vânt. Era responsabilă cu făcutul focului în micuţul ei cămin din camera de la castel, aşa că era în stare să aprindă o scânteie şi într-o beznă absolută. Adăugă cu grijă câteva frunze uscate, apoi crenguţe şi vreascuri până când obţinu o flacără în toată regula.

Îşi ridică privirea şi constată că unicornul o urmărise. Ce anume simţea el acum… îngrijorare? Spuse cu voce tare:

— Ni… nimeni nu o să vadă focul, şi avem nevoie de el. Unicornul nu-i dădu niciun răspuns, dar bănuia că a înţeles-o. Era cu mult superior unui cal. Meggie o să se uite la rana ta după ce-şi încălzeşte mâinile.

Îşi puse degetele amorţite deasupra focului şi constată că mijlociul de la mâna dreaptă îi sângera, rănit de o alică. Supse sângele ca să-l cureţe, recunoscătoare că împuşcătura nu o rănise şi mai rău.

Putea să-şi bandajeze degetul şi mai târziu, iar rana ei era nimic pe lângă crestătura plină de sânge din pulpa

unicornului. Se aplecă să nu se lovească de stânca de deasupra şi veni lângă el. Cornul îi era luminat de foc şi strălucea cu sclipiri de curcubeu.

O împinse afectuos cu botul şi scoase un sunet ca un ţârâit de încântare. Emoţionată, îl îmbrăţişă de grumaz câteva clipe, după care îi examină rana. Era adâncă şi sângera încet. Avusese dintotdeauna grijă de cai. Dar nu mai văzuse niciodată o rană provocată de un plumb de flintă.

— Urâtă. Să stai cuminte, dragule, pentru ca Meggie să se uite mai bine. Îngenunche lângă burta unicornului. Nu riscă să stea în spatele copitelor lui puternice, în caz că ar fi dat din picioare. Cu… cuminte…

Se aplecă şi se încruntă, căci nu-i plăcea deloc cum arăta rana. Oare plumbul mai era încă înăuntru? Atinse carnea sfârtecată… iar lumea explodă. O rafală de aer fierbinte o doborî în timp ce unicornul dispăru într-un vârtej de energie dogoritoare şi lumină orbitoare. Până şi aerul părea că s-a deformat, imposibil de penetrat cu privirea, dar Meggie percepu vag că el se transforma. Zări ca prin ceaţă nişte forme ciudate care se contorsionau în toate felurile, iar stomacul i se strânse. Se lipi de stâncă, îngrozită.

Apoi, suflul valului de căldură păli, aerul se limpezi iarăşi, dezvăluind silueta întinsă a unui bărbat. Un bărbat complet despuiat. Se retrase scâncind cât de departe putu. Cum era posibil ca un unicorn să se transforme într-un bărbat? Şi cum de fusese posibil să fie transformat într-un unicorn?

Intrusul nu scoase niciun sunet şi nu se clinti din loc. Arăta precum un înger căzut din cer. Oare fusese ucis de suflul exploziei îngrozitoare?

Se apropie cu mare băgare de seamă să studieze trupul inert mai îndeaproape. Era întins într-o parte, într-o poziţie similară cu cea a unicornului. Era lung, slab şi frumos, iar părul blond i se revărsa pe pământ. Pielea palidă îi era găurită de răni mici ca acelea făcute de alice. Şi… şi pe şoldul stâng avea o rană mare şi sângerândă care

semăna foarte tare cu cea a inorogului.

Pentru că nu voia să se holbeze la goliciunea lui, îşi dădu pelerina îmbibată de apă jos şi se apropie pe furiş de el ca să îl acopere. Chipul şi trupul îi erau de o frumuseţe dezolantă şi aspră. Părea o fiinţă inteligentă, nerăbdătoare şi obosită, dar umană în toată puterea cuvântului. Şi, spre uşurarea ei, încă respira.

Nu avusese niciun fel de reţinere atunci când îl atinsese pe mirificul unicorn, dar acum nu-i prea venea să se apropie de acest bărbat ciudat. Chiar dacă i se făcuse pielea găină din cauza aerului umed şi rece. Trase cu grijă pelerina peste trupul lui lung.

Bărbatul deschise ochii.

capitolul 5

Simon fu târât afară din întuneric de atingerea unei bucăţi de lâna ude şi grele. Când deschise ochii, fecioara scoase un icnet şi se dădu mai în spate cu o expresie de groază. Nu o învinovăţea. Biata fată trecuse prin experienţe care ar fi pus la încercare până şi temeritatea unui Protector experimentat.

Zăcea pe pământul rece, cu mâna stângă întinsă înainte. Mâna? Tresări şi se ridică. Durerea îi ardea şoldul drept şi se simţea extrem de ciudat, simţea că îi lipseşte echilibrul din corp. Dar avea mâini din nou, mâini! Bucuros nevoie mare îşi plimbă palmele pe bustul gol.

— Slavă Domnului, zise el pe nerăsuflate. Sunt din nou eu.

Simţi o împunsătură distantă din partea lui Duncan, care cu siguranţă îi percepuse transformarea magică. Se grăbi să se învăluie împreună cu fata într-o vrajă de mascare. Evadarea le-ar fi fost uşurară cu mult dacă ar fi putut face asemenea vrăji mai devreme.

Apoi invocă apariţia unei sfere transparente şi strălucitoare de lumină vrăjitorească. Plutea chiar deasupra

palmei sale, dovadă a faptului că puterile de Protector îi reveniseră. Încântat, duse sfera magică deasupra, pentru a-i lumina pe amândoi.

Îşi reîndreptă atenţia către trupul lui. Pelerina udă a fecioarei îi alunecă de pe talie, dar îl acoperea cât de cât decent. Se înveli cu haina astfel încât însoţitoarea lui să nu se sperie mai tare decât până atunci. Pelerina era rece şi udă, dar suficient de lungă cât să-i acopere silueta. Păcat că nu era mai mare cu jumătate de metru.

După ce se aranjă, îşi studie salvatoarea. Fata se vârâse într-un colţ şi căscase ochii mari de frică. Imaginea ei nu-i mai producea o încântare atât de puternică, dar tot o găsea ameţitor de atrăgătoare, chiar dacă majoritatea bărbaţilor nu s-ar fi uitat şi-a doua oară la ea. Era probabil un efect întârziat al vrăjii prin care fusese transformat în unicorn.

Ignoră atracţia pe care o simţea faţă de ea şi se concentră să o tempereze.

— Îţi mulţumesc, i se adresa el încet, pentru că m-ai eliberat dintr-o dublă captivitate. Să nu-ţi fie frică, nu o să-ţi fac niciun rău.

Ea se zgâia la globul de lumină magică.

— Ce… ce eşti?

— Doar un biet om. Falconer este numele meu. Pe tine cum te cheamă?

— Meggie.

Era slabă, simplă şi cu trăsături ascuţite, cu păr brunet şi drept care îi cădea în şuviţe ude în jurul capului îngust. Deşi expresia ei confuză o făcea să pară foarte tânără, claritatea luminii de mag sugera că era o femeie adultă. Se referise la propria persoană ca la o nătângă, ceea ce ar fi putut explica de ce părea atât de tânără. Dar cu toate acestea…

Avea ceva care nu era în regulă. Apelând la vederea de vrăjitor, întrezări un fel de înceţoşare a trăsăturilor şi a siluetei sale. Oare asupra ei fusese aruncată o vrajă care transforma realitatea? Ar fi avut nevoie de o putere imensă pentru a fi menţinută la nesfârşit, şi cu ce scop? Indiferent

de motiv, era clar că se afla sub influenţa unei magii.

— Ai fost vrăjită, Meggie, zise el încet.

Ea îl privi descumpănită.

— Poftim?

Având în vedere că văzuse deja multe, merita să ştie ce se întâmpla cu ea, dar mai întâi Simon trebuia să facă în aşa fel încât să se încălzească amândoi. Făcu un semn spre foc. Flăcările se umflară şi începură să ardă cu putere. Meggie veni mai aproape de foc şi îşi întinse cu lăcomie mâinile deasupra lui.

— Cum ai făcut asta? Erau doar câteva vreascuri.

El se aşeză pe partea cealaltă foarte aproape de foc, astfel încât aburul se ridica încet din faldurile negre ale pelerinei.

— Ştii ceva despre magie? Despre capacitatea de a extrage forţa din natură şi de a o modela în alte scopuri?

Ea scutură din cap.

— Magia nu este ceva rar întâlnit, spuse el. Mulţi oameni poartă măcar o scânteie de magie în sufletele lor. Eu provin dintr-un grup de familii reunite sub numele de Protectori. Majoritatea avem un talent magic considerabil. De multe ori trăim în zonele celtice mai sălbatice de la hotarele Britaniei, unde magia este mai puternică. Când Protectorii ajung în pragul maturităţii, sunt obligaţi să depună un jurământ prin care se angajează să îşi folosească puterile pentru a-i proteja şi pentru a-i ajuta pe alţii, şi mai puţin în folosul personal.

— Cu… cum funcţionează magia?

Arătă spre foc, care ardea voios în ciuda celor câteva vreascuri insuficiente.

— Există multe feluri de vrăji şi ritualuri, dar în esenţă magia se bazează pe voinţă. Dacă cineva îşi doreşte un lucru anume, ca de exemplu un foc bun, şi are puterea magică la dispoziţie, atunci dorinţa îl va ajuta să obţină acel rezultat. Dacă are puteri mari, oricine poate face lucruri măreţe şi dificile.

În ochii ei şterşi apăru o licărire de interes.

— Sunt mulţi ca tine?

— Femei şi bărbaţi. Unul dintre cei mai puternici vrăjitori – mânuitori excepţionali ai magiei – este o femeie. Eu sunt un Protector, la fel ca şi Lord Drayton, stăpânul tău.

Expresia ei se înăspri.

— Dacă şi el are puterea asta, nu a folosit-o deloc ca să-i ajute pe alţii.

— Drayton este un renegat. Eu am venit acum câteva zile la castelul Drayton pentru a-l opri să mai facă rău. Şi, la naiba, Simon avusese prea mare încredere în forţele proprii. Am crezut că puterile mele îi vor face faţă. M-am înşelat, iar el şi-a folosit magia pentru a mă transforma într-un unicorn.

Meggie rămase cu gura căscată.

— Deci tu chiar eşti unicornul!

— Aşa este, şi mi-ar plăcea să ştiu cum de m-am transformat înapoi, dar o să mă mai gândesc la asta. Meggie era o parte vitală a acestei enigme, ştia prea bine. Cred că Lord Drayton a aruncat o vrajă asupra ta. S-a întâmplat să fii prin preajma lui şi să te simţi diferit din senin?

Meggie Bleu o grimasă.

— A găsit-o pe Meggie pe un câmp. O singură atingere şi… şi totul s-a schimbat în asta.

Gestul ei se referea la propria fiinţă şi, probabil, şi la întreaga ei viaţă.

— Când s-a întâmplat?

Ea îşi feri privirea.

— Demult. Cu mulţi ani înainte.

— Aş vrea să încerc să desfac vraja care te leagă.

Ea tresări precum un şoricel speriat.

— O să… o să doară?

— Nu cred, dar s-ar putea să te simţi ciudat. Confuză. Ai încredere să mă laşi să încerc?

Ea îşi muşcă buza, apoi încuviinţă încet. El ocoli focul până ajunse lângă ea şi se aşeză. Tălpile de om simţeau mult mai bine pământul zgrunţuros decât copitele.

— Relaxează-te şi lasă-mă să te ţin de mâini.

Degetele îi tremurau când se întinse spre el, iar pielea

îi era vânătă de frig în ciuda focului din ce în ce mai puternic. El îşi închise ochii şi-şi goli mintea de durerea, teama şi umilinţa pe care le îndurase de la confruntarea cu Drayton.

După ce se concentră îndeajuns, aruncă o vrajă de calmare asupra lui Meggie şi începu să exploreze încet nodul magic care îi fusese ascuns în adâncul fiinţei. Energia întunecată a lui Drayton era pretutindeni. Simon trebuia să lucreze cu foarte mare migală pentru a nu-i face rău.

După cum bănuise, cel mai înalt nivel al pânzei ţesute în jurul ei era o vrajă de iluzie, care modifica modul în care oamenii o percepeau pe Meggie. O anulă cu uşurinţă, deoarece materia se opunea să fie distorsionată de iluzii.

Deschise ochii ca să vadă cum arăta ea cu adevărat şi i se tăie respiraţia. Drayton îşi conservase cu înţelepciune puterea făcând doar câteva schimbări subtile în aspectul ei, dar schimbările acelea îi denaturaseră ceea ce era delicat şi graţios într-o formă şi un chip dubios şi ascuţit. Tenul aspru al lui Meggie era acum neted. Părul negru căpătase grosime şi luciu, iar trăsăturile îi erau bine conturate şi atrăgătoare. Adevărata ei înfăţişare era cea a unei tinere atractive.

Îşi închise ochii şi reveni la ce avea de făcut. Legăturile din jurul minţii şi al personalităţii ei erau mult mai complexe şi mai adânc înrădăcinate decât vraja de iluzie. Inteligenţa îi era sugrumată de un nod întunecat de energie, iar altul îi submina personalitatea naturală. Nu era de mirare că păruse nătângă. Dar spunea multe despre caracterul ei faptul că nici măcar magia deformatoare nu îi putuse suprima curajul, care făcuse ca o fată îngrozită să elibereze un unicorn.

După ce termină de descâlcit pânza de farmece, descoperi cu surprindere o sferă protejată de un scut, care strălucea precum un măr de argint. Simon o cercetă cu prudenţă, întrebându-se ce conţinea. Simţi că mai degrabă se afla în ea o parte din Meggie decât o entitate spirituală captivă şi posibil răuvoitoare. Din sferă se răsucea un fir de argint ce se pierdea undeva în depărtare. Bănui că o lega

de Drayton, aşa că vizualiză un cuţit de argint şi îl tăie.

Apoi îşi îndreptă atenţia către sfera lucitoare. Era riscant să o distrugă, dar dacă nu o făcea, Meggie n-ar fi fost ea însăşi pe deplin. Înconjură sfera într-o bulă formată din energia lui şi concentră gradual în ea din ce în ce mai multă magie. Pe suprafaţa luminoasă sclipiră nuanţe de curcubeu. Când era pe punctul de a-şi epuiza toată puterea, mărul de argint explodă într-un torent de magie, precum un fluture nepământesc care îşi distruge crisalida.

Meggie scoase un ţipăt mut de durere şi-şi smulse mâinile din încleştarea lui Simon, grăbindu-se să-şi îngroape chipul în palme. Lumina argintie îi străbătu corpul de parcă un baraj s-ar fi rupt. Singura deosebire era că, în loc de apă, pe canalul natural se revărsa un val de magie.

— Dumnezeule, icni el. Eşti mag. Sau vei fi, dacă te vei pregăti.

Nu se mai mira că Drayton avusese la dispoziţie energia necesară vrăjii de iluzie – se putuse folosi chiar de magia lui Meggie pentru a o întreţine. Lumina magică ce emana din ea egala energia celor mai talentaţi magi pe care îi cunoscuse Simon vreodată. Ar fi vrut să o aline cu o atingere, dar îşi controlă impulsul. Trebuia să-şi echilibreze singură energia, fără nici un amestec din partea lui.

Ritmul respiraţiei ei se linişti treptat. Se îndreptă de spate şi se uită la el. Lui Simon i se tăie din nou respiraţia, pentru că transformarea suferită de înfăţişarea ei era mai impresionantă decât după ce ridicase vraja de iluzie. Trăsăturile îi fuseseră remodelate, aducând la viaţă o femeie plină de forţă şi inteligenţă. Privirea i se concentră asupra lui Simon.

— Naiba să-l ia! şopti ea pe un ton rece ca gheaţa. Să putrezească în iad pentru ce mi-a făcut!

Bâlbâială îi dispăruse, lăsând loc unui accent erudit. Bucuros că furia nu era îndreptară asupra lui, Simon întrebă:

— Cât de mult din ce s-a întâmplat înţelegi.

Ea se încruntă şi-şi masă tâmplele. Părul i se uscase, iar lumina flăcărilor i-l tivea cu sclipiri castanii.

— Ştiu că am fost mulţi ani sclava acelui monstru, şi din ce spui s-a folosit de magie pentru asta. Am trăit ca o umbră sub acoperişul lui, ignorată şi neglijată tot timpul, cu excepţia momentelor în care îmi răvăşea mintea.

— Îţi răvăşea mintea? Ce vrei să spui?

Îşi feri privirea.

— Intra în mintea mea şi… şi îmi fura sufletul. Iarăşi, şi iarăşi, şi iarăşi. După cele mai urâte episoade, dormeam ore întregi şi aveam coşmaruri.

De îndată ce Simon înţelese despre ce vorbea, începu să blesteme.

— La naiba, îţi fura puterea şi te ţinea foarte strâns sub vrajă, pentru ca nu cumva să-ţi dai seama de propriile abilităţi. Acum înţeleg de ce a reuşit să mă domine în confruntarea directă – s-a folosit nu doar de puterea lui, ci şi de a ta. Cu certitudine ţi-a recunoscut potenţialul şi l-a văzut înflorind, aşa că a făcut totul ca să-ţi captureze puterea.

Meggie dădu încet din cap.

— Îmi zicea că, în ziua în care m-a schimbat, eu nu ştiam ce eram. Nu înţelegeam ce vrea să spună.

— Meggie, sunt convins că şi tu eşti Protector. Încercă să-şi amintească dacă în ultimii ani dispăruse în condiţii misterioase vreun copil Protector. Eşti extraordinar de înzestrată.

Ea căzu pe gânduri, apoi scuturã cu fermitate din cap.

— Mă cheamă Meg, nu Meggie. Nici Margaret. Dar nu am capacităţi speciale. Sunt un nimic.

— Nu este adevărat. Drayton ţi-a furat ani la rând puterile magice, dar gata. Acum eşti liberă să înfloreşti.

Ea dădu neîncrezătoare din cap, aşa că o întrebă:

— Ce îţi aduci aminte despre casa părintească şi familia ta?

Închise ochii şi se gândi, apoi îi redeschise cu o expresie goală.

— Nu… nu îmi amintesc nimic înainte de ziua în care Lord Drayton m-a luat prizonieră.

— Spuneai că te aflai pe un câmp. Dar îţi aminteşti

exact unde?

Ridică dezarmată din umeri.

— Era doar un câmp. Se poate să fi fost pe aici pe undeva, sau foarte departe.

— După accent, mi se pare că provii de la graniţa dintre Anglia şi Ţara Galilor, dar la fel de bine se poate să ţi-l fi format trăind în castelul Drayton. Simon încercă să schimbe abordarea. Îţi aduci aminte data la care ai fost răpită? Sau măcar anul?

Fruntea ei se umplu de cute.

— Cred… cred că a fost anul Domnului 1738.

— Ai fost ţinută captivă timp de zece ani. Simon făcu un efort să ascundă furia pe care o resimţea la adresa lui Drayton. Dacă te aflai pe punctul de a-ţi dezlănţui puterile atunci, înseamnă că aveai în jur de treisprezece – paisprezece ani. Asta înseamnă că acum ai douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani. Părea mai tânără, dar nu era de mirare, ţinând cont de faptul că fusese privată de zece ani de dezvoltare normală. Ce fel de viaţă ai dus? Ai părăsit vreodată castelul?

— M-am plimbat în jurul castelului, dar nu am ieşit niciodată dincolo de zidurile lui. Se încruntă. Ori de câte ori mă apropiam de graniţa proprietăţii, simţeam ceva care mă trăgea înapoi.

— Probabil că una dintre vrăjile lui Drayton era special concepută să nu te lase să evadezi.

Încuviinţă cu un gest din cap.

— Nu m-am gândit niciodată să încerc măcar. În majoritatea timpului pluteam ca… ca o pană pe suprafaţa unui iaz. De obicei stăteam fie cu caii, fie în pădure. Servitoarea se asigura de fiecare dată că primesc mâncare şi haine noi. Stăpânul avea acces la mintea mea ori de câte ori poftea – nu conta unde eram. Se cutremură. Uneori mă chema în biroul lui să facă experimente pe mine. Astea erau cele mai neplăcute experienţe.

Simon nu putea decât să-şi imagineze ororile la care o supusese Drayton pe Meg. Deşi trupul îi era feciorelnic îşi pierduse inocenţa în ziua în care fusese capturată.

Degetele ei se împreunară, încleştându-se în poală.

— Cine sunt? De ce nu-mi pot aminti nimic cu excepţia numelui meu de botez?

Percepându-i durerea din voce, răspunse:

— Mintea ţi-a fost chinuită timp de mulţi ani, aşa că e normal ca memoria să-ţi joace feste. Dă-i timp să se vindece.

Îl privi cu intensitate. Ochii ei erau de un verde ceţos.

— Crezi că îşi va reveni?

— Nu ştiu, mărturisi el. Nu cunosc un alt caz asemănător cu al tău. Dar de vreme ce inteligenţa şi puterea de înţelegere ţi-au revenit imediat, cred că sunt şanse mari să-ţi poţi recupera şi celelalte calităţi pierdute.

Ea îşi masă cu violenţă tâmplele.

— Îl simt de parcă ar fi încă în mintea mea, deşi a plecat la Londra acum două zile. Chiar e posibil să mă contacteze de la o asemenea distanţă?

Simon blestemă din nou, de data asta la adresa lui însuşi. În grabă, nu îşi făcuse timp să verifice dacă retezase complet cordonul de energie ce o lega pe de Drayton. O studie cu atenţie. Verifică câmpul energetic de la capătul firului argintiu.

Nu numai că nu întrerupsese complet conexiunea, dar cordonul era intact şi pulsa cu o energie neagră care nu putea veni decât din partea lui Drayton. Simon îşi concentră puterea, apoi îl reteză. Firul continuă să pulseze, în ciuda eforturilor lui de a-l tăia. Drayton era în continuare agăţat de energia lui Meg, şi din ce în ce mai furios.

Pentru că nu putea tăia legătura, Simon apucă virtual firul strălucitor şi făcu un nod complicat pentru ca energia să nu mai poată circula. Forţe malefice vibrară agitate în capătul îndepărtat în momentul în care Drayton creă un scut. După câteva momente în care se acumulă tensiunea, forţele se risipiră, lăsând doar firul argintiu.

— Cred că am reuşit să-l opresc pe Drayton să-ţi mai pătrundă în minte, cel puţin temporar, zise Simon. A plecat?

Meg căscă ochii mari.

— Nu îl mai simt. Slavă Domnului! Nu mai vreau să-mi

intre niciodată în minte. Se încruntă. Ai zise că doar temporar?

— Nu am putut elimina legătura dintre voi, aşa că am creat un baraj pentru ca Drayton să nu te mai poată atinge. Scutul va rezista o perioadă, dar nu ştiu precis cât anume. O văzu îngrijorată, aşa că se grăbi să o liniştească. Acum eşti în siguranţă şi, cu ceva ajutor, vom găsi o cale să întrerupem permanent această legătură. Acum însă trebuie să părăsim zona înainte să ne găsească.

Simon se uită înspre pădure, unde ploaia torenţială se mai potolise şi se transformase într-o mocănească ceţoasă. Oricum nu vrem să mai stăm prea mult pe-aici.

Meg îşi muşcă buza.

— Nu… nu m-am gândit ce vreau să fac acum.

— Eşti bine-venită în orice casă a Protectorilor. Suntem la distanţă de o zi călare de casa de la ţară a lui Lady Bethany Fox, conducătoarea Consiliului Prorectorilor. De îndată ce ajungem acolo, îi voi trimite un mesaj în Londra şi o voi ruga să ni se alăture. Lady Beth va fi fericită să îţi pună casa la dispoziţie pe perioada în care te vei acomoda cu noua ta situaţie.

Ea îşi mută din nou privirea.

— Îţi mulţumesc că nu mă abandonezi.

— Sigur că nu te abandonez. Mi-ai salvat viaţa. Drayton era hotărât să mă ucidă când se întorcea la castel.

Imediat îşi roti privirea înapoi spre el.

— De ce ar vrea să te ucidă?

— Credea că magia mea naturală era concentrată în cornul de unicorn. Dacă mă ucidea, ar fi beneficiat de toată acea magie. Simon se întrebă în treacăt de ce era Drayton atât de pornit să acumuleze din ce în ce mai multă putere, dar amână aflarea răspunsului pentru o altă zi.

Şoldul rănit îl durea, aşa că ridică marginea pelerinei şi îşi examină rana. Sângerarea se oprise, dar s-ar fi pornit imediat ce ar fi depus un efort oarecare. O scană uşor cu vârful degetelor, aplicând o vrajă de vindecare ce reducea şansele de infecţie. Din fericire, plumbii nu i se înfipseseră în carne. Sau mai bine zis în carnea de unicorn. Avusese

noroc că rana nu era mai urâtă, dar avea nevoie de bandaje pentru că altfel risca ca de îndată ce începea să meargă să sângereze până îşi dădea obştescul sfârşit.

— Rana ta are nevoie de un pansament, zise Meg. Pot să-mi rup nişte fâşii din jupon.

Se întrebă dacă îi citise mintea sau era doar practică.

— Mulţumesc. Îţi rămân dator cu o întreagă garderobă imediat ce ajungem într-un loc sigur.

Ochii ei fumurii licăriră amuzaţi.

— O să-mi prindă bine.

Îşi roti privirea în altă parte cât îşi scoase ea juponul. Improviză câteva fâşii umede, dar curate de pânză.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă ea.

— Mă descurc.

Şoldul nu era un loc simplu de bandajat, dar reuşi să-şi prindă un tampon voluminos peste rană. Amândoi se ocupaseră de diverse acţiuni intime în prezenţa celuilalt, fără a leza în vreun fel pudoarea celuilalt.

În afara unei dorinţe fantomatice de a da din copite, era în cea mai bună stare în care putea fi în aceste circumstanţe, aşa că venise clipa să o ia din loc.

— Nu-mi face nicio plăcere să te scot iar în ploaie, dar trebuie să plecăm. Mi-am lăsat calul pe un câmp din apropierea castelului, şi avem ceva de mers până acolo. Sper să ajungem înainte de ivirea zorilor – nu vrem să fim văzuţi în zona aceea.

Meg îşi înălţă capul.

— De ce eşti sigur că îl vom găsi tot acolo? Eu cred că proprietarul câmpului, oricine ar fi el, a văzut calul şi deja l-a prins.

— Am aruncat o vrajă de ignorare asupra lui Shadow. Nu e chiar invizibil, poate să-l vadă oricine, dar nu e remarcat. Simon făcu o grimasă. Din nefericire, l-am lăsat cu şaua pe el pentru că am crezut că voi lipsi cel mult câteva ore, după care voi pleca în grabă. Avea ce să pască şi apă de băut, dar o să fie din cale afară de nefericit.

— Ştiu cum să vorbesc cu caii, zise Meg. Cred că îl pot chema pe el la noi.

Simon tresări, dar îşi aduse aminte cât de bine comunicase Meg cu el când fusese sub puterea vrăjii.

— Poţi face asta şi cu un cal pe care nu l-ai văzut niciodată, şi care se află la câţiva kilometri depărtare?

— Nu strică să încerc, nu? Pe armăsarul tău îl cheamă Shadow. Cum arată şi unde l-ai lăsat?

— E un murg înalt cu o pată albă pe piciorul stâng din faţă. Are o fire dârză şi o rezistenţă ieşită din comun. Şi, după cum am mai zis, e înşeuat. Căpăstrul l-am lăsat în tolbă, aşa că să sperăm că nu s-a tăvălit prin iarbă ca să scape de şa şi bagaje.

Simon descrise apoi poziţia în care se afla calul faţă de castel. Meg dădu din cap în semn că a înţeles şi închise ochii. În lumina aceea intermitentă, chipul ei avea aceeaşi expresie gânditoare fascinantă ca a Fecioarei din perioada renascentistă. Simţea încă ecoul atracţiei obsesive pe care o trăise ca inorog forţă de ea. La fel ca şi dorinţa de a tropăi din copite, care ar fi trebuit să pălească acum când redevenise el însuşi. Între timp însă, se declară mulţumit să o privească.

capitolul 6

Meg nu mai vorbise niciodată cu un cal necunoscut de la o asemenea distanţă, dar nu întâmpină probleme. Shadow era agitat şi nefericit, aşa că energia lui ieşea în evidenţă în comparaţie cu a cailor placizi din zonă. Vizualiză descrierea făcută de Falconer, apoi amplasarea. Toate elementele rezonau la unison: acesta era calul. Îi abordă cu blândeţe mintea. Din ce-şi amintea, fusese capabilă dintotdeauna să facă lucrul acesta din instinct. Acum îl contacta conştient. „Vino la stăpânul tău, Shadow. Are nevoie de tine”. Calul îşi iţi capul de parcă ar fi auzit aievea o voce. „Sari gardul şi urmează-mi vocea prin pădure. Ai înţeles?” Îi trimise o imagine cu el zburând pe deasupra gardului, apoi venind la trap prin întuneric pentru a ajunge

la Falconer.

Shadow înţelese. Bucuros că va avea parte de acţiune se îndrepta spre gard, accelerând cu fiecare pas, plin de energie. Meg păstră contactul cu mintea lui, vrând să evite ca armăsarul să se rătăcească sau să devină confuz. Totodată, îl convinse să gonească într-un ritm moderat. Nu era bine dacă ajungea extenuat la refugiul lor.

După ce se asigură că Shadow era pe drumul bun şi că îi urma cu voioşie indicaţiile, deschise ochii.

— Vine încoace. Va dura ceva. Ai mers mult prin pădure când am evadat.

El îi zâmbi.

— Chiar dacă până acum ai avut îndoieli că poţi face lucruri magice, acum nu mai ai niciun motiv să te îndoieşti. L-aş fi putut chema şi eu pe Shadow de la o distanţă mai mică, dar ce ai făcut tu e mult mai rar întâlnit. Va fi interesant de urmărit ce poţi face după ce îţi vei antrena puterile cu cineva. Căscă discret. Am putea să ne odihnim puţin până ajunge. A fost o zi foarte lungă. Făcu un gest prin care stinse lumina magică, apoi îşi trase pelerina umedă pe el şi se întinse în partea cealaltă a focului.

Meg se întinse şi ea, dar mintea îi era frământată de tot felul de întrebări.

— Cum reuşesc Protectorii să-şi păstreze secrete abilităţile faţă de ceilalţi?

Falconer îi răspunse cu o voce somnoroasă:

— Suntem antrenaţi încă din copilărie să nu ne folosim puterile în faţa oamenilor de rând. Dacă un om asistă la ceva ce nu ar trebui să vadă, de obicei i se face o vrajă de uitare. Servitorii noştri provin din familii care se află în slujba noastră de câteva generaţii. Căscă iar. În acelaşi timp însă, în general, oamenii văd doar ceea ce vor să vadă. Nu se aşteaptă să fie martorii unor acte de magie.

Meg mai avea o grămadă de întrebări, dar îşi suprimă impulsul de curiozitate pentru că Falconer era din cale-afară de epuizat. Mintea ei însă continuă să se rotească fără oprire. Tovarăşul ei de drum îi respecta harul natural. Asta nu se mai întâmplase înainte. Nu-şi amintea decât că,

până nu demult, fusese întotdeauna tratată ca o fiinţă inutilă şi enervantă. Stăpânul se folosise de mintea ei, dar asta fusese ca o pedeapsă pentru ea. Nu îi arătase niciun fel de bunăvoinţă sau respect.

Poate ar fi trebuit să fie şocată de felul în care vorbea Falconer despre magie, dar explicaţiile lui aveau sens într-o lume pe care nu o înţelesese niciodată – şi în acelaşi timp îi explica şi de ce, cu doar câteva ore în urmă, fusese întrupat într-un unicorn. Nu considerase nicicând că abilitatea ei de a vorbi cu caii era ceva magic, dar probabil că aşa stăteau lucrurile – nu mai ştia pe nimeni care să poată face acelaşi lucru.

Ce mai spusese el despre folosirea magiei? Că depindea de dorinţă şi de putinţă. Se încruntă, îşi întinse mâna şi îşi imagină un glob de lumină magică în palmă. Imediat apăru o sferă lucitoare care o gâdilă în palmă. Mulţumită de realizarea ei, sparse sfera şi simţi o furnicătură vagă, deloc neplăcută. Globul de lumină nu avusese un contur clar. Semănase mai degrabă cu o ceaţă luminoasă. Strânse pumnul şi simţi furnicăturile prin degete în timp ce lumina continuă să i se răsfrângă prin pumn.

Încercă să copieze gestul lui Falconer şi aruncă lumina în sus. Dispăru la mijlocul drumului, în loc să se agaţe de stânca de deasupra. Rămase cu privirea fixată spre punctul în care globul se făcuse nevăzut. Mai avea multe de învăţat, dar începuse să creadă că deţinea într-adevăr puteri magice. Gândul acesta era grozav, dar şi puţin înspăimântător.

Se întrebă ce avea să se întâmple cu ea. Acum era liberă, dar nu îşi aducea aminte de casă, familie… nici măcar numele de familie nu şi-l ştia. Slavă Domnului că Falconer nu intenţiona să o abandoneze. O alarma faptul că trebuia să apeleze la o doamnă din aristocraţie, Lady Bethany, dar nu la fel de tare ca eventualitatea în care ar fi rămas singură, fără prieteni sau abilităţi. Era sigură că stăpânul avea să o găsească în scurt timp, iar gândul acesta îi dădea fiori. Trebuia să înveţe să se protejeze de el, şi nu putea învăţa asta decât de la Protectorii lui Falconer.

Închise ochii şi îşi exploră dimensiunile minţii. Se simţea de parcă ar fi trăit o viaţă întreagă afundată în smoală. Acum mintea îi era iute şi neastâmpărată ca o vrăbiuţă. Peste tot pluteau întrebări şi idei. Îi era greu să creadă cât de înceată la minte şi docilă fusese. Nu cunoscuse niciodată sensul cuvântului „docil”. Se simţea ca o persoană nouă, dar noua ei fiinţă avea rădăcini în fata pipernicită ce fusese atât de mulţi ani.

Falconer îi spusese că memoria i se va vindeca. Se rugă să fie adevărat, se trase cât putu de aproape de foc şi, într-un final, aţipi.

Avu parte de vise agitate. Se făcea că era rândunică şi se avânta ameţită spre cer. Un vultur mare se năpusti asupra ei de undeva de sus şi-şi înfipse ghearele neiertătoare în ea. Şocul o făcu să se trezească. Adormi la loc, dar din nou vise similare o ţinură într-o stare de semiveghe.

Ploaia se oprise, iar cerul se colorase în roz la est. Când un nechezat delicat anunţă sosirea lui Shadow, Simon se trezise şi era deja în picioare când Meg de-abia făcea ochi. Se întrebă în sinea ei dacă era soldat, fiindcă prea era vigilent.

Calul veni şi îl atinse cu botul pe stăpânul lui pentru a fi băgat în seamă.

— Magia ta a funcţionat, Meg, zise Falconer în timp ce îşi saluta cu afecţiune armăsarul. Shadow s-a rostogolit prin iarba şi a stricat puţin şaua, dar încă o mai are, împreună cu desagile.

Meg se ridică şi se întinse, simţindu-se înţepenită şi soioasă, dar fericită. Era prima zi a noii sale vieţi. Multe lucruri erau nesigure, dar scăpase de stăpân, şi avea talente despre care nu ştiuse nimic. Se duse într-un tufiş pentru a se ocupa de treburile intime. Când se întoarse, Falconer era îmbrăcat cu veşminte adecvate unui domn sobru. Chiar dacă hainele îi erau mototolite şi părul blond legat la spate, tot reuşea să atragă privirea. Şi ca bărbat, poseda aceeaşi eleganţă discretă pe care o avusese şi în forma unicornului.

— Mă bucur în special pentru că Shadow s-a întors cu tolbele, remarcă el. În afară de căpăstru, aveam şi un rând de haine de schimb. N-am cizme sau pălărie, dar măcar bine că am o pereche decentă de încălţări.

Îi scutură pelerina, uscată acum, şi i-o înapoie. O luă recunoscătoare şi se îmbrăcă cu ea. Fără focul magic aprins, aerul dimineţii era rece. Falconer medită cu ochii spre un ceas de buzunar frumos, apoi îi închise capacul şi-l vâri înapoi în buzunar.

— Sunt un norocos că l-am lăsat în pantalonii de schimb. Sau poate a fost intuiţie, nu noroc. Ar trebui să-mi ascult mai de des instinctele.

— Magia nu te-a atenţionat că vei da de bucluc?

— Magia are şi ea limite. Dacă n-ar fi aşa, am fi zei. Puse căpăstrul calului, după care scotoci din nou în desagi. Am un chec cu stafide. S-ar putea să se fi fărâmiţat, dar măcar avem ceva de mâncare.

— Mulţumesc. Acceptă cu lăcomie jumătatea de chec. Poţi să faci o vrajă pentru a face o ceaşcă cu ceai fierbinte de mentă cu care să mănânc prăjitura?

— În mod obişnuit aş spune nu, pentru că, pentru crearea a ceva din nimic, e nevoie de o cantitate colosala de energie. Dar acum… zise el şi produse un vas dintr-o singură fluturare de mână. E cu ceai verde. E vechi de câteva zile, dar încălzit o să fie bun la gust.

Scoase dopul şi mai făcu un gest discret. Din gâtul sticlei începu să se ridice abur. I-o întinse lui Meg.

— E minunat. Luă o gură ca să înghită checul cu stafide şi aproape se opări la limbă. La castel nu beam aproape niciodată ceai verde pentru că este foarte scump. Doar stăpânul şi servitorii în posturi de conducere îl beau cu regularitate.

Sorbi încet după o secundă şi îi înapoie plosca. Ceaiul de mentă era bun, dar ceaiul verde era şi mai bun. Bău şi el o înghiţitură şi tocmai se pregătea să îi întindă din nou plosca, când încremeni cu o expresie sumbră pe chip.

— Pornesc căutătorii de la castel pe urmele noastre. Ploaia de astă-noapte a spălat indiciile pe care le-am lăsat

pe drum, dar conducătorul grupului are şi el ceva puteri magice, sporite de Drayton. E timpul să ne aşternem la drum.

După ce Meg înghiţi şi ultima îmbucătură de chec cu stafide şi mai luă o gură de ceai, Falconer puse dopul la loc şi vâri plosca în desagă. Se urcă în spinarea lui Shadow, apoi îi oferi mâna să o ajute să se ridice în spatele lui. Se aşeză între desagi şi o luară către nord.

Shadow mergea cu un pas atât de lin şi de hotărât, încât nu era nevoie ca Meg să se ţină de Falconer. Se întoarse să se uite spre refugiul lor, ascuns deja de verdeaţă – şi constată cu surprindere că armăsarul nu lăsa urme pe unde călca.

— Poţi face ca urmele paşilor lui Shadow să dispari

— Ele există, dar sunt ascunse de o mică vrajă de iluzie. Un vrăjitor puternic nu poate fi păcălit, în grupul de la castel da. Va fi interesant de aflat dacă eforturile lui Drayton de a intensifica puterile urmăritorilor vor avea efect, adică dacă vor putea vedea dincolo de vraja mea.

— Capacitatea lui de a spori puterile altora te supără, încercă ea să îl întărâte.

— Drayton se foloseşte de energia celorlalţi în moduri pe care nu le-am mai văzut la altcineva. Ar putea fi foarte periculos. Tonul lui Falconer se înăsprise. Altă dată nu îl voi mai subestima.

Meg tăcu o perioadă, în semn de respect, dar la un moment dat cedă în faţa curiozităţii.

— Îmi poţi spune mai multe despre puterile Protectorilor? De exemplu, despre capacitatea ta de a simţi că urmăritorii au plecat de la castel. Voi putea face şi eu asta dacă mă voi antrena?

— Vei putea citi într-un glob de cristal, de exemplu, dar ce am făcut eu este altceva. Există câteva acţiuni magice care pot fi făcute de orice Protector antrenat. În plus, mulţi dintre noi avem nişte talente speciale – daruri caracteristice unei familii anume. Cei din familia Falconer au fost dintotdeauna vânători. Aici intră tot felul de calităţi, precum capacitatea de detectare a prăzii.

— Ce vânaţi?

— Alţi Protectori, zise el sec. Majoritatea membrilor din Familii sunt bărbaţi şi femei cumsecade, care sunt în slujba codului nostru de onoare. Puterea însă este tentantă, aşa că a fost înfiinţat un Consiliu al Protectorilor, a cărui sarcină este să se asigure că puterea nu este folosită în scopuri eronate.

Nu mai continuă, dar Meg presupuse că întotdeauna avusese rezultate bune înainte de întâlnirea de la castelul Drayton. Îşi dorea să fie şi ea prezentă să aplaude când fostul ei stăpân avea să suporte rigorile justiţiei.

*

Fu o mare uşurare pentru amândoi să ajungă la moşia lui Lady Bethany după o zi nesfârşită de călărit şi mers pe jos. Călătoria ar fi putut fi scurtată, dar Simon preferase să o ia pe ocolite pentru a evita aşezările omeneşti. După şirul de întrebări de la început din partea lui Meg, călătoriseră în linişte. Simon îşi monitorizase urmăritorii, care reuşiseră să se apropie de locul în care fugarii îşi petrecuseră noaptea, după care se rătăciseră. Conducătorul lor era disperat să găsească unicornul evadat, dar eşuase în ciuda puterilor speciale puse la dispoziţie de stăpânul lui. Avea să plătească pentru neputinţa lui de îndată ce Drayton se întorcea acasă.

După ce se depărtară de urmăritori, Simon încetini şi descălecă pentru a-i mai uşura povara lui Shadow. Merseră ce merseră, după care Meg se dădu jos şi insistă să facă cu schimbul. El protestă – i se părea că nu e deloc cavaleresc să călărească în timp ce femeia mergea pe jos – dar ea fu de neclintit. Ţinând cont de faptul că încălţările lui uşoare nu erau concepute pentru excursii şi că rana de la şold îl durea ca naiba, aprecie perioadele petrecute în spinarea calului.

Se făcuse aproape miezul nopţii când intrară pe aleea lungă şi şerpuită ce ducea la Conacul Alb, casa lui Lady Bethany. Simon stătuse de multe ori aici, iar casa în sine

reprezenta o privelişte binevenită.

Înăuntrul clădirii erau aprinse lămpi, aşa că nu fu luat chiar prin surprindere când uşa de la intrare se deschise larg şi Lady Bethany coborî treptele cu doi servitori după ea. Un valet ţinea o torţă, iar celălalt bărbat era şeful rândaşilor.

— Simon, pungaşule! În ce bucluc te-ai băgat?

— Lady Beth! Alunecă jos de pe cal şi o cuprinse într-o îmbrăţişare. Credeam că eşti în Londra. Mă bucur nespus că te-am găsit aici.

— Am avut un presentiment că trebuie să fiu aici. Se întoarse spre Meg. Cine este această tânără?

Meg făcu ochii mari, confuză, căci nu putea să asocieze titlul aristocratic cu fiinţa cât se poate de reală, caldă, rotunjoară, de bunicuţă, a lui Lady Bethany.

— Ea este Meg, căreia îi sunt profund îndatorat. Simon o ajută pe Meg să descalece. Adăugă pe un ton jos: Este ca noi şi de-abia a descoperit, noaptea trecută.

Ochii lui Lady Bethany se făcură mari de uimire.

— Tu, copilă, ai în jurul tău o aură pozitivă de putere. Sunt sigură că ai multe să-mi povesteşti. Pe unde te-ai tot ascuns?

— E o poveste lungă. Simon înmână grăjdarului frâiele calului. Ai mare grijă de el, Wilson! Shadow a avut o zi grea şi merită să fie răsfăţat.

— Plăcerea va fi de partea mea, milord.

Meg îi aruncă lui Simon o privire şocată şi plină de aversiune. Poate ar fi trebuit să-i menţioneze că era conte, dar în vâltoarea în care fuseseră prinşi ca să-şi salveze vieţile, acest detaliu nu i se păruse relevant. Probabil că, din pricina lui Drayton, avea o mare aversiune faţă de titlurile nobiliare. Simon spera că, în scurt timp, îşi va schimba părerea. În timp ce urcară scările spre casă, spuse:

— Lady Beth, premoniţia dumitale cu privire la sosirea noastră include şi pregătirea mâncării şi a unui pat cald?

— Am aranjat o singură cameră, dar în scurt timp va fi gata şi celălalt dormitor, răspunse ea cu o expresie imperturbabilă. Vă las să mâncaţi înainte să vă asaltez cu

întrebările. Din fericire pentru apetitul vostru, odată cu înaintarea în vârstă am devenit mai răbdătoare.

Gazda le oferi câteva minute pentru a se spăla înainte de a se aduna în salonul în care urmau să mănânce. Imediat fură aduse supă de pui cu orz şi platouri cu friptură rece şi brânzeturi.

Meg făcu o tentativă să-şi netezească rochia mototolită şi părul încâlcit, dar părea încordată şi foarte tânără. Uită de toată jena când valetul servi supa. Mâncase doar nişte chec toată ziua, aşa că se năpusti cu entuziasm asupra mâncării, şi totodată cu maniere surprinzător de cizelate. Şi lui Simon îi era la fel de foame, dar când începu să mănânce dintr-o felie de friptură rece de vită, stomacul i se strânse. Se întrebă dacă nu cumva era un efect secundar al faptului că petrecuse o perioadă ca animal erbivor. Din fericire, nu întâmpină probleme cu puiul din farfurie.

Lady Bethany se ţinu de cuvânt şi îi lăsă în pace să-şi astâmpere foamea înainte de a întreba:

— Putem vorbi în voie de faţă cu Meg, Simon?

Acesta înghiţi gura de supă înainte de a-i răspunde.

— Da – e prinsă chiar în mijlocul acestei situaţii. În afară de asta, nu ştie nimic despre originile ei, şi cu cât află mai repede mersul lucrurilor, cu atât mai bine. Meg, vrei, te rog, să-i spui povestea ta lui Lady Bethany?

Ea îşi ridică privirea.

— Ai putea să i-o povesteşti tu… milord.

El tresări jenat în sinea lui când o auzi folosind adresarea formală.

— Nu sunt cu nimic diferit de cel de dimineaţă.

— Poate că nu eşti diferit, milord, dar eu te văd diferit.

Privirea ei se abătu asupra brânzei şi a pâinii. El descrise succint viaţa pe care o dusese Meg şi incapacitatea ei de a-şi aminti ce i se întâmplase înainte de asta.

— E clar însă că este şi ea Protector, îi spuse el lui Lady Beth. Ai auzit ca vreunul dintre copiii unei Familii să dispară sau să fie rănit acum aproximativ zece ani?

Gazda lui scutură din cap.

— Nu-mi aduc aminte de aşa ceva. Poate doar tatăl ei era Protector. Sau poate că are puteri magice sălbatice.

— Nu cred că se cunosc cazuri de persoane care să aibă puteri magice sălbatice atât de puternice.

Era mai probabil ca tatăl lui Meg să fi fost Protector, iar ea copil din flori. Se întâmpla rar ca Protectorii să fie promiscui, datorită sensibilităţii lor emoţionale, dar mai existau şi excepţii.

— Ce este magia sălbatică? întrebă Meg.

— Magia sălbatică apare la oamenii care nu au o moştenire magică evidentă, îi explică Simon. Magia sălbatică este o apariţie sporadică şi arareori este la fel de puternică precum magia Protectorilor. Şi la fel de bine este imprevizibil de diferită de magia tipică Protectorilor.

Privirea lui Meg se îngustă.

— Şi ce faceţi voi cu cei care au puteri magice sălbatice? Îi eliminaţi pentru a scăpa de competiţie?

— Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, nu! exclamă Lady Bethany. De obicei îi integrăm printre Protectori. În acest mod, Familiile au avut de câştigat noi abilităţi. Aruncă o privire spre Simon. În ultima ta epistolă îmi spuneai că aveai de gând să îl înfrunţi pe Drayton pentru nelegiuirile pe care le-a săvârşit. Întâlnirea n. A decurs conform aşteptărilor?

— M-a transformat într-un inorog pe care voia să îl măcelărească într-un ritual magic.

Doamna, de regulă imperturbabilă, scoase un icnet.

— Sunt sigură că n-ar fi făcut ceva atât de barbar!

— Eşti o optimistă, Lady Beth, replică sec Simon, apoi îşi reluă povestirea.

Îi relată despre evadarea lor, iar Meg adăugă:

— Am avut mare noroc că s-a iscat furtuna aceea care ne-a şters urmele.

Sprâncenele argintii ale lui Lady Bethany se arcuiră.

— Noroc a fost, Simon?

Clătină din cap.

— Am fost nevoit să-i cer ajutor lui Duncan Macrae. L-

am trezit dintr-un somn adânc. Din fericire, a înţeles ce aveam nevoie şi m-a putut localiza cu precizie, iar vremea era oricum suficient de rea cât să aibă materialul gata pregătit.

Meg rămase cu gura căscată.

— Poţi controla ploaia şi vântul?

— Eu nu, dar Duncan, prietenul meu, poate. În mod normal, n-aş fi fost în stare să îl contactez la conacul din Scoţia, dar uneori disperarea poate amplifica puterile.

Meg căzu pe gânduri şi îşi reîndreptă atenţia către mâncarea din farfurie. Simon se întrebă retoric cât îi va lua să se adapteze la lumea aceasta, atât de diferită de cea din castelul Drayton. Spre norocul ei, odată ruptă vraja care o înrobise, se dovedea că are o minte ageră.

— Nu doar că Meg m-a eliberat din celula în care fusesem întemniţat, dar m-a şi transformat înapoi în om, spuse el. Habar n-am cum a făcut.

Meg ridică din umeri.

— N-am făcut nimic. Încercam doar să îmi dau seama cât de rău eşti rănit. De îndată ce am atins rana… Se strădui să-şi găsească cuvintele. A fost ca un fulger. Aerul se simţea ciudat, contorsionat, iar tu radiai căldură. Nu-s sigură cât a durat, dar când totul a revenit la normal, erai om.

— Căldura e ceva normal, medită cu voce tare Lady Bethany. Când te preschimbi din ceva mai mic în ceva mai mare, este necesar să atragi energie pentru a crea un corp mai mare. Când revii la forma mai redusă, trebuie să redai acea energie lumii. Dar cum de atingerea lui Meg a distrus vraja de transformare?

— Eu aveam o rană deschisă şi sângerândă, şi Meg… aveai şi tu câteva julituri. Ţi-era vreun deget rănit când m-ai atins?

Mirată de întrebarea lui, răspunse afirmativ.

— Da. O zgârietură mică, dar îmi curgea sânge.

— Ăsta-i răspunsul. Această domnişoară radiază magie pură. Fruntea lui Lady Bethany se umplu de cute de concentrare. Este atât de puternică, încât sângele ei a

reuşit să rupă vraja. Sau poate doar a reprimat-o pentru o perioadă.

Simon se încruntă.

— Crezi că este posibil ca vraja să acţioneze din nou.

Femeia mai în vârstă îl studie cu o privire tulbure.

— Mă tem că da. În jurul tău pluteşte încă magia, şi oricum este genul de vrajă care nu poate fi ruptă decât de magul care a creat-o.

Scrâşni din dinţi când temerile îi fură confirmate.

— Cu alte cuvinte, aş putea să mă transform oricând în unicorn.

Lady Bethany părea îngrijorată.

— Părerea mea este că e puţin probabil să fii fermecat din nou când eşti vigilent şi cu garda ridicată, dar da, transformarea este un pericol real.

— Dar ce se poate întâmpla dacă îl întâlnesc pe Drayton faţă în faţă?

— Fii foarte, foarte atent şi ţine-ţi scutul armat la capacitate maximă.

Nu erau nişte veşti prea bune.

— Va trebui să te ţin pe-aproape în caz că se întâmplă aşa ceva, Meg. Am constatat că nu-mi prieşte sufletului să fiu unicorn.

Meg se alarmă, dar îşi dădu repede seama că nu vorbise serios.

— Poate ar trebui să ai la tine o fiolă cu sânge de fecioară dacă te hotărăşti să-i mai faci o vizită.

— Chiar ar putea să aibă efect. Lady Bethany o studie gânditoare pe Meg. Iar tu, domnişoară? Ţi-ai mai adus aminte din trecutul tău?

Fata lăsă bucata de pâine din mână cu privirea pustiită.

— Nimic. Primul lucru pe care mi-l aduc aminte este ziua în care lordul m-a întâlnit pe câmp – mi-a pus o mână pe cap şi mi-a paralizat voinţa şi spiritul.

— Trecând peste faptul că nu ai nicio amintire mai timpurie, ţi se pare ceva familiar pe aici? Sau poate nefamiliar? Crezi că ai crescut într-o casă ca asta?

Meg se uită la pereţii acoperiţi cu damasc şi la mobila rafinată, apoi clătină din cap.

— Nu, casa asta este foarte mare şi… şi nefamiliară. Nu la fel ca şi castelul, şi nu la fel ca alte locuri în care am locuit. De asta sunt sigură.

— Ştii să scrii şi să citeşti?

Meg ezită.

— Cred… cred că da, dar la castel nu am scris şi n-am citit.

Lady Bethany se ridică în picioare şi scoase o carte subţire dintr-un sertar. I-o înmână lui Meg şi o întrebă:

— Poţi să citeşti ceva de aici?

Ea deschise cu precauţie cartea, apoi se relaxă.

— Da! Îmi e mai greu pentru că nu am mai citit de câţiva ani, dar cuvintele au sens.

— Aşadar, ai primit educaţie.

— Şi stilul de a vorbi şi manierele sunt rafinate, sublinie Simon. Prin urmare, este sigur că şi-a petrecut copilăria într-o casă cu o anume prestanţă.

— Mă puteţi ajuta să-mi găsesc familia? întrebă Meg, plină de speranţe. Sunteţi vrăjitori – sunt sigură că nu vă poate fi prea greu.

— Au trecut zece ani, şi nu avem nicio idee de unde să pornim, aşa că nu va fi uşor să-ţi găsim rudele, dar cu siguranţă vom încerca. Îţi promit, spuse Lady Bethany. Dar nu în seara asta. Mai ai puţin şi adormi pe tine, Meg. Dă-mi voie să te conduc la camera ta. Un somn bun face viaţa să pară mai frumoasă. Simon, vreau să ne vedem în salonul în care se serveşte micul dejun după ce mă ocup de Meg. Mai avem de vorbit.

O subestimare de proporţii uriaşe. Rămase cu privirea în urma celor două femei care părăseau salonul şi-şi dori să poată crede că Lady Bethany va şti toate răspunsurile de care avea nevoie. Nu avea însă rost nici măcar să spere la aşa ceva.

capitolul 7

Lady Bethany avea dreptate, Meg mai avea puţin şi se prăbuşea de oboseală. Cu toate acestea, nu o trăgea inima să plece de lângă Falconer, care era singura persoană cunoscută de pe toată moşia. Deşi Lady Bethany era cât se poate de binevoitoare, avea o asemenea încredere în sine pe care Meg nu o mai întâlnise la vreo femeie. Cât stătuse la castelul Drayton întâlnise doar câteva femei. Castelul era în esenţă un loc destinat bărbaţilor. Conacul Alb era foarte diferit, iar amprenta feminină a stăpânei se distingea peste tot.

Lady Bethany deschise o uşă în capătul vestic al coridorului de la etaj.

— Aceasta este camera ta. De obicei, aici le primesc pe nepoatele mele.

Meg exclamă încântată când intră în dormitor, o combinaţie vaporoasă şi atrăgătoare de culori deschise şi materiale înflorite. Vrând să vadă mai mult decât o dezvăluia singura lumânare aprinsă, creă un glob de lumină.

— Ce frumos este! Sunt sigură că mă voi simţi foarte bine aici.

Lady Bethany închise uşa în urma lor.

— Unde ai învăţat să creezi lumină magică? Ţi-a arătat Simon cum se face?

— Nu chiar. Meg prinse prima ei lumină de stâlpul de la piciorul patului, apoi crea încă una, mai mare. L-am văzut pe el şi am încercat şi eu.

Lady Bethany rămase cu o expresie contemplativă pe chip, în strălucirea blândă a luminilor magice.

— Face el să pară uşor, dar nu este. Sunt impresionată de faptul că poţi crea o lumină fără să te fi antrenat deloc înainte.

Meg întrupă o altă sferă strălucitoare în palmă şi apoi o examină.

— Prima dată a fost puţin mai greu, dar acum mi se pare simplu. Mă gândesc la lumină, şi ea apare.

— Puterea ta nativă este cu adevărat impresionantă. Lady Bethany făcu semn către pat. Acum însă ai nevoie de odihnă. Uite, ai aici o cămaşă de noapte, iar în dulap vei găsi câteva veşminte de care te poţi folosi până îţi vom face unele special pentru tine.

Meg atinse cămaşa de noapte, confecţionată din bumbac alb şi decorată cu dantelă delicată. Nu îşi amintea să mai fi avut vreodată un obiect atât de drăguţ. Camera ei de la castel fusese destul de confortabilă, dar dezolantă, iar hainele îi fuseseră cusute de o femeie din sat, al cărei scop principal era producerea de veşminte în primul rând rezistente la uzură. Meg întâlnise frumuseţea doar în pădure şi la animale, dar nu şi în viaţa ei de zi cu zi.

— Nu ştiu cum v-aş putea mulţumi, zise ea cu o voce abia auzită.

— Tot ceea ce îţi oferim este al tău de drept. Somn uşor, Meg. Totul va părea mai simplu de dimineaţă.

Lady Bethany o sărută pe Meg pe obraz, apoi se retrase încet. Meg îşi duse mâna la falcă, gândindu-se că poate existase un moment în viaţa pe care o uitase, în care avusese o mamă care o sărutase cu afecţiune. Poate familia lui Meg mai era încă în viaţă.

Rugându-se în gând ca memoria să îi revină pentru a-şi cunoaşte trecutul, porni să exploreze camera. Covorul era moale sub picioarele ei, iar când îşi scoase hainele murdare de noroi şi se îmbrăcă cu cămaşa de noapte, aceasta îi foşni plăcut pe piele. Pe lavoar se găsea un urcior plin ochi cu apă fierbinte. Se spălă pe faţă şi pe mâini, recunoscătoare pentru acest lux. Pieptenul şi peria de pe măsuţa de toaletă erau suflate cu argint. Îşi perie părul încâlcit şi în sfârşit se relaxă. Lumea era un loc ciudat, dar o primea cu braţele deschise. Avea să-şi găsească, într-un fel sau altul, locul acolo.

*

Simon se plimba agitat în salon, cu un pahar de brandy în mână, obosit, dar incapabil să stea locului. Ajunse

lângă cămin şi aprinse cărbunii cu o pocnitură din degete. Noaptea nu era răcoroasă, dar lumina flăcărilor era reconfortantă.

Lady Bethany se întoarse de la Meg cu o mină preocupată.

— Ştiai că protejata ta poate face să apară un glob de lumină magică la fel de bine ca tine?

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Nu ştiam. Jar nici nu mă miră prea tare. Când Drayton m-a transformat, se alimenta dintr-un şuvoi imens de energie, iar o mare parte a acestuia provenea de la Meg. Probabil că, din toată istoria Protectorilor, ea va fi cel mai rapid învăţăcel.

— Ceea ce înseamnă că va trebui să înceapă imediat să se antreneze, pentru că altfel riscă să se rănească pe sine sau pe alţii. Lady Beth se aşează într-unul dintre fotoliile din faţa căminului. N-aş vrea că descopere în somn cum se dă foc la o casă. Că veni vorba de Drayton, ce crezi că vrea? Sigur ştia că nu ar putea să te distrugă şi să scape nepedepsit. Cu toată puterea furată de la Meg, n-ar fi putut rezista în faţa forţelor unite ale întregului Consiliu.

— Aş vrea şi eu să ştiu ce vrea. A stârnit tot felul în probleme în timpul revoltei iacobite, şi senzaţia a fost că a acţionat fără discriminări, dar niciodată în sprijinul regelui sau al prinţului Charles. Simon luă vătraiul din cârligul în care era agăţat şi aţâţă focul. Poate se hrăneşte cu durere şi vrea să creeze şi mai multă.

— Poate, dar eu cred că mai are şi alte planuri, zise îngândurată Lady Beth. Nu s-a mai întâmplat ca un Protector să ocupe un post de ministru, pentru că întotdeauna membrii Familiilor au încercat să evite poziţiile publice. Crezi că vrea să domine lumea?

— Fără nicio îndoială. Simon se încruntă în timp ce analiză câteva dintre cele mai joase niveluri ale minţii lui Drayton pe care nu le remarcase conştient la momentul respectiv. Vrea mai mult decât putere de dragul puterii. Are un scop precis. Unul întunecat şi întortocheat.

— Are legătură cu vreo perversiune sexuală?

Mai că izbucni în râs, din pricina neconcordanţei dintre întrebarea lui Lady Beth şi înfăţişarea ei severă.

— Nu cred, eu, unul, nu am sesizat nimic de ăsta. Interesul lui e îndreptat în altă parte.

— Aşază-te până nu-mi faci găuri în covor, Simon. Lady Bethany se lăsa pe spătarul fotoliului. O să încerc să îl contactez, poate aflu ceva.

— Ai grija! Simon luă loc în faţa gazdei lui, cu mintea la experienţa devastatoare pe care o avusese din cauza lui Drayton. Este periculos de imprevizibil.

Lady Beth preferă să pretindă că nu auzise, în loc să-i sublinieze că, până una-alta, ea era conducătoarea Consiliului Britanic al Protectorilor şi una dintre cele mai puternice vrăjitoare din ţinut. Avea un talent deosebit pentru comunicarea la distanţe mari, aşa că erau şanse să pătrundă mai adânc decât o făcuse Simon în mintea lui Drayton.

— L-am găsit, e în Londra, murmură ea. Of, ce minte neplăcută şi întortocheată. E…

În cameră se acumulă o trombă de energie malefică. Lady Bethany scoase un sunet înfundat, apoi căzu pe covor, fără simţire. Simon sări în picioare, blestemând. Drayton simţise că Lady Bethany îi intrase în minte şi ripostase. Toată furia reprimată de când fusese înfrânt de Drayton năvăli acum peste el, multiplicată de mânia pe care o resimţea pentru ce îi făcuse nemernicul lui Lady Beth. Îşi concentră toată forţa cu tăria unei lame de oţel şi o trimise după sursa energiei lui Drayton, pe care o lovi cu toată puterea.

Preţ de o clipă, Drayton se cutremură în urma atacului lui Simon. Apoi lovi şi el. Simon ridică un scut care să blocheze fulgerul de energie, care era mult mai slab decât cel invocat pe când Meg era încă ţinută captivă de Drayton.

Concentrat să-şi adune puterile pentru a mai lovi o dată, Simon nu băgă de seamă vraja de transformare care se reactivase decât în momentul în care picioarele îl lăsară şi se prăbuşi la podea. Durerea îl copleşi în timp ce oasele i se lungeau şi muşchii i se contorsionau în forme noi.

Vederea i se înceţoşă odată cu modificarea structurii ochilor, iar flăcările din cămin se alăturară rugului care îl împresurase.

Hainele îi fură sfâşiate, echilibrul şi perspectiva i se modificară, dar era deja familiarizat cu transformarea, ceea ce o făcea şi mai înspăimântătoare. După câteva clipe interminabile, focul se stinse treptat, iar el târî se să se ridice în picioare – pe copite. Îşi simţea trupul de unicorn confortabil, iar îngustarea capacităţilor intelectuale mai naturală, dar ura faptul ca nu putuse opri transformarea, deşi Drayton era un mag cu puteri mai slabe decât ale lui. Înverşunat, încercă să-şi controlere frica, mulţumind în gând că se afla printre prieteni care ştiau ce se întâmplase de fapt.

Din doi paşi fu lângă Lady Beth. Chipul îi era la fel de alb ca şi parul, iar obrazul i se învineţise în locul în care se lovise de podea. Îşi frecă cu blândeţe botul de ea. Femeia nu reacţionă, dar bine că măcar respira. O împunse din nou. Nimic. Se gândi că ar putea trage cu dinţii de şnurul clopoţelului pentru a chema un servitor, dar ce putea face un servitor cu un unicorn în salon şi cu stăpâna casei în stare de inconştienţă?

Sub imboldul momentului, îşi coborî capul şi îşi lipi cornul de obrazul ei. Ea deschise ochii de la prima atingere. După o clipă de confuzie, îşi concentra privirea asupra lui.

— Vad că Drayton a putut invoca din nou vraja.

Simon deschise gura să răspundă, dar nu făcu decât să-i sufle aer cald în faţă lui Lady Beth. Ea râse tremurat şi se ridică în capul oaselor.

— Înţelegi ce-ţi spun? Dacă înţelegi, dă odată cu... copita dreaptă în podea.

Îi luă o secundă să-şi dea seama care era stânga şi care dreapta, dar după ce-şi clarifica detaliul în minte, bătu în covor.

— Bun aşa.

Lady Bethany făcu o tentativă să se ridice în picioare. Văzând că întâmpina dificultăţi, Simon o apucă de gulerul rochiei şi o trase în sus.

— Mulţumesc, Simon. Când ajunse în picioare, netezi materialul mototolit. Chiar dacă eşti unicorn, tot gentleman ai rămas. Îmi dai voie să îţi ating cornul? Bate de două ori dacă nu eşti de acord.

Se gândi ce să facă. Părea un gest de o intimitate ciudată, dar era totuşi vorba de Lady Beth, care îi fusese ca o mamă. Bătu o singură dată pentru da. Ea se întinse îl apucă de corn.

— Fascinant. Simt o putere cu totul deosebită de tot ceea ce ştiu. Toate durerile pe care le-am simţit când am căzut pălesc chiar în timp ce vorbesc. Spuneai mai devreme că nu puteai crea niciun fel de magie întrupat în această formă, dar ca unicorn eşti magic.

El pufni, vrând să-i comunice că nu era deloc mai bine să fii o creatură magică decât o fiinţă normală. Ea schiţă un zâmbet.

— Lasă-mă să văd dacă pot intra în contact cu mintea ta. Două bătăi dacă ai prefera să nu o fac.

Bătu o dată. O clipă mai târziu, simţi curentul calm inundându-l, dar când încercă să formuleze cuvinte şi să-i vorbească, ea nu îi răspunse. Scutură din cap, frustrată.

— Îţi pot intui unele sentimente, dar foarte vag. Dădu drumul cornului. Nu contează. Important este să te transformi la loc. Rana din coapsă e încă deschisă. Dacă îmi pun în contact sângele cu sângele tău, cred că voi avea suficientă magie să te vindec. Îţi surâde ideea.

Bătu o dată în podea. Lady Bethany desfăcu coşul cu unelte de cusut de sub scaun şi scoase un ac. Se îndreptă de spate şi se uită la el.

— Eşti foarte frumos ca inorog, Simon. Bineînţeles, eşti foarte frumos şi ca bărbat.

El fornăi dispreţuitor, iar ea pufni în râs, după care se apucă de treabă. Înţepătura din coapsă era atât de discretă încât aproape nici nu o simţi. Ea se înţepă în degetul mijlociu de la mâna stângă şi stoarse o picătură de sânge roşu aprins, apoi închise ochii şi invocă vraja.

Aerul din jurul ei începu să se încarce de energie, şi în acel moment îşi puse degetul cu sânge pe rana lui. Simon

simţi un curent de energie magică trecând prin ei, dar trupul îi rămase cu obstinaţie în aceeaşi formă. Era tot unicorn.

Mai încercă o dată. Simon simţi din nou magia, dar aceasta nu avu niciun efect asupra lui. Lady Beth murmură ca pentru sine un cuvânt pe care doamnele de viţă nobilă în vârstă nu ar fi trebuit să-l ştie.

— Îmi pare rău, Simon. Nu funcţionează.

El îşi înălţă capul, îndreptându-şi cornul spre etajul de deasupra, unde se odihnea Meg. Poate că legendele erau adevărate, şi doar sângele unei virgine ar fi putut rupe vraja.

— Ai dreptate, zise Lady Beth, de parcă l-ar fi auzit vorbind cu voce tare. Mă duc să o chem.

Porni către uşă, care se deschise larg, şi în faţa ei apăru Meg, cu o expresie încordată. Părul brunet îi curgea pe umeri, iar degetele de la picioare îi ieşeau pe sub cămaşa albă de noapte. Şalul simplu cenuşiu pe care şi-l aruncase în grabă peste umeri nu îi ştirbea cu nimic frumuseţea. Era cea mai minunată fiinţă pe care o văzuse vreodată. Plin de dor, Simon traversă camera şi aproape o doborî la pământ cu întâmpinarea sa entuziastă.

Cu un ochi râzând şi cu celălalt plângând, îşi aruncă braţele în jurul grumazului lui şi-şi odihni fruntea în coama lui.

— Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Pot să vă ajut?

— Sper că da, zise Lady Bethany. Am încercat cu sângele meu, am spus toate vrăjile pe care le ştiu pentru a inversa farmecele de transformare, dar fără niciun rezultat. Sigur, la vârsta mea nici nu prea-mi mai aduc aminte ce înseamnă să fii fecioară.

Meg se înroşi şi se îndepărtă de Simon.

— Nu ştiu cu exactitate ce am făcut înainte, dar o să-mi dau toată silinţa. Aveţi un cuţit?

— Încearcă cu acul. Femeia mai în vârstă i-l dădu. E mai sigur. Îţi aduc un cuţit dacă nu te descurci.

Simon îşi frecă din nou capul de Meg, simţind o

ambivalenţă ciudată. Ar fi vrut să revină la starea lui normală, dar plăcerea intensă pe care o simţea acum în apropierea ei era ameţitoare. Când se mai simţise oare atât se fericit?

— Iartă-mă, milord.

Simon plesni din coadă când Meg înfipse acul mult mai adânc decât Lady Beth. Apoi ea îşi desprinse bandajul pe care şi-l prinsese peste degetele zdrelite şi rupse coaja formată, după care strânse până când ţâşni sângele. Îl atinse încet pe coapsă – iar lumea se prăbuşi din nou în jurul lui. Se înclină spre podea, simţind iarăşi agonia transformării. Aerul se învolbură în jurul lui. Şira spinării începu să i se contorsioneze şi apucă să le vadă pe Meg şi pe Lady Beth retrăgându-se împleticit, împinse de energia emanată.

Îşi reveni în momentul în care Lady Beth îl învelea cu o pătură. Podeaua era rece şi dură şi se simţea atât de slăbit, încât se îndoia că era în stare să se ridice. Ura să fie neajutorat în faţa altora.

— Cât timp am zăcut inconştient? întrebă el, încercând să-şi păstreze un ton calm.

— Nu mult. Câteva minute. Îl mângâie pe obraz. Te simţi bine?

— Destul de bine. Făcu un efort să se ridice şi să îşi înfăşoare pătura în jurul trupului. Lâna se simţea aspră pe pielea lui goală. Văzu hainele pe care le rupsese şi zise cu ironie: Vraja lui Drayton îmi tace ravagii prin garderobă.

— Ca să nu pomenim de faptul că îţi devorează şi trupul. Se ridică încet în picioare. Nu poate fi sănătos să suferi asemenea transformări.

Lady Beth avea dreptate, căci Simon se simţea îmbătrânit cu douăzeci de ani. Meg îngenunche lângă el cu un pahar în fiecare mână. Ochii îi erau umbriţi de griji.

— Apă sau brandy?

— Ambele. Luă paharul de apă şi-l goli dintr-o singură sorbitură. I-l dădu înapoi şi sorbi încet din brandy. Mulţumesc.

Meg se ridică înapoi şi îi zâmbi vag. Chipul îi era neted

ca mătasea şi implora să fie atins. El îşi mută privirea, deloc încântat să constate că, în ciuda transformării, o considera în continuare pe Meg cea mai atrăgătoare femeie din câte văzuse. Spera ca efectul să treacă repede. Nu l-ar fi avantajat deloc să-şi frece botul de ea acum, când era din nou bărbat, deşi ideea îl tenta.

— Meg, ai simţit mai devreme energia lui Drayton? A atacat-o pe Lady Bethany şi a reactivat vraja de transformare aruncată asupra mea.

Meg se crispă.

— Aşadar, nu a fost doar în imaginaţia mea. M-am trezit dintr-un somn adânc cu sentimentul că... ca vine după mine.

Simon verifică firul argintiu de energie care o lega de Drayton. Bariera pe care o crease rezista încă, dar fusese mult slăbită. Magul renegat reuşise să-i afecteze pe toţi trei.

— Trebuie să inventăm un scut mai bun pentru tine.

— Da, şi va trebui să decidem ce-i de făcut cu Drayton, dar nu în noaptea asta. Lady Beth se îndreptă spre uşă. Avem nevoie de odihnă. Nu cred că va mai încerca vreo vrajă până nu îşi va reveni în urma loviturii tale energetice. Noapte bună, dragii mei.

Simon se bucura că reuşise să-l rănească în vreun fel pe duşmanul său. Îşi dorea să fi putut să-i facă şi mai mult rău. Înzdrăvenit dintr-odată, reuşi să se ridice în picioare fără ca pătura să-i alunece sau să verse paharul cu brandy. Era evident foarte obosit, de vreme ce nu îl deranja prea tare că se afla în prezenţa unei tinere nubile acoperit doar de o pătură aspră.

După plecarea lui Lady Bethany, Meg se duse spre uşă, apoi se opri.

— Milord... acum ce va urma?

— Sunt mai multe variante. Presupuse că şi ea era obosiră, dar prea tensionată ca să poată dormi, aşa că luă loc. Bea un pahar cu mine, dacă vrei să vorbim.

Meg se duse la bufetul cu băuturi şi-şi turnă un amestec de brandy cu apă, apoi se aşeză vizavi de el. Era

graţioasă, chiar dacă se simţea obosită. Încercă să nu se holbeze la ea şi spuse:

— Va urma o excursie la Londra.

— Aşadar, te vei duce împreună cu Lady Bethany în Londra, după Drayton. Meg roti paharul în palme. Crezi… crezi că mă va lăsa să mai stau puţin aici? Nu am unde să mă duc.

— E de la sine înţeles că vei veni cu noi la Londra. Nu mai eşti singură pe lume, Meg… acum faci parte din Familii. Făcu o grimasă. În acelaşi timp, eşti implicată şi-n afacerea asta cu Drayton, aşa că trebuie să vii în capitală.

Ea se mai relaxă.

— Prea bine. Dar aş fi curioasă să aflu… Protectorii trăiesc întotdeauna cu spaima de atacuri mentale?

El izbucni într-un râs amar.

— În mod normal, vieţile noastre se aseamănă mult cu viaţa oricărui alt om. Eu am câteva moşii de care mă ocup, deţin un loc în Parlament şi interese personale, precum Societatea Regală, şi sunt devotat responsabilităţilor de Protector. Lady Bethany are o familie numeroasă şi devotată, şi este implicată în câteva acţiuni caritabile. Calitatea de Protector nu este de obicei aşa de dramatică precum am simţit pe propria piele în ultimele zile.

— Dacă nu l-ai fi înfruntat pe Lord Drayton, aş fi rămas în continuare o sclavă fără minte, aşa că nu mă pot plânge de consecinţe. Sorbi din licoarea îndoită cu apă, se strâmbă, apoi mai luă o gură. Cum îl vei opri pe Lord Drayton? Iar eu cu ce pot fi de folos?

Simon se încruntă.

— Cred că va fi convocat să dea socoteală pentru acţiunile lui în faţa Consiliului Protectorilor.

— De ce eşti atât de tulburat de asta?

El remarcă cât de pricepută devenise la citirea emoţiilor.

— Ca luptător aflat în slujba legii Protectorilor, beneficiez de un grad mare de libertate în deciderea tipului de acţiune care trebuie abordată şi a metodei de punere în

aplicare. Acţionez cu precauţie şi nu acuz niciodată în faţă un renegat, decât atunci când sunt sigur de vinovăţia lui. Acum însă, pentru că situaţia cu Drayton s-a complicat, va avea şansa să-şi susţină cauza în faţa Consiliului reunit, şi mă tem că este expert în minciuni şi adevăruri rostite doar pe jumătate.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Consiliul nu te va sprijini, chiar dacă ţi-ai primejduit viaţa pentru a aplica legea Protectorilor?

— Majoritatea mă vor susţine. Ezită, întrebându-se dacă ar trebui să intre în dedesubturile politicilor ce ţineau de Familii. Avea dreptul să ştie. În mod obişnuit, Prorectorii trăiesc în armonie unii cu alţii. Familia mea are însă o tradiţie lungă în aplicarea legii, iar ocupaţia asta duce la apariţia duşmanilor.

Privirea ei se îngustă.

— Vrei să spui că unii membri ai Consiliului îţi vor fi potrivnici?

— Toţi sunt oameni onorabili, dar să spunem că unul sau doi dintre ei sunt gata să-şi plece urechea la spusele cuiva care mă acuză că nu mi-am îndeplinit bine sarcinile.

— Dar, în mod cert, lui Drayton nu i se mai poate permite să facă rău oamenilor! Gura ei se strâmbă de durere. Sau poate va continua, pentru că este bogat şi puternic.

— Majoritatea Protectorilor sunt oameni prosperi. E o chestiune utilă să poţi alege de partea cui să fii în timpul unor frământări de ordin politic, de exemplu. Adevărul era că până şi cei mai buni dintre ei avuseseră probleme în a prezice rezultatul recentei revolte iacobite. Ţinând cont de ce a făcut Drayton, cred că va fi nevoie de câţiva magi experţi care să-şi unească forţele pentru a-i anihila lui Drayton puterile. Luptele dintre vrăjitori pot fi periculoase, şi nimeni nu se înghesuie să treacă la atac decât în cazuri extreme. Aşadar, dacă unii dintre membrii Consiliului se îndoiesc că Drayton este periculos, nu va fi sancţionat în niciun fel.

Meg se crispă în scaun.

— Dar eu, tu şi Lady Bethany putem depune cu toţii mărturie pentru crimele pe care le-a comis!

Oftă. Avea o presimţire rea când se gândea la audierea din faţa Consiliului, în care avea să îl întâlnească pe Drayton, dar poate era doar din cauza oboselii şi a eşecului suferit deja.

— O să vedem. De obicei mă gândesc la ce-i mai rău, aşa că poate de data asta voi avea o surpriză plăcută.

Ochii ei blânzi, de un verde-cenuşiu, scăpărară scântei de gheaţă.

— Tu şi Lady Bethany susţineţi că am puteri. Creez fără nici un efort o sferă de lumină magică pe care o ridic în aer. Învaţă-mă cum să le folosesc. Vreau să învăţ cum să ripostez, aşa cum o faci şi tu.

Îşi mască surprinderea.

— Este nevoie de abilităţi speciale pentru a fi vânător şi apărător. Unele pot fi învăţate, dar multe dintre ele sunt înnăscute.

— Atunci, hai să vedem dacă le am sau nu. Ochii ei se îngustară şi mai mult. Nu voi mai fi niciodată neajutorată.

— Apărarea este mai simplă decât atacul. Cea mai simplă metodă este să-ţi imaginezi un scut impenetrabil de lumină albă în jurul tău, dar cel mai eficient este să îl invoci înainte de a fi atacat. După ce te vei antrena, vei putea menţine permanent un scut de lumină fără a fi nevoie să te gândeşti în mod special să îl invoci, ci se va activa automat la capacitate maximă în cazul în care eşti atacată. Faptul că Drayton are un cârlig agăţat de energia ta compromite momentan extinderea scutului, dar tot îţi este de folos.

Privirea ei deveni confuză când se gândi la asta.

— Mulţumesc. Atunci o să exersez ridicarea unui scut.

Simon rămase cu privirea spre aura imensă şi compactă care strălucea în jurul ei, şi se simţi recunoscător că nu îi era duşman.

capitolul 8

După o zi grea şi o întâmplare tulburătoare în mijlocul nopţii, Meg adormi de parcă fusese drogată cu laudanum, dar tot se trezi în zori fremătând de curiozitate. Ştiind că avea puteri magice, era nerăbdătoare să înveţe cum să se folosească de ele.

În seara precedentă se lămurise că nici măcar Falconer sau Lady Bethany nu o puteau apăra de Lord Drayton. Preţ de câteva clipe, o învăluise cu puterea lui sufocantă şi îi ordonase să vină la el. Se aflase periculos de aproape de a-i răspunde, chiar dacă vraja de sclavie fusese blocată. Dacă ar fi fost un pic mai puternic – sau dacă scutul creat de Falconer ar fi fost mai slab –, ar fi putut cădea din nou sub controlul lui. Pentru siguranţa ei, era obligatoriu să înveţe cum să manevreze puterile magice.

După ce se spălă cu nişte apa rece ca să se învioreze, se duse în garderob. Nepoatele lui Lady Bethany aveau multe ţinute frumoase şi luxoase de vreme ce-şi permiteau să lase o parte din ele acolo. Meg o alese pe cea mai simplă, o rochie verde-deschis, cu care se putu îmbrăca fără ajutorul unei cameriste.

Lumină camera cu un glob magic, apoi se gândi de unde să-ţi înceapă experimentele. Ştia foarte puţine despre puterile Protectorilor. Putea vorbi cu caii. Dar asta era ceva simplu şi oricum o făcuse dintotdeauna. Nici crearea luminii magice nu era dificilă. Prin urmare, ce ar mai putea testa acum?

O idee bună era să încerce crearea unui scut. Să relaxă într-un fotoliu şi închise ochii, pentru a se putea concentra mai bine la conceperea unui cocon de lumină albă care să se extindă câţiva centimetri în jurul trupului ei. Se dovedi o sarcină mult mai grea decât lumina magică – scutul avea tendinţa să se umfle prea tare sau să se dizolve dacă nu îşi concentra toată atenţia asupra lui. În cele din urmă reuşi să echilibreze lumina şi să o menţină fără eforturi prea mari. Nu se simţea mai în siguranţă. Falconer i-ar fi spus dacă se descurca bine.

Îi spusese despre cordonul energetic ce o conecta de

Drayton. Se întrebă dacă îl putea găsi. Aşa că îşi concentră viziunea interioară către scutul de lumină albă, explorându-i exteriorul centimetru cu centimetru. Părea omogen şi bine structurat. Se distră încercând să înghiontească mental scutul. Se deformă puţin, dar nu reuşi să-l penetreze, oricât de tare încercă.

Oare era posibil ca Drayton să nu se mai poată conecta cu ea? Nu, fir-ar să fie, găsi tirul de care îi spusese Falconer. Un smoc de licăriri conectat prin spatele ei, în dreptul plexului. Presupuse că special îl fixase acolo pentru a fi cu uşurinţă omis cu vederea.

Îşi imagină cu sălbăticie un cuţit de argint şi dădu să reteze firul cu el. Cuţitul sări, fără a reuşi să taie linia aparent fragilă. Mai încercă de câteva ori, dar se lăsă păgubaşă. Dacă nici Falconer nu reuşise, ea nici atât.

Deschise ochii şi se uită prin cameră. Luminile ei magice dispăruseră cât stătuse concentrată asupra scutului. Cerul se luminase, dar camera era în continuare întunecată. Poate reuşea să facă cu scutul ce îi sugerase Falconer: să îşi imagineze o vrajă care să ţină constant o lumină aprinsă şi care să nu îi solicite în permanenţă atenţia. Poate un cordon de energie, la fel cu cel folosit de Drayton?

Creă alte două lumini şi le aruncă în sus, după care le comandă telepatic să stea pe loc. Vizualiză apoi un fir de energie care să le lege. După ce tăcu câteva experimente, constată că avea nevoie de foarte puţină energie pentru a face asta. Mulţumiră de rezultat, îşi îndreptă atenţia către altceva.

Ce mai putea face un Protector. Era sigură că nu o rodea curiozitatea să vadă dacă îl putea spiona pe Drayton – şi nu avea să-i mai spună niciodată „stăpâne”, aşa cum făcuse cât timp fusese sclava lui. Era doar un om, chiar dacă malefic.

Era posibil să mişte obiecte cu puterea minţii! Pe suprafaţa lustruită a biroului din lemn de mahon era o pană de scris. Se concentră cât putu de mult asupra ei. Era gata să renunţe, când simţi un clic mental, de parcă o cheie s-ar

fi potrivit taman în broască. Pana se ridică încet pe vârf şi-şi găsi echilibrul. Însă în încântarea ei îşi pierdu concentrarea şi pana de gâscă căzu înapoi pe birou. Încercă din nou, iar de data asta o ridică cu uşurinţă. Cât putea să o ţină ridicată la verticală?

Tâmplele îi zvâcneau de concentrare, când uşa se deschise şi în cameră intră o servitoare tânără.

— Doriţi ciocolată caldă, domnişoară?

— O, te rog! Meg luă cu recunoştinţă ceaşca aburindă de pe tavă. La ce oră se serveşte micul dejun la Conacul Alb?

— Cam peste treizeci de minute, domnişoară. O să auziţi un gong delicat, nu foarte tare, pentru a nu-i deranja pe cei care dorm încă. În momentul acela veţi şti că mâncarea a fost adusă în salonul în care aţi luat cina aseară.

În timp ce se îndrepta spre uşă, servitoarea se opri să aşeze pana care căzuse strâmb pe birou. Obosită de atâta efort, Meg se delectă cu ciocolata şi cu cerul senin de afară. Deja se simţea parţial revigorată. Tentativele ei de a menţine luminile arzând avuseseră succes – deasupra capului ei, erau la fel de luminoase ca în momentul în care le crease. Ce bine că servitoarea nu le observase!

Închise ochii şi-şi lăsă mintea să plutească, încercând să vadă dacă îşi poate aduce aminte ceva din zilele de demult. Nimic – amintirile ei se reduceau la momentul de pe pajişte, cu Lord Drayton. Eşecul îi ştirbi puţin plăcerea pe care o resimţise graţie noilor ei realizări. Fu uşurară să audă gongul distant care o anunţa să se ducă la masă. Nu se pierduse decât o singură dată.

Falconer şi Lady Bethany erau deja aşezaţi şi mâncau. Meg se opri în uşă să îi studieze. Rece şi controlat, Falconer arăta ca un gentleman din înalta societate căruia nu-i stătea niciodată mintea la chestiuni serioase. Lady Beth nu părea decât o femeie în vârstă simpatică şi inofensivă, ale cărei îngrijorări începeau şi se terminau cu ceaiul şi bârfele. Nu arătau câtuşi de puţin a magi. Ideea de vrăjitorie în sine era puţin plauzibilă, dar Meg nu putea nega ceva ce văzuse

cu propriii ochi.

Gazda îşi ridică privirea.

— Ia-ţi ce pofteşti de pe bufet şi vino şi tu lângă noi. Deja ne-am pus pe făcut planuri. Tresări. Draga mea, ştiai că deasupra capului îţi plutesc două sfere de lumină magică?

Meg tresări şi chipul i se îmbujoră tare. Uitase complet de firele de energie şi de globurile care o urmaseră ca nişte câini de pază. Tăie firele şi stinse mental globurile. Luminile dispărură.

— Iertaţi-mă, milady…

Lady Bethany părea mai degrabă amuzată decât supărată.

— Cred că educarea ta va fi un lucru foarte interesant de observat.

Meg luă nişte ouă fierte moi, pâine prăjită şi o ceaşcă de ceai, după care se aşeză la masă pe aceeaşi parte cu Lady Bethany, departe de Falconer. Sentimentele faţă de el erau… complicate.

— Ai dreptate, Simon, zise Lady Bethany. Continuând conversaţia întreruptă de venirea lui Meg. Nu avem de ales şi trebuie să-l somăm pe Drayton să se prezinte la o audiere în faţa Consiliului. Trebuie să ne bazăm pe judecata confraţilor noştri, care vor trebui să îşi dea seama de pericolul pe care îl reprezintă Drayton.

— Aş vrea să am mai multă încredere în judecata lor, zise sec Falconer. Dar ai dreptate, altceva nu putem face. Trebuie să plecăm la Londra pentru a strânge dovezi împotriva lui.

Meg înghiţi cu greu pâinea prăjită, pentru că i se uscase gura.

— Va trebui să-l văd din nou pe Lord Drayton?

— Mă tem că da, dar până la momentul audierii vei şti deja să te aperi de el, spuse Lady Bethany pe un ton optimist.

— În dimineaţa aceasta am exersat ridicarea unui scut, aşa cum mi-a arătat Lord Falconer. Meg vizualiză coconul de lumină albă. E bine?

Simţi o împunsătură uşoară, nu fizică, şi îşi dădu seama că Falconer îi testa scutul. Împinse şi mai tare, mărind presiunea. Ea contracară, concentrându-se şi mai tare asupra scutului. Presiunea încetă.

— Foarte bine, Meg. Falconer se uită spre Lady Bethany. Nu-i nevoie să i se spună decât o dată. Nu am mai văzut pe nimeni care să priceapă atât de repede ce are de făcut.

— Gwynne Owens era cam la fel, zise gânditoare Lady Bethany. Ea şi Meg şi-au descoperit târziu puterile, când erau deja femei în toată firea. Se pare că este mai uşor aşa, decât cum ne dibuim mulţi dintre noi talentele, treptat.

— Poate faptul ca Drayton s-a bazat constant pe puterea ei a întărit-o şi a învăţat-o să se concentreze chiar dacă era subjugată, sugeră Falconer.

Meg era groaznic de jenată de faptul cât o analizau cei doi magi.

— Am făcut câteva experimente de dimineaţă. Procedez corect?

Căută din priviri pe masă un obiect mic, pe care o îl poată ridica folosindu-se de puterea minţii. Nu găsi nimic care să semene cu pana prin intermediul căreia exersase, aşa să se concentră asupra linguriţei de argint folosite când îşi amestecase zahăr în ceai. O ridică brusc în aer. Ajunse la jumătate de metru deasupra mesei, când Falconer îngăimă, uluit:

— Dumnezeule!

Concentrarea lui Meg dispăru, iar linguriţa căzu direct în ceaşca de ceai. Porţelanul delicat se cutremură iar ceaiul ţâşni în toate direcţiile, pătând faţa albă de masă. Lady Bethany o primise la ea în casă, o hrănise şi o îmbrăcase, iar drept răsplată Meg îi spărgea porţelanurile! Înşfăcă şervetul şi începu să cureţe ceaiul vărsat.

— Îmi pare foarte rău!

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze! Degetele delicate în lui Lady Bethany o prinseră de încheietură. Tocmai ţi-ai demonstrat o abilitate foarte deosebită, copilă. Extraordinar de rar se întâlnesc persoane care să poată ridica obiecte

solide precum metalul doar cu puterea minţii.

— Duncan influenţează vremea, dar nu este acelaşi lucru, spuse Falconer. Faptul că un novice poate ridica o linguriţa fără niciun fel de pregătite prealabilă este remarcabil.

Ea se înroşi din nou când îi văzu admiraţia din privire. Poate o credeau ei o femeie în toată firea, dar se simţea ca o şcolăriţă. Lady Bethany sugeră:

— Simon, după ce terminaţi amândoi de mâncat, ce-ar fi să o scoţi pe Meg la o plimbare în grădină. Poţi să-i mai dai idei despre diferite tipuri de magii pe care le cunoaştem noi. Până acum experimentele au fost inofensive, dar situaţia se poate schimba.

— E o idee bună. Ochii îi sclipiră veseli. De-abia aştept să văd ce poate face Meg de una singură.

*

Simon întâmpină cu bucurie prilejul de a se plimba în grădină alături de Meg. În afară de faptul că o putea învăţa despre puterile Protectorilor, îşi putea testa şi el autocontrolul în ceea ce o privea. Era cert că avea de-a face cu o tânără încântătoare, dar atracţia faţă de ea n-ar fi fost atât de intensă dacă nu ar fi existat şi legătura unicorn-fecioară. Cu cât învăţa mai repede să-şi stăpânească atracţia faţă de ea, cu atât mai bine.

Noaptea fusese răcoroasă, dar dimineaţa era caldă, plăcut înmiresmată cu un aer primăvăratic. Lady Beth găsise o pălărioară drăguţă pentru Meg, care să îi protejeze tenul delicat. Meg o acceptase sfioasă, deşi Simon bănuia că, la castelul Drayton, nu fusese decât o băieţoasă cu capul gol. Păşiră în grădina spaţioasă, iar Meg întrebă:

— Înainte de a discuta despre magie, am o întrebare. Mi-ai menţionat Societatea Regală. Ce este asta?

— Un grup interesat de filosofie naturistă. Societatea are peste o sută de ani vechime. Vocea i se înăspri. Drayton este şi el membru al acestei societăţi. Avem în comun interesul pentru matematică şi mecanică.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Vă vedeaţi des?

— Nu prea des. Nu am fost niciodată prieteni.

Iar până atunci nu fuseseră nici duşmani.

— Matematică şi mecanică, meditä ea cu voce tare. Exact opusul magiei.

Nu văzuse niciodată lucrurile din punctul acesta de vedere.

— Poate că aşa reuşesc eu să-mi păstrez echilibrul interior. Studiul filosofiei naturiste ţine de raţiune. Magia provine dintr-o cu totul altă direcţie.

— De unde?

Cele mai simple întrebări sunt întotdeauna şi cele mai grele.

— În esenţă, magia provine din natură, deşi nimeni nu-i înţelege regulile de funcţionare, sau de ce unii oameni au darul de a crea magie şi alţii nu.

— Aşadar, este un mister. Înseamnă că mai bine mă concentrez pe „cum”, fără să încerc să-mi explic „de ce”. Ce fel de magie ar trebui să evit?

Începu cu cea mai periculoasă dintre ele.

— Să nu invoci spirite şi demoni, entităţi neumane cu puteri imense şi imprevizibile. Magii care sunt foarte curioşi sau ambiţioşi fac uneori asta, dar rezultatele nu sunt niciodată bune.

— Spirite şi demoni? Vorbeşti serios? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Foarte. Spera că nu-i dădea idei. Dar genul acesta de magie se întâlneşte rar, şi de obicei implică ritualuri complicate. Nu-i ceva peste care să dai absolut din întâmplare. E o cu totul altă poveste să simţi o fantomă şi să începi o conversaţie cu ea. Asta e de multe ori ceva inofensiv şi uneori educativ.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, cu ochii mai mult verzi decât cenuşii.

— Acum sunt sigură că glumeşti cu mine.

— Pe cuvântul meu de onoare că nu. Făcu un gest spre colţul îndepărtat al grădinii. E o fantomă care uneori

stă în preajma ruinelor. Vrei să vedem dacă astăzi e pe-acolo?

Meg îl strânse de braţ, dar încuviinţă cu un gest din cap. Când se apropiară de aglomerarea de pietre vechi în jurul cărora fuseseră plantate flori şi tufişuri pentru un aspect pitoresc, Simon spuse:

— Deschide-ţi mintea şi vezi ce sentimente te încearcă. Dacă simţi o prezenţă ce ţi se pare umană, descrie-mi-o.

Ea încuviinţă din nou, cu ochii măriţi. Se opriră lângă pietre şi, pentru o clipă lungă, nu se auzi niciun sunet, ci doar adierea printre frunze şi, din când în când, câte un tril de păsărele.

— E o femeie, murmură Meg. O femeie în vârstă. Pietrele au reprezentat odată căsuţa grădinarului, iar ea era soţia grădinarului care trăia acolo. Era infirmă, iar în zilele însorite soţul ei o scotea afară şi o lăsa într-un scaun ca să se bucure de soare şi de flori.

El încuviinţă.

— Ea e. Poţi să o întrebi ceva?

— Pot să încerc. Meg închise ochii. Apoi răsuflă încet. Am întrebat-o de ce e aici şi a motivat că era fericită în grădina asta, unde îşi bea ceaiul împreună cu soţul ei. În zilele însorite când soţul este ocupat cu… cu grădina lui celestă – asta cred că e cea mai bună descriere –, îi place să vină aici să-şi reamintească. Meg făcu o reverenţă. Mulţumesc, doamnă Jones. Cu siguranţa o să vă mai caut de îndată ce voi putea.

Simon salută şi el fantoma, pe care o mai întâlnise, apoi o conduse pe Meg în altă direcţie. Intrară în grădiniţa de răsaduri, iar ea îl întrebă:

— Toate spiritele sunt aşa de agreabile?

El scutură din cap.

— De obicei nu. De aceea am considerat că doamna Jones este o experienţă bună pentru început. De multe ori stafiile sunt supărate, şi uneori caută să se răzbune. Alteori sunt pierdute sau triste, dornice să-şi împărtăşească poveştile oricui le poate auzi. Am asistat la un moment dat

la istorisirea unei fantome, care apoi a dispărut într-o lumină albă.

— Când spui lumină albă, te referi la prezenţa lui Dumnezeu? întrebă Meg în şoaptă.

— Probabil. Nu sunt sigur. Dar crâmpeiul acela de lumină întâlnit ocazional i se părea reconfortant. Nici măcar o fantomă furioasă nu-ţi poate face rău, mai ales dacă ai şi scutul activat. De multe ori sunt doar spirite rănite care pot fi eliberate de îndată ce se vindecă de rana care îi tulbură. Unii Protectori îşi asumă misiunea de a găsi aceste spirite rănite, pe care le ajută să ajungă într-un loc mai bun.

— Mi se pare o ocupaţie decentă. Meg aruncă o privire plină de speranţă în grădină. Mai sunt şi alte fantome la Conacul Alb?

— Nu cred. Lady Bethany nu acceptă spirite rănite pe proprietatea ei. Are un dar special de a comunica cu toate felurile de spirite, motiv pentru care se şi află în Consiliul Protectorilor. Cei nouă membri ai Consiliului comunică prin sfere fermecate de cuarţ care îi ajută să se întrunească şi dacă se află în locuri diferite. O conduse spre o bancă aşezată sub un frumos copac singuratic. Am discutat despre fantome şi despre pericolele invocării spiritelor întunecate. La fel de periculos este să invadezi neinvitat mintea şi spiritul altui mag. Ea tresări.

— Cu alte cuvinte, nu ar trebui să încerc să pătrund în mintea lui Lord Drayton? Nu-ţi face griji… Nu vreau să mă aflu în preajma lui nici mental, nici fizic.

Simon se aplecă şi culese o viorea care răsărise la piciorul băncii din grădină. Era drăguţă şi delicată, exact ca Meg. Deşi ea era mai puţin delicată decât părea.

— Ne-ai auzit pe mine şi pe Lady Bethany vorbind despre nenumăratele forme ale magiei. Cred că e puţin derutant. Ai vrea să ştii mai multe despre ceva anume din ce am discutat?

Ea îşi scoase pălărioara şi se uită spre cer.

— Ai spus că prietenul tău Duncan Macrae ne-a salvat invocând o furtună. Cum a făcut asta?

— Majoritatea protectorilor pot mişca un nor sau pot

stârni o briză, dar un adevărat vrăjitor al vremii poate percepe vânturile şi temperaturile de la mari distanţe şi le poate modela după voinţa lui. Asta s-a întâmplat în noaptea în care am evadat de la castel. Duncan a putut transforma furtuna existentă deja într-o vijelie care ne-a ajutat să fugim în pădure.

Fruntea ei se încreţi, iar el îşi dădu seama că încerca să schimbe vremea. Unul dintre norii de deasupra mări viteza, apoi dispăru.

— Am mişcat un nor, dar nu cred că pot afecta structuri mai mari, zise ea. Poate dacă mai exersez o să mă descurc mai bine.

— E posibil, dar cei mai puternici magi ai vremii sunt bărbaţi. Unele talente se întâlnesc mai frecvent la bărbaţi, altele cu preponderenţă la femei.

— Care sunt abilităţile tipice femeilor?

— Femeile sunt vindecătoare mai bune şi se pricep mai bine la interpretarea emoţiilor. Mai există şi specia „seducătoare”, o vrăjitoare care poate folosi ispita pentru a face orice dintr-un bărbat. Studie vioreaua şi se gândi la Gwynne Owens, soţia lui Duncan Macrae. Gwynne era pe cât de frumoasă, pe atât de inteligentă, şi era în stare să facă şi călugării să o ia razna dacă îşi folosea la maximum puterea. Din fericire pentru bărbaţi, există doar câteva seducătoare.

— Există cumva şi un echivalent bărbătesc al acestei specii?

— Sunt unii bărbaţi care au o capacitate sporită de a atrage femei, dar magia nu e la fel de puternică precum în varianta feminină. Sau poate femeile sunt mai pricepute când vine vorba de atracţie.

Cu siguranţa, el, unul, nu se simţea deloc în largul lui când se uita la Meg. Deşi ştia cât de deplasat era să aibă astfel de sentimente pentru o fată aflată sub aripa lui ocrotitoare, dorinţa de a o atinge nu voia să pălească deloc, ba chiar se accentua.

Îşi reaminti că, de fapt, nu era o fată, ci o femeie. Trăsăturile ei delicat conturate aveau o inocenţă care

provenea cu siguranţă din faptul că pierduse atât de mulţi ani din viaţă, iar în anumite privinţe era ca o fată de paisprezece ani. Când se uita însă în ochii ei, vedea o durere profundă care sigur lăsase urme adânci şi îi alungase orice urmă de copilărie din suflet.

Fără să fie conştient de asta, mâna i se ridică şi îi puse vioreaua pe după ureche. Făcu un efort să-şi retragă palma, pentru a nu-i desena cu degetele conturul urechii sau a-i cuprinde curba îmbujorată a obrazului.

— Nu te gândi doar la magie, Meg! Fă-ţi timp să te bucuri de viaţă aşa cum nu ai putut-o face în ultimii zece ani.

Privirea ei se îngustă, iar energia dintre ei deveni în mod vizibil mai intensă, plină de o senzualitate vădită. Nu, Meg nu era deloc o fetiţă. Era o femeie în floarea vârstei, dornică de experienţe noi, şi care îl privea cu ochi care îi oglindeau dorul din suflet. Se aplecă spre ea, iar conştiinţa lui urlă în mintea sa: „E o greşeală!” Dar era doar un sărut. Un sărut inocent…

Buzele ei moi erau neexperimentate, dar dornice. Dorinţa îl invadă ca un vifor care îi spulberă extrem de preţiosul autocontrol. Voia să se îngroape în ea, să îşi netezească spiritul zdrenţuit pe margini în puterea ei delicată, feminină. Îşi petrecu braţele în jurul ei, minunându-se de căldura ei mlădioasă, în timp ce o sărută cu patimă.

— Meg, şopti el. Curajoasa Meg, fecioara războinică.

Ea nu opri sărutul, dar îi puse mâna pe mijlocul pieptului, într-o încercare nesigură de a-l face să nu avanseze prea repede. Gestul acesta simplu întrerupse şuvoiul de dorinţă din el şi îi aduse aminte de toate motivele pentru care trebuia să se ţină la distanţă. Nu doar că se afla sub protecţia lui, dar era o fiinţă inocentă care fusese deja jefuită de prea multe de un alt Protector nepăsător. Pasiunea se transformă în furie la adresa lui. Se smuci de lângă ea.

— Îmi pare rău, Meg! Nu trebuia să fac aşa ceva.

Palma îi alunecă de pe piept pe încheietura mâinii şi îl

ţinu pe loc, în timp ce îl fixă, confuză, cu privirea. Îi furase o parte din inocenţă cu acest sărut, şi se ura pentru asta.

Îi luă o clipă să-şi dea seama că în jurul lui se iscase un nor de magie, şi că trăsăturile lui umane începuseră să se estompeze. Blestemata de vrajă a lui Drayton prindea din nou viaţă.

— La naiba, iar…! zise el neajutorat.

Expresia lui Meg se schimbă şi ea când înţelese ce se întâmplă. Îşi ridică mâna şi îl muşcă tare de degetul mijlociu, apoi îi supse sângele. Durerea îl invadă, iar ea îşi desfăcu bandajul de pe degetul rănit şi-şi rupse coaja pentru a-i da şi ei sângele.

Îşi presă degetul pe degetul lui, iar vraja lui Drayton dispăru, devenind încă o dată inofensivă. Cu inima bătându-i nebuneşte, Simon îşi umezi buzele uscate. Chiar dacă nu-şi făcuse efectul, vraja lui Drayton îl seca de forţe.

— Slavă Domnului pentru viteza ta de reacţie, Meg.

Îşi retrase cu precauţie palma din palma ei.

— E ca şi cum ai păşi pe o pojghiţa de gheaţă, nu-i aşa? întrebă ea, palidă la faţă. Se poate crăpa oricând sub tine.

Nu mai apucă să răspundă, pentru că imediat apăru Lady Bethany, care de-abia mai respira.

— Slavă Domnului că eşti teafăr, Simon! Am simţit o acumulare de energie şi credeam că iar te-ai transformat în inorog.

— De data asta nu, dar doar pentru că Meg a acţionat foarte rapid.

Se ridică pentru a-i oferi locul lui Lady Beth, apoi îi povesti cele întâmplate.

— Poate chiar va trebui să ai un flacon cu sânge de fecioară la tine dacă vrei ca vraja să nu acţioneze la întâmplare, zise Lady Bethany, vădit tulburată. Meg, vrei să faci asta?

Simon nu o lăsă să răspundă, ci zise:

— Vraja nu se declanşează la întâmplare. În ambele situaţii când s-a întâmplat eram furios. Cred că furia aceasta – pierderea controlului – îmi slăbeşte forţele până

în punctul în care vraja poate pune stăpânire pe mine. Începu să se plimbe de colo-colo, încordat. Cu cât mă transform mai des în unicorn, cu atât spiritul meu va deveni mai sălbatic şi cu atât va fi mai uşor ca vraja să mă supună.

Meg îşi mută privirea de la el.

— Erai furios pe mine, Lord Falconer?

— Nu! Îşi călca pe mândrie dezvăluindu-şi slăbiciunea în faţa lui Lady Beth, dar nu putea evita acest moment. Lady Beth, am sărutat-o pe Meg. Cred că încă resimt efectul legăturii dintre unicorn şi fecioară, care îmi întunecă raţiunea, şi nu mai ştiu ce se cuvine. Am fost atât de supărat pentru că m-am comportat aşa, încât vraja lui Drayton a început să mă copleşească.

— Aşadar, furia este secretul? Fruntea lui Lady Beth se umplu de cute. Iartă-mă că te întreb, Simon, dar trebuie să ştiu. Eşti sigur că furia te face vulnerabil, şi nu dorinţa?

Revăzu momentele tulburătoare.

— Cu certitudine a fost furia. Am fost puternic atras de Meg o perioadă, iar vraja nu s-a manifestat nici măcar când am sărutat-o. Doar când îmi revin şi mă înfurii pe mine, vraja prinde viaţă.

Lady Bethany se uită de la Simon la Meg şi invers.

— Voi doi va trebui să rămâneţi mereu aproape unul de celălalt în Londra. Meg, ai capacitatea de a-l opri pe Simon de a se transforma. Simon, tu ai puterea de a o apăra de forţa lui Drayton. Mă întreb dacă nu cumva cea mai bună soluţie pentru voi ar fi să vă căsătoriţi.

capitolul 9

Meg rămase cu gura căscată.

— Credeţi că ar trebui să ne căsătorim?

Oprindu-se brusc din mers, Lord Falconer părea la fel de şocat, un înger căzut care tocmai se izbise cu putere de pământ. Doar Lady Bethany rămăsese calmă.

— Nu e cazul să vă miraţi aşa de tare. Simon, Meg te poate proteja de vraja de transformare după cum tocmai aţi

constatat, iar tu o poţi proteja pe ea de Lord Drayton.

— Asta se poate face şi fără să ne căsătorim! ripostă el.

— Căsătoria este cel mai convenabil mod de a uni un bărbat şi o femeie, iar voi trebuie să fiţi împreună. Mai ştii cum ai reuşit să îl contactezi pe Duncan Macrae când ai avut nevoie de ajutor? În mod obişnuit nu ţi-ai fi putut trimite gândul atât de departe, chiar dacă te ajuta într-o situaţie de criză. Privirea lui Lady Bethany se mută spre Meg. Cred că asta s-a întâmplat pentru că erai Meg, iar ea ţi-a amplificat abilităţile naturale. Amândoi aveţi puteri incredibile, ceea ce înseamnă că aveţi nevoie de parteneri cu puteri la fel de mari.

— Uiţi să iei în calcul faptul că virginitatea lui Meg a avut un rol vital în salvarea mea, sublinie Falconer. O condiţie aflată în totală antiteză cu mariajul.

Lady Bethany alungă cu un gest graţios afirmaţia lui.

— Nu vă veţi putea consuma mariajul decât după rezolvarea problemei cu Drayton, dar e doar o chestiune de timp.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel de încrezător, zise el cu o expresie sumbră.

Cei doi Protectori stăteau de vorbă, iar Meg se uita fix la Falconer, încercând să şi-l imagineze ca soţ. Soţul ei! Razele de soare filtrate prin crengile copacului îi atingeau părul cu sclipiri argintii. Deşi purta veşminte simple împrumutate de la cineva de la Conacul Alb, ţinuta lui era cât se poate de aristocratică: era puternic, se trăgea dintr-o familie de renume, avea încredere în el. Cum ar fi putut o fată fără familie – fără un nume măcar să-i fie o soţie pe măsură?

Fu pentru prima dată când îşi dădu seama că, în pofida aurei lui de autoritate, nu era deloc bătrân – probabil nici nu avea cu mult peste treizeci de ani. Se purtase frumos cu ea, spre deosebire de Lord Drayton. Şi era teribil de atrăgător… Îşi alungă acest gând şi spuse:

— Nu cred că Lord Falconer şi-ar dori să se lege de o femeie care e o ignorantă desăvârşită. Cu siguranţă îşi

poate alege pe oricine doreşte dintre toate femeile bogate şi de familie bună din Britania.

— Ai fi surprinsă să afli că nu-i chiar aşa, zise Falconer ca pentru sine. Nu te subestima, Meg! Pentru oamenii de rând, proprietatea este de o importanţă vitală la orice nivel al societăţii, fie că e vorba de o moştenire de zece lire sau de zece mii. În cazul Familiilor însă, puterea reprezintă o moştenire mai valoroasă decât aurul. Nu cred că mai există în Anglia o Protectoare necăsătorită care să-ţi egaleze abilitatea magică. Asta te face foarte dorită.

— Exact, îi dădu dreptate şi Lady Beth. Eşti foarte înzestrată, iar tu Simon… a cam venit timpul să te însori.

Gura lui se arcui într-un surâs.

— Asta nu are nicio legătură cu Drayton sau cu pericolul pe care îl reprezintă el. Ci cu faptul că-ţi face plăcere să faci pe peţitoarea.

Ochii ei sclipiră jucăuş.

— Da, dar trebuie să recunoşti că rata mea de reuşită în domeniul ăsta este de apreciat.

Afirmaţia şterse zâmbetul de pe chipul lui Falconer.

— Sunt convins că aşa este, dar ar fi lipsit de scrupule să o presăm pe Meg să se mărite acum. Deja şi-a pierdut jumătate de viaţă din pricina răutăţii lui Drayton. Are nevoie de timp să înveţe cine şi ce este. Va fi o vrăjitoare foarte apreciată, ceea ce înseamnă că va avea de unde alege când şi dacă va dori să se căsătorească.

— S-ar putea să nu avem aşa de mult timp la dispoziţie, rosti pe un ton grav Lady Bethany. Lord Drayton este agăţat cu un cârlig de energie de fiecare din voi. Singuri, sunteţi amândoi vulnerabili. Însă împreună sunteţi mai puternici decât el. Meg, ai vrea să-l înfrunţi pe Drayton fără să fii antrenată şi protejată?

Pe Meg o trecură toţi fiorii.

— Sigur că nu, dar nu se poate să stăm alături unul de celălalt fără să ne căsătorim? Aş putea să fiu servitoare în casa lui.

Femeia mai în vârstă scutură din cap.

— Va trebui să intri în lumea bună, şi nu poţi face asta

decât în calitate de soţie a lui.

Meg aruncă o privire neajutorată spre Lord Falconer, gândindu-se cât de fascinant şi cât de imposibil era să se căsătorească cu el.

— Milord, aşa ceva nu se cade. Ai dreptate când spui că nu mă pot căsători dacă nu ştiu nimic despre mine. Vreau să-mi găsesc familia, dacă mai am aşa ceva. Am... am nevoie de timp să cresc şi să mă dezvolt. Să-mi înţeleg locul în lume.

El se încruntă.

— Ai dreptate în tot ce spui, dar şi Lady Beth are dreptate. Poate ar trebui să ne mai gândim şi să nu respingem din start ideea.

Îl pironi cu privirea, şocată să constate că vorbea foarte serios.

— Mi-ai spus multe despre Protectori, dar ai trecut sub tăcere faptul că sunt şi nebuni. Se ridică, cu palmele încleştate. Nu are niciun rost să mai stau ca să descopăr că nebunia este contagioasă.

Plecă şi se făcu rapid nevăzută în spatele a câtora arbori. Să se imagineze drept Lady Falconer era o idee la fel de absurdă ca măritişul cu un... cu un inorog. El şi ea nu se asemănau deloc, era ca şi cum ar fi fost specii complet diferite. Nu ar fi putut pătrunde niciodată în lumea înaltei societăţi din Londra – până şi gândul acesta o înspăimânta.

Cărarea şerpuită se termina într-o grădiniţă cu o fântână arteziană în mijloc. Apa curgea din gura unui urcior ţinut de un heruvim dezbrăcat, iar păsărelele se îmbăiau în bazinul de sub statuie. O imagine cât se poate de liniştitoare. Normală. Se trânti pe o bancă şi-şi ascunse chipul în palme. Falconer îi spusese că femeile Protector se pricepeau la desluşirea emoţiilor, dar Meg nu şi le înţelegea nici pe ale ei, d-apoi pe-ale altcuiva.

Viaţa ei începuse doar cu câteva zile în urmă, când Falconer alungase norii care îi acoperiseră mintea, iar acum era forţată să se comporte ca o persoană adultă, să ia decizii care îi puteau influenţa tot restul vieţii. Nu era corect!

Iar ăsta era un gând copilăresc, recunoscu ea cu tristeţe. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că fusese eliberată din ghearele lui Drayton şi că avea acum doi aliaţi puternici. Le datora foarte multe amândurora.

Dar la fel de sigur era că şi ei înseşi îşi datora câte ceva. Ce fel de viaţă îşi dorea să aibă? Mai mult decât orice, îşi dorea să fie puternică. Era un lucru bun să fie protejată, dar ar fi fost şi mai bine să se poată apăra singură împotriva unui ticălos precum Drayton, fără să aibă nevoie de ajutorul altcuiva. Asta însemna că trebuia să înveţe cum să-şi utilizeze capacităţile vrăjitoreşti, care se părea că erau parte integrantă din ea însăşi. Voia să fie o femeie cu aceleaşi drepturi ca şi un bărbat, chestiune posibilă între Protectori, dacă era să o considere pe Lady Bethany drept etalon.

În afară de propria siguranţă, mai voia să îşi găsească locul – voia să aibă cercul ei de prieteni şi o familie a ei. Falconer şi Lady Bethany o primiseră cu căldură în cercul Protectorilor, dar tot îşi dorea să îşi găsească familia din care se trăgea. Voia să aibă o casă în care să acceptată de drept, nu de milă.

Dacă Falconer nu se înşela, şi puterea ei magică o făcea să fie o mireasă căutată în cercurile Protectorilor, asta însemna că, poate, într-o bună zi, ei doi ar fi putut într-adevăr să se căsătorească? Poate. Dar nu acum – ştia asta până în măduva oaselor. Acceptarea propunerii lui Lady Bethany i-ar fi spulberat toate şansele de a-şi găsi forţa şi echilibrul.

Dacă s-ar fi căsătorit vreodată cu el – şi în sinea ei trebuia să admită că ideea i se părea… atrăgătoare ar fi făcut-o doar după ce devenea o femeie sigură pe ea şi pe puterile sale. Era probabil să nu ajungă niciodată la acelaşi nivel cu Falconer, dar trebuia să-şi dea silinţa să îşi depăşească limitele, pentru că altfel risca să fie mereu umilă şi nesigură pe ea în preajma lui.

N-ar fi fost vina lui – în stadiul acesta era în stare să se înjosească singură, fără niciun ajutor. Îi venea extrem de uşor să se gândească că îi era cu mult inferioară. Dacă

devenea soţia lui Falconer, el ar fi tratat-o întotdeauna cu consideraţie, dar cum ar fi putut să respecte o mireasă ignorantă, care n-avea habar să se poarte în societate? Viaţa ei fusese mult mai uşoară pe vremea când era doar o nătângă.

*

Simon dădu să plece după Meg, dar Lady Bethany îl prinse de mână.

— Dă-i timp de gândire, Simon. Sunt de acord că ideea este ieşită din comun, dar nu e nici pe departe revoltătoare.

Se încruntă şi se aşeză lângă ea.

— În ciuda vârstei sale, Meg este o copilă din punct de vedere emoţional. Ar fi o cruzime să o constrângem să se căsătorească.

— Mi se pare interesant că niciunul din voi nu a sărit să spună că ideea de a se căsători cu celălalt este respingătoare. Lady Beth îşi netezi fusta peste genunchi. Ţi se pare atrăgătoare?

Simon vru să protesteze, dar renunţă şi se limită să mărturisească adevărul. Nici nu prea avea de ales cu Lady Beth.

— Sigur că mi se pare atrăgătoare, dar simţurile mi-au fost date peste cap de vrajă şi mă tot pomenesc că-mi vine să-mi pun capul în poala ei.

O pufni râsul.

— Eşti sigur că poţi da vina doar pe magia lui Drayton?

— Nu, dar nu e cinstit să te angajezi într-un mariaj dacă nu poţi face distincţie între atracţia adevărată şi cea datorată magiei. Făcu o grimasă mâhnită. Femeile au tendinţa de a-i considera pe bărbaţii din familia Malmain dificili, şi asta în cel mai bun caz. Nu e bine deloc ca Meg să fie obligată în vreun fel, ţinând cont de faptul că nu ştie în ce s-ar vârî.

— Faptul că mariajul părinţilor tăi nu a fost unul fericit

nu înseamnă că şi tu vei avea aceeaşi soartă, zise ea cu blândeţe.

„Nefericit” era un cuvânt prea blajin ca să poată descrie iadul trăit de părinţii lui.

— Nu, dar nu mă poţi învinovăţi că sunt precaut. Cred că vărul meu şi fiii lui vor fi nişte moştenitori demni ai titlurilor nobiliare ale familiei Falconer, dacă eu nu voi avea urmaşi.

— Lawrence este un bărbat destoinic, dar nu deţine nici jumătate din puterile tale, iar fiii lui nici atât. Din generaţia ta, doar tu dispui de darul Malmain. Titlul nu are nicio însemnătate, dar Familiile au nevoie ca tu să-ţi transmiţi puterea mai departe.

— Nu există nicio garanţie că pruncii vor moşteni abilităţile părinţilor.

— Aşa este, dar uniunea dintre doi magi puternici sporeşte şansele. Scutură din cap. Ne-am îndepărtat de subiect. Nu făceam deloc pe peţitoarea când am sugerat ca voi doi să vă căsătoriţi, Simon. Drayton este cu adevărat periculos. Presimt că scopul lui poate modifica cursul istoriei în Britania. Poate şi al lumii.

Vocea ei şoptită îi dădu fiori reci. Simon încremeni când cuvintele ei îi răsunară în minte ca un adevăr rostit cu impactul unui ciocan.

— Ţi-ai putut face o idee despre planurile lui?

Oftă.

— Încercarea de a vedea în viitor se aseamănă cu a sta în vârful dealului şi a privi spre un ţinut învăluit în ceaţă. Se pot întrezări câteva vârfuri de coline prin ceaţă, şi poate nişte forme umbrite. Când vine vorba de Drayton, văd imaginea unui sistem de pârghii şi contragreutăţi. Iar el vrea să acţioneze o pârghie care să mişte lumea din loc.

Simon se gândi la interpretările posibile.

— Mi se pare un scop mult mai măreţ decât câştigarea puterii. Sigur are o legătură cu politica. Face parte din guvern, aşa că este în poziţia de a contribui la schimbări majore. Un război? Un asasinat?

Ea scutură din cap.

— Ce vrea el are un caracter… neobişnuit. Atât de neobişnuit, că nici nu-mi pot da cu presupusul. Aş vrea să-ţi pot spune mai multe.

— Poate îţi vei da seama în timp.

Avea să mediteze şi el la chestiunea asta. Majoritatea Protectorilor puteau anticipa anumite evenimente viitoare, şi uneori viziunile lor erau cât se poate de reale, dar erau puţini care făceau previziuni exacte. Lady Bethany se juca cu verigheta pe care o purta, deşi trecuseră ani întregi de când era văduvă.

— Simt că tu şi Meg trebuie să conlucraţi pentru a zădărnici planurile lui Drayton, dar în afară de asta mai cred că sunteţi meniţi să fiţi împreună oricum.

Privirea lui deveni glacială.

— La fel cum ai crezut că Duncan şi Gwynne se potrivesc? Acum sunt fericiţi, dar le-a fost al naibii de greu, iar începutul relaţiei lor a fost mai prietenos decât al meu cu Meg.

— Se potriveau în termeni lumeşti, dar din punct de vedere al magiei erau catastrofali împreună. Lady Beth gesticulă larg. Fiecare mariaj este unic. Tu şi Meg aveţi multe să vă oferiţi unul altuia. Gândeşte-te la asta!

Căldura tandră a esenţei lui Meg îi răsună cu ecou în minte. Îi venea uşor să se gândească la căsătoria cu ea. Mult mai greu îi era să nu se gândească la asta.

*

Meg ieşi din grădină în câmpul care se întindea în zare. Văzu nişte cai pe o păşune şi se căţără pe gard, testându-le telepatic firile. Întotdeauna făcuse asta – acum îşi dădea seama –, dar niciodată nu fusese atât de conştientă sau de atentă. În comparaţie cu oamenii, caii îi aduceau alinare prin simplitatea lor.

Sub imboldul unui impuls de moment, chemă roibul cel mai prietenos, o iapă, şi se urcă în spinarea lui direct de pe gard. Îşi ridică fustele peste genunchi, iar iapa tropăi de plăcere.

— Hai să alergăm ca vântul, ce zici, draga mea?

Ştiind că iapa vrea să pornească în galop, îi dădu telepatic pinteni şi porniră pe câmp. Ajunseră la gardul din partea cealaltă, iar iapa sări peste el, mângâindu-i chipul cu coama. Meg nu se simţise niciodată atât de intens unită cu calul ei. De ce se deranjase să folosească şaua şi căpăstrul atâţia ani, când putea controla un cal doar cu mintea?

Simţindu-se din ce în ce mai eliberară, îşi petrecu ziua explorând călare colinele din împrejurimile Conacului Alb. Clipele petrecute în natură reprezentaseră singura parte bună a vieţii de la castelul Drayton, unde fusese liberă să colinde pe unde voia. Când se înapoie în casă se făcuse deja ora cinei, iar ea se hotărâse ce avea să facă mai departe.

În casă o aşteptau o baie caldă şi încă o rochie foarte frumoasă. Probabil că Lady Bethany avea o nepoată cu dimensiuni foarte asemănătoare cu ale lui Meg. Camerista cea tânără, Nell, veni s-o ajute să se îmbrace şi să o coafeze. Înainte de a pleca, fata îi spuse:

— Doamna v-a trimis lucrurile astea ca să le purtaţi dacă vreţi, domnişoară. Scoase din buzunarul şorţului o cutie în care se aflau un colier delicat cu granate şi cercei asortaţi.

— Ce frumoase sunt! Granatele se armonizau de minune cu roşul din imprimeul floral al rochiei. Meg îşi prinse colierul în jurul gâtului. Cerceii nu pot să-i pun. Nu am avut niciodată găuri în urechi.

— Pot să vi le fac eu, domnişoară.

— Mulţumesc, Nell, răspunse Meg, uşor surprinsă. Dar nu astăzi.

Se uită în oglindă. Cine nu o cunoştea ar fi fost convins că provine dintr-o familie nobilă. Făcu haz de necaz singură şi o porni spre salonul micuţ, în care Nell îi spusese că se strâng cei din familie şi musafirii înainte de cină. Spera că Lord Falconer şi Lady Bethany nu se supăraseră prea tare pe ea pentru că fugise de la discuţia de dimineaţă.

Îşi făcuse griji degeaba. Cei doi stăteau relaxaţi de

vorbă. Falconer stătea sprijinit de poliţa de deasupra căminului, iar stăpâna casei şedea confortabil pe canapea. Lady Bethany îşi ridică privirea când o văzu pe Meg.

— Bună seara, draga mea. Eşti foarte încântătoare. Ai petrecut o zi frumoasă?

Uşurată, Meg zise:

— Foarte. M-a liniştit mult să colind moşia.

Falconer interveni şi el.

— Doreşti nişte cherry?

Acceptă, dar se uită neîncrezătoare la pahar.

— Nu ştiu dacă îmi place să beau cherry.

— Nu poţi afla decât într-un singur mod. Dar să ai grijă! E mult mai tare decât berea slabă sau cea obişnuită.

Ochii lui albaştri erau calzi. Nu ca ai unui iubit, dar prietenoşi. Sorbi din pahar şi reuşi să se abţină să scuipe lichidul care-i arse cerul gurii. Mai sorbi o dată şi decise că îi plăcea aroma dulce, care amintea de nuci. Băuse o cantitate neînsemnată, dar deja se simţea mult mai relaxată.

— M-am hotărât. Nu mă voi căsători cu tine, Lord Falconer, dar dacă tu şi Lady Bethany doriţi, voi pretinde că îţi sunt soţie atâta vreme cât va fi nevoie să îl oprim pe Lord Drayton din nelegiuirile lui. După ce voi părăsi Londra, puteţi să le spuneţi oamenilor că am murit undeva la ţară de friguri sau în chinurile facerii. Aşa vom fi amândoi liberi din nou.

După o clipă de consternare, Falconer spuse ironic:

— Ar trebui să-ţi deplâng moartea? Sau ar fi mai bine să mă port ca şi cum mi s-ar fi luat o piatră de moară de pe suflet?

Meg îi pricepu furia cu simţurile sale speciale, şi aproape deloc din ton. Îşi dădu seama, stânjenită, că le cerea amândurora să-i mintă pe toţi cunoscuţii.

— Îmi pare rău! Nu îmi place nici mie că trebuie să minţim, dar în modul acesta vom putea rămâne împreună într-o relaţie care să nu fie permanentă.

— Nu poţi fi văzută în societate ca soţia lui Simon şi apoi să apari din nou ca femeie singură, îi atrase Lady

Bethany atenţia. Oamenii vor băga imediat de seamă.

— Nu am niciun fel de intenţie să revin în societatea din Londra după încheierea acestei chestiuni. Plimbarea lungă călare îi limpezise mintea. Cea mai mare dorinţă a mea este să-mi găsesc familia. Pentru moment o voi lăsa pe planul doi, dar de îndată ce îmi voi termina de jucat rolul, voi părăsi Londra. Cred că familia mea este undeva la graniţa dintre Anglia şi Ţara Galilor şi îmi voi continua căutarea atât timp cât va fi nevoie.

— Şi dacă nu ai familie? întrebă Falconer încet.

— Trebuie să cred că, pe undeva, există nişte oameni cărora le-a fost dor de mine şi care se vor bucura să mă vadă înapoi.

Meg se uită în altă parte, stingherită de tremurul din voce.

— Sunt Protectori care te pot ajuta în această încercare, zise Falconer, trecând cu tact peste întristarea ei. Eu sunt unul dintre ei. Sunt un bun descoperitor.

Se gândi că şi asta făcea parte din ocupaţia lui de vânător şi apărător. Dacă şi-ar fi focalizat talentele formidabile ca să o ajute să-şi caute familia, ar fi avut o şansă bună de reuşită. Acum însă chestiunea trebuia amânată.

— Dacă nu vrei să pretindem că îţi sunt soţie, am putea să ne prefacem logodiţi, iar apoi să rupem logodna.

— Fiind logodnici, nu aţi putea trăi sub acelaşi acoperiş, interveni nemulţumită Lady Bethany. Căsătoria este singura soluţie.

— Nu! Furia o cuprinse pe Meg şi explodă în cuvinte. Am fost marioneta lui Lord Drayton jumătate din viaţă. Nu o să fiu a ta doar pentru că mă tratezi puţin mai bine decât el!

În încăpere se ciocniră câteva energii sub formă volatilă, prea rapide pentru ca Meg să apuce să le analizeze, iar cei doi Protectori se holbară la Meg de parcă s-ar fi transformat chiar ea într-un unicorn. Îşi plesni o palmă peste gură, şocată de propria îndrăzneală. După o tăcere lungă, Lord Falconer spuse:

— Lady Beth, Meg are dreptate. Faptul că intenţiile noastre sunt onorabile nu ne dau niciun drept să o obligăm în vreun fel.

Trecu o clipă, iar gazda încuviinţă din cap.

— Îmi cer iertare, Meg! Nu am intenţionat să te silesc, dar asta s-a întâmplat. Buzele îi schiţară un zâmbet palid. N-aş vrea să te tulbur din nou.

Făcu un gest spre vaza de pe masa din spatele ei. Tulpinile de liliac se ofiliseră, transformându-se într-o grămadă de uscături maro. Demoralizată, Meg atinse una dintre florile veştejite. Aceasta se dezintegră şi căzu pe tăblia mesei.

— Eu am făcut asta?

— În bună parte, răspunse Falconer. Scuturile de protecţie pe care le-am ridicat împreună cu Lady Beth nu au fost de ajutor. Când îţi pierzi cumpătul, răspândesc energie în toate direcţiile. Privirea îi poposi asupra liliacului mort. Cu cât începem mai repede pregătirea ta, cu atât mai bine. După ridicarea vrăjii aruncate de Drayton, emoţiile ţi-au revenit la viaţă şi există… consecinţe.

— Aşa e. Lady Bethany aruncă o privire rapidă spre liliac, apoi îşi mută atenţia la Meg. Dacă refuzi să te căsătoreşti, atunci presupun că trebuie să ne mulţumim cu un mariaj de formă.

— Mai este şi varianta în care mă lăsaţi să fiu servitoare.

Deşi îi era ruşine că-şi pierduse controlul, lui Meg nu-i părea rău că renunţaseră la ideea de a o mărita cu Falconer.

— Un mariaj de formă este cea mai bună opţiune din cele câteva pe care le avem la dispoziţie. Ochii contelui se îngustară spre chipul lui Meg. Putem rezolva problema reapariţiei în înalta societate ca femeie singură nealterându-i înfăţişarea drayton o schimbase radical, dar era suficientă şi o transformare mult mai subtilă. Dacă te vei hotărî vreodată să revii în societate, o poţi face sub înfăţişarea ta naturală, dar pretinzând că eşti sora mai tânără a soţiei mele răposate. Vei avea nevoie de un alt

nume de botez, dar asta este o chestiune minoră.

Privind-o cu intensitate, îi atinse obrazul. Meg simţi o furnicătură, pe care deja o recunoştea ca fiind o mică vrajă. Se întoarse către oglinda de pe peretele opus şi se încruntă. Era greu de definit ce anume îi schimbase la înfăţişare. Poate trăsăturile îi erau puţin mai simetrice şi ochii mai mari, dar şi aşa diferenţele erau minore. În acelaşi timp însă, nu mai arăta ca ea însăşi. Nu-i convenea deloc, deşi o făcuse şi mai atrăgătoare.

— Faptul că îmi falsificaţi înfăţişarea nu prea are sens, când scopul meu este să descopăr cine sunt de fapt. E mai bine să-mi folosesc chipul şi vocea reale. O să am timp destul să-mi schimb înfăţişarea în cazul în care voi decide vreodată să mă reîntorc în Londra.

— Prea bine atunci, dacă asta ţi-e voia. Se uită spre Lady Bethany. Suntem toţi de acord? Meg va locui cu mine în casa familiei Falconer şi ne vom preface că suntem proaspăt căsătoriţi, în timp ce încercăm să descoperim ce urmăreşte Drayton, după care îi vom pune beţe în roate. După ce izbutim, Meg este liberă să plece din Londra, iar noi ne vom da toată silinţa să o ajutăm să-şi găsească familia.

— Ar trebui să ne punem de acord cu povestea despre cum v-aţi întâlnit şi v-aţi căsătorit, remarcă Lady Bethany. Putem să susţinem că v-aţi cunoscut acum câţiva ani, iar după aceea v-aţi revăzut aici, la Conacul Alb, şi v-aţi îndrăgostit nebuneşte. Dacă vă place ideea, trebuie să puneţi la punct toate detaliile – ce, cum şi unde. Să ştii ce ai purtat în ziua nunţii, Meg. Simon, trebuie să te străduieşti să pari măcar un pic ameţit de dragoste – aşa fac însurăţeii.

El încuviinţă din cap, fără entuziasm, dar resemnat.

— Putem să brodim toate poveştile astea pe parcursul următoarelor zile, înainte să ne întoarcem în Londra.

Discuţia la rece despre această înşelătorie nu-i pica deloc bine lui Meg, dar nu avea de ales. Le datora mult celor doi şi era bucuroasă să facă tot ce putea pentru a-şi achita datoria, atâta vreme cât nu i se cerea să se căsătorească.

— Sper că totodată mi se va face şi instructajul despre cum să mă folosesc de puterea magică.

— Asta e de la sine înţeles. Vei beneficia de cei mai buni profesori ai Familiilor. Falconer micşoră distanţa dintre ei şi îi luă mâna, apoi se aplecă peste ea cu o graţie desăvârşită. Fie ca mariajul nostru fals să fie cât se poate de împlinit şi fericit, draga mea Meg.

Ea încropi un zâmbet şi un răspuns, apoi speră să nu ajungă vreodată să regrete ocazia pe care o avusese să devină cu adevărat soţia lui.

capitolul 10

Meg se uita fix pe fereastra trăsurii, fascinată şi oripilată de străzile aglomerate, murdare şi mirositoare ale Londrei.

— Credeam că în toată Anglia nu-s aşa de mulţi oameni!

Se uită la două căruţe pline ochi care se ciocniră. Harabagiii fură jos dintr-o săritură şi începură să se răneasc unul la celălalt. Trăsura îşi continuă drumul pe caldarâm, iar o negustorească ambulantă îi rânji şi flutură o bucată de turtă dulce în direcţia ei. O auzi prin geam pe femeie strigând:

— Turtă dulce proaspătă şi fierbinte pentru cuconiţă!

Trăsura ocoli un grup micuţ care se strânsese în jurul unui jongler care arunca cinci cuţite în aer. Mai devreme plouase, iar prin şanţul de lângă marginea drumului se scurgea un fir de apă murdară. Matroane bine îmbrăcate traversau strada încălţate cu saboţi de lemn care să le ferească de stratul gros de mocirlă, în timp ce Meg se uita pierdută la scenele în permanentă schimbare. Falconer o apucă de mână.

— Ţi-ai ridicat scuturile? Suntem în mijlocul mulţimii, iar asta constituie un asalt uriaş asupra minţii.

Meg simţi o energie rece şi alinătoare curgând dinspre

el.

— Am neglijat apărarea, recunoscu ea şi-şi corectă imediat greşeala. Cum rezistă toţi oamenii ăştia să fie aşa claie peste grămadă?

— S-au obişnuit, zise el scurt. Cred că Londra este dovada că majoritatea oamenilor au cel puţin un dram de putere. Adevăraţii londonezi se folosesc de puterea aceasta pentru a bloca o mare parte din acest tumult şi se simt plictisiţi şi apatici dacă sunt forţaţi să plece la ţară.

Meg râse.

— Acum înţeleg de ce mulţi Protectori preferă să-şi petreacă timpul mai mult în zona rurală. Cred că e greu să faci magie în zarva asta de energii.

— Te obişnuieşti, dar de fiecare dată când mă întorc în oraş trebuie să mă autoreglez, recunoscu Falconer. Norocul meu este că am casa în Mayfair, un loc destul de liniştit.

Spre uşurarea lui Meg, avea dreptate. După un prim contact agitat cu oraşul, străzile deveniră mai late şi mai liniştite, casele mai mari şi mai impunătoare, după care opriră în faţa unui conac mare aflat într-o piaţetă. Falconer coborî din trăsura stropită toată de noroi şi îi oferi mâna lui Meg.

— Bine ai venit în noua ta casă, milady!

Meg îl prinse de mână şi coborî pe strada pietruită, în ciuda educaţiei intensive referitoare la viaţa socială din Londra pe care o primise în ultimele câteva zile, era tentată să se întoarcă pe călcâie şi să o ia la fugă.

— Reşedinţa Falconer este foarte impresionantă, îndrăzni ea să rostească.

— E mai mare decât e cazul, dar e a familiei de ceva vreme, aşa că bănuiesc că trebuie să o păstrez. Îi luă palma şi o aşeză pe cotul lui, apoi o conduse pe scările care duceau la uşa casei. De-abia aştept să scap de hainele împrumutate şi să mă îmbrac cu ale mele.

Meg îşi coborî privirea spre minunata ei rochie de drum. Dacă avea să se întâlnească vreodată cu nepoata a cărei garderobă o prădase, trebuia să-şi ceară mii de scuze.

— Mi-ar plăcea şi mie să fac asta.

— Ai prefera să aduc o croitoreasă aici, sau să te duci tu la un salon de unde să-ţi alegi materialele şi să le probezi? Ai nevoie de o garderobă demnă de o contesă.

— Te va costa o avere.

— Am o avere. De fapt, chiar mai multe, replică el amuzat. Trebuie să te îmbraci corespunzător, Meg, pentru că altfel îmi vei afecta imaginea.

Oftă.

— Bine atunci, dar nu vreau mai multe ţinute şi haine decât este nevoie. Presupun că ar fi mai simplu dacă ar veni cusătoreasa aici, dar trebuie să mai ies şi eu din casă. Pot călări în Londra?

— Sunt câteva parcuri bune pentru plimbări călare, dar totdeauna va trebui să fii însoţită de mine sau de un rândaş.

Vru să protesteze, dar se potoli.

— Bănuiesc că nu am de ales şi va trebui să trăiesc în cuşca asta în care mi-am dat acordul să mă închid.

— Întotdeauna ai de ales, Meg, zise el pe un ton serios. Uneori variantele nu sunt strălucite, dar întotdeauna ai de ales pe ce cale să o iei. Iar, cel puţin în acest caz, nu s-a va trebui să pretinzi prea mult timp că eşti contesă.

— Cât timp? se interesă ea. Săptămâni? Luni? Ani?

— Săptămâni sau luni, poate. Nu ani.

Înainte ca Meg să poată răspunde, uşile uriaşe şi duble se deschiseră, dezvăluind un foaier somptuos. Simţi din nou că îi vine să o ia la fugă. Falconer se născuse înconjurat de bogăţie. Meg nu, era sigură de asta. Servitorul cu livrea şi perucă pudrată care deschisese uşile făcu o plecăciune adâncă.

— Bine aţi venit acasă, milord! Ne-am făcut griji când v-aţi amânat întoarcerea.

Bărbatul aruncă o privire curioasă spre Meg.

— Am avut un motiv întemeiat, Hardwick. Te rog convoacă şi restul personalului pentru a o cunoaşte pe Lady Falconer, anunţă, zâmbind plin de afecţiune către Meg.

Hardwick nu-şi putu ascunde surprinderea, deşi se

strădui.

— Va fi plăcerea mea.

Mai făcu o plecăciune, de dacă asta spre Meg, apoi plecă să-i strângă pe ceilalţi.

— N-o să dureze mult. Falconer slăbi strânsoarea lui Meg pe propriul braţ. Sunt sigur că sângele va începe din nou să curgă normal prin vene, în curând.

Ea zâmbi crispată.

— E greu să mă relaxez când ştiu că locul meu nu e aici, milord.

O privi cu ochii lui albaştri sfredelitori.

— Poate ţi-ar fi de folos dacă mi-ai spune Simon. Cel puţin când situaţia este neprotocolară. Şi-apoi poţi face abstracţie de faptul că sunt lord.

Sugestia lui avea sens.

— Prea bine… Simon.

Pe hol apăru alergând un ogar argintiu, ale cărui gheare zgâriau cu repeziciune podeaua. Tocmai se pregătea să se năpustească asupra stăpânului său, când Falconer spuse:

— Culcat, Otto! Tremurând de emoţie, câinele se întinse cu ochii fixaţi asupra lui Falconer, care se aplecase să-l mângâie între urechile lungi. Îmi pare rău că am lipsit atât de mult, prietene. Fă cunoştinţă cu noua ta stăpână. Meg, Otto. Otto, Meg.

Constată că era privită de nişte ochi imenşi şi ciudat de inteligenţi. Câinele îi oferi solemn o lăbuţă.

— Plăcerea e de partea mea, Otto, zise ea şi îi scutură laba, apoi îl scărpină pe capul frumos.

— Acum va şti cine eşti şi te va apăra, sublinie Falconer. Servitorii începuseră să se adune, curioşi din cale afară să o vadă pe „soţia” lui Falconer. Spălătorese şi cameriste. Bucătarul-şef şi chiar valetul principal. Lachei şi mulţi, mulţi alţii, cărora Meg nici nu mai reuşi să le reţină numele. Iar asta era doar una dintre reşedinţele lui! Îl remarcă în mod special pe secretarul lui Falconer, Jack Landon, un tânăr tăcut care era şi el Protector. El administra gospodăria şi, în cel mai scurt timp posibil, avea

să-l implore să continue să o facă.

Falconer – Simon – în persoană o conduse către noul său apartament, cu Otto lipăind în spatele lor. Avea nu doar un dormitor magnific, ci şi un salon şi un garderob.

— O să mă pierd pe-aici.

Îşi scoase boneta şi-şi frecă tâmplele, obosită.

— Cum ţi se pare Londra?

Făcu o grimasă.

— Nebună. Frumoasă şi înspăimântătoare. Plină de viaţă în stare brută şi învolburată. N-am înţeles mai deloc strigătele vânzătorilor ambulanţi. Parcă vorbeau o altă limbă.

— Nu va dura mult până când scuturile ţi se vor întări şi nu vei mai remarca vocea oraşului decât dacă îţi vei apleca special urechea să îi asculţi.

— Sper să ai dreptate. În momentul ăsta mă simt de parcă aş avea un roi de insecte care îmi bâzâie în cap.

— Ce-ar fi să te odihneşti în după-amiaza asta? îi sugeră el. Eu am un teanc de hârtii nerezolvate pe birou, aşa că am ce face până la ora cinei.

— Prea bine. Poate o să explorez casa puţin mai târziu.

Schiţă un zâmbet.

— Dacă te rătăceşti, trage de un clopoţel. Ne vedem mai târziu, milady.

El se retrase, iar Otto îl urmă. Meg chiar se întinse puţin, dar mintea îi era prea activă şi nu o lăsa să se odihnească, aşa că se ridică şi începu să cutreiere casa cea nouă. Din când în când, se întâlni cu servitori şi-şi înclină capul cu amabilitate spre ei, dar nu ceru nimănui lămuriri. Era mult mai interesant să colinde fără să ştie unde merge exact.

Şi merse şi merse… din bucătărie până în pod. Evită biroul lui Simon, unde auzi şoapte schimbate între el şi secretar, pentru că avea multe alte lucruri de descoperit Casa era bogat mobilată, dar părea nefolosită, ca şi cum ar fi tânjit ca mai mulţi oameni să-i umple camerele cu tavane înalte sau să danseze în sala mare.

În capătul etajului al doilea găsi o cămăruţă în care erau un cadru de goblen şi o cutie cu ustensile de cusut ce fuseseră folosite de mama lui Simon cu mulţi ani în urmă. Meg scotoci după câteva sculuri de mătase colorată şi avu senzaţia vagă, dar destul de pregnantă că brodase mai demult, dar că nu îi plăcuse niciodată. Încercă să se imagineze brodând – căută să se amplaseze într-un spaţiu şi-un timp, cu o femeie care s-o instruiască –, dar fără succes. Frustrată, puse mătasea la loc în cutie.

Ajunse într-un final în bibliotecă, gândindu-se că măcar ar putea să-şi mai exerseze cititul, care se îmbunătăţise simţitor de când nu mai era sub efectul farmecelor. Era absorbită de un volum despre grădinărit, când în cameră intră un valet aducând o tavă de argint cu un bilet amplasat exact pe mijloc. Îşi aduse aminte că acesta era modul prin care vizitatorii îţi făceau cunoscută prezenţa, apoi luă biletul şi citi: „Stimabila Jean Macrae”. Erau câţiva Macrae printre Protectori.

— Condu-o pe doamna înăuntru.

Se aştepta să apară o doamnă mai în etate, aşa, ca Lady Bethany, astfel că fu surprinsă să vadă iţindu-se în bibliotecă un căpşor roşcat, cam de aceeaşi vârstă cu ea.

— Mă scuzi că îmi fac apariţia fără să fi fost prezentate oficial, zise nou-venita cu un strop încântător de accent scoţian, dar soţul dumitale şi fratele meu sunt prieteni de-o viaţă şi muream de curiozitate să o întâlnesc pe mireasa lui Simon.

Îşi aminti de furtuna care îi salvase pe ea şi pe unicorn, aşa că întrebă:

— Fratele dumneavoastră este Duncan Macrae?

Musafira încuviinţă din cap.

— Înţeleg că de el ai auzit deja.

— Vă rog, luaţi loc, domnişoară Macrae. Doriţi ceva?

— Poate mai târziu. Şi, te rog, spune-mi Jean. Noi, scoţienii, nu ne formalizăm deloc. Jean se aşeză pe marginea canapelei. Stau la Lady Bethany. Astăzi s-a întors în mare grabă şi a plecat la ţară, dar mi-a sugerat să te caut.

— Eşti aici ca să-mi dai lecţii?

Meg presupusese că musafira ei era şi ea Protector, dar nu voia să spună nimic prea clar până nu era sigură. Jean zâmbi larg.

— Cât timp îţi formează Lady Beth echipa de profesori, eu voi fi utilă doar ca exemplu de ce să nu faci. Lady Beth s-a gândit că am putea să ne sprijinim reciproc, pentru că şi eu sunt nouă în Londra.

Aşadar, Lady Bethany o trimisese pe tânăra aceasta simpatică să-i fie prietenă. Începu să se mai relaxeze şi o întrebă:

— De ce eşti un exemplu rău?

— Am anumite puteri, dar nu am învăţat niciodată să le stăpânesc ca lumea. Am fost întotdeauna ocupată cu administrarea moşiei, pentru că nimeni altcineva din familie nu mai are o minte practică. Jean scutură din umeri. Fratele meu este atât de înzestrat, încât m-am decis că e mai simplu să mă concentrez asupra animalelor de la fermă şi a caselor de la ţară.

— Mi s-a spus că am puteri foarte mari, dar trebuie să învăţ să le folosesc. Priet… soţul meu m-a învăţat noţiunile de bază, dar de când ne-am întors în Londra este ocupat. De-abia aştept să mai am şi alţi prieteni. Meg se gândi la florile pe care le transformase din greşeală în nişte teci uscate. Sper ca asta să se întâmple înainte să fac ceva rău!

Jean dădu cu fermitate din cap.

— Magia îţi dă o stare de nelinişte, aşa-i? Se presupune că noi, Protectorii, ar trebui să ne simţim blagosloviţi, dar, în opinia mea, puterea asta de obicei provoacă măi multe neplăceri decât lucruri bune. Se întrerupse puţin. Dar sunt şi ocazii când este utilă.

Meg simţi un val distinct de durere venind de la Jean în timp ce vorbea. Jean Macrae era o fiinţă mult mai complexă decât o fată cu o pălărie cochetă şi ochi verzi.

— Ţi s-au întâmplat nişte lucruri îngrozitoare, zise încet Meg. Sau ar trebui să mă prefac că nu am observat.

— Chiar eşti foarte talentată. Jean îşi lăsă privirea plictisită să alunece în altă parte. Mi-am pierdut iubitul în

timpul revoltei. În bătălia de la Culloden.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Meg, simţind durerea acelei morţi la fel de intens ca şi cum ar fi fost cineva drag ei. Chiar aşa neroadă cum fusese Meggie Nebuna, auzise şi ea istorisirile despre Bonnie Prince Charlie şi bătăliile încrâncenate care însângeraseră revolta pornită de el.

— Nu ai de gând să întrebi de partea cui a luptat? zise Jean. Majoritatea o fac.

— Durerea este durere, răspunse Meg. Nu mă interesează politica.

— Asta e o declaraţie... reconfortantă. Politica înseamnă mult pentru majoritatea oamenilor. Jean începu să-şi rotească inelul de la mâna dreaptă. Chiar după moartea lui Robbie, familia mea a încercat să mă convingă să vin în Londra. Teoretic, pentru a-mi lărgi orizonturile. Practic, voiau să încetez cu jelitul şi să-mi caut un soţ. Nu am fost pregătită să vin în Londra decât acum, şi tot nu mă interesează să-mi caut vreun soţ. Zâmbetul îi reveni. Dar cu siguranţă e distractiv să stai aici.

Meg se convinse că avea multe în comun cu Jean. Amândouă trecuseră prin nişte evenimente care le deosebeau de alte tinere, şi niciuna nu ardea de nerăbdare să se mărite.

— Ai vrea să dăm împreună de bucluc?

Jean izbucni în râs şi toate îndoielile îi dispărură.

— Ce idee minunată! Duncan şi Simon vor regreta că ne-am cunoscut.

— Deja m-a luat cu fiori, zise Falconer în timp ce intră în bibliotecă, înalt şi ameţitor de elegant în costumul vizibil creat pentru el, şi nu împrumutat. Bună, Jean. Mă bucur să te văd.

— Simon! Fără a se lăsa intimidată de aerul lui grandios, Jean sări în picioare şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. N-ai mai venit de mult în vizită la Dunrath.

El îi zâmbi.

— O să mă abţin să menţionez cât de mult ţi-a luat ţie să-ţi faci curaj să vii la Londra.

Jean râse.

— Nu curaj îţi trebuie ca să vii la Londra, ci capacitatea de a ignora gălăgia şi miasmele.

Meg observă că invidia relaţia de tachinare dintre Jean şi Falconer. Legătura ei cu el era cu mult mai... complicată.

Jean continuă:

— Lady Beth alcătuieşte lista profesorilor pentru Meg. Doamna Evans pentru vindecare, Lady Sterling pentru comunicare, John Polmarric pentru iluzii – cei mai buni magi din Londra zilelor noastre. Crede că ei o vor putea ajuta pe Meg să-şi conştientizeze puterile şi slăbiciunile.

— O să-i dai şi tu o lecţie sau două lui Meg despre protecţie? întrebă Falconer. Cred că te pricepi în mod deosebit la aşa ceva.

Tenul palid al lui Jean se îmbujoră.

— Credeam că nu ştii.

— Mă temeam de asta. Meg, crezi că poţi face faţă unei mulţimi de oameni dornici să te admire?

În clipa aceea, Meg înţelese cu adevărat de ce Falconer fusese atât de reticent să accepte un mariaj de complezenţă. Trăiau o minciună. O minţeau pe Jean chiar acum, aveau să mintă zeci, poate sute de oameni care îi vor felicita. Nu era de mirare că Falconer nu-şi dorise să facă aşa ceva – era groaznic. Pe Meg n-o deranjase ca idee, dar acum descoperea că nu-i plăcea deloc să mintă o persoană generoasă şi bună la inimă precum Jean.

Cu toate acestea, nu exista o altă alternativă, de vreme ce tot nu-şi dorea să se căsătorească. Nici măcar cu Lord Falconer. Aşa că trebuia să mintă.

— Sper ca lecţiile lui Lady Bethany despre manierele ce se cer în societatea din Londra mă vor împiedica să te fac de râs.

— Nu va fi foarte greu, îi promise Falconer. Frumuseţea constituie cea mai bună şi mai veche metodă de protecţie, aşa că vei fi foarte admirată.

O considera frumoasă? Deşi îşi spuse că Falconer era încă sub efectul magiei de transformare în unicorn, vorbele

lui îi transmiseră o senzaţie de căldură.

— Voi avea nevoie şi de o rochie splendidă.

— Pe care o vei avea. Falconer aruncă o privire spre Jean în timp ce se pregătea să plece. Iei cina cu noi mai târziu?

— Nu vreau să abuzez de voi din prima zi, zise Jean. Dar dacă Meg e interesată, pot să-i dau o primă lecţie despre apărare acum.

— Aş vrea, da. Londra mă face să simt că am nevoie de toată protecţia pe care o pot căpăta. Ne vedem mai târziu, milord.

Meg îi aruncă îndată cel mai cald zâmbet al ei, sperând că arăta ca o mireasă îndrăgostită. Probabil că reuşi, pentru că el tresări întâi, apoi salută din cap şi plecă. După ce rămaseră din nou singure, Jean o întrebă:

— Ce te-au învăţat până acum?

— Păi… cum se vorbeşte cu o fantomă. Şi cum să-mi fac un scut. Meg căzu pe gânduri. Şi cum să creez globuri de lumină. Dar asta n-a fost chiar ceva ce am fost învăţată. L-am văzut pe Lord Falconer creând un glob şi am descoperit că nu e greu deloc.

Sprâncenele lui Jean se arcuiră.

— Excelent. Presupun că Simon ţi-a explicat că principiile de la baza magiei sunt natura şi voinţa. Vrăjile sunt utile pentru că pot concentra voinţa şi magia. O vrajă bună te poate ajuta să obţii ceva pentru care nu ai în mod natural o capacitate dezvoltată. De exemplu, există doar câţiva vindecători cu adevărat puternici, dar orice Protector poate învăţa vrăji de vindecare, testate în timp, care să reducă o hemoragie sau o inflamaţie. O vei cunoaşte pe doamna Evans, care te va învăţa cele mai eficiente vrăji şi te va ajuta să discerni cât de pricepută eşti în mod natural la vindecare.

Meg încuviinţă din cap. I-ar fi fost întotdeauna de folos să ştie să vindece, dar nu credea să aibă un talent deosebit în acest sens.

— Protecţia presupune mai mult decât ridicarea unui scut, pe care am învăţat-o deja?

— Ridicarea scutului e protecţia împotriva atacurilor magice. Protecţia e un subiect mai larg şi în general se referă la protejarea altor oameni, îi explică Jean. De exemplu, să zicem că încerci să salvezi un grup care este urmărit de soldaţi inamici care vor să-i ucidă, şi traversaţi un ţinut deluros, unde nu prea sunt locuri în care se pot ascunde atât de mulţi oameni.

Meg se îndoia că fusese un exemplu luat la întâmplare.

— Ce s-ar putea face într-o asemenea situaţie – o vrajă de invizibilitate?

— E aproape imposibil. Mult mai uşoară e o vrajă de ignorare, care îi face pe urmăritori să se uite prin persoana sau obiectul pe care l-ai fermecat.

Meg se gândi la evadarea de la castel. Dacă ar fi ştiut această vrajă, poate n-ar mai fi fost răniţi.

— Dacă vraja asta te poate ascunde în câmp atunci cu siguranţă vreau să o învăţ.

— Are şi ea limite, dar e surprinzător de eficace. Jean îşi miji ochii. Poţi să-mi spui ce atârnă pe peretele ăla?

— Păi… Meg examină peretele în chestiune. Sunt două tablouri cu peisaje rurale. Şi… Ezită, dându-şi seama că era ceva în neregulă. Ce? Se forţă să se concentreze. Ce minunat! E o hartă înrămată a lumii în partea stângă, dar nu am remarcat-o din prima.

— Aşa funcţionează o vrajă de ascundere. O să-ţi arăt mai încolo cum o poţi crea. Jean îi zâmbi mulţumită. Când mi-am ascuns grupul… grupul imaginar de oameni, am făcut mai mult de-atât. Era necesar. Oamenii trebuiau întinşi pe jos şi trebuia folosit orice pentru a-i acoperi, chiar dacă e vorba doar de o tufă sau de o piatră, să ştii că e extraordinar de eficient, pentru că o vrajă de protecţie poate multiplica efectul, indiferent de dimensiunea fizică reală a tufei.

— Dacă am înţeles corect, o vrajă de iluzie poate crea o coastă de deal diferită. N-ar fi mai utilă decât o vrajă de ignorare sau de sporire a puterii tufelor de a ascunde?

— Vrăjile de iluzie bine făcute solicită o magie

complicată şi sunt greu de susţinut mult timp, îi explică Jean. Principiul de bază este să alegi soluţia care necesită cel mai mic consum de energie. Nu ştii niciodată când mai ai nevoie de energie pentru altceva.

Meg se încruntă.

— Falconer zicea că Drayton mi-a făcut o vrajă de iluzie ca să mă facă urâtă şi s-a folosit de puterea mea pentru a o menţine.

— Inteligent din partea lui. Cum arătai?

Meg şovăi, încercând să-şi aducă aminte. Dacă îşi lăsa energia să curgă… da, se ducea într-un tipar familiar.

— Aşa.

— Măiculiţă! Schimbările sunt minore – textura tenului, oasele feţei, părul fără strălucire… dar efectul este enorm. Arăţi ca o persoană complet diferită. Jean privi retrospectiv. Pot fi şi cazuri când poate fi de folos să-ţi creezi rapid o aparenţă falsă.

— Nu, mulţumesc, replică Meg sec şi reveni la înfăţişarea reală. O să-mi inventez propria urâţenie dacă va fi vreodată cazul. Nu mai vreau nimic care să ţină de Drayton în preajma mea.

— Te înţeleg, o susţinu Jean. Vrăjile de apărare personală te protejează de răul fizic. Soţia fratelui meu, Gwynne, e expertă la vrăji dintr-astea. Să o rogi să îţi arate cum să le faci luna viitoare, când va veni în Londra împreună cu Duncan. Unele vrăji de autoapărare lovesc în atacator, altele sunt concepute să prevină vătămările. O să creez una din asta pe care să o loveşti cu magia ta. O să constaţi că e ca şi cum ai lovi într-o sticlă moale cu mintea. E o senzaţie tare ciudată.

— Nu vreau să te lovesc, zise Meg pe un ton şovăitor.

— Îţi promit că nu îmi vei face niciun rău, zise cu hotărâre Jean. Trebuie să-ţi exersezi puterea, nu doar să mă auzi pe mine sporovăind. Hai, vizualizează cum mă loveşti.

Meg închise ochii şi-şi imagină cum îşi strânge puterea într-o bâtă albă strălucitoare. Când contură bine imaginea, îşi deschise ochii şi o pocni telepatic pe Jean cu

ea.

Bâta imaginară se avântă înainte, iar Jean căzu fulgerată la pământ.

— Dumnezeule! Îngrozită, Meg îngenunche lângă cealaltă femeie. Îmi pare atât de rău!

— N-am păţit nimic, pe cuvânt. Jean se ridică cu greu în capul oaselor şi se scutură. Vraja de protecţie m-a ferit de o lezare reală, dar sunt uimită din cale afară că ai avut puterea să mă dobori.

Meg îi oferi mâna ca să o ajute să se ridice.

— Nu mai vreau să fac aşa ceva – nu suport gândul de a răni pe cineva. Ai avut dreptate când ai spus că magia aduce mai mult rău decât bine!

— Nu poţi să te opreşti acum! Tocmai devenea interesant, rânji Jean. În loc să te influenţez eu pe tine în rău, ai devenit tu o influenţă pozitivă pentru mine. Vreau să studiez mai intens magia!

capitolul 11

— David, a venit timpul să-i faci o vizită lui Lord Falconer.

David White îşi ridică privirea de la masa de lucru.

— Nu am niciun motiv să cred că astăzi va fi acasă, cum nu a fost nici în restul zilelor, mai ales că nici nu a venit la întâlnirea noastră, Sarah.

— Conţii nu îşi încalcă cuvântul, dragostea roca. Ei sunt solicitaţi pentru îndatoriri mai importante şi, cu ceva noroc, vor apărea la întâlniri în cele din urmă, zise cu pragmatism soţia lui. Cel puţin Falconer ne-a răspuns favorabil primei scrisori şi are o reputaţie de om cinstit. E cea mai bună speranţă a noastră.

— În momentul ăsta, şi singura noastră speranţă. David se ridică şi-şi studie înfăţişarea lamentabilă. Arăta precum un negustoraş pe care îi părăsise norocul, ceea ce nu era chiar departe de adevăr. Trebuia să spere în

continuare că ideile lor vor atrage atenţia şi patronajul contelui, pentru că, fără un sponsor, David nu îşi putea continua munca.

În timp ce îşi punea haina, se uită în jur la camera dezordonată şi se întrebă oare cât îi mai lăsa proprietarul să stea, înainte să-i evacueze. Domnul Scully fusese impresionat de scrisoarea ce purta sigiliul lui Falconer, dar nu suficient cât să le permită să mai stea prea mult fără să-şi plătească chiria.

Sarah îi perie haina albastru-închis, îi înmână pălăria, apoi îl sărută cu inima deschisă.

— Să-ţi păstrezi credinţa, David. Până la urmă cineva îţi va aprecia ideile.

— E uimitor să văd câţi oameni cred că motoarele cu aburi sunt atât de perfecţionate încât nu mai au nevoie de îmbunătăţiri, zise el cu un oftat. Sper să găsesc pe cineva înainte să murim de foame. Ştiu că poţi trage de o monedă de şase penny până nu se mai poate, dar mai întâi trebuie să fac rost de moneda asta.

— Doamna Lewis mi-a mai dat ceva de cusut şi aşa vom avea de mâncare încă o săptămână.

Ura să vadă că Sarah, cu mintea ei ageră, trebuia să se limiteze la munca de croitoreasă, dar altfel n-ar fi avut ce pune pe masă. O luă în braţe, mânat de acest gând. Scundă, palidă şi obişnuită, Sarah nu întorcea niciodată privirile bărbaţilor pe stradă. Dar cea mai norocoasă zi din viaţa lui fusese cea în care fusese de acord să-i fie soţie.

— Într-o zi te voi înveşmânta doar în mătăsuri şi dantele, Sarah, jur.

Ea chicoti.

— Toate pe rând. Mai întâi chiria, apoi echipamentul de care ai nevoie. Mătasea şi dantela mai pot aştepta.

Îi dădu mapa cu hârtii şi desene tehnice. Deşi foarte uzată, mapa din piele era de calitate, iar Sarah o găsise într-un magazin de vechituri.

— Sunt aşa de norocos că eşti a mea, Sarah!

— Ştiu. Ochii îi scăpărară. Acum vezi-ţi de treabă şi să sperăm că Lord Falconer a decis să se întoarcă în Londra.

Porni pe acelaşi drum lung prin Londra pe care îl făcuse zilnic în ultima săptămână. În ciuda încurajărilor primite din partea lui Sarah, îi era greu să rămână optimist. Deja fusese pe la fabricanţi, proprietari de mină şi la câţiva aristocraţi care sponsorizau proiecte mecanice. Nici unul dintre aceştia nu afişase mai mult decât un interes trecător faţă de schiţele lui.

Construirea unui model ar fi durat, chiar dacă ar avut fonduri suficiente. Dacă Falconer îl respingea, nu mai avea de ales şi trebuia să-şi găsească un serviciu ca să se poată întreţine. În pofida aptitudinilor lui pentru mecanică, nu urmase nici o şcoală de profil, aşa că i-ar fi fost greu să-şi găsească un post decent în Londra, care era guvernată de regulile stricte ale breslelor. Ar fi nevoit să accepte orice fel de muncă, cu orice fel de program şi pe bani puţini, şi nu ar mai fi avut nici timp, nici bani să mai lucreze la motorul lui.

Îşi alungă cercul familiar de gânduri din minte. Pasiunea pentru mecanică îl solicita la fel ca o amantă pretenţioasă, dar ăsta nu era deloc un motiv să se plângă, şi oricum fusese blagoslovit cu o soţie care îl sprijinea ambiţiile. Într-o bună zi avea să construiască un motor cu aburi mai bun, chiar dacă îi luă toată viaţa.

Obosit şi prăfuit, ajunse în sfârşit la reşedinţa Falconer şi ciocăni în uşă. Mânerul de aramă era confecţionat în formă de şoim, şi încă unul destul de mare. Ca de obicei, trecură câteva minute înainte ca uşa să fie deschisă de un valet cu chip de piatră care părea că nu îl văzuse niciodată pe David în ultima săptămână.

— Am o întâlnire cu Lord Falconer, zise David, la fel de politicos ca în prima zi, dar mult mai pesimist decât atunci.

Era atât de resemnat, încât îi luă câteva secunde să înţeleagă ce îi spunea valetul.

— Voi întreba dacă Excelenţa Sa primeşte vizite.

Valetul făcu un pas în spate pentru a-i face loc lui David să intre în casă. Luat prin surprindere, bărbatul trecu pragul şi intră în holul care se înălţa pe două etaje. Aşadar, contele se întorsese în Londra. Avea oare timp să vadă un

petiţionar la scurt timp după întoarcere?

Valetul îl conduse pe David într-un salon spartan, apoi se retrase. David începu să se plimbe încoace şi-ncolo şi revăzu în minte punctele pe care dorea să le precizeze dacă avea şansa de a vorbi cu contele. Trebuia să-i înşire beneficiile potenţiale ale unui motor cu aburi mai bun, să-i spună despre economiile de combustibil şi de forţă de muncă…

După toată aşteptarea, de data asta i se păru că valetul s-a întors în foarte scurt timp.

— Excelenţa Sa vă va primi în audienţă.

Cu inima bătându-i nebuneşte, David îl urmă pe servitor la etaj, apoi în partea din spate a casei. Ajunseră în dreptul unei uşi, pe care acesta o deschise şi anunţă:

— Domnul White, milord.

David trase adânc aer în piept, apoi păşi într-o cameră de lucru extraordinar de frumos mobilată. Contele stătea la biroul lui plin de hârtii. Valetul închise uşa, iar Falconer rămase pe loc şi-şi înclină politicos capul. Faţa lui cu trăsături fine avea un aer aristocratic, era îmbrăcat cu straie bogat ornamentate precum un filfizon sau curtean, dar ochii lui de un albastru intens păreau să vadă direct prin David.

— Domnule White, îmi cer scuze că am ratat întâlnirea de data trecută. A trebuit să mai rămân la ţară pentru a rezolva ceva şi m-am întors de-abia ieri după-amiază.

Un conte care să-şi ceară scuze? David fu atât de şocat, încât uită tot discursul pe care şi-l pregătise. Nu-l ajuta nici faptul că, văzându-l pe Falconer, se simţea dintr-odată foarte conştient de hainele lui ponosite şi de accentul aspru de Birmingham.

— Nu face nimic, milord, îngăimă el.

— Te rog să iei loc, domnule White. Contele se aşeză din nou în scaunul lui. Ai spus că ai un proiect pentru un motor cu aburi mai eficient. Ai ceva planuri să-mi arăţi şi mie?

David îşi aduse aminte de mapă şi scoase câteva

desene pe care le întinse pe biroul contelui.

— Am, milord. După cum desigur ştiţi, motorul Newcomen este utilizat în mine pentru a pompa apa afară, dar este foarte neperformant, solicitând cantităţi mari de cărbune. Cred că eficienţa îi poate fi semnificativ îmbunătăţită cu un piston şi un cilindru mai bine proiectate. În acelaşi timp, se pierde şi foarte multă căldură de fiecare dată când în cilindru este injectată apă rece.

Uită de emoţii şi deschise foaia cu desenul motorului propus de el. Falconer se uită peste foi, apoi spuse:

— Calculele par corecte, dar de multe ori există o lacună între teorie şi practica. Privirea i se îngustă. Calculele au fost făcute cu un alt scris faţă de desene. Ai consultat un matematician?

Nimeni altcineva nu mai observase.

— Calculele au fost făcute de soţia mea, care este foarte pricepută la operaţii matematice.

Falconer îşi arcui sprâncenele.

— Este foarte talentată.

— Tatăl ei a fost matematician.

Sarah fusese crescută în casa tatălui ei fiind considerată a fi ceva între fiică şi servitoare. Astfel învăţase matematică în timp ce căra cărbuni şi freca oale în spălător. La moartea lui rămăsese săracă lipită pământului. Nedreptatea aceasta era un alt motiv pentru care David îşi dorea să-i ofere tot ce-i mai bun.

Contele reveni la desene.

— Părerea mea e că, în timp ce teoria dumitale e solidă, fabricarea acestor pistoane necesită o precizie deosebită a utilajului de turnare şi de tăiere, ceea ce ar putea depăşi capacităţile curente ale mecanismelor noastre.

Nimeni altcineva nu mai observase acest lucru.

— Este de admirat că v-aţi dat seama de asta, milord, recunoscu David. Adevărul este că am proiectat un strung de mare precizie cu care se vor putea realiza pistoanele necesare pentru motorul meu cu aburi.

Scoase şi schiţele cu strungul pe care le adusese cu el

pentru orice eventualitate.

— Aşadar, mai întâi trebuie să construieşti strungul. Falconer studie desenul cu o expresie năucită. Eşti un om ambiţios, domnule White.

— Nimic din ce-mi doresc nu este imposibil, milord.

Scump, dar posibil. David îşi încleştă palmele pe marginea biroului, optimist şi nerăbdător în acelaşi timp. Falconer se lăsă pe spate în scaun.

— De ce sumă ai nevoie pentru a construi un strung de mare precizie şi de a crea un model funcţionabil al noului motor cu aburi?

David scoase lista cu costurile estimate pe care o întocmise cu Sarah şi i-o înmână pe deasupra biroului, mulţumindu-i contelui că îi luă în considerare ideile cu seriozitate.

— Din nou munca soţiei dumitale. Aş vrea să o întâlnesc pe această nestemată. Contele răsfoi paginile şi ridică din sprâncene când ajunse la suma totală. Cu suma asta, o familie ar putea trăi foarte bine timp de cinci ani.

Văzând că speranţele i se sting iar, David se întinse peste birou şi cuvintele începură să-i curgă şuvoaie.

— Costurile vor fi amortizate cu vârf şi îndesat, milord. Strungul va putea aduce câştiguri care să acopere cheltuielile de îndată ce va fi construit şi lansat pe piaţă. Iar în ce priveşte motorul cu aburi, milord, acesta va schimba lumea. Sunt atâtea şi-atâtea aplicaţii tehnice pentru o sursă eficientă de energie. Nu doar pentru pompele de apă, ci şi pentru maşini de filat şi de ţesut. Într-o bună zi va fi utilizat pentru încălzirea caselor, propulsarea vapoarelor şi a unor vehicule, şi a…

Falconer ridică o mână pentru a-i sugera să se oprească.

— Tot ce spui poate fi realizat, dar o schimbare de asemenea amploare necesită timp. La fel cum şi dumneata trebuie să construieşti un strung mai bun înainte de a putea construi un motor cu abur mai bun, există multe alte domenii ale mecanicii care trebuie să se dezvolte pentru a veni în sprijinul acestei viziuni. În acelaşi timp, vei

întâmpina şi rezistenţă faţă de unele schimbări, pentru că ele vor afecta societatea în cele mai diverse moduri. Vor fi create şi pierdute locuri de munci, se vor face averi care ulterior vor fi ruinate. Motorul dumitale va deschide cutia Pandorei.

David ezită, recunoscând în sinea lui că nu se gândise niciodată la efectele pe un termen atât de lung.

— Milord, nu sunt un om învăţat şi nu m-am gândit la toate astea. Dar cred că un motor cu aburi mai bun va ajuta mulţi oameni, şi ştiu că îl pot construi. Dacă asta va duce la schimbări neaşteptate, îmi asum acest risc. Sunt multe care ar trebui schimbate în lumea în care trăim.

Tăcu brusc când îşi dădu seama că vorbele lui i-ar fi putut părea subversive unui om care trăia confortabil în vârful ierarhiei sociale engleze. Ce putea şti un conte despre munca grea şi sărăcia lucie, şi adâncurile mizere ale minelor de cărbuni?

În loc să-l arunce afară din casă pe David, Falconer deveni foarte atent.

— Este foarte mult adevăr în ceea ce spui, domnule White. Privirea îi deveni mai pătrunzătoare. Iar dacă nu vei construi dumneata un motor mai bun, o va face altcineva. În toată Britania şi Europa sunt oameni ca dumneata, care experimentează tot felul de maşinării la fel cum naturişti explorează secretele naturii! Trăim vremuri de efervescenţă intelectuală, iar implicaţiile sunt atât măreţe, cât şi înfricoşătoare.

David schiţă un zâmbet.

— Îmi place ideea că aparţin unei epoci de mare efervescenţă intelectuală. De obicei mă consider un cârpaci cu mai multe idei decât timpul sau banii de a le realiza.

— Cum ai devenit interesat de maşinării?

— Tatăl meu era confecţioner de nasturi în Birmingham. Aşa că am învăţat să modelez metalul de îndată ce am făcut primii paşi. Mi-a plăcut să găsesc soluţii pentru diferite probleme, aşa că atunci când am mai crescut m-am dus să muncesc pentru un inginer militar. Am învăţat multe de la el.

Aceasta era explicaţia simplificată pentru o viaţă avidă de cunoaştere. Nu fusese treabă uşoară pentru fiul unui confecţioner de nasturi să înveţe, dar David perseverase. Chiar dacă Falconer refuza să îi sponsorizeze motorul, David avea să continue să muncească, să gândească şi să experimenteze până în ultima lui clipă.

Contele strânse teancul de hârtii.

— Sunt impresionat de dumneata şi de ideile dumitale, domnule White. Voi începe prin a-ţi oferi fondurile necesare strungului. După ce-l vei termina de construit, putem avea o nouă discuţie despre sponsorizarea motorului cu aburi.

David rămase fără grai de uimire. Iată cum brusc visurile i se transformaseră în realitate.

— Mu… mulţumesc, milord! Nu veţi regreta niciodată, jur!

— Sunt sigur că nu. Falconer bătu cu pana de scris în birou în timp ce medita. Va trebui să redactăm un contract. Propun ca toate profiturile de pe urma invenţiilor dumitale să fie împărţite jumătate-jumătate. Vei avea ultimul cuvânt de spus în ce priveşte deciziile ce ţin de partea mecanică, iar cuvântul meu va cântări mai greu la deciziile de afaceri. Îţi convine?

Era o ofertă generoasă – mulţi sponsori ar fi cerut o cotă parte mult mai mare din profituri, iar David era fericit să lase deciziile de afaceri pe seama unui om care le înţelegea.

— Foarte mult.

— Vrei să avem încă o întâlnire peste exact o săptămână? Până atunci, voi avea şi contractul. Să-mi laşi adresa dumitale şi am să-ţi trimit o copie înainte, ca să ai timp să te uiţi peste el. Schiţă un zâmbet. Ia-o şi pe soţie cu dumneata. Mi-ar face plăcere să o cunosc.

— Va fi foarte onorată de această invitaţie, Lord Falconer.

David se ridică şi-şi vârî hârtiile înapoi în mapă cu mâinile tremurându-i din pricina emoţiilor. După toţi anii de muncă, speranţă şi disperare, îi venea greu să creadă că în

sfârşit găsise materialele şi banii de care avea nevoie.

— Ca recunoaştere a parteneriatului încheiat între noi, doreşti să îţi dau un avans? întrebă cu tact Falconer. Sunt sigur că sunt o mulţime de lucruri pe care ai dori să le cumperi de îndată.

David nu se miră că acest conte dedusese că este sărac. De vreme ce un om în poziţia lui nu îşi permitea să pretindă că are bani, se simţea recunoscător pentru ofertă, şi nu indignat.

— Sunteţi extrem de generos, milord.

Falconer deschise un sertar de la birou. După ce se auziră câteva clinchete înfundate, îi întinse un săculeţ peste birou.

— Rămâne pe săptămâna viitoare.

După greutatea săculeţului, David presupuse că erau suficienţi bani ca să plătească chiria, să umple cămara cu mâncare, şi tot îi mai rămânea ceva. Vârî punga într-un buzunar interior, ca să fie sigur că nu rămâne fără ea, şi chiar atunci uşa biroului se deschise şi în cameră pătrunse o tânără încântătoare. Judecând după eleganţa rochiei, David presupuse că era o membră a familiei.

— Simon… Se opri când constată că Falconer nu era singur. Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că eşti cu cineva.

Dădu să se retragă, dar contele o opri.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul David White. Tocmai se pregătea de plecare, dar s-ar putea să-l revezi, pentru că vom face afaceri împreună. Domnule White. Dumneaei este Lady Falconer.

Roşeaţa din obrajii tinerei îl făcu pe David să suspecteze că se căsătoriseră foarte recent. Era o fiinţă minunată, cu o siluetă subţirică şi bine proporţionată şi păr brunet. Aerul ei inocent era foarte diferit de conduita versată a contelui, dar cu toate acestea ochii ei mari verzi-cenuşii păreau posedaţi de acelaşi simţ perceptiv ca ai soţului său. David făcu o plecăciune, dorindu-şi şi nu mai fie atât de stângaci.

— Sunt onorat să vă cunosc, Lady Falconer.

— Plăcerea este de partea mea.

Zâmbetul ei era uimitor, dar ce îl uimi cu adevărat pe David fu expresia lui Falconer. Deşi abia dacă i se mişcase vreun muşchi pe chip, era clar că o iubea la nebunie pe tânăra lui soţie. David era surprins, apoi se emoţionă brusc când îşi dădu seama că avea ceva în comun cu contele: ambii îşi iubeau soţiile. Deja nu îl mai considera distant şi intimidant pe Falconer.

David mai făcu o plecăciune, de data asta către conte, şi plecă. De-abia aştepta să împărtăşească veştile bune cu Sarah.

Nu voia să examineze conţinutul săculeţului pe stradă, dar, la un moment dat, ajunse pe o alee mai retrasă şi scoase o singură monedă. Era un sovereign de aur. Încercă să-şi amintească când ţinuse ultima dată în palmă aşa ceva. Iar acum avea un săculeţ plin!

Entuziasmat la culme, se opri la brutărie, de unde cumpără o plăcintă cu carne şi rinichi şi o tartă micuţă cu mere uscate. Plecă cu mâinile pline şi porni pe drumul spre locuinţa lor sărăcăcioasă, situată în partea din spate a unei căsuţe gârbovite din cărămidă. O stradă mai încolo, cumpără un bucheţel de flori roz şi violete de la un vânzător ambulant. În seara asta aveau să se bucure de o cină zdravănă, dar Sarah merita în plus şi ceva special şi drăguţ doar pentru ea.

Taman orbecăia să vâre cheia în broască, când uşa se deschise larg. De îndată ce îi văzu chipul, Sarah îşi dădu seama.

— Lord Falconer este interesat!

Lăsă mâncarea şi servieta pe masa din lemn de pin din bucătărie, apoi o luă pe Sarah în braţe.

— Da! A zis că a fost impresionat de mine şi de ideile mele, şi că vrea să-mi cunoască nestemata de soţie. O sărută cu patimă pe Sarah, apoi îi oferi buchetul cu un gest teatral. Nu ţi-am adus mătăsuri sau dantele, dragostea mea, dar este începutul unei vieţi mai bune.

Chipul ei făcu o grimasă ciudată şi, spre groaza lui, începu să suspine incontrolabil.

— Sarah, scumpa mea, ce-i cu tine?

O trase să se aşeze pe marginea patului, aflat la doar câţiva paşi de uşa, şi o strânse în braţe. Ea îşi îngropă chipul în umărul lui şi continuă să plângă. Se gândi că erau lacrimi de uşurare şi că intensitatea li se datora stării de stres în care fusese până atunci. Cred că ai fost foarte îngrijorata din cauza banilor, mai mult decât am bănuit eu.

— Nu doar a banilor. Luă batista oferită de el, se şterse la ochi, apoi îşi suflă năsucul adorabil şi roz. Sunt însărcinată, David. Mi-a fost frică să-ţi spun, ştiind ce rău ne merge.

— Doamne sfinte! O să avem un copil? Copleşit de veste, îi cuprinse sânii în palme. Cum de nu remarcase că erau mai plini? O, Sarah! Eu am găsit un sponsor astăzi, dar tu ai creat un miracol.

Ea sughiţă de râs.

— Un miracol foarte des întâlnit, dar pentru că suntem căsătoriţi de cinci ani şi până acum nu a fost niciun semn că vom avea un prunc, începusem să cred că sunt st… stearpă… Cel mai mare eşec al unei soţii.

Gândul îl oripilă.

— Chiar dacă nu am fi avut niciodată copii, m-aş fi considerat cel mai norocos bărbat din lumea creştină să te am alături.

Ea se întinse spre el şi îl sărută cu tandreţe.

— Iar eu sunt cea mai norocoasă femeie din lumea creştină că te-am luat de bărbat.

David îşi simţi inima inundată de dragoste.

— Cred că eşti foarte înfometată acum, că eşti însărcinată. Vrei să mâncăm cât e caldă încă plăcinta cu carne?

Zâmbetul ei se transformă într-unul provocator.

— Mai târziu, iubitul meu soţ. Se întinse ca să îl mai sărute o dată. Mult, mult mai târziu.

capitolul 12

După ce uşa se închise în urma vizitatorului lui Simon, Meg remarcă cu voce tare:

— Un om într-adevăr interesant. Va face lucruri măreţe. În ce fel de afacere v-aţi băgat? Se opri brusc, nesigură pe ea. Bineînţeles că nu e treaba mea să mă interese:

— Chiar dacă nu eşti chiar soţia mea, ai dreptul să mă întrebi orice, Meg.

Simon o urmări cum traversa camera cu o graţie agitată. Îmbrăcată cu o rochie la modă împrumutată de la nepoata lui Lady Bethany, părea o căprioară gata să o ia la fugă în orice moment.

Nu, nu o căprioară, pentru că asta presupunea fragilitate. Meg era zveltă şi tânără, dar forţa ei de oţel era vizibilă pentru orice om înzestrat cu puterea de a vedea.

— Domnul White este un geniu în ştiinţele mecanice. Avea nevoie de un sponsor care să suporte costurile dezvoltării unui motor cu aburi mai bun. M-am învoit să îi asigur eu fondurile necesare. Ce părere ţi-a făcut el ca om?

— E un om bun şi într-adevăr genial, în plus are potenţialul de a vă face pe amândoi foarte bogaţi. Meg se încruntă în timp ce analiza ceea ce simţise despre caracterul inventatorului. Dar îl pândeşte un pericol. Un eveniment neaşteptat îi ameninţă viaţa. Tresări. Nu-mi place să mă gândesc că omul acesta drăguţ ar putea muri în curând!

— Este un principiu de credinţa printre Protectori că magia are întotdeauna un preţ. Uneori acesta este clarviziunea unor posibilităţi întunecate. Simon îşi aminti ce simţise pe parcursul întâlnirii cu inventatorul. Îţi împărtăşesc simţămintele în ceea ce-l priveşte pe domnul White. Are un talent uriaş. De asemenea, face parte dintr-un nod încâlcit pe care noi doi trebuie neapărat să-l desfacem, iar asta este o acţiune destul de periculoasă.

Meg se aşeză pe scaunul din faţa lui Simon. În foşnet de jupoane şi fuste.

— Bănuiesc că te referi la situaţia cu Drayton. Dar

despre ce fel de nod e vorba?

— Habar n-am. Revelaţia parţială face şi ea parte din costul plătit pentru darul magiei. E cea mai frustrantă.

La ţară nu remarcase cât de oacheşă era pielea lui Meg de cât alergase prin împrejurimile castelului Drayton. Adevăratele lady aveau tenurile deschise şi delicate, nu piele bronzată asemenea lucrătorilor câmpului, dar cu toate acestea culoarea era caldă şi atrăgătoare, şi chiar o prindea pe Meg. Orice altă femeie în comparaţie cu ea ar fi părut palidă şi doar pe jumătate plină de viaţă. Bombănind felul în care vraja de transformare în unicorn îi bulversa gândurile, făcu semn către biletul de pe masă.

— Lady Bethany scrie că, peste fix două săptămâni, se va întruni Consiliul pentru a evalua acuzaţiile împotriva lui Drayton. Şapte dintre cei nouă consilieri vot fi prezenţi în persoană, iar ceilalţi doi vor participa prin sferele lor vorbitoare.

Meg înclină din cap într-un fel nostim.

— Ce-i aia sferă vorbitoare?

Uita tot timpul că nu avusese parte de educaţie.

— E un glob de mărimea unei palme, fabricat din cristal. Fiecare sferă este încărcată cu o viaţă puternică ce permite membrilor Consiliului să vorbească unii cu alţii, chiar dacă se află în zone diferite ale Britaniei.

— Foarte util! Oricine posedă puteri se poate folosi de ele?

— Până şi printre magi sunt persoane care nu au acest dar. O primă cerinţă pentru a fi membru al Consiliului este abilitatea de a folosi bine sfera.

— Tu poţi?

— Da, dar nu la fel de bine ca Lady Bethany. Globurile au fost realizate şi încărcate cu magie de strămoşii ei acum mai bine de două sute de ani.

Meg se aplecă în faţă, vădit interesată.

— Dacă Lord Drayton va fi judecat şi găsit vinovat, ce o să se întâmple cu el?

— Prima pedeapsă pentru un Protector care utilizează puterea în scopuri malefice este să fie ostracizat de ceilalţi

membri ai Familiilor, dar Drayton a depăşit de mult acest prag. Dacă este declarat renegat, membrii Consiliului îl vor deposeda de puterea magică. Lui Simon nu-i făcea plăcere să se gândească la modalitatea de punere în aplicare a acestei sancţiuni. Oricum, asta nu se va întâmpla decât dacă toţi membrii votează la unison că este necesar.

— Toţi trebuie să fie de acord? Asta nu-i prea simplu. Meg îşi muşcă buza. Cu alte cuvinte, este posibil ca lui Drayton să i se dea voie să-şi vadă de fărădelegile lui. Cum poate permite Consiliul aşa ceva, dacă majoritatea membrilor sunt conştienţi de pericolul pe care îl reprezintă?

— În timpurile străvechi, când legendele şi faptele istorice se amestecau unele cu altele, magii se luptau între ei, iar efectele erau cât se poate de devastatoare. Era timpul pentru o nouă lecţie. Pot să-ţi conectez mintea cu amintiri ale celor întâmplate? Vei înţelege mai bine decât prin cuvinte de ce suntem acum atât de grijulii faţă de ceilalţi.

Meg încuviinţă, iar Simon se întinse şi îi puse vârful degetelor de la mâna dreaptă pe mijlocul frunţii. Deşi nu era necesar, contactul fizic intensifica puterea amintirilor care îi fuseseră întipărite în minte pe vremea când era student.

Doi vrăjitori care se luptă cu energii magice până când scutul unuia cedează. Carnea lui se topeşte de pe oase, iar răcnetele lui încă se mai aud cu ecou. Un curent de magie ce modifică vremea trimite un torent pe Tamisa şi îneacă nenumăraţi oameni inocenţi care trăiau pe malurile râului. O explozie toxică de magie îşi ratează ţinta, dar transformă pruncii aflaţi încă în pântecele mamelor în monştri.

Meg icni imediat şi se retrase în spate.

— Îngrozitor! Atât de multă durere, suferinţă şi vină printre toţi cei care au supravieţuit.

— A fost creată o vrajă specială prin care să se asigure că fiecare Protector-copil va avea aceste amintiri.

S-a sperat că, retrăind emoţiile conflictelor mortale, se vor evita pe viitor alte războaie între magi. Zâmbi strâmb. Nici acum nu trăim într-o armonie perfectă. Magii pot fi tare încăpăţânaţi, iar uneori conflictele sunt importante, cum este şi acesta cu Drayton. E bine însă că, de o bună vreme, am reuşit să evităm o bătălie la scară extinsă.

Meg îşi masă fruntea de parcă ar fi durut-o locul în care îi fuseseră inoculate amintirile.

— Distrugerea i-a afectat doar pe Protectori, sau au avut de suferit şi oamenii obişnuiţi?

— Se spune că Ciuma Neagră care a devastat Europa a fost rezultatul unei lupte dintre vrăjitorii din Rusia. Nu ştiu dacă este adevărat. Nu vreau să fie adevărat. Oftă. Dar… e posibil.

— Aşadar, Protectorii îşi acordă o mare libertate unii altora, până când un rebel se comportă atât de groaznic, încât toţi trebuie să se pună de acord că trebuie să-l oprească.

Încuviinţă din cap.

— Consiliul reprezintă cheia pentru menţinerea păcii, dar ca să nu existe accente tiranice, trebuie să se declare la unison că respectivul mag este periculos.

— Principiul îl înţeleg, dar tot mă sperie faptul că Drayton ar putea scăpa nepedepsit.

— Chiar dacă nu sunt gata să-l condamne, vei fi în siguranţă. Îţi jur!

Ea îşi feri privirea.

— Am încredere în intenţiile tale, dar s-ar putea să nu te poţi ţine de promisiune.

O durea că se îndoia de el. Nimeni nu mai sugerase vreodată că Simon nu se putea ridica la nivelul unei provocări sau că nu-i putea proteja pe cei care aveau nevoie de el. Dar ea avea dreptate. Până atunci, Drayton îl înfrânsese. Până atunci.

*

Croitoreasa mai făcu o modificare de ultim moment la

mâneca lui Meg. Se dădu mai în spate şi zise pe un ton uimit, atent studiat.

— Arătaţi magnific, milady.

Meg se studie în oglinda înaltă. Arăta bine în noua ei costumaţie de călărie, dar îi venea greu să creadă că imaginea aceasta ajustată era chiar a ei.

În săptămâna trecută, de când sosise în Londra, atât garderoba, cât şi educaţia i se îmbunătăţiseră simţitor. Cusătorese, croitorese şi modiste munciseră ore bune ca să se asigure că noua contesă era îmbrăcată corespunzător. Jacheta masculină care făcea parte din costumul călărie fusese croită de un bărbat, pentru că se credea că bărbaţii sunt cei mai buni în domeniu. În mod firesc, ţinuta contesei de Falconer fusese creată de cel mai bun croitor din toată Londra.

Deşi garderoba i se îmbogăţea pe zi ce trecea, răbdarea lui Meg ajunsese la capăt.

— Mulţumesc. Voi fi foarte invidiată, zise ea către cusătoreasa care îi adusese ţinuta şi o ajutase la îmbrăcat. Servitoarea mea vă va conduce la ieşire.

Proaspăt angajata servitoare a lui Meg, Molly, o femeie care mai lucrase şi pentru o altă doamnă Protector, o conduse pe cusătoreasă afară din cameră. Se înţeleseseră în prealabil ca ea să-i dea femeii o sumă generoasă pentru serviciile ei.

Meg se acomodase deja cu casa aceasta mare, învăţase numele servitorilor pe care îi vedea cel mai des şi nu mai tresărea când i se spunea „milady”. Acum se putea referi la Simon drept „soţul meu” fără să pară vinovată. Putea până şi să se gândească la participarea la bal fără a intra prea tare în panică.

Dar dacă nu reuşea să iasă din acea casă şi să meargă pe la magazine sau să se plimbe cu Jean Macrae, în scurt timp avea să explodeze. Îşi ridică uşor fustele şi ieşi din apartamentul ei ca să se ducă în biroul în care Falconer îşi petrecea cele mai multe ore din zi. Ciocăni la uşă, dar nu mai aşteptă să i se răspundă şi intră.

— Mi-ai spus că sunt câteva locuri în Londra unde te

poţi plimba călare. Trebuie să-ţi cer permisiunea pentru a merge împreună cu un rândaş într-unul dintre ele?

El îşi ridică privirea din documentele împrăştiate pe tot biroul.

— După sclipirea din ochii tăi, dacă aş spune că ai nevoie de permisiune să mergi să călăreşti, aş deveni ţinta unui atac fioros.

Nu avu încotro şi izbucni în râs.

— Foarte probabil. Pur şi simplu trebuie să ies să călăresc, pentru că, altfel, mă tem de consecinţe. Care este procedura? Presupun că ai nişte armăsari decenţi la dispoziţie.

— Trebuie doar să trimiţi vorbă la grajduri să fie pregătiţi un cal şi un rândaş. Am adus un armăsar pentru tine de la ţară, iar şaua laterala a mamei mele a fost unsă şi recondiţionată.

Meg oftă.

— Bănuiam eu că va trebui să folosesc o şa laterală. Doar fetele fără educaţie ar călări bărbăteşte, chiar dacă aşa se poate controla mai bine calul.

— Ştii aşa de bine să călăreşti, că ai putea sta şi-n cap pe greabănul calului tău şi tot l-ai stăpâni cum se cuvine. Se ridică şi se întinse. Mă simt la fel de pornit ca şi tine. Dacă mai citesc încă un document, o să iau foc de nervi. Te deranjează dacă te însoţesc chiar eu?

Meg simţi o senzaţie surprinzător de plăcută. Deşi mâncau împreună, îl vedea foarte rar pe Simon de când ajunseseră în Londra.

— Mi-ar face plăcere.

— Dacă te ocupi tu să anunţi că avem nevoie de cai, o să mă schimb în costumul de călărie şi ne întâlnim la grajduri. Ocoli biroul. Arăţi minunat în costumul tău nou. Nuanţa asta de verde ţi se potriveşte.

Îmbujorată toată de plăcere, îi mulţumi şi plecă îi rezolve ce-avea de făcut şi, în plus, trecu şi pe la bucătărie, să ia câteva mere. Se aşteptase ca Simon să întârzie cu schimbatul, dar el apăru prompt în curtea grajdului, arătând la fel de impecabil ca de obicei.

— Cum de reuşeşti să arăţi atât de elegant? întrebă ea în timp ce se îndreptau către caii ţinuţi de doi rândaşi.

— Cu ajutorul atât de practic al magiei. Făcu un gest către cai. Eu o să călăresc pe Shadow. M-am gândit că o să-ţi placă de Oakleaf.

Meg îl salută telepatic pe Shadow, după care apropie de roibul auriu oferit de Simon. Îl atinse cu mâna şi cu mintea în acelaşi timp şi află că Oakleaf era un cal castrat şi plin de viaţă, tânăr şi jucăuş, fată niciun viciu. Avea chef de alergat, întocmai ca Meg. În timp ce mâncă mărul primit de la Meg, ea îi spuse încet că, dacă e cuminte, în curând avea să alerge în voie. Calul îi răspunse cu mare entuziasm.

— O să se descurce foarte bine, zise ea zâmbind.

Simon se înclină ca să o ajute să se urce în şa. Ea îşi puse piciorul stâng în palmele lui înlănţuite şi mâna stângă pe umăr. Preţ de o clipă, încremeniră amândoi. Era cel mai intim moment împărtăşit de când o sărutase la Conacul Alb, iar ea simţea efervescenţa atracţiei dintre ei. Îi putea simţi mirosul înţepător al apei de colonie şi parfumul intens al trupului puternic, sănătos şi viril.

Agitată, sări în şa, ajutată de Simon care o ridică în acelaşi timp. Se trase un pas mai în spate în timp ce ea îşi aranjă fusta. Ea se întrebă în sinea sa dacă nu cumva şeile laterale fuseseră inventate pentru a încuraja flirtul. Încă un motiv în plus pentru a prefera călăritul normal.

Slăbi hăţurile lui Oakleaf, iar acesta tropăi uşor, agitat, nerăbdător să o ia din loc, dar fără să încerce să-şi dea jos din spinare noul călăreţ. Plăcerea lui o inundă pe Meg.

— Ce cal minunat! Unde mergem.

— Hyde Park. Este cel mai mare parc din Londra, şi se află la mai puţin de zece minute călare.

Simon se urcă în şaua lui, şi merseră la pas pe stradă. În ciuda agitaţiei lui Oakleaf, se comportă bine pe drumurile aglomerate din jurul parcului.

Calul nu era o alegere obişnuită pentru o lady, aşa că îl lăudă pe Simon în gând pentru că îi înţelesese aptitudinile pentru călărit. De fapt, îl călărise şi pe el, aşa că ştia el ce

ştia. Gândul acesta o făcu să-şi ascundă un zâmbet. Vremurile în care el fusese unicorn îi păreau acum ca un vis. Era imposibil să îl mai privească pe acest lord londonez elegant şi controlat ca pe un animal legendar.

Verdeaţa din parc îi bucură ochii obosiţi de arhitectura oraşului. De îndată ce intrară în parc, Simon o luă înainte pe o alee lată şi mărginită de copaci, pe care se mai zărea un singur călăreţ îndepărtat.

— Bine-ai venit pe pista Rotten Row! La ora aceasta sunt puţini plimbăreţi, aşa că poţi galopa după placul inimii.

Îi dădu frâu liber lui Oakleaf şi o porniră precum săgeata prin parc. Dumnezeule, cât de mult îşi dorise asta! Goni până în capătul celălalt al drumului, apoi îl roti brusc pe Oakleaf şi o luă din nou la goană. Acum era din nou Meggie şi, în plus, liberă.

Oakleaf încetini până la un ritm moderat, iar ea se gândi la cât de mult se schimbase în ultimele două săptămâni. Se eliberase din sclavia lui Lord Drayton, dar societatea şi responsabilităţile ei creaseră un alt fel de constrângeri. Poate că adevărata libertate era doar o noţiune efemeră. Acum însă, măcar avea de ales.

Se întoarse a doua oară şi merse în galop de-a lungul cărării până îl ajunse pe Simon, care încetinise şi el după ce-i lăsase frâu liber lui Shadow.

— Cred că o să vin aici în fiecare zi.

— Dimineaţa devreme este foarte plăcut. Îl întoarse pe Shadow, şi ambii cai îşi potriviră paşii înapoi spre capătul îndepărtat al Rotten Row. Cum merg lecţiile?

— Lady Bethany mi-a făcut o prezentare generală pentru a înţelege ce e posibil şi ce nu, iar profesorii ei au fost toţi foarte înţelegători cu mine. Spre regretul meu, am o capacitate foarte scăzută de vindecare, dar Lady Sterling susţine că am talent la clarviziune şi comunicare, iar Jean zice că mă descurc bine cu magiile pentru protecţie. Este din cale-afară de interesant totul.

El o privi cu coada ochiului.

— Se vele că acum îţi controlezi mai bine puterea. Lady Beth spune că i-ai impresionat mult pe profesorii tăi.

Ea mai merse câţiva paşi în tăcere, întrebându-se de ce aveau complimentele un efect atât de puternic asupra ei. Găsi răspunsul la fel de repede cum apăruse şi întrebarea: timp de mulţi ani fusese tratată ca un nimeni. Era emoţionant şi alarmant să îi audă pe ceilalţi spunând cuvinte frumoase despre ea.

— Cu cât îmi consolidez mai bine forţele, cu atât voi fi mai repede în siguranţă. În unele nopţi se întâmplă să simt cum… cum Lord Drayton trage de mine.

După un moment lung, Simon răspunse:

— Şi eu. Nu ne poate sfărâma scuturile, dar cârligele invizibile pe care le-a lăsat în noi îi permit să ne sâcâie. Nu ţi-a făcut niciun rău, sper…

— Nu, e mai degrabă ca o insectă care înţeapă. Inofensiv, dar enervant. Se scutură înfiorată. De-abia aştept să se termine odată cu audierea de săptămâna viitoare. Dacă vor decide să-l lase fără puteri, sigur nu o să mai poară răni pe nimeni.

— Vei fi eliberată de el. Eu s-ar putea să nu scap din pricina naturii vrăjii. Scutură din umeri. Dar dacă nu mă voi mai enerva niciodată, nu voi mai avea probleme cu vraja de transformare în inorog.

Ea îi aruncă o privire speriată.

— Sper că glumeşti!

— Nu. Norocul meu e că n-am tendinţa să mă enervez. Se încruntă. Deşi autocontrolul asupra temperamentului mi s-a cam zdruncinat de când am trăit în pielea unui animal. Sper că, în timp, o şi treacă şi asta.

— Mă bucur că nu va trebui ca eu să-mi trăiesc viaţa fără să mă mai enervez. Imediat mi-ar creşte copite şi coarne.

El râse.

— Cred că te-ai descurca mai bine decât mine în pielea unui unicorn, dar din fericire nu va trebui şi încerci. Dar ai grijă cu temperamentul, totuşi. Chiar dacă nu rişti să te transformi în inorog, eşti Protector, şi rezultatele pot fi catastrofale.

Îţi aduse aminte de florile pe care le ofilise şi se simţi

recunoscătoare că nu făcuse un rău mai mare. Acum însă nu simţea niciun pic de furie. Îşi deschisese mintea pentru emoţiile cailor şi ale lui Simon. Toţi se bucurau de această zi. Iar faptul că putea simţi plăcerea celorlalţi o făcea şi mai bucuroasă.

După cum îi spusese Simon, sensibilitatea faţă de zgomotele oraşului se micşorase, iar acum de abia le mai băga în seamă. Încercă să contacteze telepatic toate creaturile vii din parc. Păsărelele scăpărau energie ca nişte aşchii luminoase de cuarţ. Veveriţele sprintene aveau minţi la fel de iuţi ca şi trupurile lor suple.

Merse mai departe şi testă stările sufleteşti ale oamenilor din parc. Majoritatea erau fericiţi sau măcar se bucurau de o zi frumoasă, dar unii erau îngrijoraţi sau aveau alte sentimente, mai întunecate. Îi păru bine că nu putea pătrunde mai adânc de sentimentele de suprafaţă.

Simţi o străfulgerare de teroare şi durere. Ţesătura din jurul acestei dureri era malefică, gânduri lacome care se uniseră să facă rău. Icni şi apucă strâns hăţurile, în timp ce emoţii tumultuoase îi străbătură întreaga fiinţă. Simon se întoarse şi se uită la ea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să-şi cearnă impresiile amestecate.

— O creatură este rănită. Acolo!

Ochi doi copii care se aflau sub copacii care mărgineau Rotten Row şi îi comandă lui Oakleaf să gonească cu viteză maximă spre ei. Animalul scoase un scâncet. Meg nu îşi dăduse seama că îi lovise telepatic pe băieţi decât atunci când simţi că Simon. Îi deviase lovitura.

— Ei, uite! strigă unul dintre băieţi în semn de avertizare, când văzu calul gonind cu toată viteza spre ei.

Îşi abandonară victima şi fugiră repede după copaci. Furioasă, Meg mai aruncă o vrajă către ei în timp ce trase hăţurile şi se repezi jos din şa. Pe pământ zăcea un ghemotoc sângeriu de blană portocalie – o pisică tânără, abia o pisicuţă. Era încă în viaţă, căci îi simţea agonia.

Cu lacrimi în ochi, căzu în genunchi şi ridică încet corpul inert.

— Aş vrea să fi fost vindecătoare!

Sperând că poate una dintre vrăjile simple pe care le învăţase îi va fi de ajutor, se calmă şi invocă descântecul pentru vindecare în general. Pisicuţă se ridică puţin şi îi linse mâna, dar capul îi căzu din nou. Un ochi îi era distrus, iar respiraţia îi era întretăiată. Prin blana moale se vedea albul oaselor rupte.

— E prea târziu, Meg, zise cu blândeţe Simon. Îngenunchease lângă ea, plin de compasiune. Biata creatură e rănită prea rău pentru a supravieţui.

— De ce sunt oamenii atât de cruzi? Deja lacrimile îi curgeau şiroaie. De ce nu m-ai lăsat să-i lovesc pe băieţii ăia îngrozitori?

— Li se cuvine o pedeapsă pe măsură. Au făcut ceva mai mult decât abject, dar nu aveau mai mult decât zece-doisprezece ani. Mi s-a părut puţin cam dur să fie ologiţi pe viaţă.

Bănuia că avea dreptate, deşi pe moment schingiuirea acelor monştrii de băieţi îi surâdea. Pisicuţa mai răsuflă o dată, chinuitor, şi-şi dădu seama că nu mai avea mult.

— Nu poţi face nimic, Simon? îl imploră ea şi întinse mâinile cu animalul rănit spre el. Ai multă putere şi ştii ce să faci.

O lăsă să-i aşeze trupuşorul în mâini.

— Nu am puteri de vindecător, Meg. Calităţile de vânător nu mă ajută. Ştiu aceleaşi vrăji ca şi tine.

— Atunci foloseşte-le! Poate le faci mai bine decât mine.

Îşi scoase mănuşile ca să nu o încurce, apoi îşi puse palmele sub palmele lui. Poate că, dacă îşi uneau puterile, aveau o şansă.

— O să încerc. Se uită spre animalul rănit cu o expresie tainică. Energia începu să pulseze în el. Spre mirarea ei, palmele lui se încinseră. Îi dădu drumul, speriată şi neliniştită. Între palmele lui rezonau valuri de strălucire ce înconjurară şi străpunseră pisica până când nu i se mai distinse clar conturul.

Energia arse cu putere o perioadă ce păru o veşnicie, apoi începu să pălească. După ce se stinse şi ultima rază de lumină, pisica trase o dată aer în piept, apoi încă o dată. Nu mai respira cu greutate, iar oasele rupte nu se mai vedeau. Se rostogoli într-o parte şi se ridică, apoi se uită curioasă în jur. Încă susţinută de palmele lui Simon, începu să-şi lingă blana de sânge. Amândoi ochişorii aurii îi erau intacţi. Era cam firavă, dar acum era perfect sănătoasă.

— Doamne sfinte, şopti Meg. Credeam că nu ai puteri de vindecător.

— Nu aveam. După expresia de pe chipul lui, Simon era la fel de şocat ca şi Meg. Niciodată n-am fost în stare să fac mai mult de câteva vrăji obişnuite de vindecate.

O scărpină cu un deget în cap pe pisică. Aceasta începu să toarcă.

— Cred că e senzaţional, dar sigur e bine?

— Sunt aproape sigur că puterea de a vindeca mi se trage de la faptul că am fost unicorn, zise el încet. Cornul de unicorn este o sursă legendară de vindecare. Am putut să o ajut şi pe Lady Bethany când s-a prăbuşit după atacul lui Drayton. Se pare că încă mai am o parte din acea energie.

— Ce dar miraculos! Gândeşte-te la toate vieţile pe care le poţi salva.

Scutură din cap.

— Nu neapărat. E nevoie de mai puţină energie pentru a vindeca o creatură mică în comparaţie cu una mare. Foarte puţini Protectori au puterea de a tămădui cu succes un om. Pe de altă parte, mai suspectez şi că energia aceasta vindecătoare este temporară şi în timp se va mai dilua.

Dacă aşa stăteau lucrurile, era trist.

— Chiar dacă nu vei vindeca niciodată o fiinţă mai mare, a meritat să-ţi dai osteneala să salvezi pisicuţa.

Privirea lui se îngemănă cu a ei.

— Orice suflet milos ar fi jelit să vadă o creatură inocentă torturată, dar reacţia ta a fost şi mai intensă. De ce?

Se gândi la întrebarea lui, dându-şi seama că fluturele ieşise din matcă.

— Pentru că am fost neajutorată atât de mult timp, nu cred că mai suport să văd o altă fiinţă fără apărare abuzată.

El încuviinţă, făcând un semn că a înţeles. Aşa cum stătea îngenuncheat lângă ea, părea sculptat din raze de soare, cu părul blond strălucind cu şuviţe de aur, argint şi bronz, iar chipul cizelat purtând simetria unei statui antice. Expresia lui împrumuta ceva din calmul unei sculpturi clasice, dar cu toate astea ea sesiza tulburarea care îl frământa. Dacă faptul că fusese unicorn îi adusese darul vindecării, ce alte modificări îi mai adusese magia? Pentru un bărbat care îşi petrecuse toată viaţa explorându-şi şi cultivându-şi puterile, dezvoltarea unei abilităţi noi şi surprinzătoare trebuia să fi fost cel puţin neliniştitoare, dacă nu şi mai rău.

Ea se concentră, la fel ca în cazul cailor agitaţi, şi atinse magia. Între ei dansa lumina şi o dorinţă profundă. Se simţea de parcă se prăbuşea în ochii aceia albaştri şi pătrunzători ce văzuseră lucruri ce depăşeau imaginaţia. Era o apropiere trădătoare, mai puternică decât atingerea din momentul în care o ajutase să încalece. Simţi o magie străveche şi foarte umană în dorinţa ei de a fi şi mai aproape de el. Ar fi fost din cale-afară de revoltător dacă l-ar fi sărutat?

Veni şi el înspre ea, iar buzele îi ieşiră în întâmpinare. Ea închise ochii şi se lăsă absorbită de el, iar gura i se deschise sub a lui. Ce mai conta dacă asta era atracţie adevărată sau doar rezultatul descântecului de transformare în unicorn? Părea cât se poate de reală…

Pisoiul sări pe braţul lui Meg şi apoi se caţără pe umărul ei, ghearele simţindu-i-se ca nişte ace. Meg sări cât colo. Văzându-i expresia întunecându-se, ea se repezi să spună:

— Te rog, nu deveni din nou furios pe tine însuţi. Nu vreau să fiu nevoită să te muşc din nou.

După o secundă de derută, el râse şi se ridică din nou în picioare.

— Mulţumesc că mi-ai adus aminte de consecinţe. Va trebui să accept pur şi simplu că voi continua să fiu atras de tine, chiar dacă nu e deloc un lucru înţelept.

Ea cocoloşi pisicul lângă umăr. Pentru o creatură atât de plăpândă, ştia să toarcă foarte bine.

— Nu prea pot să-mi aduc aminte de ce nu e înţelept să te laşi purtat de dorinţă.

— Simt că nu e bine să îţi exploatez inocenţa, iar tu vrei să-ţi păstrezi independenţa până când îţi vei descoperi adevărata identitate, îi spuse el pe scurt. Mai mult, există şi puterea datorată fecioriei tale, care este prea valoroasă pentru a o pierde în schimbul unei plăceri trecătoare.

— Cred că ai dreptate. Argumentele lui erau solide. Cu toate acestea, privirea îi zăbovi asupra gurii lui calde şi expresive şi înţelese cât de fragilă era judecata cuiva când venea vorba de pasiune. Vrând cu tot dinadinsul să schimbe subiectul, spuse: Îl iau pe individul ăsta acasă. E-n regulă?

— O să discut puţin cu Otto şi-o să-i spun că n-are voie să îl vâneze. I-ai găsit deja un nume?

— Lucky. Pentru că e chiar norocos.

Simon zâmbi.

— Oare de ce am impresia că Lucky va fi prima creatură din menajeria ta personala?

Îi întoarse zâmbetul.

— Pentru că într-adevăr e.

capitolul 13

— Domnul şi doamna David White, anunţă valetul.

— Trimite-i încoace.

Simon se întinse, bucuros că avea o scuză să mai lase deoparte hârtiile. Orice conte cu nenumărate proprietăţi şi bunuri avea de-a face cu un şuvoi interminabil de documente şi decizii, chiar dacă avea angajaţi de prim rang care duceau tot greul.

White şi soţia lui intrară în birou, iar el îi ţinea protector mâna în jurul taliei. Ea părea foarte micuţă în comparaţie cu statura mătăhăloasă a soţului, dar inteligenţa din privire nu putea fi confundată. Simon remarcă fascinat aura discretă de lumină care îi înconjura abdomenul, semn că în ea creştea o viaţă nouă. În trecut n-ar fi remarcat aşa ceva decât dacă l-ar fi interesat în mod direct. Poate că sensibilitatea mai mare la stările psihice era o altă manifestare a capacităţii magice de vindecare a unicornului? Şi pentru că şi ea era exagerat de emoţionară, Simon se ridică şi făcu o plecăciune.

— E o plăcere să te întâlnesc, doamnă White. Sunt bucuros că mi-ai acceptat invitaţia.

— David m-a convins să vin, zise ea, apoi se îmbujoră.

— E adevărat că unii conţi sunt creaturi înfricoşătoare, zise amuzat Simon. Dar poate vom discuta mai târziu, ca de la matematician la matematician. Am fost impresionat de munca dumitale.

Ochii ei se măriră.

— Mi-ar… mi-ar plăcea. David poate construi orice, dar nu e foarte bun la matematică.

— Atunci, vom discuta despre teorie mai târziu. Vă rog să luaţi loc. Ai avut timp să citeşti contractul?

White încuviinţă din cap.

— Da, şi mi s-a părut foarte corect. Îl voi semna bucuros.

— Prea bine. O să-l sun mai încolo pe secretarul meu. Iar el şi doamna White pot semna ca martori. Gata cu partea legală. Ai la dispoziţie un atelier adecvat sau vei avea nevoie de altul?

— Am lucrat în sufragerie până acum, dar deocamdată este suficient.

Simon se încruntă.

— Nu cred că doamna White ar trebui expusă la zgomote şi proiecte mecanice în starea sa actuală.

I se tăie respiraţia şi se făcu roşie ca focul.

— De unde ştiţi?

Asta nu era deloc dificil de aflat, însă nu-i stătea deloc

în fire să şi spună cu voce tare. Energia de unicorn era încă incontrolabilă, iar asta îl deranja.

— Femeile au o aură care străluceşte mai tare în acest caz, zise el, sperând ca oaspeţii să-i interpreteze spusele drept o metaforă. Vorbesc serios despre un atelier separat. Ai făcut minuni cu resurse minime, domnule White, dar nu mai e cazul să fii econom. Ai nevoie de un atelier şi unelte decente, aproape de casă, dar nu în locuinţă. Doamne fereşte să îţi explodeze vreun generator de aburi în sufragerie.

Doamna White se alarmă.

— Excelenţa Sa are dreptate, dragul meu. Nu zicea prietenul tău, Bobby, că pe strada lui e o casă cu o magazie separară disponibilă?

— Ar fi perfectă, Sarah. Dar… White se întoarse spre Simon. Prietenul meu Bobby locuieşte într-un cartier cu mulţi meşteşugari care au venit în Londra din Birmingham, milord. Aş avea la îndemână tot ajutorul mecanic când mi-ar trebui, dar închiriatul casei respective ar costa cu uşurinţă de trei ori mai mult decât ce plătesc acum. Nu sunt sigur că merită să vă cheltuiesc banii în acest mod.

Se întâmpla rar ca oamenii să se îngrijoreze când era vorba să cheltuiască banii unui conte. Îngrijorarea lui White era reconfortantă.

— Ai nevoie de un salariu, în afară de banii necesar dezvoltării proiectului – bani pe care îi poţi cheltui pentru nevoile personale şi pentru gospodărie, fără să te întrebi dacă aş fi de acord sau nu. Simon făcu un semn către doamna White. Bănuiesc că eşti un administrator excelent, doamnă.

— E cea mai bună, milord, zise White cu mândrie. Expresia îi deveni gânditoare. E ceva ce mi-ar plăcea să fac, dar am avut ceva dubii până acum. Aţi auzit de întrunirea organizată de Lord Drayton!

Instinctele lui Simon traseră semnalul de alarmă.

— Nu, n-am auzit, dar am lipsit o perioadă îndelungată din Londra. Povesteşte-mi, te rog!

White de-abia aştepta.

— Lord Drayton vrea să unească laolaltă oameni din domeniile mecanicii, producţiei şi filosofiei naturiste cu care să vorbim şi de la care să învăţăm. Va invita profesori de la universitate, inventatori. Şi nu doar din Britania! Se zice că îi va invita pe cei mai buni, multe minţi luminate şi vizionare din Europa, şi chiar din America. E o mare ocazie de a vorbi cu oamenii care construiesc viitorul!

Simon îşi arcui întrebător sprâncenele, vrând să-şi ascundă interesul.

— Acţiunea lui Drayton are vreo legătură cu poziţia lui din cadrul Guvernului sau este de ordin personal!

— Nu ştiu, recunoscu White. Adunarea se va ţine peste două luni, într-o casă impozantă din Hertfordshire şi va dura două săptămâni. E o perioadă îndelungată în care să nu lucrez, dar e destul de aproape de Londra şi nici nu mi se pare foarte scump. Mă gândeam că de vreme ce şi Domnia Voastră, şi Lord Drayton sunteţi membri ai Societăţii Regale, vă voi întâlni acolo.

— Nu am primit nici o invitaţie, zise sec Simon. Este o idee foarte interesantă, şi părerea mea este că ar trebui să participi neapărat. Dar cum te-ai simţi să întâlneşti pe cineva care deja construieşte un motor cu aburi mai bun?

— Voi vedea la ce lucrează şi voi face unul încă şi mai bun, zise White cu un rânjet. Sunt mulţi oameni cu idei bune, şi putem învăţa unii de la alţii. Câţiva prieteni din Birmingham vor veni şi ei. Suntem cei mai buni meşteşugari din Britania, să ştiţi.

Toată acţiunea aceasta de strângere laolaltă a atâtor oameni implicaţi în dezvoltarea unor maşinării noi trebuia să aibă legătură cu puterea, şi cu siguranţă Drayton plănuia să acumuleze toată această putere pentru el însuşi.

— Te rog să trimiţi o confirmare a participării dumitale, domnule White. Şi te rog să mă ţii la curent cu evoluţia lucrurilor legate de întrunire.

— Plăcerea va fi de partea mea, milord.

White era destul de atent, încât să nu se intereseze de ce Simon şi Drayton nu erau prieteni.

— Am terminat cu discuţiile despre ceilalţi. Acum, hai

a vorbim despre munca dumitale! Am vreo câteva idei despre proiect pe care vreau să le discutăm. Simon îşi scoase notiţele. Nu avea cunoştinţele din domeniul mecanicii ale lui White, dar mai ştia şi el câte ceva despre maşinării, şi era intrigat de proiectul în sine. Strungul…

Doamna White scoase un sunet stins, iar Simon îşi ridică privirea şi constată că se înverzise puţin la faţă.

— Te simţi rău, doamnă White?

— E din pricina sarcinii, milord, şi a greţurilor. Se ridică. Cred că mi-ar prinde bine nişte aer curat.

Simon îi intuise senzaţia de greaţă, dar totodată şi o stare profundă de nelinişte, poate chiar de teamă. Erau şanse ca Meg să poată afla care era sursa problemei. Era prin apropiere cu profesorii ei, aşa că îi contactă mintea. Deja se pricepeau bine să se cheme unul pe celălalt. În câteva clipe, ea intră în birou, delicios de apetisantă într-o rochie verde-deschis. Evaluă întreaga cameră dintr-o singură privire.

— Bună ziua, domnule White. Îmi cer scuze că v-am întrerupt. Falconer, am trecut doar să-ţi dau bineţe.

— Îmi pare bine că ai făcut-o. Doamnei White i-ar prinde bine nişte aer proaspăt. Dacă nu ai altceva de făcut, ai putea să o însoţeşti în grădină?

— Cu plăcere.

Meg îi oferi doamnei White un zâmbet irezistibil. Simon simţi impactul, chiar dacă nu îi fusese adresat lui.

— Şi mie mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt.

Murmurând nişte scuze pentru deranj, doamna White plecă cu Meg. Simon se întoarse spre White şi spuse:

— Revenind la strung…

*

Lecţiile de magie erau istovitoare. După plecarea profesorului de dimineaţă, Meg se prăbuşise pe pat, epuizară de toată starea aceea de atenţie maximă la lecţia de utilizare a baghetelor magice şi a altor unelte de concentrare a energiei.

— E mai puţin obositor să călăreşti toată ziua, Lucky, îi spuse ea pisoiului, care se cuibărise pe pat, lângă ea.

Lucky îşi ridicase capul şi o privise cu ochi aurii îngrijoraţi. După doar o zi petrecută în reşedinţa Falconer, încă se speria de orice şi oricine cu excepţia lui Meg. Era nervos până şi în preajma lui Simon, care îl vindecase. Meg suspecta că pisoiul avea să-i evite pe toţi bărbaţii o perioadă, întrucât cei care aproape îl uciseseră fuseseră băieţi.

Mângâie blana moale, gândindu-se la cât de mult se schimbase în bine în comparaţie cu ziua din ajun. Fusese din cale afară de agitat când îl adusese acasă, şi fusese nevoită să îi facă o vrajă de calmare. Simon comentase că era neobişnuit de talentată cu animalele. Meg nu ştia dacă era sau nu adevărat, dar de fiecare dată când comunica cu vreunul reuşea să ajungă la armonie în scurt timp.

Până acum Lucky stătuse la loc sigur în camera lui Meg, şi se mutase de sub pat pe pat. Îşi spălase şi blana murdară cu propria limbuţă aspră, aşa că arăta destul de prezentabil. Îi convenea că putea să mănânce tot ce voia şi îşi dăduse seama imediat cum se foloseşte cutia cu nisip pe care o adusese unul dintre valeţii lui Falconer.

Meg îl scărpină pe căpşorul rotund şi fu recompensată cu un tors puternic. Slavă Domnului că Simon îl putuse însănătoşi pe micuţ. Prezenţa lui Lucky îi înseninа viaţa lui Meg.

Gândurile-i leneşe îi fură întrerupte de senzaţia clară că Simon avea nevoie de prezenţa ei. Nu era ceva urgent, dar simţise că promptitudinea îi va fi apreciată. Îi plăcea felul în care comunicau telepatic. Nu era ca şi cum l-ar fi auzit vorbind, dar nici nu-i era greu să înţeleagă ce voia de la ea.

Îl mai mângâie o dată pe Lucky, apoi se dădu jos din pat şi se încălţă. Îşi aranjă poalele voluminoase ale fustei, apoi se duse în camera de lucru a lui Simon. De îndată ce intră, observă că soţia inventatorului se simţea rău şi îşi dădu repede seama şi de ce.

Pentru că voise să ia şi ea o gură de aer, Meg o

conduse pe doamna White în grădină. Ajunseră într-o zonă însorită şi spuse:

— Îţi place grădina? Pare mai mare decât este într-adevăr. Eu am crescut la ţară, aşa că îmi place să vin aici să văd verdeaţă şi flori.

— Este foarte frumoasă, fu de acord doamna White. Eu am trăit toată viaţa la oraş, dar îmi plac spaţiile verzi. Eu şi soţul meu o să ne mutăm curând într-o casă nouă şi cred că va avea un petic de grădină. Mi-ar plăcea foarte mult.

Meg o conduse pe musafiră la o bancă umbrită de o pergolă acoperita de trandafiri.

— Vrei să comand ceva?

Doamna White îşi duse rapid mâna la abdomen, eu îl mină nefericita.

— E ultimul lucru de care am nevoie! Dar mulţumesc pentru grijă, Lady Falconer. Închise ochii şi trase de câteva ori aer în piept. Sunt însărcinată, dar vecina mi-a spus că e normal să mă simt aşa. Zice că, în două săptămâni sau aşa ceva, o să mă simt mai bine.

La castelul Drayton fuseseră câteva servitoare gravide, aşa că Meg ştia că probabil afirmaţia era corectă. Învăţase o grămadă de lucruri studiindu-i pe cei din jurul ei, iar fiindcă fusese o fiinţă atât de „simplă”, prezenţa îi fusese întotdeauna ignorată.

— E primul copil, doamnă White?

Femeia încuviinţă, fără să deschidă ochii. Meg se încruntă, simţind că mai era ceva care nu era deloc în regulă. Doamna White avea şi altă problemă în afară de disconfortul fizic. O mai supăra ceva.

— Iartă-mi indiscreţia, dar ce te mai supără?

Doamna White deschise ochii. Aveau o nuanţă superbă de cenuşiu şi erau înlăcrimaţi.

— Mi-e teamă că o să mor în perioada de lăuzie, mărturisi ea. Mama mea a murit atunci. Nu am vrut să spun nimic pentru că ştiam că David îşi va face griji, dar ce se va întâmpla cu el dacă mor? E extraordinar de deştept, dar nu se poate descurca singur în viaţă.

Îşi sprijini capul în palme şi izbucni în plâns. Meg îi

puse mâna pe umăr.

— Ai toate motivele să fii supărată! Ca să nu spun că femeile însărcinate oricum au o predilecţie spre plâns, chiar dacă nu s-a întâmplat nimic rău.

— Aveţi copii?

— Nu! exclamă Meg, speriată de un gând care i se părea foarte straniu. De-abia m-am căsătorit cu Falconer. Am văzut însă alte femei din familie în această situaţie şi am constatat că izbucneau foarte uşor în lacrimi.

Doamna White scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse ochii, apoi îşi suflă nasul.

— Îmi cer scuze că mă vedeţi în starea asta, milady. Doar că… îmi doresc aşa de mult ca mama mea să mai fie în viaţă! M-aş teme mai puţin şi aş putea plânge pe umărul ei.

Bănuind că doamna White avea nevoie de o prietenă, Meg spuse:

— Dă-l încolo de titlu. Nu-s o lady de prea mult timp Mă cheamă Meg, şi mai bine plângi în faţa mea decât în faţa soţului dumitale. Bietul de el părea oricum foarte îngrijorat când ai ieşit din cameră.

Cealaltă femeie râse uşor.

— Perspectiva de a deveni tătic îl uimeşte şi îl îngrozeşte. Iar eu sunt Sarah, milady. Se opri brusc. Îmi cer scuze pentru „milady”.

Meg chicoti.

— Râd de câte ori aud rostindu-se acest titlu. Mama îmi zicea întotdeauna că nu-s decât o ştrengăriţă.

De unde o scosese pe-asta, se întrebă ea uluită. Îi revenea încet-încet memoria? Nu-şi mai putea aminti nimic despre mama ei sau cu ce prilej îi spusese aceste cuvinte. Ştia doar că erau adevărate.

Amână această analiză pentru mai târziu şi continuă pe un ton mult mai serios.

— Este normal să ai tot felul de temeri când eşti însărcinată, dar sunt sigură că nu vei avea nici un fel de probleme la naştere. Vei avea un băieţel.

Sarah rămase cu gura căscată.

— Zici doar aşa ca să mă faci să mă simt mai bine.

Nu, Meg avusese o premoniţie scurtă. În mod ciudat, avea senzaţia că Sarah ar mai putea face încă doi copii sănătoşi, dar doar dacă soţul ei supravieţuia pericolului care plana asupra lui.

Informaţia aceasta era extrem de tulburătoare. Îşi ascunse însă toate temerile şi continuă pe un ton senin:

— Am avut multe moaşe în familie, aşa că toate femeile avem acest dar de a spune când va fi o naştere uşoară. Spre deosebire de comentariul cu ştrengăriţa, acesta era invenţie pură, dar inofensivă. Iar dacă va fi băiat sau fetiţă – ei bine, aici mi-am dat cu presupusul, dar şansele sunt egale să am dreptate!

Sarah râse.

— Dar nu îţi dai cu presupusul şi despre naştere?

Meg o luă de mână.

— Jur că vei avea o sarcină uşoară şi că nici tu, nici fiul tău nu veţi fi în pericol. Te rog să ai încredere în mine, pentru că, altfel, frica te poate îmbolnăvi.

— Vreau… vreau să am încredere în dumneata.

— Poate că mama ta din ceruri îmi şopteşte cuvintele acestea, zise Meg cu blândeţe. Ce vârstă aveai când ai pierdut-o?

— Şapte. Sarah o strânse de mână. A murit când a născut-o pe sora mea. Încă-i mai aud ţipetele…

— Cu siguranţă a fost o femeie minunată dacă încă îţi aminteşti cu drag de ea. Meg adăugă vorbelor şi o vrajă de calmare. Învăţase vraja de la doamna Evans, tămăduitoarea. Procedeul semăna destul de mult cu ce făcea ea când alina animalele. Vrând cu tot dinadinsul şi-i distragă atenţia lui Sarah, continuă să vorbească. Unde ai crescut?

— În Cambridge. Tatăl meu a fost profesor de matematică. Zâmbetul lui Sarah dispăru. Profesorii nu se pot însura, aşa că sunt copil ilegitim. Mama era menajera tatii. După moartea ei, el n-a prea ştiut ce să facă cu mine, până a descoperit că sunt talentată la matematică. Nu că femeile ar avea cum să-şi valorifice acest talent, dar mi-a

plăcut să învăţ, iar acum pot să-l ajut pe David.

— Ai avut parte de o educaţie neobişnuită, Sarah, dar cred că te-ai folosit bine de ea. Tatăl tău trăieşte încă? Sarah clătină din cap.

— A murit când aveam nouăsprezece ani. Era un om prea slab ca să mă numească pe mine moştenitoarea legală, aşa că fraţii lui s-au năpustit asupra averii şi au luat totul. S-au îndurat totuşi să-mi cumpere un bilet la diligenţa de Birmingham, unde mama mea avea o soră pe care nu o cunoscusem.

— Dumnezeule, ce urât din partea unchilor tăi! Mătuşa ta s-a purtat frumos?

— Da, deşi avea şi ea copii şi nu mai avea nevoie de încă o gură în plus de hrănit. Sarah zâmbi, iar chipul i se lumină de parcă ar fi înghiţit o lumânare aprinsă. Iar apoi l-am întâlnit pe David, aşa că până la urmă a ieşit bine pentru mine. A fost dispus să mă ia şi fără zestre, şi nu există femeie care să nu-şi dorească un asemenea bărbat.

— Amândoi aţi fost binecuvântaţi, zise Meg încet.

— Aşa este. Sarah îşi strânse pumnii în poală. Trebuie să-ţi spun ceva ce ar trebui să ştie şi Lord Falconer. Eu şi David suntem protestanţi, milady. Niciunul dintre noi nu-şi va schimba punctul de vedere, chiar dacă asta înseamnă că Lord Falconer îşi va retrage sprijinul.

Meg avu nevoie de câteva clipe pentru a-i înţelege îngrijorarea. Protestanţilor le se anulase dreptul de a participa la mai multe activităţi, printre care funcţii publice sau înscrierea la cursurile celor mai faimoase şcoli şi universităţi. Unii angajatori nu îşi doreau oameni care nu se duceau la biserică şi se închinau prin locuri nonconformiste. Cândva, în trecutul ei pierdut, asemenea chestiuni contaseră, deşi nu-şi amintea deloc detalii.

— Nu văd cum ar putea asta afecta capacitatea soţului tău de a construi un motor cu abur, sau pe a ta de a face calcule matematice.

Sarah se relaxă.

— Nu te deranjează?

— „În casa Tatălui meu sunt multe locaşuri”, cită Meg

din Biblie, apoi se întrebă de unde până unde zisese aşa ceva. Cred că lui Dumnezeu îi pasă mai mult de cum ne trăim vieţile decât de căile în care ne hotărâm să îl venerăm.

Privirea lui Sarah era sinceră.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată o contesă ca tine.

— Păi, nu sunt contesă de mult timp. De fapt, nu era deloc. Poate că, odată cu trecerea timpului, voi deveni arogantă şi intolerantă.

Sarah râse.

— Nici asta nu-mi pot imagina. Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţă, Meg.

— Sper că te simţi mai bine acum. Am auzit că atât ceaiul, cât şi pâinea prăjită fac bine celor care au probleme cu stomacul. Îţi surâde ideea?

— Ca să fiu sinceră, da, zise Sarah mirată. De fapt, acum, că mă simt mai bine, mor de foame.

Atunci să mergem să te ospătăm. Să vă ospătăm.

Meg o conduse pe Sarah înapoi în casă. Spera ca astăzi să-şi fi făcut încă o prietenă.

capitolul 14

După ce Sarah şi Meg băură împreună ceai şi mâncară prăjiturele, Meg o conduse pe musafiră în camera de lucru a lui Simon, unde cei doi bărbaţi încă discutau fericiţi despre chestiuni mecanice. Simon îi oferi un zâmbet plin de căldură, care o făcu să-şi aducă aminte cu jenă de sărutul neaşteptat din ziua precedentă. Nu era sigură dacă să-i pară rău sau bine că Lucky îi întrerupsese înainte ca lucrurile să avanseze prea mult. Atracţia dintre ei era cel mai frumos lucru pe care îl trăise de când redevenise ea însăşi, dar era mai bine nu se avânte în acea direcţie. În niciun caz în parcuri publice, pe unde putea trece oricine!

Rămasă pe gânduri, se întoarse în apartamentul ei şi se aşeză în fotoliul confortabil pe care îl folosea pentru a

medita. Era timpul să exploreze fragmentele de informaţii care îi invadaseră mintea în timp ce stătuse de vorbă cu Sarah.

Descoperise că era uimitor de dificil să-şi încetinească ritmul trepidant al minţii. Pentru concentrare, trebuia să înceapă prin a-şi fixa gândurile asupra penei de scris de pe birou. Îi era mult mai uşor acum să o ridice, decât îi fusese la început. Putea să mişte şi obiecte puţin mai mari, dar bănuia că nu va reuşi niciodată să stăpânească această aptitudine decât la nivelul unui truc de salon. I-ar fi fost mult mai util să poată ridica o carte pe care să o aducă, prin cameră, până la ea, dar se îndoia că ar fi fost vreodată în stare să manevreze greutăţi atât atât de mari.

Când reuşi să-şi liniştească cât putu de bine gândurile, lăsă cuvântul „ştrengăriţă” să-i plutească liber în conştiinţă. Imediat găsi ceea ce i se păru o amintire reală cu mama ei care o striga în modul acela iubitor şi melancolic. Plină de speranţă, Meg încercă să invoce un chip. Un timbru vocal, o locaţie – orice care să îi amplifice amintirea. Nu reuşi, dar avu senzaţia puternică că multe amintiri zăceau ascunse în spatele unei bariere invizibile. Spre disperarea ei, nu avea acces la ele.

Era oare posibil ca acea barieră să fie o altă consecinţă a vrăjii lui Drayton? Îşi exploră blocajul mental şi constată că avea o textură elastică, precum o bucată de pânză. Putea fi pliat, dar era impenetrabil şi, aparent, se putea întinde în toate direcţiile. Îşi lăsă mintea să plutească de-a lungul barierei… şi se ciocni brusc de conştiinţa lui Drayton.

Icni, simţindu-se de parcă picase într-o văgăună plină cu vipere. Avusese întotdeauna senzaţia unei conexiuni slabe cu Drayton, dar de obicei nu-i putea pătrunde în minte, aşa că îl putuse ignora. Acum ea era cea care dăduse buzna în mintea lui, ceea ce îi permise lui să se conecteze direct cu ea.

Reacţia lui fu iniţial de surprindere, apoi se schimbă brusc într-o foame nebună, de parcă ar fi fost un lup, iar ea un iepure care îi căzuse la picioare. Energia lui explodă în

jurul ei, densă şi sufocantă.

Încercă cu frenezie să scape, concentrându-se către partea raţională a minţii ei, în timp ce ridica toate scuturile după metoda învăţată. Adăugă nivel după nivel, până îl simţi la distanţă, fără să mai fie periculos, dar rămase în continuare cu sentimentul vag că îi dădea târcoale în căutarea unei breşe în scuturile ei de apărare.

Lucky sări în poala lui Meg şi aproape îi distruse concentrarea. După o clipă de confuzie, îşi consolidă scuturile şi, în acelaşi timp, ghemui pisoiul mai aproape de ea. Căldura ei fizică şi afecţiunea o ajutau să facă faţă asaltului lui Drayton.

Asediul nu slăbi şi, la un moment dat, simţi un curent slab de energie care curgea prin ea. Nu era Drayton – era ceva prietenos. Simon? Nu, izul emanat de energie nu era al lui.

Iisuse, absorbea energie felină de la Lucky! Deşi deloc pregnant, izul era străvechi şi sălbatic. O cuprinse gradat, precum vinul turnat într-un pocal. Următoarea dată când Drayton o atacă, ea lovi cu ferocitatea unui prădător, vrând să-i sfărâme cu violenţă spiritul în mii de bucăţi. El dispăru între două bătăi de inimă.

Dezorientată, deschise ochii. Cu certitudine, nu dispăruse de tot! Nu, încă mai simţea firul care îi conecta, dar el rupsese legătura mai profundă pe care o avusese cu mintea ei când fusese atacat.

Cum se folosise de energia lui Lucky? Era doar un pisicuţ, aşa că nu avea multă putere. Poate Lucky inspirase altceva în adâncul ei? Sau poate vreo caracteristică esenţială de felină o ajutase să se transforme pentru scurt timp? Cu cât învăţa mai multe despre magie, cu atât îşi punea mai multe întrebări.

Acum însă era prea secată de puteri ca să mai încerce să găsească răspunsuri. Îi dădu drumul lui Lucky pe jos şi se ridică în picioare, clătinându-se. Îşi irosi toată energia rămasă pentru a ajunge la pat. Era atât de obosită, încât nici să dea cuvertura la o parte nu fu în stare, aşa că se lăsă să cadă pe spate. Pisica sări lângă ea şi se făcu

ghemotoc lângă umărul ei drept. Torsul ei îi hurui în ureche.

Îşi închise ochii, gândindu-se că, peste o săptămână, îl va întâlni faţă în faţă pe Drayton la audierea din faţa Consiliului. Se rugă să fie condamnat şi lăsat fără puteri. Nu avea să se simtă niciodată în siguranţă câtă vreme el era în viaţă şi vrăjitor.

*

— Meg? Eşti acolo?

Simon ciocăni în uşa ei, întrebându-se dacă nu cumva adormise. Trecuse ora la care se întâlneau de obicei pentru a bea ceva înainte de cină.

Îl cuprinse neliniştea. Văzu că nu căpăta niciun răspuns, aşa că deschise uşa şi intră în dormitorul ei. Meg era întinsă pe pat, atât de nemişcată şi de palidă, că se întrebă dacă nu cumva murise. Nu, îi simţea pulsul energetic, dar nu era cufundată într-un somn sănătos.

Pisoiul era cuibărit lângă ea şi îşi ridică ochii aurii îngrijoraţi când Simon se aşeză pe marginea patului. Luând mâna lui Meg, constată că era rece ca gheaţa.

— Meg, trezeşte-te! Ridicase bine vocea, dar nu primi niciun răspuns. Meg!

O studie cu viziunea sa interioară, apoi îi cuprinse capul în palme şi îi transmise căldură şi ceea ce spera şi fie energia de vindecare pe care tocmai o descoperise. Ea se mişcă, dar nu se trezi. Găsi firul indestructibil care o lega de Drayton, dar nodul pe care îl făcuse era încă acolo. Nu putu găsi niciun alt cârlig de energie ascuns, şi nici vreun semn de vătămare fizică.

Pleoapele îi tresăriră şi deschise ochii. Se holbă la el cu o privire pustie, apoi ochii îşi recăpătară nuanţa de gri rece.

— Ce…?

— Ai căzut într-un fel de transă şi a trebuit să te reîncălzesc, îi explică el, ţinând-o în continuare de cap. Drayton ţi-a făcut asta?

— Cât am stat cu Sarah, am avut o amintire cu mama

şi m-am gândit la ea. Am dat peste un… peste un fel de barieră către trecut. Am încercat să o explorez, dar am ajuns imediat în mintea lui Drayton. Râse răguşit. Exact ce m-ai avertizat să nu fac.

— Nu-i de mirare că ai căzut în transă, zise el sumbru. Drayton a creat bariera originală, aşa că dacă ţi-ai îndreptat atenţia asupra ei ai ajuns la el. Iar ţi-a furat toată energia?

Fruntea ei se încreţi de griji.

— Nu cred. M-am retras şi mi-am ridicat scuturile, iar el era încă acolo, ca o vulpe în preajma unui coteţ de găini. Lucky mi-a sărit în poală şi am început să-i simt energia prelingându-se în mine. Am devenit… ca o felină. Când l-am simţit din nou pe Drayton că se apropie, am… am sărit la el ca un tigru. Zâmbetul îi era strâmb, dar real. Nu există cuvinte potrivite pentru a descrie exact cum funcţionează magia, aşa-i? Sigur că nu eram tigru, doar m-am năpustit telepatic asupra lui. A dispărut imediat. Am avut impresia că era şocat şi poate cumva îngrijorat. Şi surprins.

— Talentul tău magic mă uluieşte, Meg. Se pare că ai putut să contopeşti cumva esenţa cosmică extrasă din energia pisoiului, pe care ai folosit-o pentru a-l goni pe Drayton. Poate e o formă de magie sălbatică. De câte ori o foloseşti rămâi pe neaşteptate fără puteri. Se simţea mai bine, aşa că îi dădu drumul şi îşi puse palma stângă pe abdomenul ei, chiar deasupra unuia dintre cele şapte centre de energie ale trupului uman. Te simţi ca o pisică?

Se gândi înainte de a-i răspunde.

— Nu. Întotdeauna am iubit pisicile şi le-am înţeles bine, dar asta este valabil pentru majoritatea animalelor. Mai puţin cu insectele – e greu să comunici cu o furnică sau cu un bondar.

Îi masă abdomenul cu mişcare circulară.

— Nu simţi nicio dorinţa să torci sau să te joci cu un ghem?

En icni şi făcu ochii mari.

— Ce-mi faci tu acum îmi face poftă să torc, dar mi cred că are vreo legătură cu energia de felină.

El se opri din masat şi o atinse pe obraz.

— Eşti mai caldă acum. Te simţi mai bine?

Ea se întinse atât de unduitor, că lui i se uscă gura.

— Mult mai bine. Îţi simt energia prin mine ca un tonic făcut din raze de soare.

Fiind conştient că trebuie să se îndepărteze de ea, dădu să se ridice. Ea îl prinse de mână.

— Te rog, nu te îndepărta atât de tare. M-am simţit bine când m-ai atins. Înghiţi în sec. Îmi e dor de contactul fizic. Când am ajuns prima dată la castelul Drayton, era o bucătăreasă acolo care uneori mă îmbrăţişa. Făcu o grimasă. Întotdeauna îmi spunea „gâzuliţă amărâtă”. Dar şi o îmbrăţişare din milă era mai bună decât nici una.

Circumspect, dar neputând să-i refuze invitaţia, se lăsă să cadă pe pat şi se întinse lângă ea. Meg nu era singura care tânjea să fie atinsă. Îşi puse din nou palma pe abdomenul ei, hrănind-o cu şi mai multă energie.

— Trebuie neapărat să vorbim cu Lady Bethany despre această capacitate de a canaliza energie de la animale. Trebuie găsită o cale prin care să o poţi folosi fără să te extenuezi.

Ea îşi mişcă cealaltă mână ca să îl mângâie pe Lucky.

— Mă întreb dacă trebuie neapărat să ating un animal pentru a rezona cu energia lui. Otto e pe-aproape. Aş putea încerca cu el.

— Nu astăzi. Trebuie să te refaci. Continuă să descrie cercuri leneşe pe abdomenul ei, din ce în ce mai conştient de moliciunea trupului ei şi de parfumul de levănţică al părului ei curat şi mătăsos. Chiar dacă ai plecat din casa lui, mi se pare că Drayton are în continuare mai multă putere decât mă aşteptam. Ştii cumva dacă mai avea şi alţi sclavi pe care că îi prade de energie în afară de tine?

Tresări mirată.

— Nu ştiu de aşa ceva, dar e posibil. Poate are aici în Londra? E o variantă prin care să rămână puternic. Se ridica în capul oaselor. Cum putem afla dacă mai sunt şi alţii? Trebuie neapărat să-i eliberăm!

Simon o trase încet înapoi pe pat.

— Ai dreptare că va trebui să investigăm şi pista

asta… nu ştiu cum de nu m-am mai gândit la asta până acum. Dar nu e momentul. Ai nevoie de odihnă, iar mie-mi place să stau aşa de aproape de tine.

— Şi mie.

Se întoarse spre el şi îl sărută. Era delicioasă, un amestec unic şi aţâţător de inocenţă şi forţă. Ar fi vrut şi-i inhaleze esenţa, să se facă una cu ea. Mâna îi alunecă pe sânii ei. Deşi îi despărţeau straturi de haine şi lenjerie, îi putea simţi moliciunea senzuală.

— Ah, Simon…

Îşi ridică mâna pe gâtul lui – ea rece, iar el din ce în ce mai încins. Bătăile inimii lui se accelerară.

— Nu e bine ce facem, şopti el, dar continuă să o dezmierde, să îşi plimbe mâna de la un sân la celălalt, apoi, coborând încet pe corpul ei, ajunse între coapse.

Căldura pulsa pe sub toate straturile de material. Începu să o mângâie ritmic cu podul palmei. Şoldurile ei începură să se legene şi să se ridice în acelaşi ritm, iar respiraţia i se înteţi. Ameţit de reacţia ei încurajatoare, uită de tot şi se lăsă purtat de senzaţia pură. Gustul gurii ei, miresmele amestecare de levănţică şi dorinţă, de sunetele mocnite şi întârâtate pe care le scotea. Se săturase atât de tare să fie singur… Ea scoase un ţipăt şi se înfioră toată. După trecerea acestor momente, deschise ochii uimită şi îl fixă cu privirea.

— Ce a fost asta?

Întrebarea ei îl smulse din confuzia senzuală. La ce naiba îi fusese mintea? Nu gândise, bineînţeles, asta era problema.

— A fost o introducere în deliciile carnale, draga mea.

— Nu mai sunt virgină? Se încruntă. Nu a fost la fel ca la împerecherile animalelor.

— După cum spuneam, a fost doar o introducere. Trupul îi era rigid şi gata să explodeze, dar îşi recăpătase pe deplin autocontrolul. O trase spre el şi o mângâie pe spate când ea îşi îngropă faţa în umărul lui. Una pe care n-ar fi trebuit să ţi-o dezvălui, dar bine că mi-am revenit în simţiri înainte să-ţi răpesc fecioria.

— Acum înţeleg, zise ca eu vocea înăbuşită, de ce armăsarii sunt atât de stârniţi când iepele sunt în călduri.

El râse, bucuros că alungase tensiunea printr-o remarcă amuzantă.

— Toate creaturile de sex masculin tind să-şi piardă minţile în preajma unei femele atrăgătoare şi voitoare. Nu e vina noastră.

După o tăcere lungă, zise:

— Cât de virgină trebuie să fiu pentru a te putea salva să nu te transformi în unicorn?

— Nu ştiu.

După cum îşi dăduse şi ea seama, în acea zi el o deposedase într-un fel de virginitate. Acum înţelegea şi ea ce fel de plăceri trupeşti putea simţi, şi modul în care o putea afecta atingerea unui bărbat.

— Ştiu din auzite că oamenii definesc diferit virginitatea. În unele ţări, o femeie este fecioară până când rămâne însărcinată. Habar n-am cum definesc unicornii fecioria.

Ea îi studie chipul.

— Mi se pare că nu mai ai aceleaşi reacţii lipsite de logică pe care le aveai ca unicorn. Sper că asta nu înseamnă că nu mai sunt suficient de virgină cât să-ţi fiu utilă.

— Mai degrabă înseamnă că te găsesc atrăgătoare în ipostaza de bărbat. O sărută cu gingăşie pe frunte. Dacă eram încă unicorn, nu cred că aş fi putut să mă controlez, sau poate că efectele secundare după ce am fost animal au început să se atenueze. Aşa sper.

— Dacă aceste efecte secundare dispar, nu o să mai ai puteri tămăduitoare?

El zâmbi cu amărăciune.

— Nu ştiu, Meg. Suntem pe teritorii necunoscute, din punctul de vedere al magiei. De abia aştept să sosească Gwynne Owens în Londra. Fiind expertă în ştiinţa obscură a Protectorilor, ar putea avea idee la ce să mă aştept în continuare.

— În cazul în care Consiliul ia decizia împotriva lui

Drayton, toate grijile tale vor lua sfârşit. Zâmbi. Şi voi putea să-mi caut familia.

Avea dreptate... dar în adâncul lui şi-a că nu avea o fie atât de simplu.

capitolul 15

Meg îşi alese ţinuta cu grijă şi se îmbrăcă cu cea mai respectabilă dintre rochiile ei. Se aşeză apoi în fotoliul său şi meditä pentru a se calma. În cele din urmă îşi ridică scuturile şi verifică dacă erau încărcate la capacitate maximă. Cu toate acestea, când Simon ciocăni în uşă, inima aproape îi sări din piept.

— Intră, bălmăji ea.

El intră şi îi oferi braţul.

— Curaj, draga mea. Lui Drayton nu i se va permite să îţi facă rău. Îţi promit. Îi zâmbi, dar fără nicio urmă de amuzament. Chiar dacă va trebui să ne unim mai mulţi forţele pentru a-l opri.

— Ştiu că şi tu, şi Lady Bethany veţi încerca să mă protejaţi de el, dar doar faptul că o să-l văd... Se înfioră în timp ce îl luă de braţ. Aş putea să mă îmbolnăvesc rău.

— Dacă te îmbolnăveşti, încearcă să îl molipseşti şi pe el.

Ea râse cu poftă.

— Ce idee reconfortantă. Mergem?

O conduse afară din cameră şi apoi coborâră încet scările.

— Nu avem cum să evităm să ne întâlnim cu Drayton, dar dacă avem noroc, toată situaţia asta neplăcută se va termina astăzi. Dacă nu... ei bine, s-ar putea să mai dureze ceva, dar Drayton va fi oprit până la urmă.

Rămase agăţată de gândul acesta, dar şi de braţul lui Simon, în timp ce trăsura hurducăia pe străzile Londrei spre Sterling House, reşedinţa din oraş a unei familii conducătoare de Protectori. Sala mare de bal era potrivită

pentru întâlniri importante.

În timp ce o ajută cu grijă să coboare din trăsură, Simon îi şopti:

— Să nu uiţi că eşti o femeie frumoasă cu o putere imensă – mai multă decât are Drayton singur. Îi eşti superioară din toate punctele de vedere.

— Îmi face plăcere să-mi spui că sunt frumoasă, chiar dacă nu te cred.

— Ba să crezi, întări el, zâmbindu-i cu o căldură care îi spulberă toate temerile.

Îl însoţi pe Simon înăuntru cu o atitudine semeaţă. De îndată ce păşiră peste pragul de la intrare, Meg simţi o scădere de energie. Se uită de jur-împrejur în foaier.

— Ce e-n neregulă aici?

— A fost aruncată o vrajă de subminare care blochează aproape toate formele de magie în casă, răspunse el. Pe parcursul întrunirilor consiliului se pot isca dezbateri aprinse, şi atunci o politică bună este prevenirea utilizărilor unor vrăji pe care le-am putea regreta cu toţii ulterior. Poţi în continuare să percepi emoţiile într-o oarecare măsură, dar magia distructivă este imposibil de folosit.

O idee înţeleaptă, dar câmpul acesta energetic o sufoca. Nici nu îşi dăduse seama până atunci cât de tare se obişnuise să privească lumea cu simţurile interioare, la fel de mult ca şi cu cele obişnuite.

Urcară în sala de bal. Cel puţin două duzini de bărbaţi şi femei se fâţâiau prin încăpere, vorbind şi ciugulind din gustări. Două sau trei persoane luaseră loc la mesele aşezate în formă de U. În faţa meselor erau şiruri de scaune.

— Sunt prezenţi membri ai fiecărei familii de Protectori pentru a asista la discuţii, remarcă Simon.

Studie grupul… şi încremeni când îl găsi din priviri pe Lord Drayton. Înveşmântat tot în satin gri şi alb, râdea cu un grup restrâns de bărbaţi. Cu siguranţă îi simţise prezenţa, pentru că de îndată ce îl văzuse, el se rotise şi-şi fixase privirea asupra ei. Chipul lui familiar şi mohorât

abătu asupra ei un val de frică paralizantă. Voia să fugă, dar n-ar fi putut-o face nici ca să-şi salveze viaţa.

Când o văzu, ochii îi sclipiră cu o plăcere malefică şi traversă camera, strălucind precum un curtean de vază. Simon o strânse tare de braţ, iar ea reuşi să-şi smulgă privirea de la Drayton. Inima îi bătea cu putere. La naiba, ştiuse că dacă îl va vedea o va lua razna! Se uită neajutorată spre Simon, întrebându-se dacă o putea ajuta cu ceva acum, când multe dintre vrăji fuseseră slăbite.

Cu o expresie rece ca gheaţa, Simon se întoarse ostentativ cu spatele, încălcând regulile de etichetă care interziceau acest lucru, şi o luă pe Meg de acolo. Îi auzi pe câţiva mirându-se de acest gest, considerat una dintre cele mai puternice expresii de dezaprobare exprimate în înalta societate. Meg putea simţi emoţii precum şoc, curiozitate, o doză de amuzament emanate de un anume bărbat... şi furia tăioasă a lui Drayton.

De unde ştia ea de gestul acesta de ignorare directă. Nu învăţase nimic despre el în ultimele două săptămâni. Nu mai apucă să mediteze la mica ei nouă descoperire, pentru că Lady Bethany veni lângă ei.

— Eşti încântătoare în nuanţa aceasta de albastru, Meg. Bine ai venit la prima ta întrunire a Consiliului. Dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu alţi consilieri.

Radiind doar calm, o luă pe Meg de mână. Doi dintre cei şase consilieri erau şi profesorii lui Meg. Impresionanta Lady Sterling, stăpâna casei, fusese surprinzător de amuzantă când o învăţase pe Meg tehnicile de comunicare. Vârstnicul Sir Jasper Polmarric, deşi ţintuit într-un scaun cu rotile, îi predase lecţii despre iluzii absolut fascinante.

Se auzi un clinchet de clopoţei, iar Polmarric îşi trase scaunul în spatele meselor, ocupând poziţia centrală.

— Este timpul să începem această întâlnire, zise el cu o voce neaşteptat de răsunătoare. Vă rog să luaţi loc.

Simon o conduse pe Meg către un scaun din primul rând.

— Doi membri ai Consiliului nu ni s-au putut alătura, aşa că Lady Sterling îşi va folosi sfera vorbitoare pentru a le

transmite imagini şi sunet. Magia ei este una dintre puţinele admise de vraja de subminare. De obicei, Lady Beth era cea care prezida întâlnirile, dar deoarece se numără printre cei care au făcut plângerea, astăzi îşi va ceda locul. Sir Jasper este membru senior, drept pentru care va conduce aceste dezbateri.

Meg examină cu atenţie chipurile serioase ale consilierilor şi luă loc în spatele mesei. În dreptul fiecărui membru erau aşezate câteva foi şi ustensile pentru scris, în caz că doreau să ia notiţe. Lady Sterling stătea în capătul îndepărtat al aranjamentului în formă de U. Cu o mână aşezată pe globul de cuarţ aşezat pe un suport acoperit cu catifea din faţa ei.

Meg întrebă:

— Calitatea de Protector te face automat un judecător bun?

— Nu neapărat, dar consilierii sunt aleşi pentru că sunt maturi şi au reputaţia de a fi oameni imparţiali şi corecţi. În continuare însă, rămân caractere individuale, cu opinii proprii. Privirea lui se mută spre un bărbat slab, cu păr cărunt şi o mină dură. Unii vor fi de acord că Drayton reprezintă o ameninţare. Alţii… vor fi mai greu de convins.

După ce luară loc cu toţii, cu Drayton în partea opusă a camerei faţă de Meg şi Simon, Polmarric spuse:

— Astăzi ne întâlnim în circumstanţe grave. Lord Drayton a fost acuzat de alţi doi Protectori de folosirea cu intenţii criminale a puterilor sale. Drayton, doreşti spui ceva înainte de depunerea mărturiilor?

Drayton se ridică, dând impresia unui om sofisticat, vădit contrariat de acuzaţiile care i se aduceau.

— Sir Jasper, cu sinceritate vă spun că nu înţeleg de ce am fost convocat în faţa Consiliului. Într-adevăr, am avut o altercaţie cu Lord Falconer, dar nimic care să justifice necesitatea acestei audieri. Daţi cuvântul reclamanţilor pentru a-i putea combate.

Sir Jasper se întoarse către Simon.

— Lord Falconer, sunteţi principalul reclamant. Vă rog să descrieţi întâmplările care v-au determinat să aduceţi

asemenea acuzaţii grave împotriva unui tovarăş Protector.

Simon se ridică, cu o mină glacială şi hotărâtă.

— După cum bine ştiţi cu toţii, familia mea se ocupă în mod tradiţional de punerea în aplicate a voinţei Consiliului. Misiunea mea de căpătâi este să mă asigur că nici un Protector nu-şi utilizează puterile pentru a face rău inocenţilor sau pentru a vătăma în vreun fel familiile. Prima dată am fost alertat de amestecul unui mag ticălos în revolta recentă, când am detectat semne ce indicau prezenţa unui vrăjitor puternic ce sprijinea escaladarea conflictului. Nu a existat un partizanat. Dimpotrivă, scopul acestuia părea a fi doar sporirea fricii şi a pericolului. Am luat urma amprentei energetice, dar am pierdut-o în regiunea oraşului Shrewsbury. Cred că nelegiuitul a remarcat că-l vânez, pentru că şi-a încetat activitatea pentru câteva luni. L-am supravegheat în continuare şi, cele din urmă, a început iar să işte probleme. Mi-a luat trei ani să adun dovezi, pentru că acest individ s-a manifestat foarte rar. Când am pus totul cap la cap, mi-a fost cât se poate de limpede că persoana pe care o urmăream era Lord Drayton.

Enumeră în continuare, fără ajutorul notiţelor, împrejurările în care remarcase un comportament neadecvat, demonstrând tuturor de ce ajunsese la concluzia că Drayton era vinovatul. După ce termină de vorbit, scoase nouă copii ale unui document pe care îşi trecuse în rezumat concluziile. Meg observase că îşi adusese o servietă, dar nu ştiuse ce conţine. O tânără distribui foile membrilor Consiliului, dându-i una şi lui Drayton.

După ce membrii trecură în revistă conţinutul, Simon continuă:

— Când l-am vizitat pe Drayton la castelul său pentru a-i prezenta dovezile şi acuzaţia, şi-a confirmat vina trasformându-mă într-un unicorn împotriva voinţei mele. Apoi a încercat să mă ucidă într-un ritual magic, pentru a putea beneficia de cornul magic al animalului. Dacă nu aş fi reuşit să evadez, astăzi nu aş mai sta în faţa

dumneavoastră, iar Drayton ar reprezenta o ameninţare mai mare decât în prezent.

Încăperea răsună de sunete de groază. Meg presupuse că se datorau unui amestec de şoc că Lord Falconer fusese prins în mrejele magiei şi de groază că un Protector încercase să-l ucidă pe altul. Mai văzu şi că sub masca de autostăpânire a lui Simon, acesta se simţea cât se poate de neputincios. În ciuda farmecelor de subminare a vrăjilor, deja învăţase să citească emoţiile celor din jur.

— Sunt acuzaţii extrem de grave, spuse Sir Jasper. V-aţi terminat declaraţia, Lord Falconer? Dacă da, acum este rândul lui Lord Drayton să se apere în faţa acuzaţiilor pe care i le-aţi adus.

Simon încuviinţă din cap şi se aşeză. Meg îi atinse mâna. Degetele lui o strânseră tare, apoi îi dădură drumul. Un apărător al legii Protectorilor nu se ţinea în public de mână cu o femeie, chiar dacă, chipurile, aceasta era soţia lui. Dar ea ştia că atingerea aceea rapidă îi redase un pic de încredere.

Drayton se ridică din nou cu aceeaşi mină de inocenţă rănită.

— Dacă aceasta este interpretarea pe care o dă Falconer celor întâmplate, nu este de mirare că are o părere atât de proastă despre mine! Nu pot face nici un comentariu referitor la magul renegat pe care îl urmărea. După cum mulţi dintre Domniile Voastre ştiu, puterea mea este la un nivel cel mult mediu, aşa că nu pot sesiza prezenţa nici unui asemenea ticălos. Cu atât mai mult, sunt absolut incapabil să creez genul de haos provocat de acest ticălos. Luă o mină îndurerară. Serios, Falconer, mă simt flatat că ai o impresie atât de bună despre puterile mele!

Cuvintele lui generară zâmbete şi câteva chicote. Meg îşi dădu seama cu tristeţe că Drayton avea un ton relaxat şi cordial care cu siguranţă îi dezarma pe ce cei care nu îl cunoşteau. Simon era un om extrem de competent, dar şi el era intimidat într-o oarecare măsură, ceea ce nu constituia deloc un avantaj în circumstanţele actuale.

Drayton se întoarse spre Simon, plin de regrete.

— Am fost luat prin surprindere că ai pătruns în castelul meu pentru a-mi aduce asemenea acuzaţii. Mai ales că te-ai strecurat ca un hoţ în miezul nopţii, în loc să vii la o oră rezonabilă, la care am fi putut purta o discuţie despre suspiciunile dumitale. Făcu o pauză pentru a da timp auditoriului să-i cântărească spusele. Deoarece ai venit neanunţat în biroul meu, m-ai surprins în mijlocul unui experiment magic pe care îl testam. Am găsit acea vrajă într-un grimoar vechi şi m-am decis să o încerc. Scopul era să-mi sporesc puterea personală, aşa că habar n-aveam că te va transforma într-un inorog. Fie am greşit eu pe undeva, fie întreruperea dumitale inoportună a dus la acea răsturnare ciudată de situaţie.

— Într-adevăr, în încăperea dumitale era prezentă o vrajă, replică sec Simon. Două, mai precis. Una era vraja de transformare, cealaltă vraja ritualică a morţii. Ambele fuseseră deja invocate şi activate pentru momentul în care intram în odaie. Dumneata eşti cel care se subestimează, Drayton. A fost o capcană extrem de ingenios concepută.

— Aş da orice să am puterea pe care susţii dumneata că o am! zise Drayton. Era o singură vrajă, şi aceea incompletă. Deşi regret că te-a afectat într-un mod atât de dramatic, experimentul meu nu a fost cu nimic ilegal. Protectorii sunt încurajaţi să testeze vrăji noi pentru a-şi extinde cunoştinţele.

— Şi cum rămâne cu ameninţarea cu moartea?

Celălalt dădu din umeri.

— Erai într-o stare de confuzie după ce te-ai transformat în unicorn. Îngrozit, aş putea spune. Nu cred că aveai capacitatea de a înţelege limbajul omenesc. Am încercat să te calmez, să-ţi promit că voi face totul pentru a desface vraja, dar ai intrat în panică şi ai fugit disperat din castel. Am trimis oameni după dumneata în pădure. Au înfruntat cu stoicism o furtună teribilă doar pentru că voiau să te găsească şi să îţi ofere adăpost, dar deja dispăruseşi. Recunosc că situaţia te-a înspăimântat foarte tare, dar nu mă poţi învinovăţi pe mine pentru consecinţele unei vizite-surpriză.

Cu aceste cuvinte îşi încheie pledoaria şi se aşează. Din ce în ce mai furioasă, Meg văzu cum Drayton se uita în Simon de parcă ar fi fost în acelaşi timp un huligan şi un molâu, iar el însuşi un nevinovat acuzat complet pe nedrept. Când Sir Jasper se întoarse spre ea, era gata să vorbească.

— Lady Falconer, vă rog să vă susţineţi declaraţia în ceea ce îl priveşte pe Lord Drayton.

Se ridică, invocându-şi în acelaşi timp energia felină, aşa cum învăţase de la Lucky. Exersase în ultimele zile şi constatase că avea nevoie doar de o cantitate mică pentru a fi mai curajoasă şi mai alertă.

— Aveam doar treisprezece sau paisprezece ani când Drayton m-a răpit şi mi-a şters toate amintirile despre casa şi familia mea. Am trăit zece ani la castelul Drayton, ignorată şi tratată ca o nătângă în toată această perioadă. Privirea i se îngustă, fixându-l pe Drayton, refuzând să se lase dominată de frică. Singurele excepţii erau atunci când Lord Drayton îmi invada cu brutalitate mintea. Doar în momentul în care Lord Falconer m-a salvat şi a îndepărtat vrăjile de blocaj mental am înţeles ce mi se întâmplase. Sunt înzestrată în mod natural cu puteri mari. Drayton şi-a dat seama de asta şi m-a tratat ca pe sclava lui, deposedându-mă de puteri în folosul lui. Poate că e adevărat că personal nu dispune de puteri neobişnuite, dar nici nu a avut nevoie, pentru că s-a folosit de ale mele.

Audienţa fu zdruncinată de un fior de repulsie la nivel mental. Invadarea minţii unui alt Protector fără acordul acestuia constituia o ofensă majoră la adresa proprietăţii. Uneori se întâmpla ca doi magi foarte apropiaţi să convină să-şi împartă puterea, dar preluarea cu forţa era un demers extraordinar de dureros pentru victimă şi o ofensă şi mai mare împotriva lui.

Drayton sesiză şi el valul de antipatie la adresa lui şi se ridică imediat în picioare.

— Copilă, copila mea, furia ta mă răneşte, zise el pe un ton plin de compasiune. Te-am găsit pe o stradă pustie, în pragul morţii din pricina unei răni la cap. Rezultatul unei

căzături, probabil. Fireşte că nu te-am putut lăsa să mori, aşa că te-am dus acasă la mine şi am chemat de urgenţă un doctor. Ţi-am salvat viaţa, dar creierul ţi-a fost afectat de lovitura. Nu ştiai nici cum te cheamă şi de-abia puteai vorbi. Am făcut tot ce am putut pentru a-ţi găsi familia, dar fără niciun rezultat. Nu m-a lăsat inima să te las să pleci în lume, unde puteai deveni cu uşurinţă prada oricărui neisprăvit, aşa că te-am ţinut sub acoperişul meu în grija menajerei mele.

— Pentru o fată despre care pretindeţi că şi-a pierdut judecata în urma unei lovituri la cap, Lady Falconer este excepţional de coerentă, observă Sir Jasper.

— Mă declar uimit şi încântat de cât de bine şi-a revenit. Drayton îi zâmbi cu căldură lui Meg. Ca să fiu sincer, nu m-am gândit prea mult la tine. Sunt un om ocupat, iar ori de câte ori se întâmpla să te văd pe la castel, mi se părea că eşti bine hrănită şi îngrijită, aşa că am presupus că menajera mea făcea treabă bună. Cu toate acestea, am încercat şi eu de câteva ori să-ţi vindec mintea. Asta poate explica de ce simţi că am abuzat de tine emoţional. Îmi pare sincer rău că experienţa a fost traumatizantă pentru tine… m-aş fi oprit dacă aş fi ştiut. Poate că ai fost afectată atât de tare pentru că ai şi tu puteri şi o sensibilitate magică, dar eu nu am ştiut că eşti atât de înzestrată din punctul de vedere al magiei. După cum am menţionat deja, puterile mele sunt limitate. Este cert că tentativele mele de a te însănătoşi nu au dat roade, dar asta nu trebuie să mire pe nimeni, pentru că se ştie că leziunile creierului sunt imposibil de reparat până şi pentru cei mai dotaţi tămăduitori. Cu toate acestea, eu tot am încercat.

— Nu aţi încercat să mă vindecaţi, se răsti Meg. Mi-aţi violat mintea.

Câţiva consilieri tresăriră la auzul acestor vorbe, iar bărbatul cu păr cărunt zise:

— Acum că te-ai făcut bine, spune-ne numele şi locul naşterii.

Meg îşi încleştă pumnii, supărată din cale afară că nu

putea da un răspuns.

— Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte de nimic de dinainte ca Lord Drayton să mă răpească. Ziua aceea mi-o aduc aminte foarte bine. A zis că nu ştiam cine sunt şi mi-a şters trecutul. Mintea mea raţională a fost paralizată până la momentul când Lord Falconer m-a salvat.

Consilierul se lăsă greu în scaun.

— Experienţa dumitale sugerează o lovitură la cap, aşadar este de înţeles că amintirile vă sunt neclare.

— Nu sunt neclare! Nu-mi aduc aminte de copilărie, dar ştiu perfect ce s-a întâmplat de atunci încoace.

Vedea şi ea că protestele ei nu îl convinseseră pe bărbatul cărunt. Se aşează din nou, deprimată de gândul că un singur oponent îl putea scăpa pe Drayton de acuzaţii. Sir Jasper se întoarse spre Lady Bethany.

— Şi dumneata ai înaintat o plângere împotriva lui Lord Drayton. Te rog să îţi expui punctul de vedere.

Lady Beth se ridică de pe scaun. În soarele după-amiezii părea la fel de drăguţă şi de micuţă ca un bibelou de porţelan.

— Eu am fost implicată în această situaţie în momentul în care Falconer şi Meg au apărut la casa mea de la ţară. Mi-a fost clar că amândoi trecuseră prin încercări grele. După ce Falconer şi-a revenit, am discutat despre cele întâmplate. Am încercat să investighez energia lui Lord Drayton… nu să îi pătrund în minte, ci doar să-mi fac o idee generală despre ce avea de gând. El m-a lovit cu o asemenea forţă, încât m-am prăbuşit. Dacă Falconer nu ar fi reacţionat cu promptitudine, nu cred că aş fi supravieţuit.

Cuvintele ei produseră încă o reacţie puternic emoţională audienţei. Falconer era temut, Meg era o străină, dar Lady Bethany era bine cunoscuta şi iubită de Familii.

Drayton sesiză din nou schimbarea de atitudine, pentru că sări încă o dată în picioare.

— Lady Bethany, sunt profund revoltat de faptul că aş fi putut să te rănesc! Îmi aduc aminte de acel incident, dar doar acum mi-am dat seama cine a fost sursa acelei invazii

mentale. Eram abătut din pricina celor întâmplate cu Lord Falconer. Când o minte necunoscută mă atacă, reacţionez ca şi cum aş fi înţepat de o viespe. Lovesc din instinct. Zâmbi cu tristeţe. Milady, nu îţi cunoşti propriile forţe. Ce ţi s-a părut o atingere blândă, pentru mine a fost un adevărat asalt.

— Nici dumneata nu-ţi cunoşti puterea, Lord Drayton, răspunse sec Lady Bethany. N-am mai suferit niciodată un atac telepatic atât de puternic.

Expresia lui părea sincer îngrijorată.

— Deşi ai acelaşi talent nemăsurat la magie, odată cu înaintarea în vârstă trupul devine mai fragil. Poate acesta este motivul pentru care apărarea mea ţi s-a părut foarte puternică. Ce bine ar fi fost să ştiu că dumneata erai! Dar nu m-am priceput niciodată la transmiterea telepatică cu puterea minţii.

Nu era nevoie de niciun fel de puteri speciale pentru a observa că lui Lady Bethany nu-i făcuse plăcere aluzia că ar fi plăpândă, dar se abţinu de la comentarii.

La fel şi Simon, cu greu, deşi Meg îi simţea furia şi se temea ca nu cumva să se transforme, dar îşi aduse aminte că vraja de subminare împiedica acest lucru. Se întinse spre el şi îi şopti:

— Dar cum rămâne cu cârligul de energie pe care îl are agăţat de mine? Dacă-l arătăm consilierilor, nu e o dovadă că minte?

Scutură din cap.

— Vraja de subminare face imposibilă sesizarea unui detaliu atât de subtil.

— Dar dacă este ridicată vraja de subminare?

— Chiar şi atunci, doar câţiva oameni din această încăpere ar avea abilitatea să vadă cârligul, şi nu toţi sunt consilieri. Făcu o grimasă, plină de amărăciune. Ca să nu mai zic că, dacă se anulează vraja, probabil aş încerca să-l ucid pe Drayton, asta dacă mai întâi nu mă transform în unicorn.

Nu glumea.

— Cel puţin, dacă vraja este activă, îţi poţi permite să

simţi furia, spuse ea.

— Nu doar să o simt, dar şi să o exprim. Cu o sclipire periculoasă în priviri, se ridică în picioare şi ridică vocea care tună în toată încăperea. Eşti un orator bun, Drayton, dar cuvintele mieroase nu schimbă cu nimic adevărul. M-ai atacat şi m-ai ameninţat că mă vei ucide, ai înrobit o tânără inocentă şi i-ai furat puterea, apoi ai lovit-o pe una dintre cele mai onorabile membre ale Familiilor, în timp ce susţii că nu îţi cunoşti propria forţă. E posibil ca una dintre aceste explicaţii şubrede să stea în picioare, dar chiar toate? Nu. Ele nu demonstrează decât că te pricepi să minţi.

După o clipă de şoc, Drayton explodă cu furie.

— Cum îţi permiţi aşa ceva?! Dacă nu eram la o întâlnire a Consiliului, te-aş fi provocat la duel! Cei din familia Falconer sunt vânători de prea mult timp – vă credeţi superiori faţă de un Protector obişnuit. Domnule, nu eşti deosebit. Eu sunt ministru în Guvernul Regal, sunt un apropiat al regelui, dar cu toate astea ai avut obrăznicia să-mi invadezi casă, să răpeşti o fată fără apărare de sub aripa mea protectoare şi să o inciţi pe Lady Bethany să încerce să-mi invadeze ilegal mintea. Deja aroganţa ta a mers prea departe, dar de-acum încolo nu ţi se va mai permite să-ţi persecuţi semenii. Îi trecu în revistă pe rând pe toţi membrii consiliului, privindu-i pe fiecare în ochi. Voi sunteţi prietenii, familia, camarazii mei Protectori. Gândiţi-vă bine înainte de a mă condamna pe baza spuselor unui singur om. Mai ales când acest om este unul cu o putere mare, care până acum nu a dat niciodată socoteală. Eu sunt ministru al regelui.

Meg se specializase deja în interpretarea emoţiilor acoperite de vraja de subminare şi vedea cu groază cât de eficient era spectacolul dat de Drayton. Bruta aceasta se descurcase de minune în răstălmăcirea adevărului.

Întrunirea mai continuă o oră. Pe măsură ce consilierii îi interogară pe Drayton şi pe cei trei acuzatori, era din ce în ce mai clar că Drayton reuşise să sădească suficiente îndoieli pentru a submina acuzaţiile lui Simon. Meg încercă să explice starea de beznă în care fusese ţinută sub controlul lui Drayton, dar imaginea pe care i-o zugrăvise el

ca fiind o fată cu creierul lezat prinsese deja rădăcini în minţile celorlalţi. Majoritatea consilierilor nu îi luaseră în serios mărturia.

După ce consilierii terminară de pus întrebări trecură la vot. Lady Bethany fu chemată prima. Aceasta spuse răspicat:

— Chiar dacă n-aş fi avut de-a face personal cu atacul lui Lord Drayton, tot l-aş fi crezut pe cuvânt pe Lord Falconer. În toţi anii în care am lucrat împreună, nu a minţit, nu a înşelat sau exagerat niciodată. Eu votez „vinovat”.

Următorul fu Sir Jasper Polmarric.

— Confiscarea puterilor magice ale unui camarad Protector este cea mai cumplită pedeapsă pe care o putem impune. Nu ar trebui niciodată aplicată cu uşurinţă. Cu toate acestea, declaraţiile pe care le-am auzit astăzi în plen m-au convins că Lord Drayton a încălcat grav limitele de folosire a puterilor. Eu votez „vinovat”.

Căruntul, al cărui nume era de fapt Lord Halliburton, îl urmă.

— Falconer, nu ai reuşit să-ţi susţii cauza dincolo de orice dubiu. Drept urmare, dacă Drayton doreşte să-ţi aducă şi el acuzaţii împotrivă, de-abia aştept să le aud. Ca apărător al legii Protectorilor, tu eşti primul care trebuie să fie deasupra oricărei suspiciuni. Eu votez pentru „nedovedit”.

Meg pufni. Pierduseră, iar Drayton avea să părăsească această casă cu puterea intactă. Votul final număra patru „vinovat” la cinci „nedovedit”. Membrii mai în vârstă, cei care lucraseră mulţi ani cu Simon, se aliniaseră la unison în favoarea lui, în timp ce membrii mai tineri fuseseră mai puţin înţelegători.

Bazându-se pe emoţiile emanate de ei, Meg trase concluzia că doi dintre oponenţi simţiseră sincer că acuzaţiile aduse împotriva lui Drayton fuseseră slab construite. Alţi doi votaseră extrem de mulţumiţi că pot acţiona cumva împotriva infamului Falconer. Pe al cincilea consilier nu îl putuse iscodi pentru că nu fusese prezent la

audieri. Votul lui fusese exprimat prin intermediul lui Lady Sterling, care îl sprijinise pe Simon.

După încheierea votării, sir Jasper spuse:

— Cu cât este mai mare puterea, cu atât trebuie să fie mai mare şi nevoia de a acţiona conform literei legii. Decizia aceasta a fost luată după audierea tuturor părţilor implicate. Orice tentativă de a leza părţile opozante va fi tratată drept o crimă gravă împotriva Protectorilor. Sunteţi toţi de acord cu acest verdict şi cu autoritatea acestui Consiliu?

— Da.

Urmă un cor de replici din partea lui Drayton, Simon şi Lady Bethany. Meg nu se lăsase convinsă că trebuie să fie de acord, dar Sir Jasper vorbi şi în numele ei. Probabil pentru că era nouă şi needucată în stilul Protectorilor. Apoi, cu o expresie sumbră, Sir Jasper spuse:

— Declar şedinţa închisă.

Liniştea din sala de bal fu înlocuită de un tumult de voci. Câţiva Protectori mai tineri îl înconjurară pe Drayton ca să îl felicite. Meg avea senzaţia clară că prea multe persoane din încăpere se bucurau că Simon fusese umilit. Cordialitatea lui Drayton se dovedise mai puternică decât adevărul.

Rămase cu privirea pironită asupra degetelor ei înlănţuite şi simţi o mare teamă. O foarte mare teamă.

capitolul 16

Simon făcu câţiva paşi pentru a vorbi cu Lady Sterling, care părea îngrijorată. Meg rămase în scaunul ei cu privirea plecată, în timp ce se chinuia să se liniştească. Pe lângă ea trecu o umbră, a cărei voce bine cunoscută îi dădu fiori.

— Te-ai transformat remarcabil, Meg. Am fost un nesăbuit că nu am băgat de seamă ce potenţial uriaş zace în tine.

— Naiba să te ia!

Cu inima bătându-i nebuneşte, Meg sări ca arsă de la locul ei. Chiar dacă stătea în picioare, Drayton tot o domina cu statura lui. Comentariul lui, la fel ca tot ce spusese în acea zi, părea inocent, dar de fapt avea un subînţeles mişelesc.

Îl privi drept în faţă şi descoperi ceva nou: o dorinţă primitivă şi turbată. Acum că nu mai era doar o netoată zdrenţuită, o dorea mai mult decât pentru puterea ei. Frica ei atinse cote alarmante, şi încercă să apeleze la energia felină pentru a-şi mai face curaj, dar nu reuşi. Era prea aproape de el, şi prezenţa lui o copleşea. Încercă să se gândească la o ripostă la fel de puternică, dar nici de data asta nu avu mai mare succes. Aici nu avea sorţi de izbândă cu nicio vrajă, aşa că nu îl putea ataca cu puterea ei. Oare să facă acel gest interzis de codul bunelor maniere? Nu, Simon făcuse deja asta, şi oricum ar fi fost o reacţie mult prea civilizată faţă de amestecul de frică, groază şi furie pe care îl simţea.

Conform spuselor lui Drayton, Meg era o copilă fără minte, aşa că de ce să nu se comporte în consecinţă? Nu mai stătu pe gânduri şi îl plesni cât putu de tare peste faţă.

— Eşti un mincinos de primă clasă, Drayton, şuieră ea printre dinţi. Adevărul va ieşi la iveală până la urmă.

Rămase cu gura căscată, iar obrazul i se înroşi ca focul din pricina loviturii. Meg se răsuci pe călcâie şi plecă. Simon se întoarse când auzi zgomotul produs de palmă şi, din doi paşi, fu lângă ea. Spuse cu răsuflarea tăiată:

— Gând la gând cu bucurie, Meg.

Toată lumea se holba la ea. N-aveau decât. Poate fusese copilăresc să îl pleznească pe Drayton, dar măcar îşi mai alinase frustrarea. Îl luă pe Simon de braţ.

— Hai să mergem!

Eleganta şi înalta Lady Sterling se apropie de ei.

— Aţi dori să vă retrageţi pentru a vă reculege puţin înainte de a vă întoarce acasă?

O urmară pe Lady Sterling afară din sala de bal, apoi pe alte scări până într-un salon mic de aşteptare.

— Puteţi să staţi cât doriţi aici. Lady Sterling îi privi pe amândoi cu compasiune. Îmi pare rău că audierea a decurs atât de rău. Drayton e un mincinos notoriu, dar unul foarte iscusit.

Simon făcu o grimasă plină de dezgust.

— Ştiam că va fi greu să-i conving pe toţi cei nouă consilieri să nu se îndoiască de spusele mele. Dar nu credeam ca rezultatul ne va fi atât de nefavorabil.

Pentru că nu mai putea să tacă, Meg interveni:

— Cam ce-ar trebui să se întâmple ca să se convingă că Drayton este malefic? O crimă săvârşită în faţa Consiliului?

— Nu, dar nu e suficientă depoziţia unui singur om împotriva lui Drayton, când el are o explicaţie plauzibilă la ce s-a întâmplat de fapt. Îndoiala este o mare binecuvântare pentru acuzat. În ochii albaştri ai Excelenţei Sale se ivi o sclipire amuzată. Lady Falconer, oficial trebuie să dezaprob faptul că l-ai pălmuit pe Drayton, dar în particular mi-a tresăltat inima de bucurie că ai făcut-o. Uneori îmi fac griji că Familiile sunt mult prea civilizate. Dovada acestei afirmaţii este susţinută de faptul că permitem unui prădător să plece liber. Simon clătină din cap. Fărădelegile unui Protector pot avea efecte catastrofice. Sunt necesare legi severe pentru a fi siguri că nu persecutăm pe nimeni pe nedrept. În acelaşi timp, cu toţii ştim că, indiferent de cât de multă putere am avea, nu vom putea rezista puterii combinate a Consiliului dacă suntem judecaţi ca ticăloşi. Legea ne salvează de noi înşine.

— Asta te face pe tine un apărător atât de bun, Falconer. Tu crezi cu adevărat în lege. Motiv pentru care îmi este imposibil să cred că ai minţi când ai acuza pe cine de abuzuri criminale în exercitarea puterii. Lady Sterling deschise uşa să plece. Îi voi spune soţului meu să ţină vraja de subminare activă până plecaţi. Cât despre Drayton… dacă situaţia se înrăutăţeşte, ştii că poţi apela la noi în caz de nevoie.

— O voi face şi vă sunt foarte recunoscător pentru

asta.

După plecarea lui Lady Sterling, Meg se aşează pe canapea şi-şi masă nervoasă braţele. Simplul fapt că se gândea la Drayton o făcea să se simtă impură. Simon se încruntă.

— Ţi-a zis ceva înainte de a-l plesni?

— Doar că mi-a subapreciat potenţialul. Dar... să fi văzut cum s-a uitat la mine!

Se cutremură. Cu cât se gândea mai mult la cum ar fi fost dacă ar fi atins-o, cu atât o apuca mai tare groaza. Simon blestemă şi o luă de mână.

— Nu te poate avea împotriva voinţei tale, Meg. Eşti mult prea puternică. Oricât de mult te-ar râvni, nu va putea trece de scuturile tale de apărare.

Ea oftă şi-şi sprijini obrazul de palma lui, alinată de atingerea sa.

— Dar ce mă fac dacă reuşeşte să activeze vraja care-mi ia minţile şi mă lasă neputincioasă?

— N-are s-apuce clipa.

Aprecia sprijinul moral din partea lui, chiar dacă ştia că nici măcar Simon nu îi putea garanta siguranţa absolută.

— Va trebui să continui să exersez ridicarea scuturilor şi tehnicile de apărare.

Palma lui se strânse în jurul degetelor ei.

— Oricât de mult îmi doresc să te pot proteja, nimeni şi nimic nu te poate ajuta mai mult decât să fii tu însăţi o luptătoare îndârjită. Jean Macrae are doar cuvinte de laudă la adresa tacticilor tale defensive.

— Sper să nu trebuiască să le folosesc niciodată împotriva lui Drayton. Ezită. A avut o asemenea influenţă asupra mea pentru o perioadă atât de îndelungată, încât mi-e greu să nu simt că paralizez de frică de fiecare dată când se uită la mine. Mi-e o frică îngrozitoare că va veni după mine când nu va fi nimeni prin preajmă, şi nu voi putea să ridic un deget împotriva lui.

— Înţeleg de ce are acest efect asupra ta, dar cred că, în eventualitatea unei asemenea situaţii, te vei mira şi tu de cât de puternică eşti. O mângâie pe cap cu cealaltă

mână, plin de tandreţe. Ai supravieţuit cu brio întâlnirii cu el în după-amiaza aceasta. Data viitoare îţi va fi şi mai uşor.

Oftă.

— Având în vedere cât de mică este înalta societate, bănuiesc că va exista şi o dată viitoare.

— Poate chiar la balul organizat de Lady Bethany săptămâna viitoare. Zâmbi. Să invoci energia de leoaică înainte să pleci, şi să-l vezi cum o să se prefacă într-un biet şoricel.

Nu avu încotro şi râse. Îi dădu drumul la mână şi îi spuse:

— Simon, tu îmi dai putere. Ştiu că ai avut de înfruntat lucruri mult mai rele decât Drayton.

— O situaţie poate fi dificilă din mai multe puncte de vedere. Începu să se plimbe prin cameră, energia lui neliniştită fiind vizibilă pe sub suprafaţa din veşmintele bine croite. E al naibii de enervant să ştiu că, dacă nu-mi păstrez controlul, o să mă transform într-un animal sălbatic.

Ea se relaxă pe canapea, sub imperiul oboselii care se făcea simţită după ce îşi mai eliberase din tensiune.

— Să înţeleg că doar vraja de subminare te-a oprit să te transformi în inorog?

— Da, motiv pentru care Lady Sterling a vrut să se asigure că vraja este menţinută până reuşesc să mă calmez. Se opri să se uite pe fereastră la pajiştea din spatele casei, cu mâinile împreunate la spate. O să dureze. Sunt furios pe Drayton pentru răul făcut şi pentru a v-a insultat pe tine şi pe Lady Beth. Sunt aproape la fel de furios şi pe mine pentru felul în care am prezentat dovezile şi pentru că m-am pierdut cu firea. Am crezut că efectele vrăjii de transformare s-au dus, dar se pare că m-am înşelat. Atât judecata, cât şi autocontrolul mi-au fost şubrezite.

Vocea îi părea calmă, dar ea îi simţea pustiul din suflet şi furia reprimată.

— Eşti prea dur cu tine. Drayton este foarte şiret în răutatea lui, iar legea Protectorilor împiedică condamnarea unui ticălos la pedeapsa maximă. Nu tu porţi vina pentru

niciunul dintre aceste motive.

— Sunt de blamat că sunt un om pe care unii au preferat să nu-l creadă.

— După cum singur ai spus la un moment dat, cei care apără legea nu sunt întotdeauna cei mai îndrăgiţi. Toţi consilierii înţelepţi te-au sprijinit. Se încruntă sesizând că discuţia era mult mai profundă de-atât. Îmi vine greu să cred că ai făcut vreodată ceva pentru a le da celorlalţi vreun motiv să te condamne.

Urmă un moment lung de tăcere înainte ca el să-i răspundă:

— Eu nu am făcut nimic. A existat însă, pe vremuri, în scandal, care a pătat numele familiei mele.

Ea îi studie umerii laţi, rigizi sub haina din brocart, uşor lucioasă.

— Nici asta nu e vina ta.

— Poate că nu. Dar sunt mulţi care cred că păcatele taţilor cad pe umerii fiilor.

Presupunând că nu folosise întâmplător această expresie, îl întrebă:

— Ce-a făcut tatăl tău?

— Mult stimabilul meu părinte a ucis-o pe mama, apoi s-a sinucis. Aveam şaisprezece ani.

Meg rămase fără grai, înţelegând acum că asta explica mult din felul de a fi al lui Simon.

— Absolut îngrozitor! De ce?

— Printre Protectori sunt puţine cazurile de adulter, cu excepţia celor când căsnicia este un eşec total. Intimitatea ne solicită emoţional atât de mult, încât este dificil pentru noi. Mai sunt însă şi excepţii. Mama mea a fost una dintre ele. Îi plăcea imoralitatea întâmplătoare a societăţii aristocratice. Tatăl meu era… de modă veche şi posesiv. Într-un final, a oprit-o în singurul mod în care s-a priceput, dar nu a putut suporta să trăiască pentru a vedea şi consecinţele.

— Cu… cum a făcut-o?

— Prin magie. O folosire rea şi perversă a talentelor sale.

În mintea lui Meg apăru imaginea unui bărbat şi a unei femei care făceau dragoste, bărbatul având acelaşi păr blond mătăsos, iar femeia fiind voluptuoasă şi provocatoare. Într-un mod imposibil de descris, imaginea exprima pasiune, furie, moarte şi o disperare ce macină sufletul. Iar Simon fusese cel care descoperise trupurile neînsufleţite ale părinţilor lui. Parfumul magiei blestemate încă plutea asupra lor.

Cu inima îndurerată, se ridică şi veni în spatele lui, apoi îşi încolăci braţele în jurul mijlocului său, odihnindu-şi capul pe umărul lui.

— E foarte urât că te-au lăsat pe tine să suporţi aceste consecinţe pe când erai doar un băiat.

— Nebunia care l-a mânat să o ucidă n-a fost produsul unei minţi lucide. Se întoarse şi o luă în braţe. Asta a fost demult. Lady Bethany m-a luat în casa ei. Lord şi Lady Sterling şi Sir jasper Polmarric au fost nespus de buni cu mine. După cum am mai spus, Protectorii au grijă de ai lor.

Se întrebă dacă văzuse vreodată fantomele părinţilor lui, dar nu era o întrebare pe care i-o putea pune. Îi mai admirase tăria de caracter şi în alte împrejurări. Acum i-o admira şi mai mult. Iar această admiraţie nu se limita doar la mintea lui. Plăcerea fizică a atingerii lui îi calma nervii întinşi la maximum. Poate efectul era reciproc.

— Ştiu că nu putem face dragoste, dar vreau să-ţi simt mâinile. Vreau să-mi alungi amintirea felului în care Drayton s-a uitat la mine.

Se ridică pe vârfuri şi-şi lipi uşor buzele de ale lui. Imediat, îmbrăţişarea deveni pasională, iar sărutul lui feroce îi înclină capul pe spate. Ea îi răspunse cu sufletul la gură, scâncind de plăcere în timp ce mâinile lui alunecau cu nerăbdare pe trupul ei. Fiece părticică din ea prindea viaţă în timp ce senzaţia îi alunga orice amintire a poftei fetide a lui Drayton.

— Nu eşti destul de înaltă, şopti el în timp ce o trase în partea cealaltă a camerei. Se aşează pe canapea şi o trase în poala lui. Nu-i mai bine aşa?

— Ba da, îngăimă ea.

Pe măsură ce se lăsară prinşi în mrejele sărutului, se mişcă până ajunse să îl călărească, iar fustele se înfoiară în jurul lor. Trupurile se împingeau unul în altul, într-un ritm provocator ce imita actul împreunării. Ameţită de senzaţii, se aplecă peste el, uitând de tot până când ajunseră întinşi pe canapea, cu ea deasupra.

Ca prin ceaţa, îşi dori să nu fi existat haine între ei, dar nişte bucăţi amărâte de pânză nu puteau bloca pasiunea. Îşi lipi pelvisul de el, tânjind, fără să-i dea seama, la mai mult. El începu să o împungă cu şoldurile. Cu răsuflarea întretăiată, ea îşi potrivi ritmul de parcă ar fi auzit chemarea trupului său.

De data asta, când corpul îi fu cuprins de convulsii, înţelese ce se întâmpla. El gemu şi o prinse de şolduri, mimând că se înfige iar şi iar în ea, până când îşi eliberă brusc tensiunea acumulată.

Meg încercă să-şi recapete suflul în timp ce rămase deasupra trupul său tare şi musculos. Dacă simularea actului era atât de intensă, oare cum se simţea de-adevăratelea? Întrebarea îi trezi în minte imaginea trupurilor lor goale. Se înfioră de plăcere.

— Ţi-e frig?

O mângâie pe spate şi pe şolduri cu ambele mâini, transmiţându-i căldură şi o stare de mulţumire.

— Nu. Îşi frecă obrazul de umărul lui. Mă întrebam doar cum ar fi să fim într-adevăr amanţi.

— Cred că deja suntem, chiar dacă nu am fost pe deplin intimi. Îi aranjă părul care-i căzuse din coafura sobră. Îţi spun lucruri pe care nu le mai spun nimănui. Când nu eşti lângă mine îmi doresc să fii.

Îl sărută încă o dată, iar buzele îi lânceziră pe gura lui cu o suavitate mai degrabă plină de dor, decât de pasiune.

— Dacă amanţii îşi spun cuvinte secrete menite doar pentru urechile celuilalt, atunci suntem amanţi. Îi zâmbi, pentru că îi plăcea cum sună cuvântul. Am un amant. Asta mă face să par într-adevăr matură.

Comentariul ei fusese o greşeală – ştiu acest lucru când buzele lui se încleştară.

— Nu am paisprezece ani, Simon, zise ea cu hotărâre. Poate nu am experienţa femeilor care ajung la vârsta mea, dar asta se poate remedia cu uşurinţă.

— Asta nu schimba cu nimic faptul că profit de inocenţa ta, zise el, mohorât.

— Aiureli. Eu sunt cea care a profitat de tine, zise ea cu asprime. Iar dacă ce am făcut nu a fost deloc înţelept – ei bine, nu mă mai deranjează privirile pofticioase ale lui Drayton, iar tu nu mai pari furios.

— Aici ai dreptate. Se ridică în capul oaselor, ţinând-o în continuare în braţe. Dar sper că nu va trebui să aflăm dacă mai eşti suficient de fecioară ca să mă poţi salva în cazul în care mă transform din nou în unicorn. Răspunsul la această întrebare e din ce în ce mai incert.

— Nu vreau să îmi fac acum griji în legătură cu asta. Se lăsă peste el, închise ochii şi se întrebă în sinea sa dacă mai fusese vreodată atât de fericită. Nu-şi aducea aminte. De ce ideea de a fi amanţi mi se pare foarte bună, iar cea de a mă mărita mi se pare foarte greşită?

— Pentru că mariajul e un angajament pe care ţi-l iei până la moarte. Nu eşti încă pregătită pentru aşa ceva. Nu ştiu dacă eu voi fi pregătit vreodată. Degetele îi atinseră în treacăt obrazul cu o tandreţe diafană. Şi cu toate astea… după ce Drayton va fi înfrânt şi vei pleca din Londra să-ţi găseşti familia… sper să te întorci.

— Mă voi întoarce, şopti ea. Începea să creadă că se va întoarce de fiecare dată la el, iar acesta era un gând pe cât de alarmant, pe atât de irezistibil.

capitolul 17

Privirea lui David rătăci prin atelierul nou echipat, de la uneltele agăţate pe perete, la dulapul în care erau aşezate piese metalice şi la masa lungă pe care erau înşirate componentele noului său model de motor. De-a

lungul peretelui erau aşezate modelele funcţionale ale celor trei motoare pe care le construise muncind din greu.

— Nu e cea mai frumoasă privelişte pe care ai văzut-o vreodată?

Sarah râse.

— N-aş merge chiar atât de departe, iubitule, dar într-adevăr e un atelier splendid. Şi echipat corespunzător la un preţ de nimic.

N-am vrut să risipesc fondurile lui Lord Falconer. Rânji. Vreau ca Excelenţa Sa să-mi dea altă dată şi mai mulţi bani.

Sarah îşi puse o mână pe braţul lui.

— Toate bune şi frumoase, dar acum hai în casă să mănânci ceva. E mai bine să te apuci de muncă cu burta plină.

— Dorinţa soţiei mele e lege pentru mine. Râse şi-şi petrecu mâna pe după talia ei ca să o sărute. Ai dreptate, nu atelierul e cea mai frumoasă privelişte pe care am văzut-o vreodată. Tu eşti.

Ochii nevestei sale clipiră.

— Dacă îţi închipui că pentru un compliment atât de caraghios o să primeşti încă un ou la ceai... ei bine, ai dreptate.

El îşi puse mâna pe burtica ei încă plată.

— Întotdeauna ai fost o femeie încântătoare, Sarah, dar acum străluceşti. Exact cum a zis şi Excelenţa Sa.

Ea îşi aruncă cu lăcomie braţele în jurul gâtului său.

— Suntem atât de norocoşi! Dumnezeu ne e martor că întotdeauna avem noroc.

El încuviinţă şi o îmbrăţişă cu foc. Uneori visa că avea să devină un inventator faimos, îl să trăiască cu Sarah într-o casă frumoasă la ţară, înconjuraţi de copii şi nepoţi. În alte nopţi, avea coşmaruri că moare din senin, poate din cauza malariei sau lovit de o căruţă, iar Sarah rămânea săracă lipită pământului şi cu un copil pe cap. Dorinţele şi temerile lui prindeau viaţă noaptea, când dormea cu soţia lui în braţe. Voia să creadă că el, cel cu viaţa lungă şi prosperă, era cel real.

Uşa se deschise larg.

— Domnule White! O, îmi cer scuze! Tânărul se înroşi ca racul când îi văzu pe David şi pe Sarah, şi se grăbi să-şi dea repede basca jos de pe cap şi să facă câţiva paşi mărunţi din uşă.

David rămase cu braţul în jurul lui Sarah.

— Eu sunt David White. Cu ce re pot ajuta?

Tânărul deşirat răspunse cu un accent de scoţian:

— Numele meu este Peter Nicholson, domnule. Vărul meu, William, care locuieşte după colţ, mi-a zis că puneţi la punct un nou motor cu abur. Mă... mă întrebam dacă nu cumva aveţi nevoie de ajutor, domnule.

Înghiţi în sec, iar mărul lui Adam, mai proeminent decât unul obişnuit, se mişcă iute. David ridică din sprâncene.

— Veştile circulă repede. Ce experienţă ai?

— Am lucrat pentru un meşteşugar care făcea piese şi unelte în Greenwich, domnule. Iar tatăl meu a fost fierar, aşa că mai ştiu câte ceva şi despre forjarea metalului.

— Abilităţi utile. David căzu pe gânduri. I-ar fi prins bine un ajutor, dar nu îşi plănuise să plătească salarii prea curând. Nu îmi permit să te plătesc mult, şi nici nu pot să-ţi asigur o perioadă de ucenicie, pentru că nici eu nu sunt membru în breasla meşteşugarilor. Şi, în plus, am nevoie de un ajutor căruia să nu-i fie frică să se murdărească pe mâini.

Tânărul îşi ridică palmele, pline de bătături şi pete de ulei, tipice unui muncitor.

— Sunt un meşteşugar cinstit, domnule. Mâinile sunt cele mai bune unelte ale mele.

David se uită la Sarah, care era expertă la judecarea caracterului. Ea dădu uşor din cap.

— Cred că o ne înţelegem foarte bine, domnule Nicholson.

— Înseamnă că mă primiţi? Faţa tânărului era luminoasă asemenea unui felinar. O, vă mulţumesc, domnule! Am auzit că aţi rezolvat problema cu motorul lui Newcomen.

— Nu încă, dar aşa sper. Motorul lui consumă prea mult combustibil, aşa că nu e practic decât pentru pomparea apei afară din mine. Făcu semn către modelele lui expuse. Am un model al motorului cu piston al lui Newcomen. Vrei să-ţi explic ce defecte are?

— Da, domnule! Nicholson traversă atelierul şi atinse respectuos modelul la scară care era prima tentativa serioasă a lui David de a înţelege motoarele cu aburi.

— Mă duc să aduc pâine, brânză şi bere, zise Sarah pe un ton filosofic. Jur că dacă n-am avea casa în celălalt capăt al grădinii aţi muri de foame în curând.

— Tu eşti salvatoarea mea. David zâmbi, apoi îşi îndreptă atenţia spre bancul de lucru şi spre noul său angajat. Cu patru mâini pricepute, lucrurile aveau să se mişte de două ori mai repede.

*

Meg stătea cuminte în fotoliul ei preferat şi examina împrejurimile cu viziunea ei interioară. Exersa detectarea urmelor de magie, atât vechi, cât şi noi. Localiza fără probleme firul care o lega de Drayton, fie-i blestemat sufletul întunecat. Îl verifica zilnic pentru a se asigura că scutul rezista în continuare. Până acum, totul era sub control. Simon făcuse treabă bună.

Mult mai complicat era să identifice alte urme de magie, deoarece casă, care fusese reşedinţă de Protectori încă de când fusese construită, era scăldată în magie. Camerele ei aparţinuseră, în timp, conteselor de Falconer. Şi putea percepe cu claritate energia a cinci sau şase femei diferite. Cele mai puternice erau urmele mamei lui Simon. Se părea că fusese o femeie încântătoare şi voioasă. Mare păcat că aceleaşi însuşiri purtaseră şi vina morţii ei.

După ce analiză salonul de vizavi, se mută mental către dormitorul adiacent. Când ajunse la pat, fu inundată de o jenă furioasă. Foarte multă magie avusese loc acolo, o bună parte din ea de natură foarte personală.

Unul dintre profesorii ei îi spusese că era extraordinar

de înzestrată pentru a detecta urmele de magie. Meg bănuia că aveau să vină şi momente când acest talent îşi va dovedi utilitatea, dar acum i se părea extrem de enervant. Îşi temperă sensibilitatea pentru a nu mai simţi toate emoţiile foştilor ocupanţi ai camerei. Cu ajutorul profesorului, căuta să găsească un nivel la care să nu fie distrasă de prea multe urme de magie, dar să poată observa orice detaliu neobişnuit pe care să îl investigheze în continuare.

Aştepta o vizită la prânz din partea lui Jean Macrae. Tocmai se uită la ceas, când Jean dădu buzna în cameră, cu câteva minute mai devreme. Se ridică să-şi îmbrăţişeze prietena, bucuroasă că era întreruptă.

— Spune-mi tot despre audiere! zise Jean în timp ce se aşeza cu zgomot pe canapea. E adevărat că l-ai pălmuit pe Drayton?

— Da, şi nu-mi pare rău. Dar probabil n-a fost foarte inteligent din partea mea. Meg reveni la fotoliul ei. Nu aşa procedează o contesă.

— S-a plâns Simon?

— Mai degrabă s-a bucurat, recunoscu Meg. De ce vrei să ştii mai multe despre audiere? Ai avut două zile la dispoziţie să scoţi toate detaliile de la Lady Bethany.

— Versiunea ei este foarte cenzurată, îi explică Jean. Cum a reacţionat Drayton când te-a văzut? Ce ţi-a zis de l-ai plesnit?

Pentru că venise vorba de Drayton, Meg deveni brusc foarte serioasă. Îi descrise întâmplările din punctul ei de vedere, apoi spuse:

— Primul meu instinct a fost să învăţ şi mai multe vrăji de apărare, dar, de fapt, eu am nevoie de puterea de a le folosi pe cele pe care le ştiu deja. Prezenţa lui m-a transformat într-un iepure sperat de moarte. Aş putea face ceva să împiedic să mai fiu copleşită de senzaţia asta?

Jean se încruntă.

— Nu ştiu cum ai putea preveni panica iniţială, dar este posibil să poţi crea o cale să te eliberezi. Eu nu am exersat aşa ceva, dar am citit despre această tehnică.

Cheia este să-ţi alegi un fel de amuletă. Poate fi fizică, precum un inel, sau mentală, un cuvânt sau o imagine. Apoi decizi cu ce descântece vrei să o corelezi. De exemplu, vrei să combini o vrajă de ridicare a scutului, o lovitură de autoapărare şi o vrajă de subminare.

— Aş putea învăţa o vrajă de subminare ca aceea din Sterling House? întrebă surprinsă Meg.

— Nimeni nu se poate compara cu Lord Sterling când vine vorba de vrăji de subminare, dar sunt sigură că ai putea învăţa să subminezi magia în jurul tău, cel puţin atât cât să poţi reduce puterea oricărui atac din partea altui mag.

Meg îşi închipui cum ar fi să-l stingă pe Drayton ca pe o lumânare. Imaginea îi produse o reală plăcere.

— Cu ce încep?

— Exersezi fiecare descântec până când poţi invoca puterea fără a trebui să mai rosteşti conştient descântecul. Apoi, ataşezi mental fiecare descântec la amuleta sau cuvântul-cheie. Scopul este să ştii descântecul atât de bine, încât să nu trebuiască decât să te gândeşti la cuvântul „protejează!” sau să-ţi atingi inelul sau orice altă metodă îţi alegi să invoci vraja. Apoi toate cele trei vrăji vor fi aruncate. Dacă o faci cum trebuie, vei putea activa protecţia chiar dacă voinţa ţi-e aproape paralizată. După ce apărarea îţi e activată, puterea voinţei ţi se va reface cu repeziciune.

— Sună ideal. Poţi să mă înveţi vraja de subminare?

— Da, dar nu sunt o expertă. Celelalte vrăji le ştii deja. Doar să-ţi aduci aminte că nu este uşor să conectezi toate aceste descântece la un loc şi să le declanşezi simultan. E nevoie de răbdare şi de un mag foarte puternic pentru a activa trei în acelaşi timp. Spre norocul tău, ai suficientă putere, dar va trebui şi să exersezi mult.

— Atunci, o să exersez.

Meg îşi coborî privirea spre verigheta simplă din aur pe care Simon i-o dăduse ca parte a şaradei lor cu mariajul. Cumva i se părea greşit să aleagă o amuletă care era un simbol al fatalităţii. Un cuvânt era mai bun, şi nici nu-i

putea fi luat.

— Cuvântul trebuie să fie mai neobişnuit sau e suficient şi unul simplu, precum „protejează”?

— Nu cred că are vreo importanţă ce cuvânt foloseşti, atâta vreme cât ţie, personal, îţi sugerează protecţie. Declanşatorul va fi nevoia ta disperată. Gândurile tale au putere, iar acea putere ca activa toate vrăjile deodată.

Ce însemna protecţie pentru ea? Meg se gândi doar un moment până îţi dădu seama că răspunsul era evident. Amuleta ei de protecţie era cuvântul „Simon”.

— Vrăjile se vor declanşa toate în aceeaşi secundă sau una după cealaltă?

Jean se încruntă.

— Nu ştiu… chestiunea asta nu era precizată în eseurile pe care le-am citit. Acum că ai adus vorba, cred că mai bine e să fie declanşate una după alta, pentru ca fiecare să aibă parte de o lansare în forţă.

— Scutul personal ar trebui să fie primul. Apoi care… vraja de subminare?

— Cred că vraja de autoapărare. Nu vrei să rişti ca vraja de subminare să-ţi submineze propriile vrăji.

Avea sens.

— Atunci, hai să începem! Meg făcu o grimasă. Nu cred că am eu norocul să nu-l mai întâlnesc pe Drayton. Data viitoare însă, vreau să fiu pregătită.

„Stinge-l ca pe o lumânare!”

capitolul 18

— Straşnic!

Strigătul lui Meg ajunse la Simon, care galopa spre ea, nerăbdător să o întâlnească. Călăriseră împreună în fiecare dimineaţă, şi de fiecare dată începuseră cu un galop sălbatic şi nechibzuit pentru a consuma energia cailor. El rămânea de obicei la câţiva metri în spate, pentru că îi plăcea să o vadă înflăcărată în aerul plăcut al dimineţii. Era

o călăreaţă desăvârşită. Capacitatea ei de a pătrunde în mintea calului era un plus evident. Râzând, îşi mână calul în acelaşi pas cu armăsarul lui.

— O goană ca asta mi-l alungă din minte pe Lord Drayton. Sau măcar îmi aduce aminte că nu-i decât un dihor antipatic şi nesemnificativ.

Drayton era un personaj semnificativ, dar Simon nu voia să-i strice buna dispoziţie contrazicând-o.

— Probabil o să-l văd diseară la întâlnirea Societăţii Regale. Poate o inviţi pe Jean Macrae la cină să-ţi ţină de urât.

Meg îşi strânse şuviţele brunete care îi evadaseră din coada prinsă cu un şnur la spate.

— De ce vrei să te duci, dacă ştii că Drayton o să fie acolo?

— E un lucru înţelept să-ţi cunoşti duşmanul, răspunse el. Cel care va ţine conferinţa în seara aceasta ce profesor la Universitatea din Leipzig. O să vorbească despre electricitate, un subiect care mă interesează, aşa că fi cam ciudat să nu mă duc, dacă tot sunt în Londra. Dădu din umeri. Tot trebuie să mă întâlnesc cu Drayton mai devreme sau mai târziu, aşa că este totuna dacă-l văd diseară. Sunt curios cum se va comporta cu mine.

Meg se încruntă.

— O să te ia peste picior că n-ai reuşit să-ţi susţii cauza în faţa Consiliului. Să nu-l laşi să te provoace şi să-ţi ieşi din fire.

— O să mă străduiesc să nu mă înfurii. Chicoti. Dacă mă transform în unicorn la conferinţă, ar fi ca o demonstraţie în direct în faţa celor mai cinici membri ai Societăţii Regale.

— Mai bine plictiseşte-i. Vreau să-ţi dau o sticluţă cu sânge de fecioară ca să fii sigur că nu păţeşti nimic!

Făcu o grimasă.

— Ştiu că am tot făcut glume pe tema asta, dar e de-a dreptul barbar să-ţi beau sângele.

— Şi ar părea cam ciudat să bei sânge în mijlocul unei întruniri a filosofilor naturişti. Întinse mâna spre el. Să nu

uiţi că sunt doar la o lungime de minte de tine, dacă ai nevoie de mine.

Îi luă mâna. Erau pe cai, aşa că erau în siguranţă. Acasă evitau să se atingă sau să stea prea aproape unul de celălalt, pentru că urmările erau imprevizibile. De fapt, urmările erau foarte previzibile. Tensiunea sexuală fremăta între ei şi, de câte ori cedau în faţa ei, chiar dacă doar cu un sărut, atracţia devenea din ce în ce mai lipsită de control. Dacă n-ar fi fost obligatoriu ca ea să rămână virgină – sau dacă nu s-ar fi temut amândoi de implicaţiile unei relaţii mai profunde – ar fi fost iubiţi deja.

Uneori se întreba unde avea să ajungă această relaţie neobişnuită a lor. Apoi încerca să se gândească la cu totul altceva.

*

Simon se opri în pragul uşii care ducea spre sala de a Societăţii Regale. Îi plăcea că majoritatea membrilor erau oameni simpli. Lumea nu se limita doar la magie. Se crispă când îl recunoscu pe Drayton în grupul de lângă podiumul ridicat pentru vorbitor. De obicei, Simon savura momentele în care îşi înfrunta suspectul după terminarea investigaţiei, dar nu şi în cazul lui Drayton. Ticălosul era atât de aproape conectat de Meg, încât nici cele mai intense eforturi de a o proteja nu îi puteau garanta o protecţie completă în faţa lui. Iar gândul îl neliniştea teribil.

Drayton sesizase energia emisă de Simon, pentru că întrerupse brusc conversaţia şi se întoarse cu faţa spre uşă. Zâmbi sincer încântat şi traversă sala spre el, adresându-i-se cu amabilitate:

— Îmi pare bine să te revăd, Falconer! Bănuiesc că ai venit pentru expunerea despre electricitate.

Cuvintele lui banale fură însoţite de un masiv atac energetic. Scuturile lui Simon se armară imediat, dar îi fu greu să-şi controleze stupoarea. Ce mama naibii, Drayton era nebun de-a binelea?! Doar ştia că nu-i putea face rău în văzul tuturor şi că risca să atragă atenţia cuiva. Majoritatea

oamenilor simpli aveau măcar un dram de putere, iar o explozie masivă de energie n-ar fi trecut neobservată. Deja erau unii care se uitau înspre ei. Naiba să-l ia!

Simţi prin tot corpul o senzaţie familiară, iar stupoarea lui se transformă în groază. Vraja de preschimbare în unicorn fusese reactivată. „Nu!” Apelă instinctiv la Meg, căci avea nevoie de puterea şi de inocenţa magică. Ajunse telepatic la ea, iar mirarea ei nu dură decât o clipă, după care înţelese. Îi transmise un şuvoi din energia ei, la fel de pură pe cât era de puternică. După o clipă în care îl luă ameţeala, reveni la forma lui obişnuită. Îi trimise mulţumiri şi vorbe de încurajare lui Meg, gândindu-se cu ironie că dependenţa aceasta de ea l-ar fi enervat şi mai tare dacă nu ar fi avut atât de mult nevoie de ea.

Ştia oare Drayton că, dacă îl înfuria atât de tare, declanşa vraja de transformare? Nu, ticălosului îi făcea plăcere să îl hărţuiască, convins că Simon n-ar face o scenă în faţa oamenilor obişnuiţi. Dacă asaltul lui nu ar fi fost atât de revoltător, Simon nu s-ar fi enervat atât de tare, încât să declanşeze vraja.

Nu trecuseră decât foarte puţine secunde de la atacul lui Drayton, iar Simon îi răspunse cu blândeţe:

— Electricitatea este o putere colosală, şi nu ştiu dacă vom fi vreodată capabili să o stăpânim. În plan magic, îi aplică o lovitură feroce şi concentrată, ca un fel de uşă trântită în nas unui şarpe care voia să se strecoare înăuntru. Experimentele pe care le-am făcut personal au fost dintre cele mai interesante.

Ochii lui Drayton sclipiră, încântaţi de încăierarea telepatică.

— Bănuiesc că ţi-ai cumpărat un condensator să te joci cu el.

Fu rândul lui să lovească din nou.

— Nu l-am cumpărat. L-am făcut eu după ce am citit un articol despre cum funcţionează.

Obosit de jocurile lui Drayton, Simon îşi armă scuturile astfel încât, la următorul atac, să riposteze asupra

atacatorului. Puţini erau cei care stăpâneau bine vraja de atac-recul. Merita să-i aducă aminte lui Drayton că Simon era unul dintre ei. Drayton atacă din nou, apoi icni când propria putere ricoşă şi îl izbi în plin. Simon spuse cu răceală:

— Nu cred că ţi-ai dori un condensator. Poate fi... destul de şocant.

— Nu mai şocant decât mine. Ochii lui Drayton scăpărară nervoşi, dar nu mai iniţie niciun atac. În schimb, îi înconjură pe amândoi cu o vrajă care le făcea cuvintele greu de înţeles de către cei din jur. Totodată, descuraja pe oricine să se apropie de ei. O să primeşti exact ce meriţi, Falconer. Te voi distruge personal.

În spatele cuvintelor lui mocnea ceva întunecat şi flămând. Simon îl privi încruntat.

— Mă aştept să fiu antipatic răufăcătorilor, dar cu tine e ceva mai mult de atât. De ce?

— Ştii de ce.

— De fapt, nu ştiu. Există vreo poveste pe care ar trebui să o cunosc?

Sprâncenele lui Drayton se arcuiră.

— Bănuiesc ca nu e de mirare că tatăl tău nu ţi-a vorbit despre un incident atât de ruşinos. L-a acuzat pe tatăl meu că a încălcat legea Protectorilor şi l-a deposedat de puteri. Ochii îi scăpărară scântei. Tatăl meu s-a sinucis pentru că nu a putut trăi fără magie.

Veştile îl zdruncinară pe Simon, dar îşi controlă vocea pentru a nu se da de gol.

— Tatăl meu nu ar fi deposedat niciodată un vrăjitor de magia lui, dacă acesta ar fi fost nevinovat.

Râsul lui Drayton îi dădu fiori pe şira spinării.

— De-aia a omorât-o pe mama ta şi s-a sinucis? Eşti un mare prost, Falconer.

Cuvintele acestea îl izbiră mai tare decât atacul magic de mai devreme. Crima-sinucidere din familia Falconer fusese trecută sub tăcere, şi foarte puţini aflaseră de ea. Auzindu-l pe Drayton, Simon avu senzaţia incontestabilă că acest om fusese implicat în dubla tragedie. Voia să se

răzbune pe tatăl lui Simon, şi poate că găsise o modalitate magică să-şi verse mânia asupra lui. Amânând pentru mai târziu aceste gânduri, spuse:

— Tatăl meu şi-a ţinut secrete dosarele, aşa că nu-i ieşit din comun faptul că nu a menţionat nimic despre cazul tatălui tău. Dar nu ar fi fost niciodată în stare să pedepsească un nevinovat – Consiliul ar fi aflat şi l-ar fi tras la răspundere. Cu siguranţă, tatăl tău a făcut ceva pentru care a meritat să fie pedepsit.

Ochii lui Drayton scăpărară o scânteie ciudată.

— Tatăl meu făcea experimente cu nişte descântece vechi. Aşa cum suntem toţi încurajaţi să o facem. Tatăl tău l-a judecat şi l-a distrus.

Piesele uriaşului puzzle începură să se unească în mintea lui Simon.

— Experimentele tatălui presupuneau furtul de magie de la alţii, nu-i aşa? Asta trebuie să fie motivul pentru care ai început şi tu să comiţi nelegiuiri. Nu e de mirare că tatăl meu l-a vânat şi l-a lăsat fără puteri. Aşa cum o să fac şi eu cu tine.

Zâmbetul larg al lui Drayton era feroce.

— După ce mori, Meggie o să fie din nou a mea. Vraja mea de iluzie a fost atât de bună, încât n-am remarcat ce bucăţică fragedă a devenit. Am nevoie de o soţie care să-mi dăruiască fii, iar când o s-o înrobesc din nou va fi nevasta de vis a oricărui bărbat. Minunată, supusă şi o târfă în pat, dacă asta o să-i cer.

În loc să se înfurie, Simon reacţionă cu calm rece.

— Nu mi-a făcut niciodată plăcere să distrug un camarad Protector, dar cu tine o să fac o excepţie. Când o să-ţi iau puterile, o s-o fac încet, ca să suferi, să simţi fiece bucăţică smulsă direct din sufletul tău. O să urli şi o să mă implori să mă opresc, iar eu o să jubilez.

Se întoarse pe călcâie şi plecă să-şi găsească un scaun, pentru că mai era puţin şi începea conferinţa. Într-un colţ îndepărtat din mintea lui, ştia că pericolul de a urî pe cineva atât de tare îl putea transforma, ca în oglindă, în cel pe care îl ura. Pentru că Drayton era un om brutal, Simon

descoperea încet partea brutală din sine însuşi.

Încă un subiect la care avea să se gândească mai târziu.

*

Pe parcursul agreabilei seri petrecute cu Jean, Meg îl ţinu sub observaţie pe Simon într-un ungher al minţii ei. Sesizase emoţii turbulente o perioadă, după apelul lui disperat, dar nu atinseseră nivelul la care să declanşeze vraja de transformare. În cele din urmă, mintea lui reuşise să se concentreze din nou. Bănui că începuse conferinţa, şi era absorbit de ea.

Seara fusese totodată şi lungă. După ce Jean plecă acasă cu trăsura familiei Falconer, Meg se retrase mai devreme cu o carte bună. Acum că îşi recăpătase capacitatea de a citi, devora cărţile într-o încercare disperată de a recupera toţi anii pierduţi. Când nu exersa vrăji, citea tot felul de volume găsite în biblioteca impresionantă a reşedinţei Falconer. Descoperise că luminile magice erau mai bune pentru citit decât lumânările, şi nici nu exista pericolul de a da foc la casă.

Lăsase cartea deoparte şi aţipise, când ceva o trezi. Un zgomot de afară? Nu, se întorsese Simon. Se concentră asupra lui şi conchise că mergea pe două picioare, dar era tulburat.

Şi nu se ducea să se culce, la naiba! Se răsuci şi se întoarse pe toate părţile, lovi nerăbdătoare perna, căci, timp de câteva minute care i se părură ore, nu putu să se desprindă de mintea lui superactivă. Încet-încet îşi dădu seama că energia lui era uşor diferită. Îl văzuse în tot felul de stări de spirit, dar în seara asta mintea lui avea tonalitatea… avea tonalitate metalică.

În cele din urmă se ridică şi-şi puse halatul şi papucii, apoi ieşi pe coridor cu un glob de lumină magică în palmă. Era uşor să-l găsească pe Simon, căci energia lui emana ca un soare. Trecu de dormitorul lui, acolo unde orice om normal ar fi fost la o asemenea oră. Era jos, probabil în

camera de lucru.

Greşit. Deschise uşa, dar încăperea era goală. Se încruntă. Îl simţise foarte aproape, dar unde era dacă nu aici? Îşi ascuţi simţurile... apoi clipi când îi apăru imaginea unei uşi care licărea în colţul îndepărtat al biroului. De când ascundea Simon uşa aceea de ea şi de restul lumii?

Uşa fusese ascunsă prin cea mai puternică vrajă de ignorare pe care o văzuse vreodată. Se miră de structura ei în timp ce roti mânerul rotund. Uşa se deschise fără niciun zgomot, aşa cum de altfel era şi normal. Ar fi fost stupid să irosească magia pe o uşă care scârţâia.

Camera din spatele ei era neaşteptat de mare – cum de reuşise Simon să ascundă un spaţiu atât de mare din casă? Şi era un fel de laborator. Pe cele două mese lungi se aflau dispozitive ciudate şi, din când în când, pete de arsură, iar pe dulapuri şi rafturi era plin de unelte, jurnale şi borcane de sticlă cu substanţe misterioase.

În timp ce Meg examina împrejurimile, Simon se ridică de la biroul din partea dreaptă a camerei, lăsând deoparte jurnalul pe care îl citea.

— Bună seara, Meg. Îmi pare rău că te-am trezit.

Noaptea era călduroasă, iar el îşi scosese haina şi vesta. Lui Meg i se părea tulburător de erotic să îl vadă doar în cămaşă. Umerii lui îi păreau mult mai laţi acoperiţi cu pânză albă, decât mascaţi de jachete la modă. Iar lumina magică de deasupra arunca raze argintii şi aurii în părul lui bălai.

Trebui să se stăpânească să nu traverseze camera şi să-l ia în braţe. Amintiri vii ale senzaţiilor pe care le simţise când o atinsese cu buzele şi trupul o copleşiră. Pasiunea îi distrăgea prea tare atenţia. Oare s-ar mai fi atenuat dacă ar fi devenit iubiţi? Greu de imaginat.

Trase lent şi adânc aer în piept. De câte ori era în preajma lui Simon simţea zilnic, ba chiar în fiecare oră, această fascinaţie erotică. În unele privinţe se comporta copilăreşte din cauza anilor pierduţi, dar când venea vorba de asta, sărise direct în frenezia unei femei în toată firea. Dar nu se afla aici ca să-l seducă. Deşi, dacă el ar fi încercat

să o seducă, nu ar fi protestat. Scutură cu violenţă din cap ca să-şi revină.

— Simon, s-a întâmplat ceva?

— Nu chiar. Gesticulă către cameră. Tocmai mi-am dat seama că nu te-am adus niciodată aici, în laboratorul meu. Aici fac experimente, de cele mai multe ori cu electricitate. Am şi nişte mecanisme ciudate cu care mă distrez. Ai mai văzut vreodată un planetariu? Arătă spre nişte bucle de sârmă pe care erau prinse nişte mingi de diferite mărimi. E un model al sistemului nostru solar. Vezi, dacă pun un glob de lumină în centru pentru a reprezenta soarele, întorc de manivelă şi uite cum se mişcă planetele.

Roti manivela şi planetele în miniatură se puseră în mişcare.

— E un planetariu foarte precis. Conţine toate planetele sistemului nostru solar. Îl vezi pe Saturn aici, cu toate inelele lui strălucitoare?

Făcu un efort imens pentru a-şi desprinde privirea. Îşi aduse aminte că nu venise aici să se uite la jucăriile unui gentleman şi spuse:

— Te-am simţit îngrijorat şi nu am mai putut adormi. Ce a mai făcut Drayton? Mi-am dat seama că, înainte de începerea întrunirii, te-a enervat peste măsură. Încă îmi pari… periculos.

Abandonă planetariul şi se scărpină în cap, într-o parte, ciufulindu-şi părul blond.

— Scuze. Există două tipuri de furie. E cea feroce şi orbitoare care vine din inimă. Şi mai e şi cea rece, mai rară, care provine de la creier. Discuţia cu Drayton mi-a declanşat-o pe cea de-a doua.

Furie albă. Dădu din cap că a înţeles diferenţa.

— Aşadar, furia roşie e cea care ameninţă să te transforme înapoi în bestie. Dar ce face furia albă? Vreau să ştiu, ca să mă feresc să devin ţinta ei.

El zâmbi, iar tensiunea i se mai risipi.

— Nu e cazul. E nevoie de un suflet malefic ca al lui Drayton ca să stârnească o asemenea furie.

— Bănuiesc că insultele lui m-au vizat şi pe mine. Ce

altceva a mai spus?

Îşi fixă privirea asupra unui mecanism cu rotiţe şi baloane suspendate, întrebându-se ce putea să fie. Răspunsul îi părea mai fascinant decât să afle ce gândea Drayton despre ea.

— A insultat şi a ameninţat mai multă lume. Ce e cel mai interesant e că mi-a povestit despre tatăl lui. Drayton senior a fost şi el un vrăjitor ticălos şi a fost deposedat de puteri de tatăl meu. Asta conferă o notă personală dorinţei lui Drayton de a mă vedea sfârşind-o rău.

Simţi că i se taie respiraţia.

— Şi nu ştiai asta?

El scutură din cap.

— Consemnările sunt ţinute, pe cât posibil, secrete. Rar se întâmplă să se aplice pedepse. De obicei e suficient doar un avertisment discret, dacă cineva a încălcat limita eticii de vrăjitor. Deşi vorbesc despre deposedarea de puteri magice a renegaţilor, în fapt am făcut-o doar de câteva ori. O singură dată s-a întâmplat să deposedez de puteri un englez, iar acesta era un biet bătrân nebun din familia Polmarric, a cărui minte rătăcită îi punea în pericol atât pe el, cât şi pe cei din jur. Atinse jurnalul pe care îl studia când intrase ea în cameră. Tatăl meu a trebuit să facă dreptate la modul serios, a luptat cu un renegat care nu a regretat nimic niciodată. Ghiceşti ce crimă a comis Lord Drayton senior?

Nu avea darul clarviziunii, dar răspunsul era evident.

— Fura magie de la alţii.

— Exact. Din notiţele referitoare la caz ale tatălui meu, e clar că era mai puţin ambiţios decât fiul lui şi mai puţin talentat. El nu a întemniţat copii înzestraţi cu magie, dar îţi trăgea în mod regulat energie de la Protectorii din preajma lui. Aici sunt incluşi soţia şi fiul, iar din notiţe nu se sugerează că le cerea permisiunea în prealabil.

Meg se crispă.

— Nu e de mirare că lui Drayton i se pare normal un asemenea comportament.

— Nu e chiar aşa. Nu există nici o scuză pentru setea

lui de putere, zise sec Simon. Notiţele referitoare la caz sunt îngrijorătoare, ba chiar alarmante. Se pare că Drayton senior încerca să testeze dacă ar fi posibil să conceapă un dispozitiv care să stocheze puterea magică. A făcut câteva experimente pe marginea acestei idei, dar nu a reuşit niciodată, deşi era adeptul deposedării cu forţa de energie a celor din jurul lui.

Ea icni.

— Dacă Drayton poate construi un dispozitiv de stocare va fi de neoprit.

— Cu siguranţă. Simon lăsă jurnalul peste un teanc de volume asemănătoare şi îi aranjă cu grijă colţurile, să fie în rând cu celelalte. Principiul de bază al justiţiei Protectorilor spune că niciun mag, indiferent de cât de puternic este, nu poate fi mai puternic decât toţi membrii Consiliului la un loc. Acest principiu a fost un inhibitor eficient timp de generaţii întregi. Dar dacă Drayton va izbuti să adune puterea până când va avea suficientă cât să-i copleşească pe cei mai puternici magi care-şi vor uni forţele împotriva lui...

Scutură din cap. Meg îşi aduse aminte de groaza arzătoare a războiului străvechi dintre vrăjitori pe care i-l arătase Simon şi se cutremură.

— Suspectezi că s-a alăturat Societăţii Regale pentru a afla cum să proiecteze şi să construiască un asemenea dispozitiv?

— Se prea poate, deşi nu-mi pot imagina cum ar putea un obiect mecanic să păstreze o formă energetică de magie. Simon se încruntă. E mai probabil să încerce să utilizeze creaturi vii. Poate un grup de indivizi cu talente magice, ţinuţi captivi cu o vrajă care să le şi sporească puterile înnăscute.

Meg se gândi la perioada trăită la castelul Drayton.

— Dacă ăsta îi este planul, nu cred că a reuşit. Cel puţin nu încă. De câte ori mi-a furat din putere, a utilizat-o imediat. Nu depozita nimic.

Tonul vocii lui Simon se mai înmuie.

— Îmi pare rău. Cred că îţi este greu să vorbeşti

despre asta.

— E mai greu de trăit aşa ceva decât de vorbit. Simţi fiori când îşi aduse aminte de groaza neputincioasă care o cuprindea când Drayton îi viola mintea şi se întrebă din nou dacă mai erau şi alţii sclavi ai voinţei lui. Chiar dacă nu a găsit încă o modalitate de stocare a energiei magice, tot ar putea fi în stare să îi învingă pe toţi membrii Consiliului la un loc dacă ar avea suficienţi sclavi. Trebuie neapărat să aflăm dacă mai sunt şi alţii captivi.

— Am investigat pista asta, dar până acum nu am găsit dovezi că ar avea legătură cu alţi captivi. Simon încruntă din sprâncene. Îmi e aproape imposibil să cred că ar putea fi în stare să găsească şi să răpească alţi magi cu puteri ca ale tale. Pur şi simplu nu sunt mulţi cu asemenea puteri, iar majoritatea sunt membri ai Familiilor care nu pot fi răpiţi cu una, cu două, aşa că, pentru moment, cred că ameninţarea reprezentată de Drayton este limitată.

— Poate nu a fermecat doar o persoană cu puteri similare cu ale mele, ci mai multe cu puteri mai mici. Meg se forţă să facă faţă situaţiei urgente şi neplăcute. Eşti faimos pentru capacitatea de a găsi urme de utilizare a magiei, mai ales dacă este utilizată ilegal, dar îţi lipseşte experienţa pe care o am eu cu Drayton. Poate că mă pot descurca mai bine decât tine şi pot afla dacă mai ţine ascunşi şi alţi sclavi.

— S-ar putea să ai dreptate, dar e o sarcină periculoasă. Gândeşte-te ce s-a întâmplat când ai explorat blocajul de memorie şi ai aterizat în mintea lui Drayton. Simon îşi luă haina şi i-o puse pe umeri. Ţi-e frig. Aş vrea să cred că e din cauza răcorii, dar e o noapte caldă.

Îşi trase haina mai strâns pe umeri, inhalând parfumul liniştitor de colonie şi de bărbat viguros.

— Mi-e groază de ideea de a da târcoale minţii lui Drayton, dar cred că o pot face mai bine decât oricine altcineva.

— O să-l vedem în curând pe Drayton la balul organizat de Lady Bethany. Ce-ar fi să aştepţi să-l investighezi acolo, îi sugeră Simon. În mijlocul aglomeraţiei

în care se vor afla mulţi Protectori cu aure magice puternice sunt mai puţine şanse să te depisteze că încerci aşa ceva. Şi, în afară de asta, voi fi şi eu acolo. Dacă îţi împrumut din energia mea, poate vei reuşi să afli mai multe decât fiecare din noi separat.

— E o idee bună. Care e tehnica de împrumutare a puterii altcuiva? Se înfioră din nou. Sunt expertă la furnizare, nu la acaparare.

— Tehnica e simplă. Simon îi luă mâna dreaptă şi i-o duse la buze. Sărutul lui vibră prin toţi porii. Dar nu ţi-o împărtăşesc în seara asta. Împărţirea voluntară a puterii e un proces foarte intim. În stările noastre de spirit actuale, dacă încercăm aşa ceva vom sfârşi fără dar şi poate iubiţi.

Se uită la el, iar pulsul i se acceleră.

— Până când Drayton nu este înfrânt, da. Am nevoie mai mare de fecioria ta pentru puterea magică decât pentru a-mi fi iubită. Surâse cu tristeţe. Ceea ce spune tare multe despre asta.

— Pe mai târziu, atunci, şopti ea.

— Regulile societăţii vor exista şi după anihilarea lui Drayton, Meg, zise el pe un ton grav. Când sunt cu tine, am tendinţa să uit aceste aspecte, dar contează onoarea, decenţa şi reputaţia.

Meg izbucni în râs.

— Încerci să-mi spui că în societatea asta nu există iubiţi clandestini? Până şi eu ştiu că nu e adevărat.

— Reputaţia contează întotdeauna, mai ales pentru tinerele inocente.

— Sunt o contesă falsă care a fost ţinută captivă de un monstru, ala că am depăşit de mult regulile unei societăţi normale, zise ea fără să încerce să fie amuzantă. Dacă voi supravieţui luptei cu Drayton, vreau să plec din Londra pentru a o descoperi pe fata care eram odinioară. Dar înainte de asta, aş vrea să ştiu ce înseamnă să fii femeie. Îmi promiţi că mă vei ajuta?

El rămase fără suflare.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, şi ştii şi tu asta, obrăznicătură ce eşti! Dar dăruirea trupului şi

sufletului altcuiva e o treabă mult mai complicată decât crezi.

— O să-mi fac griji în legătură cu asta mai târziu. Încă se ţineau de mâini, iar ea îl strânse de palme. Acum însă vreau să ştiu că va exista o recompensă pentru toată zbaterea şi autodisciplina asta nedorite. Dacă aş fi fost încă Meggie şi m-ai fi sărutat, m-aş fi dăruit într-o căpiţă de fân. Ca să fiu sinceră, cred că sunt multe de spus despre genul ăsta de simplitate. Un gând nedorit i se strecură în minte. Mai există şi varianta în care inima ţi-e dăruită altcuiva şi nu doreşti să o trădezi…

Scutură din cap.

— Viaţa mea e mult mai monotonă decât ai putea crede. Dacă chiar îţi doreşti asta, sigur că îţi voi onora dorinţa şi mă voi considera binecuvântat. Dar s-ar putea să te răzgândeşti până vom reuşi să-l potolim pe Drayton.

— Nu o voi face.

Îşi lipi obrazul de palma lui, apoi îi dădu drumul. Perspectiva de a renunţa la decenţă şi de a descoperi păcatele trupeşti alături de Simon era un stimulent în plus pentru a-l distruge pe Drayton cât mai repede cu putinţă.

capitolul 19

Principiul de funcţionare al unui motor cu aburi este simplu. Într-un cazan aşezat deasupra focului înteţit cu cărbuni, se pune apă la fiert până produce aburul care înaintează printr-un cilindru. Răcirea aburului produce un vid parţial, astfel încât presiunea aerului împinge pistonul spre cilindru. O traversă transformă mişcarea în energie, ce acţionează de obicei o pompă de apă. David cunoştea principiile pe dinafară. Detaliile erau cele care-i puneau probleme, mai ales că încerca să construiască un motor mai bun.

Cărbunele aprins adusese deja apa din cazan la punctul de fierbere, aşa că David verifică nervos celelalte

componente ale modelului său. Cilindrul izolat şi pompa arătau bine, la fel ca şi ca condensatorul şi ţevile care conectau componentele.

Cu toate acestea însă, David era îngrijorat. Era un motor improvizat, pus cap la cap cât mai repede cu putinţă pentru a-şi testa teoria că un condensator separat ar fi fost cu mult mai eficient pentru răcirea aburului decât metoda lui Newcomen de pulverizare a apei reci în cilindru – prin care se pierdeau cantităţi însemnate de căldură. Sarah făcuse nişte calcule în urma cărora rezultase că doar un procent din energie era utilizată efectiv. Cu siguranţă David era în stare să construiască un motor mai bun.

— Motorul ăsta o să meargă ca uns, domnule, îl asigură Peter Nicholson.

Tânărul se dovedise un asistent competent, dispus să muncească până târziu şi înzestrat pentru munca mecanică. Era la fel de entuziast ca şi David, şi nu era singurul. În atelier se înghesuiseră o duzini de alţi mecanici, meşteşugari şi calfe, ca să vadă testul. Camaraderia şi sprijinul lor îl făceau pe David să se simtă parte integrantă a unei comunităţi, sentiment pe care nu-l mai avusese din copilărie.

— Las-o să-i dea bătaie, zise Gaffer Lewis cu pipa în gură. Dacă nu vrea să meargă, n-o să ai încotro şi-o să trebuiască să faci altu’.

Toată lumea izbucni în râs. Toţi aceşti bărbaţi avuseseră de-a face cu eşecuri şi succese. Ar fi sărbătorit dacă motorul lui David funcţiona, sau şi-ar fi manifestat compasiunea, oferindu-i sfaturi practice, în caz contrar.

Sarah ar fi trebuit să se afle şi ea aici. Fără calculele şi explicaţiile îi răbdătoare, David n-ar fi stăpânit niciodată principiile căldurii, ale aburului şi ale evaporării. O trimisese însă mai devreme în casă, înainte să pornească focul sub cazan. Şansa unui accident era mică, dar niciunul din ei nu voia să rişte sănătatea preţiosului bebeluş din pântecul ei.

— Porneşte motorul, Peter, ordonă David.

Peter se conformă cu o plecăciune teatrală şi trase manivela care deschidea valva ce permitea aburului să

pătrundă în cilindru. Acompaniat de şuierături şi troncăneli, pistonul începu să împingă în cilindru. Privitorii izbucniră în urale în timp ce pistonul începu mişcarea de du-te-vino.

— Funcţionează, domnule! zise Peter cu bucurie după ce mecanismul îşi stabili un ritm constant şi viguros.

— Aşa e!

David rămase cu privirea la pistonul sub presiune, bucuros nevoie mare de larma făcută de motorul lui. Chiar şi fără măsurători precise, ştia că motorul lui va putea pompa apa dintr-o mină inundată mult mai eficient decât motorul lui Newcomen. Şi cine ştie ce alte utilizări ar fi putut găsi oamenii deştepţi pentru o asemenea sursă de putere?

Se încruntă când auzi un şuierat ascuţit, produs la unison cu bolboroselile apei şi zăngănitul metalului. Ce era asta, o scurgere? Se duse la motor să îl oprească. Bum! Cilindrul explodă, împroşcând cu schije de alamă prin toată camera.

— Pe toţi dracii!

David se aruncă în spatele bancului de lucru. Piesele de metal se izbiră de pereţi şi mobilă, iar zgomotul puternic de sticlă care se sparge umplu camera în timp ce toţi ceilalţi bărbaţi se adăpostiră şi ei. Slavă Domnului că nu era Sarah aici!

Când singurul sunet care se mai auzea fu şuieratul boilerului care pompa aburul în încăpere, David se ivi pe după baricada improvizată, dar rămase ghemuit.

— Toată lumea e teafără?

De peste tot răsunară voci care-l asigurau că n-au păţit nimic. Peter îşi iţi capul pe după cealaltă masă.

— Am avut noroc, zise el, fără să-i tremure niciun pic vocea.

Dintre toţi cei aflaţi pe lângă motor, el fusese cel mai în pericol.

— Foarte mare noroc. Vocea cultivată se auzi de undeva de lângă uşă. Dar motorul dumitale funcţionează. Felicitări, domnule White!

Recunoscând vocea cu inima cât un purice, David sări

în picioare.

— Lord Falconer? Nu ştiam că veniţi astăzi. Îmi pare rău pentru… pentru asta.

Flutură mâna în jur. Văzuse deja fereastra care dădea spre casa spartă, unelte împrăştiate pe jos, dar stricăciunile nu păreau chiar atât de grave. Motorul prototip era însă un dezastru, piesele se spărseseră şi ţevile se contorsionaseră.

— În ultimul bilet pe care mi l-ai trimis mi-ai spus că vei face un test astăzi, şi nu am vrut să-l ratez.

Falconer era îmbrăcat cu simplitate, mai mult ca un avocat decât ca un lord, dar ţinuta sa aristocratică era de neconfundat. Traversă camera, iar ceilalţi se dădură cu precauţie din calea lui. Nu erau obişnuiţi să vadă conţi mişunând prin ateliere. Falconer se uită cu un ochi critic spre rămăşiţele motorului.

— De unde ai achiziţionat cilindrul? Mi se pare o piesă turnată în metal, nu una prelucrată.

— Aveţi dreptate, milord. Am împrumutat cilindrul de la Jeb Hitchen, aici de faţă. David făcu semn din cap spre un bărbat cu păr cărunt, un turnător care locuia două străzi mai încolo. Îmi pare rău, Jeb, o să-ţi dau altul.

Hitchen dădu din umeri.

— O fi fost o eroare la turnare, pentru că altfel n-ar fi cedat. A meritat să văd motorul funcţionând.

— Presiunea a fost prea mare pentru acel cilindru. David se forţă să se uite în ochii contelui. Am fost nerăbdător să văd dacă prototipul funcţionează, aşa că am improvizat la repezeală modelul acesta. Dacă mi-aş fi făcut timp să construiesc strungul şi să fac un cilindru ca lumea, nu s-ar fi întâmplat acest incident. Cel puţin aşa sper, adăugă el.

Spre surprinderea lui, Falconer zâmbi.

— Şi eu aş fi fost nerăbdător dacă aş fi petrecut atât de mult timp încercând să îmbunătăţesc un motor. Acum însă, ştiind că principiul este solid, ponte ar trebui să petreci mai mult timp cu următorul prototip. Şi să adaugi o valvă de eliberare a presiunii.

— Da, domnule! spuse cu zel David. Atinse lanţul care

conecta traversa de piston. Dar a fost o privelişte frumoasă cât a funcţionat, aşa e?

— Aşa e.

— David, ce s-a întâmplat? Sosi şi Sarah, atrasă de zgomot. Se opri brusc şi făcu ochii mari când văzu motorul distrus. O, Dumnezeule!

— Nimeni n-a păţit nimic, spuse Lord Falconer. Iar soţul dumitale a demonstrat că poate ridica motorul cu aburi la un nivel cu totul nou de eficienţă. Se uită spre David. Poate iei în considerare experimentarea cu presiune mai mică.

— Da.

Acum că spaima provocată de explozie se stinsese, David îşi dădu seama că modelul lui avusese succes. Funcţionase. Astăzi lumea se schimbase, chiar dacă la scară mică, şi era cu un pas mai aproape de a-i putea oferi lui Sarah mătăsuri şi dantele.

Falconer studie cu interes motorul.

— Te deranjează dacă mă uit mai îndeaproape? Cred că adus unele îmbunătăţiri planurilor iniţiale.

— Aşa este, domnule. Vedeţi cum circulă apa în cămaşa condensatorului?

David se apucă să explice, iar Falconer şi ceilalţi se strânseră în jurul lui, punând întrebări şi dându-şi cu părerea. Pe nesimţite, meşteşugarii din vecini uitară că aveau un conte printre ei. Nu mai conta decât că Falconer avea calităţile unui inginer peste medie.

*

Uşa bibliotecii se deschise, dar Meg nu catadicsi să ridice privirea din carte.

— Lasă tava cu ceai pe masă, Hardwick.

— Da, doamna, răspunse o voce groasă.

Tresări şi se uită spre Simon care tocmai punea tava pe masă.

— L-am văzut pe Hardwick venind în direcţia asta cu ceaiul, aşa că i-am zis să dubleze cantităţile. Simon turnă

două ceşti de ceai verde şi îi înmânã una lui Meg. După ce-am petrecut o după-amiază intensă discutând cu David White despre motorul cu aburi, simt nevoia să mă hrănesc.

Meg râse în timp ce amestecă zahărul în ceaşca delicată de porţelan.

— Înţeleg că te-ai hotărât să vezi cum merge testul. Cum a fost?

— Destul de bine, exceptând faptul că a explodat după două-trei minute.

Meg rămase cu ceaşca suspendată în drum spre gură.

— A fost cineva rănit?

— Nu, dar ar fi fost câţiva, dacă nu eram acolo. Simon se aşează în scaunul din faţa ei. Acum ştiu de ce am simţit aşa un puternic impuls să mă duc acolo. Am ajuns chiar când motorul a fost pus în funcţiune. Când a explodat, am reuşit să îi pun pe toţi la adăpost. În zona aceea e o comunitate de ingineri şi inventatori, aşa că a avut un public de soi.

— Proiectul domnului White are deficienţe?

— Nu, doar că l-a construit în grabă pentru a vedea cum funcţionează. I-am sugerat ca data viitoare să îşi construiască prototipul la un nivel ridicat al calităţii. S-a arătat extrem de încântat de această sugestie.

— Mă întreb dacă explozia de astăzi are vreo legătură cu pericolul de moarte pe care l-am simţit în legătură cu domnul White, zise Meg gânditoare. Mi-ar plăcea să cred că primejdia a trecut.

Simon ezită.

— Poate. Dar sentimentul meu este că pe viitor îl mai pândesc şi alte ameninţări.

Înainte ca Meg să îl roage pe Simon să-şi continue ideea, secretarul lui, Jack Landon, deschise uşa bibliotecii.

— Îmi cer scuze că deranjez, domnule, dar aveţi musafiri pe care veţi vrea să îi primiţi cât mai repede.

Landon se dădu din uşă pentru a permite unui cuplu să intre în bibliotecă. Simon se ridică şi îşi întâmpină oaspeţii cu un rânjet de încântare.

— Duncan, ai venit mai repede în Londra!

Celălalt bărbat râse şi îşi strânseră mâinile.

— Ai început să te şubrezeşti, Simon. Ar fi trebuit să ştii când o să sosesc, înainte să plec din Scoţia!

Meg îl studie cu interes pe Macrae. Semăna foarte puţin cu sora lui minionă şi cu părul roşu. Era înalt, brunet, masiv şi radia forţă. Era uşor să ţi-l imagineze invocând un fulger dacă nu-i convenea ceva. Prin comparaţie, Simon părea zvelt şi elegant, dar exista un echilibru interesant între cei doi.

— Unde mi-e finul, Gwynne? întrebă Simon în timp ce o sărută pe obraz pe femeia ascunsă parţial de silueta masivă a lui Macrae.

— Cu Jean şi Lady Bethany, care îl răsfaţă peste măsură, zise ea râzând.

Simon se întoarse spre Meg.

— Ei sunt Duncan Macrae şi Gwynne Owens, despre care ai auzit atât de multe. Oficial sunt cunoscuţi drept Lord şi Lady Ballister, deşi pe Duncan îl doare sufletul să recunoască că poartă un titlu nobiliar englezesc.

Gwynne Owens plecă de lângă soţul ei, apropiindu-se zâmbind de Meg.

— Îmi pare bine să te cunosc, Lady Falconer.

Meg rămase cu gura căscată în momentul în care percepu cu claritate cine era cealaltă femeie.

— Îmi… îmi pare rău că mă holbez, se bâlbâi ea. Am auzit că eşti seducătoare, dar nu înţelesesem cu exactitate ce înseamnă asta.

Meg ştia că seducătoarele pot suci minţile bărbaţilor, dar nu-i menţionase nimeni că Gwynne Owens putea atrage la fel de bine şi atenţia femeilor. Meg reuşi să-şi păstreze obiectivitatea şi îşi dădu seama că, în ciuda părului roşu-auriu strălucitor şi a unei siluete splendide, nu era cu adevărat o frumuseţe. Avea însă un magnetism extraordinar, iar trăsăturile ei puternice şi nici pe departe frumoase erau memorabile într-un fel în care o frumuseţe obişnuită nu ar fi reuşit să atragă atenţia.

Gwynne făcu o mutră caraghioasă drept replică la expresia lui Meg.

— Cred că mai bine mai ajustez energia. Am un talent într-adevăr interesant, Lady Falconer, dar de multe ori îmi dă bătăi de cap.

Meg sesiză cum cealaltă femeie făcu o vrajă subtilă. Nu-şi schimbase vizibil înfăţişarea, dar nu mai era la fel de irezistibilă. Atrăgătoare şi interesantă, dar acum îşi putea dezlipi privirea de la ea.

— Foarte… interesant. Meg încercă să îngaime cât mai natural. Te-aş întreba cum reuşeşti, dar nu cred că îmi va fi vreodată de folos.

— Nu te subestima, Lady Falconer. Duncan făcu o plecăciune de o graţie surprinzătoare pentru un bărbat atât de bine construit. Şi dumneata ai un dram de seducătoare…

— Asta am remarcat şi eu, şi încă repede, îi dădu Simon dreptate. Deşi Meg e destul de norocoasă încât şarmul să nu-i cauzeze probleme.

Îi zâmbi lui Gwynne, iar Meg îşi dădu seama că era cu mult mai mult decât afectuos cu soţia prietenului său. Nu la modul necuvenit, dar nu era deloc imun la magnetismul ei. Simon continuă:

— Meg, eu şi Duncan avem ceva de discutat. Te superi dacă ne retragem în camera de lucru, iar tu rămâi cu Gwynne să vă cunoaşteţi mai bine?

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea cu sinceritate.

— Şi mie. Gwynne gesticulă spre ei să se îndepărteze. Domnilor, vă rog să plecaţi. Eu şi Lady Falconer avem multe de aflat una despre cealaltă.

Gwynne se întoarse spre Meg.

— Jean mi-a spus despre experienţele dumitale. Deşi situaţiile noastre sunt diferite, există şi unele similitudini. Şi eu mi-am descoperit târziu puterile, şi pe mare fugă, dar fiindcă nu mi s-a permis accesul real la propriile forţe până nu am devenit o femeie matură. Jean s-a gândit că poate o să îţi pot da nişte sfaturi utile de autoreglare a puterii ca adult. Zâmbi. Deşi tot ea mi-a spus că eşti expertă în manevrarea uimitoare a forţelor, şi că poate nu e nevoie de introspecţiile mele.

— Sunt interesată de orice ai avea să-mi spui util, dar te rog spune-mi Meg. Încă nu m-am obişnuit cu titlul de contesă.

— E un obicei sănătos să nu te ataşezi de titluri, în opinia mea. Gwynne se aşează cu graţie pe canapea. În Scoţia, totul este mult mai neprotocolar, aşa că te rog să-mi spui Gwynne. Nimeni nu-mi spune Lady Ballister decât când suntem în Londra.

Atenţia lui Meg fu atrasă de felul în care faldurile rochiei celeilalte femei se aranjară ireproşabil.

— Şi asta face parte din vraja de seducere, faptul că veşmintele vin mereu ca turnate?

Gwynne se uită mirată la rochia ei elegantă.

— Probabil. Să fiu sinceră, n-am mai remarcat până acum. Magia e plină de ciudăţenii şi de ascunzişuri. Au trecut trei ani de când îmi folosesc puterile, şi uneori tot ca o novice mă simt. Asta-i şi părerea ta?

— Nu… nu ştiu dacă aş descrie-o la fel. Meg încercă să găsească cuvintele potrivite. Magia mea nu pare nouă sau ciudată, deşi mă surprinde constant ori de câte ori o folosesc. Am mai multe probleme cu ideea de a fi Protector. Toţi ceilalţi au fost atât de buni cu mine, iar eu mă simt în continuare ca o intrusă. Nu mă simt ca una dintre voi. Îmi pare… îmi pare rău dacă sunt nepoliticoasă.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Gwynne îşi înclină capul şi meditä. Cred că fiecare se percepe pe sine în funcţie de cum a fost crescut. Eu nu am avut puteri, dar am crescut într-o casă de Protector. Mama mea era o femeie obişnuită, dar eu m-am simţit întotdeauna ca o membră a Familiilor, chiar dacă una netalentată. Tu eşti contrariul. Magia ţi-a pulsat prin vene de când ai ajuns la vârsta maturităţii, dar cu toate astea societatea Protectorilor îţi pare nouă. Cu timpul o să te simţi mai în largul tău.

— Dar dacă nu sunt un Protector autentic? întrebă încet Meg. Simon şi Lady Bethany mă consideră aşa. Dar dacă o să-mi găsesc familia şi se va dovedi că nu are sânge de Protector?

— A fi Protector înseamnă să ai putere şi să juri că o

foloseşti pentru a-i ajuta pe alţii. Deja eşti Protector, chiar dacă nu prin descendenţă directă. Isabel de Cortes, o străbunică de-a lui Duncan, a fost unul dintre cei mai importanţi magi ai vremurilor acelea şi provenea dintr-o familie de oameni simpli spanioli. Gwynne făcu o pauză. Acum, dacă stau să mă gândesc, ai depus deja jurământul, sau toată lumea a uitat de asta, cu toată zăpăceala?

Meg clipi, luată prin surprindere.

— Nu am depus niciun jurământ. Nu mi-a cerut nimeni.

— Atunci va trebui să ne ocupăm de asta după ce vei studia jurământul şi te vei gândi temeinic la implicaţii, zise cu seriozitate Gwynne. Jurămintele sunt legăminte magice şi nu se depun la întâmplare. Bineînţeles că jurământul în sine nu implică automat supunerea – întotdeauna au existat ticăloşi precum Drayton, care au jurat strâmb şi după aceea au comis crime. Ar trebui… Se opri cu un zâmbet ambiguu. Ca o persoană educată ce sunt, sunt pregătită să-ţi ţin o predică lungă şi plictisitoare pe tema asta, aşa că nu-mi da apă la moară.

— Mi-ar face plăcere să ascult predica, dar mai întâi trebuie să-ţi cer o favoare. Meg se mută pe marginea scaunului. Jean susţine că eşti una dintre cele mai bune clarvăzătoare din Britania. Ai vrea să încerci să vezi dacă poţi descoperi ceva despre familia mea?

— Sigur. Gwynne vârî mâna în buzunarul ascuns în tivul fustei de deasupra şi scoase un săculeţ de catifea strâns la gură cu un şnur. Înăuntru era un disc fumuriu şi transparent, montat într-o ramă de argint. Această sticlă de prezis viitorul i-a aparţinut lui Isabel de Cortes. E confecţionată din obsidian şi să ştii că încă mai simt energia din el.

Meg admiră obiectul, dar nu îl atinse. Profesorii ei o învăţaseră că obiectele de sticlă folosite de magii clarvăzători erau foarte personale.

— Jean spune că într-o bună zi vei sta la masa Consiliului.

— Se prea poate. Clarviziunea este un dar special al

meu recunoscu Gwynne. Dar şi Simon este foarte bun. Dacă n-a putut să afle nimic despre familia ta, nu prea ştiu ce o să aflu eu…

— Te rog, încearcă. Sperând să îi dea o informaţie utilă, Meg adăugă: Sunt destul de sigură că mă trag de undeva de lângă graniţa dintre Anglia şi Ţara Galilor. Aproape… aproape mi-o amintesc pe mama. Zicea de mine că sunt o ştrengăriţă. Atât îmi amintesc.

Gwynne zâmbi auzindu-i descrierea, apoi se relaxă şi-şi odihni privirea senină deasupra discului de obsidian. Imediat începu să bombăne în bărbie.

— Calea e blocată. Simt energia lui Drayton. Ticălos nesuferit.

Meg expiră zgomotos, dezamăgită, dar deloc mirată.

— Mi-a tăiat toate căile spre trecutul meu. Tu l-ai întâlnit vreodată?

— O dată sau de două ori pe la evenimente mondene. Mi s-a părut… neutru. Are un anume farmec superficial, dar nu e foarte interesant sau şarmant. Asta oricum s-a întâmplat înainte să îmi ştiu puterea, aşa că e normal să nu-i fi sesizat latura întunecată.

— Majoritatea membrilor Consiliului nu îl consideră o ameninţare, aşa că nu ai fost singura, zise Meg cu amărăciune. Susţine că eram o fată rănită şi grea de cap, pe care el a salvat-o şi adăpostit-o cu bună-credinţă. Numai când aud aşa ceva îmi vine să scuip.

— E o insultă la adresa persoanelor rănite, îi dădu dreptate Gwynne. Contemplă din nou obiectul de sticlă. Nu-ţi pot vedea direct trecutul, dar poate găsesc altceva dacă mă îndepărtez puţin. Privirea ei părea şi vadă departe. Nu zăresc detalii, dar simt că ai legături puternice de familie. Nu eşti orfană. Când şi dacă îţi va găsi familia, vei fi primită cu braţele deschise. Îşi dezlipi privirea de la disc. Sper că te-am ajutat.

Meg închise ochii şi-i strânse tare ca să n-o podidească plânsul. „Vei fi primită cu braţele deschise.”

— Mă ajută, da. Mulţumesc.

Gwynne se făcu că nu bagă de seamă lacrimile îi

spuse:

— Din ce mi-a spus Jean, ai capacitatea de a mişca obiecte fizice?

— Da, dar e un talent fără prea mare importanţa, şi cu o semnificaţie practică scăzută. Nu putea ridica greutăţi mari, dar acum era nevoie de mult mai puţină energie ca să o facă. Era suficientă o clipă de concentrare pentru a ridică peniţa de scris de pe masă. Apoi o trimise spre Lucky, care moţăia pe un scaun tapiţat. Dormitul era activitatea lui preferată.

Cu mare grijă, Meg îi gâdilă nasul cu vârful penei. Motănelul se trezi brusc, apoi sări la obiectul invadator, biciuind din coadă şi trânti pana pe şezutul scaunului.

Gwynne râse.

— Ce minunat! Duncan poate muta nori şi vântul, dar nu cred că poate ridica aşa un obiect solid. Se întinse să îl scarpine pe Lucky pe cap… Am şi eu o mâţă, dar e pe jumătate sălbatică şi destul de fioroasă.

— Lucky e un iubăreţ, nu un luptător, zise Meg în timp ce pisica se rostogolea pe spate, torcând şi dând din lăbuţe de bucurie că Gwynne îl răzgâia. Mi s-a spus că am mare putere, dar se pare că nu am niciun talent deosebit, aşa cum aveţi tu, Duncan şi Simon.

— Nu toată lumea are un talent. Dar tu ai o cantitate impresionantă de magie pura, primitivă. În momentul îi care o vei putea stăpâni vei fi formidabilă.

— Motiv pentru care eram atât de importantă pentru Lord Drayton, zise sumbru Meg. M-a folosit ca pe rezervorul lui personal.

— Acum nu te mai are. Şi va trăi suficient cât să regrete ce a făcut. Ţi-o garantez. Gwynne zâmbi şi îşi îndulci tonul. Acum eşti gata pentru prelegerea despre jurământul de Protector?

— Da, deşi cel mai tare aş avea nevoie de nişte lecţii de dans, zise cu obidă Meg. Balul lui Lady Bethany se apropie vertiginos, iar eu îmi fac o grămadă de griji. Nu ştiu cu ce să mă îmbrac. Cum să fac faţă Protectorilor curioşi care vor să ştie mai multe despre mine decât eu ai despre

ei. Şi cel mai rău e că îmi fac griji că o să-l văd iar pe Lord Drayton.

— Ce îngrozitor că va trebui să participi la primul tău bal cu atâtea pe cap! exclamă Gwynne. Pot să te ajut cu ceva?

Impresionată de generozitatea ei, Meg spuse:

— În ciuda plângerilor mele, rochia nu mai reprezintă o problemă pentru că Lady Bethany s-a asigurat că toate rochiile mele sunt cât se poate de încântătoare. L-am întâlnit pe Drayton la audierea de la Consiliu şi am supravieţuit, iar mulţi Protectori m-au văzut acolo, aşa că, una peste alta, situaţia nu e chiar aşa de rea. Acum însă în mintea mea e suficient spaţiu ca să-mi fac în voie griji că nu ştiu să dansez! Este primul meu mare bal, sunt invitată de onoare şi nu ştiu nici măcar paşii unui dans simplu câmpenesc. Îi văzuse pe arendaşii lui Drayton dansând la festivalurile recoltei, dar nimeni n-o inclusese şi pe Meggie Nebuna în festivităţi. Înţeleg că e nevoie de luni întregi ca să înveţi să dansezi, aşa că mă voi limita la a face conversaţie.

— Ba nici să nu te gândeşti! E balul tău şi o să te bucuri de el, zise Gwynne cu hotărâre. Cu ceva magie, o să te pot învăţa bazele dansului. Există o metodă specială de a folosi puterea minţii ce permite unei persoane să transmită amintiri sau cunoştinţe altcuiva. Ar putea să facă şi Simon asta, dar e mai bine să primeşti lecţii de la o femeie, pentru că asta e partea pe care o vei dansa tu. Ridică o mână. Îmi dai voie?

— Te rog.

Gwynne îşi puse palma pe fruntea lui Meg şi închise ochii. Meg simţi un val de energie prin tot corpul, sclipind precum un peştişor de aur ce sare printr-un pârâu voios, cu diferenţa că sclipirile erau imagini, iar peştişorii erau cuvinte. Mâna stângă… întoarcere… spate în spate… şirul mare… în mijloc şi înapoi…

— O, Doamne, îngăimă ea, savurând cascada vibrantă de informaţii.

Gwynne menţinu contactul o perioadă care păru

destul de lungă, modulând în mod subtil curentul de energie pe care îl transmitea. Îşi luă palma de pe fruntea lui Meg şi spuse:

— Cred că a mers destul de bine. Te simţi de parcă ai învăţat ceva?

— Mi-ai transmis patru dansuri diferite? întrebă Meg. Mă simt de parcă mintea îmi e plină de năluci de dansuri.

— Asta pentru că dansul este o activitate cu preponderenţă fizică. Ţi-am trimis doar câteva dintre cele mai obişnuite dansuri, pentru că odată ce le ştii pe-astea o să le-nveţi repede şi pe celelalte. Gwynne căzu pe gânduri. Acum ai nevoie de practică, astfel încât informaţia din cap să se fixeze şi în corp.

— Balul este mâine! spuse Meg, care nu se simţea deloc mai pregătită să danseze acum, decât fusese înainte de lecţia telepatică.

— Nu-ţi face griji, o să insist pe lângă Duncan şi Simon să se ocupe de tine de îndată ce termină de vorbit. Simon este cel mai bun dansator din Londra. Ar putea dansa şi cu un scaun, şi scaunul ar părea graţios. Gwynne îşi reluă locul de pe canapea. Eşti gata pentru predica legată de jurământ?

Era. Dacă avea să-şi folosească puterile în serviciul altora, trebuia să înţeleagă foarte bine în ce se băga.

capitolul 20

Ajunşi în intimitatea biroului, Duncan întrebă:

— Ce mama naibii ai mai făcut, Simon? N-am înţeles mare lucru din scrisorile tale.

— Drayton este un ticălos periculos avid de putere, şi cred că încearcă să comploteze pentru a prelua controlul asupra Protectorilor britanici. Acum înţelegi de ce am fost atât de reţinut în explicaţii? Simon se lăsă să cadă în scaunul din spatele biroului lui, bucuros că îţi putea exprima cele mai negre temeri în faţa celui mai bun

prieten.

Duncan fluieră încet.

— Eşti sigur? Nimeni nu a mai încercat aşa ceva de la războiul magilor încoace. Chiar ar fi posibil ca un vrăjitor să domine atâţia magi independenţi la un loc?

— Dacă un ticălos are control asupra unei puteri suficient de mari, cred că e posibil, iar tot ce a făcut Drayton până acum a fost să îşi sporească puterea. Nu e neapărat nevoie să îi domine pe toţi – cei care i se opun ar putea avea, brusc, un sfârşit prematur. Alţii s-ar putea simţi favorizaţi. Până la urmă, Protectorii sunt şi ei oameni, cu toate slăbiciunile care ne definesc. O combinaţie de ameninţări şi recompense s-ar putea dovedi foarte eficientă. Simon ridică pumnalul pe care îl folosea pentru tăiatul sigiliilor de pe scrisori şi-l întoarse alene în palme. Nici nu vreau să mă gândesc ce fel de putere ar fi căpătat Drayton dacă m-ar fi ucis şi ar fi pus mâna pe cornul de inorog. Poate ar fi fost tot ce-i mai lipsea.

Duncan tresări la auzul unei asemenea tirade.

— Cum e să fii unicorn?

Şi alţi Protectori se întrebaseră, dar doar un prieten apropiat putea îndrăzni să pună întrebarea cu voce tare. Simon simţi un fior sălbatic pe suprafaţa pielii când îşi aduse aminte de euforia care îl cuprinsese când gonise mai repede ca vântul. Când se eliberase de toate limitele şi îndoielile.

— M-am bucurat de o libertate care… nu era lipsită de o anumită atracţie, zise el pe cel mai sec ton cu putinţă. Dar, una peste alta, a fost mult mai puţin amuzant decât şi-ar închipui cineva.

Duncan dădu din cap că a priceput, trăgând singur concluziile despre ceea ce rămăsese nespus.

— Mă întreb dacă va încerca să arunce vraja de transformare asupra altui mag puternic, dacă cu tine nu i-a mers.

Simon se gândise şi el la varianta asta.

— E posibil, dar dificil. Vraja este foarte complexă, şi trebuie construită în avans. După aceea trebuie să

momească un mag foarte puternic să-i cadă în capcană. Eu îl vânam şi am dat peste vrajă, dar cred că acei câţiva magi cu puteri extraordinare ar fi foarte circumspecţi înainte de a intra într-un spaţiu controlat de Drayton.

— E normal. Eu, unul, nu m-aş apropia de casa lui, îi dădu Duncan dreptate. Apropo, nu mi-ai zis cum de ţi-ai revenit din vrajă.

— Meg. Simon se gândi dacă să-i spună mai mult, dar nu prea era în stare să discute despre subiectul extrem de personal al virginităţii şi despre mariajul lui de formă. Puterea ei este… extraordinară.

— Am simţit şi eu magia care arde în ea. Duncan zâmbi. Soţia ta este deja o forţă redutabilă. După ce îşi va completa pregătirea, va fi unul dintre cei mai puternici vrăjitori ai zilelor noastre. Şi mai e şi o fată încântătoare. Felicitările mele pentru căsătorie!

Simon fu tentat să-i spună tot adevărul complicat – că Meg era întocmai după cum o descrisese Duncan. Doar că nu era a lui. Era însă o chestiune prea intimă, ce nu putea fi discutată nici măcar cu un prieten apropiat. Se mulţumi să-i dea un alt răspuns:

— Mulţumesc. Faptul că am întâlnit-o se datorează probabil celui mai mare noroc pe care l-am avut în viaţa mea.

Cel puţin nu îl minţise cu această afirmaţie.

— Drayton i-a furat puterea lui Meg şi a încercat să-ţi ia viaţa pentru a pune mâna pe magia de unicorn. În ce alte feluri a mai căutat să obţină putere?

— Tatăl lui a încercat să găsească o modalitate prin care să stocheze magia, dar a fost deposedat complet de puteri. Tatăl lui n-a avut succes, dar e posibil ca fiul să încerce acelaşi lucru. Asta ar explica de ce Drayton este membru al Societăţii Regale. Meg suspectează că Drayton i-ar ţine şi pe alţii captivi într-o vrajă, aşa cum a ţinut-o şi pe ea, dar nu avem nicio dovadă în acest sens. Simon făcu o grimasă. Sigur, poziţia lui în Guvernul Majestăţii Sale e un alt gen de putere. Instinctul îmi spune că se va strădui din răsputeri să pună gheara pe orice tip de putere îi pică la

îndemână.

— Iar diavolul e încă liber, în ciuda tuturor crimelor săvârşite. Duncan spumega de furie. Naiba să ia Consiliul pentru că l-a achitat de toate acuzaţiile! Sunt orbi cu toţii! Cum de-au îndrăznit să nu ia în serios mărturia ta, a soţiei tale şi a lui Lady Bethany?

— Legea noastră prevede ca orice condamnare să fie deasupra oricărei suspiciuni. Depoziţia lui Drayton a fost mai plauzibilă. Până şi tu te-ai fi lăsat pe jumătate convins de apărarea lui. Toate minciunile lui conţineau de o fărâmă de adevăr, ceea ce le-a făcut convingătoare.

— Chiar ne putem permite legi care să-i lase pe vrăjitorii periculoşi în libertate?

Simon studie pumnalul, închipuindu-şi că îl înfige în inima lui Drayton. Lăsă arma deoparte.

— Noi, cel din familia Falconer, avem motive să fim recunoscători pentru că acuzatul beneficiază întotdeauna de prezumţia de nevinovăţie, dar situaţia actuală este tulburătoare. Teama mea este că Drayton nu va mai face nimic făţiş până nu va fi în poziţia de a-i putea distruge pe toţi vrăjitorii noştri cei mai puternici dintr-o singură lovitură. Pe restul îi va domina, intimida, sau îi va ţine sub o vrajă.

— Doar nu cred că ar fi în stare de aşa ceva! exclamă uluit Duncan.

— Cred că este posibil. Să nu uiţi că, atunci când l-am înfruntat, reuşise să-şi sporească capacităţile naturale până în punctul în care nu am putut să-i fac nimic. A pierdut-o pe Meg, ceea ce a fost o lovitură cumplită pentru el, dar dacă poate înrobi alţi magi cu puteri latente sau dacă găseşte o cale de a stoca puterea magică până când va fi gata să o folosească, nimeni nu mai poate ştii de ce-ar fi în stare.

— Nu-i vei permite lui Drayton să ajungă atât de departe.

Era o declaraţie, nu o întrebare.

— Nu, admise Simon. Îl supraveghez. Dacă suspectez că e pe cale să atace, voi acţiona. Sunt tentat să acţionez chiar înainte, dar preţul pe care îl voi plăti va fi foarte mare.

Prietenul lui te încruntă.

— Consiliul v-a ordonat ţie şi lui Drayton să vă lăsaţi în pace. Dacă acţionezi împotriva ordinelor lor şi fără a dovadă de necontestat a comportamentului lui criminal, tu vei fi cel condamnat şi deposedat de puteri.

— Ştiu. Simon trase adânc aer în piept. S-ar putea să nu am de ales.

Duncan blestemă din nou.

— Mă rog la bunul Dumnezeu ca lucrurile să nu ajungă atât de departe.

— Şi eu.

Ştiind că tatăl lui Drayton se sinucisese după ce-şi pierduse puterile, Simon se întreba dacă el ar mai fi vrut să trăiască dacă nu mai era mag. Cum ar fi putut suporta pierderea stării de euforie pe care ţi-o dădea puterea? Nici nu-şi putea imagina aşa ceva. Nici nu voia să-şi imagineze aşa ceva. Dar avea să facă ce trebuie. Onoarea îi cerea.

*

După ce Simon şi Duncan îşi terminară de împărtăşit veştile, se întoarseră în bibliotecă. Cele două doamne râdeau, părul negru şi lucios al lui Meg contrastând cu şuviţele asemenea unui asfinţit de soare ale lui Gwynne.

El se ataşase foarte tare de Gwynne pe vremea când o cunoscuse, o mireasă timidă, încă o copilă, dar erudită, cu ocazia primului ei mariaj. Când se căsătorise cu Duncan şi-şi descoperise puterea de seducătoare, acesta fusese captivat de şarmul ei electrizant. Din acest motiv păstra o oarecare distanţă, pentru că orice atingere întâmplătoare şi afectuoasă din partea lui Gwynne îl afecta mult prea tare.

Acum însă atenţia îi era atrasă şi reţinută de Meg. Nu-şi pierduse deloc inocenţa creată de viaţa ciudată pe care o dusese la castelul Drayton, dar cu fiecare zi ce trecea, Simon o vedea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce devenea şi mai versată în magia ei.

Începuse să aibă îndoieli că magia ei nu era tipică unui Protector, ci era de origine sălbatică. Era o fiinţă mult prea rafinată, ca o copilă a pământului şi a aerului. Nu, nu

ca o copilă, ca o femeie. Ce avea să se întâmple cu ea când şi-ar fi atins apogeul puterilor?

Remarcând privirea intensă a lui Simon, Duncan zise râzând:

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că o să te văd în postura de soţ îndrăgostit. Mă bucur că m-am înşelat. Privirea lui caldă se mută asupra soţiei lui. Vrei să mergem ca să-i lăsăm singuri pe însurăţei?

— Nu încă. Gwynne se ridică, pusă pe fapte mari. Are nevoie să exerseze nişte paşi de dans înainte de a merge la bal, şi ar trebui să ne descurcăm să-i arătăm, de vreme ce suntem două cupluri. Dacă-mi aduc bine aminte, Jack Landon ştie să cânte destul de bine la clavecin. Crezi că e atât de drăguţ, încât să vrea să ne acompanieze?

— Sunt sigur că da. Pe Simon îl apucară mustrările de conştiinţa. Iartă-mă, Meg. Am fost atât de ocupat, încât am uitat că trebuie să iei şi lecţii de dans, nu doar de magie.

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare. Meg se ridică şi traversă camera cu un zâmbet izvorât din adâncul ochilor ei ca o ceaţă ce pluteşte pe deasupra mării. S-ar fi putut îneca de bunăvoie în acei ochi…

Meg continuă:

— Gwynne mi-a dat deja o lecţie despre transmiterea cunoştinţelor prin puterea minţii şi a zis că am nevoie şi de nişte practică, aşa că o să mă descurc.

— Trebuia să mă fi gândit şi eu la asta. E metoda perfectă pentru învăţarea unei abilităţi specifice precum dansul. Îi puse palma pe cot şi îi admiră linia pură a profilului. Duncan avusese dreptate că avea ceva de seducătoare în ea. Mai mult decât o fărâmă. Acum hai să-l găsim pe Jack Landon!

*

Îl găsiră pe secretar în camera lui de lucru.

— Îmi face plăcere să vă cânt, zise acesta, în loc să stau să fac contabilitatea gospodăriei. Se ridică cu un zâmbet larg pe faţă. După cum Simon ştie deja, am

acceptat acest post pentru că în casă există un clavecin excelent. Dar vreau să cer permisiunea unui dans cu minunata mea stăpână, dacă Lady Ballister va fi drăguţă să cânte un cântec.

Meg încercă să nu se înroşească când auzi complimentul lui Jack. Jean o avertizase că astfel de galanterii erau adresate doamnelor în mod curent de gentlemani în diverse ocazii publice, dar Meg încă nu se obişnuise cu ele. Grupul se deplasă în salonul de muzică, unde Gwynne şi Jack avură o discuţie despre care ar fi cele mai bune dansuri pentru Meg.

— Să începem cu un cântec câmpenesc, sugeră Gwynne. E foarte simplu, dansat faţă în faţă de două cupluri. O să-ţi spun paşii, Meg. Când eram contesă de Brecon, a trebuit să particip la foarte multe baluri, aşa că ştiu o mulţime de dansuri.

Se uita la Meg, aşteptând să ia poziţia. Jack Landon începu să cânte, şi primele note pure precum cristalul al clavecinului invadară încăperea, iar Meg se trezi mişcându-se şi venind lângă Gwynne. Îşi ocupă locul, iar bărbaţii se aşezară în faţa lor. Ah, da, de aceea se chema dans în şiruri, pentru că bărbaţii şi femeile se aliniau pe două şiruri, faţa în faţă. Picioarele i le mişcară practic singure, purtate de muzică.

Simon făcu o plecăciune în faţa ei, apoi îi zâmbi cu o căldură care aproape îi făcură genunchii să se înmoaie.

— Îmi acordaţi acest dans, milady?

Făcu şi ea o reverenţă.

— Cu cea mai mare plăcere, milord.

Gwynne anunţă:

— Întâlnire şi un pas înapoi, apoi din nou.

Fără să mai stea deloc pe gânduri, Meg se mişcă înainte şi înapoi, iar picioarele ei se conformară imediat, fără absolut niciun efort din partea ei. Mişcările i se păreau familiare şi naturale şi îi venea foarte uşor să urmeze instrucţiunile date de Gwynne.

— Acum o răsucire ţinându-vă de ambele mâini. Trebuie să puteţi conversa şi dansa în acelaşi timp. După

câteva minute, Gwynne adăugă: Vreau să ştiu ce părere ai despre dansat, Meg. Mi se pare că eşti o adevărată expertă.

Meg se întoarse ţinându-se de mâinile puternice şi de calde ale lui Simon şi îi răspunse:

— Mă simt de parcă aş purta veşminte noi. Ca şi cum aş fi la unison cu dansurile întipărite în mintea mea. Suntem una.

— Dansul reprezintă cea mai intimă formă de apropiere dintre doi oameni în public, murmură Simon în timp ce îi dădea drumul la degete cu un regret măgulitor. E simbolul flirtării, al curtării, fiind o promisiune şi o plăcere pură.

Meg sesiză că dansul era în acelaşi timp şi un surogat al dragostei. Aşa se explica de ce sângele îi clocotea prin vene în timp ce se răsucea alături de Simon, iar trupurile li se mişcau în armonie cu muzica şi cu celălalt. Lecţia pe care o învăţase cuprindea şi informaţia că era important să priveşti în ochii celuilalt, iar acum o făcea cu aceeaşi naturaleţe cu care respira.

Până acum stătuseră de vorbă, se sărutaseră şi călăriseră împreună, dar prin dans descoperi o nouă formă de comunicare care era la fel de puternică precum schimbul de energic magică. Chiar când Gwynne ceru un dans pe care Meg nu îl cunoştea, îi fu uşor să îl urmeze pe Simon.

De asemenea, realiză cât de multă tensiune era acumulată în general în el, pentru că acum dispăruse complet. Nu îşi mai făcea griji din pricina lui Drayton sau a altor răufăcători, era doar un dansator care se bucura. Era un gen de magie aflată la dispoziţia oricui, vrăjitor sau om simplu, iar plăcerea pe care i-o oferea emana cu efervescenţă din toată fiinţa ei.

— Iar acum a sosit clipa pentru testul suprem, Meg, o anunţă Gwynne după ce terminară şi cel de-al patrulea dans. Menuetul.

Picioarele lui Meg deveniră brusc stângace.

— Am auzit că e un dans foarte complicat.

— Cu celelalte dansuri te-ai descurcat de minune, aşa

că o vei face şi cu menuetul. A fost ultimul dans pe care ţi l-am transmis cu puterea minţii. Jack, eşti gata?

Imediat, răsunară primele acorduri delicate ale menuetului. Meg încremeni, apoi se forţă să nu se gândească la picioare cât execută figura de dans principală. Simon o roti pe trei sferturi în jurul lui, apoi se despărţiră şi traversară spaţiul pe diagonală. Când se reîntâlniră îşi dădu seama că picioarele i se mişcau cu o inteligenţă plină de graţie.

De fapt, în timp ce făcea o săritură mică în lateral, îşi dădu seama că mişcările îi erau identice cu cele ale lui Gwynne.

Ar fi bine să nu dansăm una lângă cealaltă la bal, tise ea râzând, pentru că oaspeţii ar putea sesiza că îţi copiez fidel toate mişcările.

— O să-ţi găseşti şi tu unele mai speciale în scurt timp, răspunse Gwynne. Te descurci foarte bine. Graţie profesoarei tale.

Deşi Duncan era un dansator bun şi surprinzător de mobil, Simon era cel care îi dădea ameţeli de fiecare dată când li se atingeau palmele.

— Ce trist e că nu am mai dansat niciodată până acum, zise ea cu răsuflarea tăiată după ce terminară şi cea de-a doua suită, care fusese mult mai complicată decât prima. Am pierdut atât de multe!

— Şi tu, şi Gwynne sunteţi demne de toată lauda, zise Simon. Tu eşti o călăreaţă nemaipomenită, iar asta e o altă abilitate ce solicită putere, flexibilitate şi graţie. Dar nu ai fi putut deveni atât de repede o dansatoare bună fără lecţia lui Gwynne.

— N-am avut niciodată un elev care să înveţe atât de repede. Gwynne puse capăt menuetului ei mână la mână cu Duncan, apoi amândoi se înclinară în faţa unui public invizibil. Mişcarea fu copiată în întregime de Meg.

În timp ce îşi recăpătau suflul, Jack Landon se ridică din faţa clavecinului.

— Acum e rândul meu. Se înclină în faţa lui Meg. Milady, îmi faceţi onoarea acestui dans?

— Cu plăcere, domnule.

Gwynne se aşează la clavecin şi începu un cântec câmpenesc, iar Meg constată că şi secretarul era un dansator experimentat, deşi nu ca Simon. Nici Duncan nu se putea compara cu el, dar cu certitudine îi făcuse plăcere să danseze cu amândoi.

După ce Gwynne declară sesiunea încheiată, iar Simon sună să li se aducă nişte gustări, Meg spuse:

— Vă mulţumesc tuturor. După ce am văzut patru dansatori buni, sunt şi mai conştientă de cât de dezastruos ar fi fost dacă aş fi mers la bal fără să ştiu nimic! Te-aş fi făcut de râs, Simon.

— Niciodată, zise el şi o privi în ochi. Toţi bărbaţii de acolo mă vor invidia pentru o asemenea soţie. Poate doar cu excepţia lui Duncan. Vei face furori, draga mea.

Spre surprinderea ei, îşi dădu seama că de data asta îl credea. Poate aruncase o vrajă asupra ei ca să-i inspire încredere. Acum era gata să îl înfrunte pe Lord Drayton. De data asta era pregătită.

*

Sarah clătină din cap când văzu resturile infime de pâine, brânză şi ceapă murată împrăştiate pe masa de lucru.

— Nu-mi vine să cred cum mâncaţi tu şi prietenii tăi. Până şi un şoarece ar muri de foame dacă s-ar baza pe resturile de la voi. E bine că am putut angaja o servitoare. Şi că avem un magazin alimentar chiar după colţ.

David râse şi-şi sărută soţia pe vârful nasului.

— Când inventezi lucruri, ţi se face o foame de lup, iubita mea. Faptul că ne mai aduci aminte că trebuie să mai şi mâncăm e aproape la fel de important ca şi calculele tale matematice. Aproape, dar nu chiar. Nu mai există o altă soţie în tot regatul care să ştie să facă atât de multe lucruri aşa de bine ca tine.

Roşeaţa din obrajii ei era adorabilă.

— Şi cu siguranţă nu mai există niciun alt soţ care să

aprecieze şi matematica, aşa cum apreciază mâncarea.

— Mulţi sunt cei care pot găti, dar puţini cei care pot face calcule.

Puse castronul de lut şi halbele cu capac pe o tavă. El avea să le ducă înapoi în casă. Nu trebuia să o lase pe Sarah să se obosească prea tare. Ea îl lua peste picior cu toată zarva pe care o făcea în jurul ei, dar în acelaşi timp îi făcea şi plăcere.

Sarah se uită de jur-împrejur prin atelier, luminat de câteva raze răzleţe de după-amiază.

— Într-o bună zi ne vom aduce aminte de perioada asta ca de epoca noastră de aur. Sunt atât de fericită, încât mă înspăimânt uneori. Şi nu mă refer la mătăsuri şi dantele. Ar fi frumos să am şi aşa ceva, dar ce-am putea să ne dorim mai mult decât ce avem acum?

El lăsă tava jos şi căzu pe gânduri.

— O să fiu fericit când când voi termina strungul, dar ai dreptate. Nu avem unul pe celălalt, avem prieteni, munca mea decurge bine. Îşi puse cu tandreţe palma pe burtica ei, care începuse să capete formă. Munca ta e încă şi mai frumoasă, pentru că tu creezi un miracol. Deveni brusc superstiţios. Crezi că ar trebui să ne rugăm ca să mulţumim pentru ce avem? N-aş vrea ca Tatăl nostru din ceruri să creadă că noi considerăm că ni se cuvine de drept totul.

Sarah zâmbi.

— Începi tu rugăciunea sau eu?

Nu mai apucă să-i răspundă, pentru că uşa atelierului se descinse. O încuiau doar peste noapte, iar David era obişnuit ca prietenii lui meşteşugari să mai treacă ca să se uite peste umărul lui, uneori să-l critice, alteori să-l dea un stat util. Dar bărbatul care stătea în pragul uşii cu lumina bătându-i din spate nu era vreun meşter. Preţ de o clipă, hainele lui elegante îl făcură pe David să creadă că era Lord Falconer.

Imediat îşi dădu seama că intrusul era un străin, cu siguranţă un nobil şi el. Chipul lui prelung purta însemnele autorităţii, iar peruca şi veşmintele frumos brodate ar fi

putut fi văzute doar la Curte. Bărbatul traversă încăperea.

— Eşti domnul David White?

— Eu sunt, domnule. Iar ea este doamna White. Cu ce vă pot fi de folos?

— Ea sunt Drayton. Gentlemanul o salută foarte scurt din cap pe Sarah, apoi se opri ca să studieze strungul, aflat încă în fază de construcţie. Ai scris o scrisoare prin care ţi-ai exprimat interesul de a participa la întrunirea despre tehnologie şi filosofie naturistă.

David făcu ochii mari.

— Da, milord! I-am scris secretarului dumneavoastră, dar nici n-am visat că veţi veni personal la mine.

Drayton îl studie cu un interes glacial.

— Descrierea muncii pe care o depui mi-a stârnit interesul, aşa că m-am informat suplimentar despre dumneata. Mi s-a spus că lucrezi la conceperea unui nou motor cu aburi care va revoluţiona industria din Britania.

— Eu... nu am declarat niciodată ceva atât de arogant, milord, îngăimă David. Mai e mult de lucru. Deşi sunt convins că principiile după care mă ghidez sunt solide, transpunerea principiului în practică e fie un mare succes, fie un eşec, şi oricum necesită foarte mult timp.

— Eşti modest, domnule White, dar toate sursele mele de informaţii mi-au indicat că ai avansat mult pe drumul spre un succes garantat. Pe buze îi licări un zâmbet straniu. De aceea am vrut să te vizitez personal, pentru a-mi putea face o impresie. Ai capacitatea de a schimba lumea. Dacă vei reuşi, oamenii vor vorbi în secolele următoare despre motorul cu aburi al lui White.

Vădit jenat de un asemenea compliment, David schimbă subiectul.

— Asta înseamnă că îmi permiteţi să particip la întrunire?

— Mai mult decât atât. Privirea lui Drayton se mută de la strung spre rămăşiţele motorului prototip. Părea că absoarbe cu mintea tot ce se afla în atelier, mai ceva ca un ogar care adulmecă vântul. Insist să participi ca invitat şi să faci o prezentare a proiectului.

Gândul acesta i se părea atât flatant, cât şi foarte alarmant.

— S-ar putea să fie prea curând să-mi discut munca în public, Lord Drayton.

— Dacă te temi să nu-ţi fie furată munca, te pot ajuta cu formele de patentare. Dar mă văd nevoit să insist să vorbeşti măcar în general despre munca dumitale. Vor fi prezente cele mai luminate minţi ale mecanicii din ţară, iar potenţialul de ivire a unor idei geniale este imens.

David se uită la Sarah. Arăta exact aşa cum se simţea el – impresionată şi agitată.

— Ca să fiu sincer, soţia mea ar fi cea mai în măsură să facă o prezentare generală a muncii mele. Este un matematician extraordinar şi fără ea n-aş fi decât un fierar care se joacă cu metalul.

— Serios? Lord Drayton îşi îndreptă toată atenţia către Sarah, cu o expresie vag uimită. Atunci, sper că te va însoţi la conferinţă. Acolo va găsi multe subiecte de interes. Cu toate acestea, poate ai dori să ţii personal prelegerea, pentru că orice femeie ar vorbi acolo ar distrage atenţia, iar cuvintele ei ar rămâne neapreciate.

— Are dreptate, zise Sarah cu vocea ei caldă. Nu îmi doresc deloc să stau în picioare şi să vorbesc în faţa unor străini puşi pe critică, dar mi-ar face plăcere să merg şi să te ascult pe tine.

— E bine şi aşa. Veţi pregăti împreună prezentarea, iar dumneata vei fi cel care o va expune, domnule White. Aveţi cumva şi un prototip funcţionabil?

David nu-şi aducea aminte să-şi fi dat acordul să vorbească, dar bănuia că oamenii ca Lord Drayton considera că e ceva de la sine înţeles.

— S-ar putea să am până atunci, milord, dar nu promit nimic sigur.

— Ai nevoie de mai multe mâini de lucru ca să grăbeşti procesul? Aş fi bucuros să suport eu costurile.

Luat prin surprindere, David medită în treacăt la această opţiune.

— Vă mulţumesc, milord, dar în munca aceasta e

nevoie de personal calificat. Am un asistent. Ca să mă ocup acum, aşa repede, să mai pregătesc pe cineva ar însemna să-mi ocup timpul cu ceva ce nu merită efortul.

— Dumneata ştii cel mai bine cum să-ţi gestionezi afacerea. Drayton se încruntă. Genul de muncă pe care o depui costă mulţi bani şi, mult timp de-acum încolo, nu vei fi recompensat în nici un fel. Dacă eşti în căutarea unui sponsor, aş fi încântat să îţi pot fi de folos în această privinţă.

David începuse să s întrebe dacă nu cumva visa că s-a întâlnit cu acest personaj. Cu doar cineva săptămâni în urmă, el şi Sarah de-abia aveau ce pune pe masă, iar acum încă un nobil dorea să îl sponsorizeze?

— Generozitatea Excelenţei Voastre este într-adevăr extraordinară, dar am deja un partener de afaceri.

Drayton pufni.

— Dă-mi voie să ghicesc. Este vorba cumva de Lord Falconer?

— Într-adevăr, domnule. Cum de aţi ştiut?

— Eu şi Falconer avem… interese comune. Sclipirea din ochii întunecaţi ai lui Drayton făceau gheaţa să pară fierbinte. Runda asta a câştigat-o el. Dar vor mai fi şi altele. Secretarul meu îţi va trimite mai multe informaţii despre întrunire şi despre contractul de patentare. Rămas-bun, domnule White. Doamnă White. De data asta salutul către ea fu puţin mai adânc şi mai respectuos. Se întoarse şi plecă la fel de brusc cum venise.

David se aşeză pe banchetă.

— Visez eu, sau tocmai a venit încă un lord aici ca să ne ofere bani şi faima?

— Nu ai visat. Sarah încă rămăsese cu privirea pironită în direcţia în care dispăruse Drayton.

— Dacă Falconer se decide să nu îmi mai finanţeze munca, e bine de ştiut că mai există un sponsor dispus să m-ajute.

Sarah se încruntă.

— Nu aş vrea să-i fiu datoare ăstuia, David. Şi nici nu aş vrea să fiu prinsă la mijloc într-o competiţie între doi

aristocraţi.

— Şi mie îmi place mai mult de Falconer, mărturisi David. Dar dacă îşi retrage sprijinul, s-ar putea să profit de oferta lui Drayton.

Chipul lui Sarah se împietri, lucru pe care David îl mai observase doar o dată sau de două ori înainte.

— Nu o să-l acceptăm pe Drayton ca sponsor, David. Dacă o să avem nevoie de un alt investitor, o să găsim pe altcineva. Un comerciant, nu un lord. Nu am nevoie de banii lui Drayton.

Uimit de vehemenţa ei, spuse pe un ton împăciuitor:

— Cum zici tu, iubirea mea.

Trase concluzia că de vină erau stările ei ciudate, tipice unei gravide. Sigur s-ar fi răzgândit dacă ar fi avut vreodată nevoie de sprijinul lui Drayton.

capitolul 21

Meg se zgâia la propria reflexie din oglindă, încercând să asocieze imaginea unei lady cu adevărat impresionante cu Meggie Nebuna. Rochia somptuoasă din brocard de mătase avea un model cu trandafiri şi era deschisă în faţă, dezvăluind juponul de o nuanţă închisă de trandafiriu. Corsetul fusese acoperit cu o broderie complicată din fir de aur şi pietre preţioase, iar fustele erau atât de largi, încât, dacă nu ar fi avut crinolina pe dedesubt, n-ar fi putut trece pe uşă fără să se întoarcă într-o parte. Până şi părul pudrat avea o nuanţă de roz ca să se asorteze cu rochia. Pe scurt, arăta complet schimbată.

Dorindu-ţi ca şi încrederea în sine să se ridice la înălţimea acestei faţade perfecte, îi spuse cameristei personale:

— Mulţumesc, Betsy. M-ai făcut să arăt ca o adevărată lady.

— Dar eşti o adevărată lady, se auzi o voce groasă din uşă. Una foarte frumoasă.

Se întoarse şi îl văzu pe Simon care tocmai intra în budoarul ei. Simţi că i se taie respiraţia. Întotdeauna fusese un bărbat chipeş, dar îmbrăcat în costum de seară din catifea şi satin albastru era de-a dreptul răpitor. Deşi peruca lui albă îi făcea să pară distant şi intimidant de în ton cu moda, efectul era atenuat de ogarul său, Otto, ale cărui lăbuţe păşeau fără zgomot în urma lui. Încercă să-şi mascheze încântarea şi spuse:

— Îţi mulţumesc, dar laudele sunt meritate de Lady Bethany, modistă şi Betsy.

El puse o cutiuţă îmbrăcată în catifea pe masă.

— Ele doar au aurit un crin deja încântător.

Meg făcu o mutră caraghioasă.

— Îmi voi petrece tot restul serii descifrând complimente complicate?

Râse.

— Fără îndoială. Fiece bărbat care te va vedea va încerca să găsească noi moduri prin care să-ţi spună cât de frumoasă eşti. Să te aştepţi la poezii. Să nu aştepţi la poezii reuşite.

Ar fi preferat să fie invizibilă, dar nu cunoştea asemenea descântece.

— Având în vedere că sunt o femeie prea puţin educată, presupun că nu va trebui să dau răspunsuri la fel de inteligente.

— Nu va trebui decât să zâmbeşti, şi toţi domnii vor cădea seceraţi la picioarele tale. Sper că niciunul dintre ei nu mă va provoca la duel ca să-ţi intre în graţii.

În timp ce Meg zâmbea la ironiile lui, Otto se hotărî să îl adulmece pe Lucky, care se ghemuise sub măsuţă de toaletă. Imediat Lucky sari ca ars. Şuieră şi se năpusti speriat asupra primului suport mai înalt, care întâmplător fu chiar Meg.

— O, nu! se văicări Betsy în timp ce pisica se căţăra şi-şi înfigea ghearele în materialul brodat cu trandafiri. Bestia asta mica o să vă strice rochia!

— Ba n-o s-o strice. Simon se repezi şi îl prinse pe Lucky taman când se pregătea să se înfigă în faldurile largi

de dantelă care se revărsau din jurul taliei lui Meg. Urmele de gheare nu se vor vedea prin mijlocul broderiei.

Râzând, Meg scărpină pisoiul pe cap, căci era singura parte necuprinsă de palmele lui Simon.

— Nu cred că a înţeles că Otto n-are voie să-l vâneze.

— Dacă pe mine m-ar adulmeca ca pe o friptură, o creatură de cincizeci de ori mai mare, şi eu aş fi cam neliniştit, remarcă Simon.

Meg o goni pe Betsy înainte ca servitoarea să înceapă să-şi exprime îngrijorările legate de firele de păr portocaliu de pisică de pe rochie. După ce rămaseră singuri, Simon renunţă la stilul degajat.

— E normal să-ţi faci griji la primul tău bal. Orice femeie face la fel. Dar nu uita că tu participi cu un scop la acest eveniment – vrei să afli dacă Drayton are şi alţi prizonieri. Conversaţia şi dansul vor decurge de la sine.

Cuvintele lui îi mai calmară starea de nervozitate. Se întoarse să se mai examineze încă o dată în oglindă.

— Costumaţia aceasta incredibil de scumpă este ca o armură, nu-i aşa? E un mod de a mă deghiza, în timp ce aflu ce mă interesează. Gândul o făcea să se simtă puternică, şi nu nesigură şi vulnerabilă.

— Exact. Am discutat deja despre ce va trebui să faci. Eu voi fi întotdeauna prin preajma ta. Aceasta este cea mai bună şansă pe care o ai să descoperi adevărul.

Privirile li se întâlniră în oglindă. Cuvintele lui o făceau să se simtă de parcă ar fi fost doi războinici.

— Şi dacă descoperim că mai sunt şi alţi captivi?

— Atunci, îi vom elibera. Simon îl ridică pe Lucky şi o mângâie pe Meg pe gât cu blana moale a pisicii care torcea. Ai nevoie de nişte bijuterii care să-ţi pună în valoare toaleta.

Ea simţi din plin fiorii gestului încărcat de senzualitate.

— Nu cred că Lucky poate fi convins să nu se mişte de pe umerii mei, zise ea dintr-o suflare.

— Pisicile au tendinţa asta de a nu fi ornamente prea bune. O mângâie pe obraz ca să o necăjească cu blana

mătăsoasă. Trebuie să facem în aşa fel încât să-l ferim pe Lucky de Otto.

Simon lăsă pisica pe măsuţa de toaletă, unde aceasta se retrase printre sticluţele cu pomadă şi parfumuri. Luă apoi cutiuţa de catifea, lată şi cu capac dublu.

— Poţi purta diamantele familiei Falconer. Sunt faimoase.

Deschise capacul din partea dreaptă. Meg icni când văzu cât de tare străluceau pietrele montare pe colier, cercei şi brăţară. Se uită mai îndeaproape.

— O diademă?

— Doar pentru cele mai formale ocazii, îi explică el. Am auzit că purtătoarea suferă migrene îngrozitoare după aceea.

Meg atinse cu vârful degetelor piesa centrală a colierului, un diamant mare şi pătrat, de-a dreptul uimitor. Piatra era încastrată într-o montură de aur din care se desprindeau alte trei şiruri de diamante mai nici, la fel de strălucitoare şi frumoase. Piatra era încărcată cu urme ale energiei câtorva femei. Amprenta cea mai pregnantă aparţinea unui temperament nestatornic şi neliniştit. O femeie fermecătoare şi schimbătoare.

— Setul acesta a aparţinut mamei tale?

— Ea a fost ultima proprietară.

Meg îşi retrase mâna.

— Sunt frumoase, dar aş prefera… aş prefera să nu le port.

— Nu le purta când a murit, zise el încet.

— Nici nu am crezut asta – pietrele nu sunt marcate de o energie dureroasă. Dar mi se pare greşit să port bijuteriile familiei când eu nu fac, de fapt, parte din ea.

— M-am gândit eu că poate vei zice asta. Închise capacul şi deschise cealaltă parte. Uite, ai aici o alternativă.

Ochii îi fură atinşi de o explozie de roşu. Setul acesta de bijuterii era confecţionat din rubine şi avea un stil mai simplist decât diamantele. Pentru ea, piesele acestea erau mult mai frumoase decât bijuteriile de familie. Atinse în treacăt colierul şi cerceii.

— Sunt noi, nu-i aşa? Nu simt decât energiile de manevrare a lor, toate de origine masculină, probabil ale celor care le-au tăiat şi ale bijutierilor. Se încruntă. Dar mai e şi o magie puternică ce leagă pietrele.

— Ai un foarte bun simţ de observare. Am cumpărat acest set ca dar pentru tine. Magia este un descântec de protecţie.

— Nu! exclamă ea. Nu trebuie să-mi dai nimic atât de valoros. Deja mi-ai oferit mult prea mult.

— Mi-ai salvat viaţa. Asta valorează mai mult decât nişte rubine pentru mine. Gândeşte-te numai cât de dezonorant ar fi fost pentru mine dacă Drayton ar fi cocoţat căpăţâna mea de unicorn deasupra căminului său. Luă colierul de la locul lui căptuşit cu catifea. Poate nu-i nevoie de vrajă, dar n-are cum să-ţi facă rău dacă te protejezi şi mai mult. Vrei să vezi cum îţi vine?

Meg şovăia între dorinţa de a nu i se îndatora şi mai tare şi dorinţa pur feminină de a purta nişte bijuterii care îi plăceau foarte tare. Câştigă latura feminină.

— Te rog.

Îi prinse colierul în jurul gâtului. Reflexia lor din oglindă părea ireală – imaginea a doi oameni imposibil de frumoşi. Aurul se simţea rece pe pielea ei, iar degetele lui calde îi transmiteau fiori de excitare prin tot trupul. Pulsul i se acceleră.

— Încerci să-mi distragi atenţia de la grijile mele, nu-i aşa?

— Şi asta. Se aplecă şi-şi lipi buzele de pielea din jurul rubinelor. Dar nu îmi premeditez toate acţiunile. Eşti seducătoare, Meg. Am ceva probleme acum să-mi aduc aminte de ce ar trebui să plecăm acum la bal.

Deşi era tentată să-şi închidă ochii şi să se lipească de el într-o invitaţie senzuală, reuşi să spună altceva:

— Chemarea datoriei.

— Mă bucur că măcar unul dintre noi se mai gândeşte şi la ce are de făcut. O sărută în punctul în care îi zvâcnea pulsul, apoi se retrase. Ea văzu prin oglindă cum îşi recapătă masca de autocontrol.

Îşi puse cerceii, care produceau sclipiri roşiatice ori de câte ori îşi rotea capul, apoi şi brăţările asortate. La urmă îşi desfăcu evantaiul ca să-i arate lui Simon imaginile pictate pe el.

— Jean mi l-a dat ca să-mi aducă aminte de primul meu bal.

El zâmbi cu tristeţe când văzu ce reprezentau.

— Un unicorn vânat care-şi odihneşte capul în poala unei fecioare. Ce simţ al umorului are şi Jean…

Meg se uită şi ea la evantai.

— Mie mi se pare că îţi dă o senzaţie de linişte. Nu e pic de sălbăticie în unicornul acesta. Nu-s nici vânători criminali. Şi asta fără nicio îndoială.

— Tu asta simţi, Meg?

Se gândi la momentul când o creatură imposibil şi ireal de frumoasă îşi odihnise capul alb imaculat în poala ei, iar în cornul lui spiralat se reflectaseră subtil toate culorile curcubeului.

— A fost cel mai remarcabil moment din viaţa mea.

Totodată, fusese şi momentul care marcase sfârşitul lui Meggie Nebuna, lucru pentru care îi mulţumea lui Dumnezeu.

— Indiferent de cum a reuşit soarta să ne aducă împreună, chiar a făcut-o într-un mod remarcabil. Îi oferi braţul. Eşti gata să ne aventurăm mai departe, să-i uităm pe toţi şi să-i furăm toate secretele lui Drayton?

Ea Îşi puse palma pe catifeaua albastra şi incredibil de moale a hainei lui.

— De data asta nu îl voi mai lăsa să-mi subjuge voinţa.

Deşi cuvintele ei erau pline de încredere, în adâncul inimii nu era la fel de sigură. Drayton era conectat la energia ei fizică, iar ea era încă vulnerabilă în faţa lui. Dar cu siguranţă conexiunea avea două capete şi, drept urmare, şi el putea fi vulnerabil în faţa ei. Asta intenţiona să afle.

*

Primul bal al lui Meg fu exact cum se aşteptase, ba chiar mai mult. Invitaţii erau un amestec de oameni obişnuiţi şi Protectori, toţi plini de culoare şi de viaţă. Poate Protectorii străluciseră un pic mai mult. Adorase şi muzica, cântată de un grup de muzicanţi profesionişti ale căror talente depăşeau cu mult orice mai ascultase până atunci.

Nu la fel de mult îi plăcuse mirosul amestecat al atâtor parfumuri, lumânări şi trupuri încinse de dans. Pur şi simplu nu era obişnuită să fie în preajma atâtor oameni, iar povara minţilor îi testase temeinic scuturile de protecţie. Spre norocul ei, pregătirea îi fusese de mare folos.

După câteva reprize de dans, Simon plecă să aducă repede ceva rece de băut, lăsând-o pe Meg să se odihnească într-un scaun amplasat într-o parte a sălii de bal. De undeva apăru Jean Macrae, care se aşeză lângă ea. În încăperea aceea plină cu peruci albe şi păr pudrat, cârlionţii roşii ca focul ai lui Jean ieşeau în evidenţă. Apucaseră să se salute mai devreme, dar nu stătuseră de vorbă.

— Tare frumos ai dansat cu Simon acel menuet. Ochii lui Jean scăpărară. Stilul tău de dans e la fel de remarcabil ca al lui Gwynne.

Meg râse.

— Slavă Domnului pentru lecţia pe care mi-a oferit-o. Credeam că o să mor de ruşine când am văzut că toată lumea stătea cu ochii pe noi. Sunt convinsă că Simon a apelat la o vrajă de calmare ca să mă facă să îmi urnesc primii paşi.

— Tot ce se poate. E un bărbat practic. Jean afişă o expresie ambiguă. Arăţi atât de încântător şi de emancipată, încât le. Am auzit pe două femei Protector spunând că nu-i posibil să fi petrecut zece ani în robie. Uneori mai sunt şi unii care, indiferent ce ar face, nu vor fi câştigători.

— Aleg să interpretez comentariul ăsta drept compliment, zise Meg. Dar unii oameni pot fi tare nesuferiţi.

— Mai ales faţă de posesorul unei magii atât de

puternice ca a ta. La etaj sunt câteva camere speciale pentru doamne dacă ai nevoie de o pauză.

— Sunt aproape pregătită acum. Meg îşi ridică evantaiul şi-şi făcu vânt în dreptul feţei.

— Ce-a zis Simon când a văzut evantaiul?

Meg îşi coborî privirea către inorogul pictat.

— A zis că ai un simţ al umorului tare ciudat. Nu sunt sigură dacă a fost un compliment sau nu.

— Probabil că nu. Jean râse. El şi Duncan au prieteni apropiaţi, aşa că mie mi-a fost ca un frate mai mare. Un frate indulgent şi panicos. Zâmbetul îi păli în timp ce studie sala aglomerată. Nu l-am văzut pe Drayton. Tu l-ai văzut?

Meg clatină din cap.

— Nu, şi chiar l-am căutat. Nu cred că a venit, pentru că altfel i-aş fi simţit prezenţa. Nu ştiu dacă să mă simt uşurată sau să-mi pară rău că nu am avut şansa să îl înfrunt după ce m-am convins să o fac.

— Uşurată. Nimic ce are legătură cu el nu poate fi bun. Jean îşi deschise şi ea evantaiul, un obiect fără valoare dar elegant, decorat cu o scenă chinezească. Este uimitor cât se repede am progresat de la stadiul de absolut îngrozită de baluri, la acceptare, iar acum sunt absolut plictisită.

Asta se traduce prin faptul că nu ai făcut nici un progres în încercarea de a-ţi găsi un soţ? o tachină Meg.

Nu-s mici măcar pe-aproape. Am întâlnit câţiva burlaci eligibili care ar putea fi dispuşi să-mi facă o propunere dacă i-aş încuraja, dar nici unul dintre ei nu este extraordinar de interesant şi nu îmi doresc deloc să mă mulţumesc cu cineva care poate fi descris ca potrivit. Se încruntă. Întotdeauna am zis că nu o să mă mărit cu un Protector, dar n-am avut mai mult spor cu oamenii simpli decât cu Familiile.

— Încă ţi-e dor de tânărul tău? întrebă Meg cu blândeţe.

Jean îşi închise brusc evantaiul.

— Întotdeauna o să-mi fie dor de el. Eu şi Robbie ne cunoşteam dintotdeauna. El era un bărbat obişnuit, dar…

nu a contat niciodată. Era prietenul meu cel mai bun.

Flacăra lumânării îi dezvălui lacrimile din ochi.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Schiţă un zâmbet. Dar îmi dau toată silinţa să-mi văd de viaţă. Asta şi-ar fi dorit Robbie, iar ce mi-aş fi dorit eu pentru el e să fi murit eu în locul lui. Oamenii îşi pot reveni până la urmă după cele mai îngrozitoare lucruri. Acum câteva săptămâni nu erai decât o sclavă, iar acum uită-te la tine – eşti o contesă frumoasă, măritată cu unul dintre cei mai buni bărbaţi ai Britaniei.

— Crede-mă că-mi amintesc în fiecare zi cât de norocoasă sunt! Meg se ridică, simţind nevoia să iasă câteva minute din sala de bal. Văd că Simon a fost oprit de fratele tău, aşa că mă duc până în camera pentru doamne. Să-i spui că mă întorc repede.

— Îi zic, dar dacă stai prea mult s-ar putea să-ţi beau punciul cu gheaţă.

Meg râse.

— Chiar te rog.

Se îndreptă cu hotărâre spre uşă, nevrând să îi atragă atenţia cineva şi să fie nevoită să se oprească ca să stea de vorbă. Deşi se simţea bine, Jean avusese dreptate că ar avea nevoie de câteva minute departe de toată înghesuiala.

Pentru că reşedinţa din Richmond a lui Lady Bethany era prea departe de Londra, din motive de comoditate Lady Sterling îşi pusese la dispoziţie sala spaţioasă de bal a familiei Sterling. În seara aceasta nu existau vrăji de subminare, precum cele care aproape o sufocaseră la audierea lui Drayton.

Îşi reaminti de Drayton şi se înfioră. Era aproape la fel de enervant să se întrebe de ce nu era aici cum ar fi fost dacă l-ar fi înfruntat.

capitolul 22

După cum îi spusese Jean, la etajul superior existau

câteva dormitoare care fuseseră transformate în camere de odihnă şi lăsate special cu uşile deschise. În prima erau câteva tinere care stăteau de vorbă, în cea de două cameră, văzu o servitoare în genunchi care prindea tivul desfăcut al rochiei unei femei mai în vârstă. Cea de-a treia era liberă, aşa că Meg intră. În spatele unui paravan era o oală de noapte, pe o masă se aflau un lighenaş şi un urcior cu apă, prosoape, apă aromată cu levănţică pentru răcorirea tâmplelor şi alte mici articole luxoase pentru invitaţi. Pentru Meg era suficient că aici era linişte. Se aşeză pe marginea unui scaun, căci corsetul nu îi permitea să stea prea comod.

Dar dacă nu era posibil să îl aducă pe Drayton în faţa justiţiei? Se oferise voluntar să joace rolul soţiei lui Simon până când reuşeau să facă asta, dar dacă ticălosul se ferea şi se abţinea să mai facă rău? Cât de mult era dispusă să rămână, înainte de a se aventura în încercarea de a-şi găsi familia? Cu siguranţă Simon n-ar fi insistat să rămână la nesfârşit în Londra.

Oftă şi-şi plimbă degetele prin castronul cu apă de levănţică. Deşi nu voia să i se îndatoreze prea mult lui Simon, trebuia să-i accepte în continuare actele de caritate până îşi găsea familia. Îi era greu să vadă ce s-ar mai fi întâmplat după aceea. Şi mai greu era să ghicească ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă nu-şi găsea rudele. Dacă s-ar fi putut face utilă pentru Protectori, atunci i-ar fi fost uşor să le accepte actele filantropice.

— Lady Falconer?

— Da?

Meg îşi ridică privirea şi văzu o altă invitată la bal uşă. Cu câţiva ani mai în vârstă decât Meg, era extraordinar de drăguţă, cu ochi albaştri şi sprâncene deschise la culoare. Era şi foarte frumos îmbrăcată, dar postura ei era uşor şleampătă, aşa cum stătea sprijinită de tocul uşii.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse femeia. Pot să mă întind puţin?

Nu mai aşteptă un răspuns, ci intră cu mişcări legănate în cameră. Temându-se că femeia avea să cadă,

Meg sări în picioare şi o prinse de braţ, apoi o conduse către pat şi o ajută să se întindă.

— Prea multă şampanie, îşi ceru femeia scuze. M-am gândit că ar fi cel mai bine să urc şi să-mi limpezesc mintea. Apoi v-am văzut. Probabil aţi uitat, dar sunt Lady Arden. Am făcut cunoştinţă mai devreme.

— Aveţi dreptate, cu greu îmi amintesc vreun nume auzit la prezentare. Vă mulţumesc că mi-aţi adus aminte, zise Meg. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, în curând o să-mi revin. Talentul meu magic special este însoţit de incapacitatea de a bea vin sau bere. De obicei nu mă deranjează, dar uneori cedez tentaţiei dacă se serveşte şampanie. Îşi masă cu tristeţe fruntea. Are un gust atât de bun.

— Atunci, vă las să vă odihniţi.

Meg se îndreptă spre uşă, când Lady Arden spuse:

— Dacă nu vă e cu supărare, am o întrebare pentru dumneavoastră. Simon este extraordinar de chipeş, firește, dar cum puteţi suporta să fiţi măritată cu el? Nu vă este frică?

Meg făcu ochii mari.

— Frică? Lord Falconer pe care îl cunosc eu este bunătatea întruchipată.

— Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut vreodată inuman, dar asta nu înseamnă că nu stârneşte frică. Ochii lui Lady Arden se închiseră.

— Se pare că îl cunoaşteţi foarte bine, zise Meg curioasă, deşi ştia că nu se cuvine să-l bârfească pe Simon.

Cealaltă femeie deschise brusc ochii, marcaţi de tristeţe în adâncurile albastre.

— Odată m-a cerut în căsătorie.

— Puteaţi să vă măritaţi cu el şi nu aţi făcut-o? exclamă Meg.

Lady Arden oftă.

Cei mai importanţi vrăjitori sunt femei şi bărbaţi primejdioşi. Nu am crezut că m-aş simţi vreodată confortabil în calitate de soţie a lui Simon. Mai bine spus, mă îngrozea. Eram tânără şi nu mă pricepeam să spun

exact ce gândeam, aşa că m-am temut ca l-am rănit cu refuzul meu. N-ar fi trebuit să-i aduc aminte de... de istoricul familiei lui.

Meg era fascinată, dar nu prea ştia ce să-i răspundă. Carevasăzică, Simon voise să se însoare cu aceasta femeie. Era foarte frumoasă, iar Meg bănuia că, totodată, era şi înzestrată cu puteri deosebite. Ar fi fost o bună soţie de Protector.

— Regretaţi că l-aţi refuzat?

— Mă potrivesc mai bine cu Arden. Oftă din nou, ca şi cum aceasta potrivealã n-ar fi fost suficientă. Munca pe care o prestează Simon este necesară, dar dificilă şi nu întotdeauna apreciată pe deplin. Mă bucur de dragul lui că şi-a găsit o soţie care îi este egală.

— Nu îi sunt egală. Nici pe departe. Meg îţi muşcă buza. Este o conversaţie foarte ciudată.

— Îmi cer scuze. Vorbeşte şampania. Lady Arden îi zâmbi încântător. Un bărbat are nevoie de o soţie care nu se teme de el. Vă doresc să fiţi fericiţi împreună, draga mea.

— Mu... mulţumesc. Sper să vă simţiţi mai bine cât mai repede. Noapte bună.

Meg reuşi să evadeze şi închise uşa în urma ei, astfel încât Lady Arden să se poată odihni până se simţea mai bine.

Cum se simţea acum, după ce o cunoscuse pe femeia cu care Simon voise să se căsătorească? Nu era sigură, dar trebuia să recunoască că Simon n-avea deloc gusturi rele. Lady Arden părea să aibă o inimă bună, şi era şi foarte frumoasă. Dacă suferea încă în urma respingerii ei, atunci era de înţeles de ce nu ardea de nerăbdare să se însoare.

Se opri în hol pentru a-şi netezi cutele faldurilor grele de mătase ale rochiei. Recunoscu cu tristeţe că probabil îmbrăţişarea ei o convinsese pe Lady Arden că Meggie Nebuna era egala lui Simon. Nu se mai mira că Simon şi Lady Bethany insistaseră atât de tare să se îmbrace frumos. Pentru că arata ca şi cum ar fi fost de viţă nobilă, Mec era percepută ca demnă de admiraţie.

Înainte de a se întoarce în sala de bal, îşi slabi cu prudenţă scuturile mentale cât să poată testa torentul de energie telepatică ce învăluia casa. Nu mai fusese niciodată sub acelaşi acoperiş cu atât de mulţi oameni, dintre care mulţi erau Protectori. Era interesant să asculte, deşi se simţea copleşită.

Majoritatea oaspeţilor se simţeau bine, dar unii era nefericiţi din diverse motive: sănătate, inimi frânte, griji legate de familie. Un bărbat urmărea o femeie care nu bănuia nimic cu o pasiune lacomă. Energiile aveau tot felul de arome şi era de parcă ar fi gustat pe rând toate condimentele dintr-o cămară. Chiar de la distanţă putea recunoaşte tiparele emoţionale ale celor pe care îi cunoştea bine – cum erau Simon şi Jean.

Concentrată asupra gândurilor, nu observă nimic în neregulă până când o palmă grea îi acoperi gura. Drayton. Îl recunoscu de îndată ce o atinsese. Puterea lui intensă o inundă, copleşindu-l complet voinţa şi puterea fizică.

Îngrozită, îşi dădu seama că pica sub efectul vrăjii. Se luptă cu disperare şi reuşi să-şi păstreze un strop de luciditate ca să-şi ducă aminte de cine şi ce devenise de când scăpase de sub controlul lui prima dată, dar era la fel de neajutorată precum o păpuşă de ceară în timp ce el o trăgea către camera goală aflată la câţiva metri distanţă. Micuţă şi sărăcăcioasă, nu fusese concepută drept cameră de odihnă pentru invitaţi, dar era bine luminată cu câteva globuri de lumină magică. Bărbatul trase un picior uşii ca să o închidă şi să izoleze camera de hol. Apoi răsuci cheia în broască.

— Ştiam că vei veni, Meggie, îi şuieră el la ureche. Eşti a mea şi am venit să te revendic.

Fărâma de raţiune care îi mai rămăsese o făcu să-i răspundă:

— Porcule!

Slăbită de puteri, încercă să ne smulgă din strânsoarea lui, dar energia lui o copleşea. Duhnea a aroganţă şi poftă carnală.

Cum de reuşise să o domine cu atâta uşurinţă, deşi

avea scuturile de protecţie activate, iar Simon blocase legătura energetică dintre ea şi Drayton? Mintea ei ameţită îi sugera că explicaţia se datora faptului că o atingea fizic, şi nu de la distanţă. Oricare ar fi fost explicaţia, efectul era că mai avea extrem de puţin până să se transforme complet în Meggie cea fără minte şi supusă.

Încercă să-şi controleze panica. Foloseşte-ţi puterea! Exersase magiile necesare pentru un asemenea incident. Cu siguranţă exista ceva ce putea să facă pentru a nu-l lăsa să o răpească dintr-o casă plină de oameni!

Drayton îi luă mâna de pe gură şi o răsuci spre el, ţinând-o în continuare foarte strâns de braţe. Se feri să se uite direct în ochii lui ca să nu rişte să o domine şi mai tare, dar apucă să observe că era îmbrăcat într-un costum de ocazie. Asta însemna că fusese invitat şi, prin urmare, nu avusese probleme să pătrundă în casă, iar apoi găsise un loc din care o putuse supraveghea. Majoritatea femeilor se retrăgeau în asemenea camere la un moment dat, aşa că ghicise uşor că şi ea va face acelaşi lucru, mai devreme sau mai târziu.

— Ai ceva de zis, Meggie? zise el cu un rânjet cât toată faţa. Când vraja te va subjuga pe deplin nu o să te mai lupţi cu mine.

— Niciodată!

Îşi înghesui sentimentul de panică într-un colţ al minţii până când reuşi să îl stăpânească. Întâi de toate, trebuia să-şi dea seama ce vrăji folosea Drayton.

Cea mai evidentă era vraja de dominare pe care o folosise ca s-o controleze atât de mulţi ani. Mintea ei o recunoştea prea bine şi revenise la pasivitatea familiară. În acelaşi timp, simţi şi un fel de vrajă de blindare ciudată în jurul lor. Presupuse că asta avea ca scop blocarea oricăror semne ale luptei lor energetice faţă de ceilalţi Protectori. Vraja i-ar fi ascuns dacă reuşea să o scoată din casă, aşa că trebuia neapărat să găsească o cale de a scăpa sau de străpunge scutul pentru a putea cere ajutor înainte.

— Eşti ca o puicuţă furioasă, remarcă el. Ţi-ai scos gheruţele, dar nu mă sperii.

Vraja triplă de apărare. Îşi reaminti tardiv vraja cu trei module de protecţie pe care o dezvoltase cu ajutorul lui Jean. Fusese concepută special pentru asemenea situaţii. Chiar dacă scutul şi vrăjile de atac nu erau eficiente, vraja de subminare ar fi trebuit să anihileze balonul protector care îl împresura pe Drayton, astfel încât unii să poată înţelege că se întâmpla ceva rău şi să-i vină în ajutor.

Tocmai se pregătea să invoce vraja triplă, când îşi aminti că mai devreme se gândise că legătura dintre ea şi Drayton funcţiona în ambele direcţii. Aceasta putea fi şansa ei să afle dacă mai avea şi alţi prizonieri ţinuţi sub control.

Trebuia să-l ţină de vorbă. Aşa ar fi avut un acces mai amplu asupra minţii lui. Reuşi să îngaime:

— De data asta nu vei mai scăpa aşa de uşor în încercarea de a mă răpi. Nu mai sunt doar o copilă neajutorată, fără prieteni.

— Aşa-zişii tăi prieteni se vor obişnui cu ideea când le vei spune sincer că îţi părăseşti soţul plicticos şi te întorci la mine, bărbatul pe care l-ai iubit întotdeauna. Zâmbi, arătându-şi toţi dinţii. Vei fi cât se poate de convingătoare. Nu va interveni nimeni. Chiar daci Falconer va încerca vreun truc, nu va putea trece de gărzile care-mi păzesc casa din Londra.

Scânteia care încă o mai reprezenta pe Meg zise cu furie.

— Ba nu!

— Vei face absolut tot ce-ţi voi cere, Dacă-ţi voi spune să mergi în patru labe şi să nechezi ca un ponei, o vei face şi vei da şi din coada imaginară. Dacă-ţi voi spune să sari de la fereastra mansardei ca să-ţi striveşti trupuşorul minunat de caldarâm, vei sări cu promptitudine. O strânse şi mai tare de mâini. Să te consideri norocoasă că-mi doresc să-mi fii o consoartă adorată şi supusă.

Îl scuipă drept în faţă. Tresări şi trăsăturile i se înăspriră.

— Cu vraja potrivită vei fi convinsă că eşti fericită să-mi fii sclavă, deşi cred că aş prefera ca, undeva în mintea din spatele comportamentului tău perfect, să mă urăşti de

fiecare dată când îţi vei desface picioarele pentru mine.

Furioasă, se concentră asupra înfăţişării false create de vraja de iluzie pe care o aruncase asupra ei toţi anii aceia. Imaginea din oglinda de deasupra lavoarului se estompă, apoi se limpezi şi o înfăţişă pe Meggie Nebuna cu chip obosit, trup ciudat şi haine zdrenţuite. Preţ de o clipă, se sperie şi el.

— Uitasem cât de urâta te făcusem. De aia nici nu te-am considerat vreodată tovarăşa mea. Cu o singură explozie de energie pură dizolvă iluzia, redându-l înfăţişarea reală. Privirea i se îngustă. Mă gândesc că ar fi cel mai bine să-ţi schimb complet înfăţişarea, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că noua mea consoartă este de fapt dispăruta Lady Falconer. Dacă arunc o vrajă puternică de iluzie asupra ta, aş putea la fel de bine şi te transform în cea mai frumoasă femeie din Britania. Vrei să te fac să semeni cu Gwynne Owens. Nu. Pot să te fac şi mai frumoasă de-atât. Sigur, trebuie să fii blondă, dar ce altceva?

Meg simţi lovituri ca de ciocan provocate de vrajă în adâncul ei. Cu fiecare lovitură, vedea şi mai multe schimbări în oglindă. Trăsăturile i se rearanjară într-o simetrie perfectă şi calmă. Şuviţe voluminoase de păr blond i se revărsară în voie peste umeri. Pieptul i se mări neaşteptat de mult, iar rochia i se transformă într-o cămăşuţă subţire de noapte care de-abia o mai acoperea.

Drayton plescăi, satisfăcut.

— M-am autodepăşit. Ce bine că în camera asta este şi-un pat. Îşi puse mâna dreaptă pe sânii ei, apoi se încruntă. Vraja e doar superficială acum, ceea ce înseamnă că sub iluzia de drăgălăşenie care te înconjoară, eşti în continuare prinsă în corset şi pieptar. Trebuie să mai aştept până când voi avea timp şi intimitate pentru a crea o vrajă de iluzie care să te transforme atât de profund, încât să te şi simţi aşa cum pari.

— Să-ţi schimbi şi faţa atunci, ca să nu trebuiască să-ţi văd trăsăturile abjecte!

Meg ştia că sunase copilăreşte, dar încerca din

răsputeri să îşi păstreze luciditatea. Voinţa îi era sleită de puteri. Se folosi de puterea care-i mai rămăsese pentru a-i examina mintea lui Drayton şi a vedea dacă mai erau şi alţii ţinuţi captivi.

— Chiar dacă nu eşti încă femeia visurilor mele, mă mulţumesc şi cu tine pentru o partidă rapidă de sex. O trase spre pat cu ochii arzându-i de dorinţă. Înainte de a pleca, am putea profita de patul ăsta. O să terminăm în cinci minute, iar după aceea nu o să mi te mai împotriveşti deloc.

Dumnezeule, nu-l putea lăsa să o violeze! Pofta îi slăbise sistemul de apărare, dar nu suficient cât să poată afla informaţiile care o interesau. Riscă şi îl privi direct în ochi, sperând că va putea stabili o legătură mai adâncă. Ochii lui negri erau o fereastră către cel mai crud şi mai nemilos suflet pe care îl cunoscuse vreodată.

El fu afectat de privirea ei, dar nu la modul la care şi-ar fi dorit-o. O aruncă pe pat şi se năpusti asupra într-un foşnet de crinolină şi înjură când o spiţă de metal îl înjunghie. Apoi o forţă să-şi deschidă gura cu un sărut violent.

O apucă greaţa şi mai avea puţin şi se sufoca cu limba lui dezgustătoare. Trebuia cu orice preţ să invoce vraja triplă de apărare înainte ca lucrurile să avanseze şi mai mult. Mai făcu o ultimă încercare înverşunată de ai săpa prin minte.

Erau şi alţii! Poate patru, poate cinci. Recunoscu acelaşi tip de fir care o conecta de el. Dar unde duceau acele fire? Trebuia să le urmărească dacă voia să găsească victimele.

El îşi ridică brusc capul şi se holbă la ea.

— Naiba să mă ia dacă mai pricep ceva! Încă eşti virgină! Mocofanul ăla de Falconer nici să-ţi ia fecioria n-a fost în stare. Oho, ce pleaşcă pe capul meu!

— Simon e de o mie de ori mai bărbat decât tine.

Îl scuipa din nou, încercând să scape de gustul din gură. O înşfăcă de obraz.

— E timpul să înveţi să te porţi, târâtură ce eşti. O

ţintui în continuare de pat, dar se încruntă. N-am remarcat niciodată că Falconer ar fi vreun mocofan, aşa că nu pricep de ce n-a vârât în pat o bucăţică fragedă ca tine! Se gândi puţin, apoi rosti tărăgănat: Cred că are legătură cu vraja de transformare în unicorn. Socotesc că vrea să aibă o virgină pe-aproape în cazul în care îi creşte iar un corn. Drayton izbucni într-un râs hârşâit. Acum o să aibă două coarne – de soţ încornorat.

— E un mare semn al prostiei tale că vrei să iroseşti puterea magică a virginităţii pentru că nu-ţi poţi ţine în frâu poftele, se răsti ea.

O plesni din nou.

— Ce limbariţă ai căpătat de când ai scăpat de sub tandra mea supraveghere! Dar ai dreptate. Există căi mult mai utile de a profita de feciorie. În loc să-ţi schimb înfăţişarea ca să nu te mai recunoască nimeni drept Lady Falconer, o să rămâi aşa cum eşti. De îndată ce vei ajunge sub acoperişul meu, îl vei da în judecată pe Falconer şi vei cere anularea căsătoriei pe motiv de impotenţă. E minunat ca înainte să îl distrug complet să îl şi umilesc.

Încercă din nou să se elibereze, dar fără succes.

— N-o să te creadă nimeni!

— Or să-i creadă pe doctorii care te vor examina. Şi fii convinsă că şi examinarea de care-ţi vorbesc va fi umilitoare pentru tine. Îi rânji din nou precum un animal de pradă. Între timp, sunt multe de făcut fără aţi lua virginitatea. O sărută iarăşi pe buzele învineţite deja.

Ea se forţă să-şi controleze repulsia fizică şi-şi utiliză toate puterile schingiuite ca să se cufunde în straturile inferioare ale minţii lui. Reuşi să localizeze din nou firele de legătură, dar nu putu să le găsească deloc capetele. Se făceau nevăzute într-o ceaţă groasă.

Tocmai era pe punctul de a se preda şi de a invoca vraja de apărare, când îşi aduse aminte că mai avea la dispoziţie o sursă de magie. Şi-l imagină pe Lucky, apoi se concentră spre esenţa puterii feline; subtilitate, capacitatea de a se ascunde şi de a vâna. Mintea îi fu cuprinsă de scântei incandescente de energie ce îi luminară urmele

diafane ale firelor.

Da! Cinci persoane, toate tinere, toate prinse în monstruozitatea sclaviei. Dură doar o clipă să memoreze aurele şi direcţiile în care se duceau firele. Acum ştia cum să-i găsească pe sărmanii nefericiţi.

Acum că aflase tot ce voise să ştie şi plătise un preţ al naibii de mare pentru asta, îşi adună toată puterea şi disperarea şi strigă mintal, cu toată forţa, cuvântul care declanşa vraja triplă de apărare: „Simon!”

capitolul 23

Grupul format din şase bărbaţi discuta alene politică în clipa când muzica începu din nou. Majoritatea se duseră să-şi invite partenerele la dans. După ce rămaseră doar ei doi, Duncan i se adresă încet lui Simon:

— Pleci de la premisa că Drayton este interesat să preia controlul asupra Protectorilor. Dar dacă scopul lui principal este acumularea puterii în guvern? Are deja un cabinet de ministru şi, în afară de asta, ştim de interesul lui pentru mecanică şi tehnologie. Economia Britaniei e în pragul unei schimbări majore, iar dacă el stă în linia întâi, ar putea căpăta într-un final o putere nemaipomenit de mare la nivel mondial.

— M-am gândit şi la asta, răspunse Simon. Dar ar putea urmări un asemenea scop fără a stârni controverse în comunitatea Protectorilor şi ar fi mult mai sigur pentru el să nu încalce legile noastre. Deja mi-a monitorizat activităţile şi sunt şi alţii supervizaţi. Deşi are o putere considerabilă, nu cred că e capabil să ne înfrângă pe toţi.

— Dacă vrea să influenţeze lumea oamenilor de rând, ar putea-o face şi mai eficient dacă se foloseşte de magie în moduri interzise de legile noastre. Duncan se încruntă. Din punct de vedere strategic, e în avantajul lui să-şi sporească puterea prin orice mijloace, să utilizeze această putere pentru a prelua controlul asupra Protectorilor, astfel încât

să nu mai rămână nimeni care să îl poată, apoi să folosească magia pentru a-şi impune voinţa în sfera oamenilor de rând.

Simon scoase un fluierat.

— O perspectivă neplăcută, dar atât de ambiţioasă, încât nu prea cred că o poate duce careva la bun sfârşit.

Duncan ridică cinic din umeri.

— Nu trebuie să o ducă la bun sfârşit. Trebuie doar să îşi imagineze că ar fi posibil şi deja e o dovadă clară de aroganţă. Nu toată lumea gândeşte la fel de logic ca tine.

Simon tăcu preţ de câteva clipe.

— Ai dreptate. Am permis logicii să-mi limiteze imaginaţia. Firea lui Drayton este ilogică în ansamblul ei.

Înainte de a mai spune ceva, vocea telepatică a lui Meg îi răsună în minte, ea strigându-i numele cu puterea unui clopot ce anunţă slujba la o biserică. Icni, simţindu-i disperarea. Când o văzuse ultima dată? Trecuse un sfert de oră? Ce naiba i se întâmplase?

Ţipătul ei telepatic fu urmat o clipă mai târziu de un val de magie de subminare care străbătu toată mulţimea petrecăreaţă. Oamenii de rând nu fură cu nimic afectaţi, dar Protectorii reacţionară toţi. Unui bărbat i se revărsă burta, iar ridurile unei femei dispărură când vrăjile lor de iluzie se spulberară brusc. Deşi vraja de subminare se disipa cu repeziciune, lăsa în urma ei o atmosferă de confuzie magică. Pielea încreţită a femeii se netezi iarăşi, dar domnul rămase cu burdihanul pe afară, probabil pentru că era prea şocat să-i mai pese de înfăţişarea lui.

Simon se roti pe călcâie şi zise sumbru:

— Meg era. Este la etaj. O porni prin mulţimea surprinsă, cu Duncan în spatele lui, şi urcă câte trei trepte deodată.

Câteva femei ieşiseră din camerele de odihnă în hol şi se uitau uluite la ce se întâmpla în jur. Meg nu se zărea nicăieri. Se decise să înceapă cu cea mai apropiată uşă închisă. Era încuiată. Blocă ceea ce avea să facă pentru ca oamenii de rând să nu vadă nimic şi deschise broasca uşii cu o explozie furioasă, fără să-i pese că ar putea întrerupe

un act de adulter.

Păşi înăuntru şi o văzu îngrozit pe Meg prăbuşită pe pat, cu ochii închişi şi cu chipul alb ca varul, dar cu obrazul plin de semne roşii. Fereastra camerei era deschisă şi prin ea pătrundea briza care făcea perdelele să se mişte.

Duncan se grăbi la fereastră, iar Simon se duse la Meg. Aducându-şi aminte de succesul avut cu vindecarea pisicii, îi încadră chipul în palme şi îi transferă energie de vindecare. Deşi nu era cu totul inconştientă, mintea îi era dezorientată şi afundată în confuzie. Continuă procesul de vindecare şi simţi cum gândurile ei se limpezesc încetul cu încetul.

Deschise pleoapele în spatele cărora ochii ei schimbători erau acum de culoarea cărbunelui.

— Ştiu unde sunt, zise ea cu voce sugrumată.

Lui i se tăie răsuflarea.

— Cei pe care îi ţine Drayton prizonieri? După ce ea făcu semn că da, el zise: O să vorbim mai târziu despre asta. Cum te simţi? Cine te-a rănit?

— Drayton. E încă aici? şopti ea gâtuită de emoţie.

— Nu cred. Acum, că aflase cine era responsabilul, simţi cum creştea furia în el. Trebuia să-l găsească pe Drayton şi să-l calce în picioare cu copitele…

Unghiile lui Meg i se înfipseră în mână până îi dădu sângele.

— Nu! zise ea pe un ton feroce.

Durerea înlocui furia, şi îşi reveni. Îl luă cu sudori reci când îşi dădu seama cât de aproape fusese să se transforme din nou. Crezuse că natura animalică din el pălise, dar era evident că se înşelase.

— Mulţumesc.

În dreptul ferestrei se aprinse scurt o văpaie de lumină. Duncan înjură.

— Era o funie înnodată care atârna de aici, dar o vrajă de dezintegrare a făcut-o să dispară. Drayton a dispărut şi n-a lăsat nicio urmă.

Şase oameni, cu toţii Protectori, intrară în cameră. Printre primii era Lady Bethany. Se aşeză pe marginea

patului şi îşi puse pe fruntea lui Meg mâna rece ce mirosea a levănţică.

— Drayton ţi-a făcut vreun rău?

— A încercat din nou să mă răpească, şopti Meg.

Lord Halliburton dădu năvală în cameră la ţanc cât să audă cuvintele lui Meg. Se încruntă mânios.

— Iar încercaţi să îl defăimaţi pe Lord Drayton neavând nicio dovadă. Eu îl cunosc foarte bine pe Drayton şi nu sesizez nici urmă din energia lui.

— Vraja de subminare a lui Lady Falconer a şters roate urmele de magie din zonă, zise sec Simon. Cam ce fel de dovadă ai considera-o acceptabilă, Halliburton? Ai crede că Drayton se face vinovat de uciderea găinilor dacă l-ai prinde sucind gâtul unui cocoş?

Halliburton se înroşi.

— Tu şi Drayton aţi primit ordin să nu acţionaţi unul împotriva celuilalt. Faptul că soţia ta îi aduce acuzaţii te face pe tine vinovat de violarea ordinului consiliului. O să am grijă să fii pus sub acuzaţie.

Meg se chinui să se ridice în capul oaselor şi îl fixă cu o privire arzătoare pe Halliburton.

— Nu sunt jucăria nimănui, nici măcar a lui Simon. Vă îndoiţi de cuvântul meu?

El făcu un pas în spate, speriat de forţa furiei ei.

— Dacă… dacă aţi inventat această acuzaţie, atunci dumneavoastră vă faceţi vinovată de violarea ordinului consiliului. Toată lumea prezentă s-a angajat să nu creaţi probleme.

— Nu fi caraghios, Hally, interveni înţepată Lady Bethany. Este cât se poate de clar că Lady Falconer a fost agresată şi nu ai niciun drept să o faci pe ea mincinoasă sau pe Falconer conspirator. Poate nu există nicio dovadă absolută că Drayton a atacat-o – deşi eu personal cred că e corect să-i dăm crezare victimei –, dar nici nu există vreo dovadă că e nevinovat. Este cert că nu era jos să danseze.

Simon îşi reţinu un zâmbet. Lady Beth se pricepea de minune să pună lucrurile la punct.

Lord Sterling, stăpânul casei, intră şi el în cameră.

— Lady Falconer a aruncat vraja de subminare?

Meg încuviinţă din cap.

— Sper că n-am creat probleme nimănui.

— Nimic serios, zise Sterling cu o privire curioasă. Un exemplu impresionant de magie. Cine v-a învăţat.

— Jean Macrae m-a învăţat vraja de bază.

Meg îşi lăsă picioarele pe podea şi se ridică clătinându-se. Simon o cuprinse pe după talie. Tremura din cauza şocului.

— Nu cred că a fost nimic special.

— Sunt expert în vrăji de subminare care sunt necesare pentru evenimente precum audierile de la consiliu. Cred că tocmai mi-am găsit succesorul, Lady Falconer. Poate într-un viitor apropiat vom putea discuta aspectele de fineţe ale acestei tehnici. Sterling se înclină respectuos, apoi se întoarse către ceilalţi musafiri care stăteau în cameră sau pe hol. Jos se va servi cina în curând. Putem, vă rog, să mergem la masă? Reuşi să-i scoată pe toţi afară fără efort, cu excepţia lui Simon şi a doamnei Beth.

— O s-o duc acasă pe Meg, îi spuse Simon lui Lady Bethany. Îmi pare rău că plecăm atât de devreme, dar Meg are nevoie de linişte.

— Sigur. Femeia mai în vârstă părea abătută. Obsesia asta a lui Drayton mă îngrijorează, Meg. Ce ţi-a spus?

— Că… că mă vrea drept soţie a lui. I se făcea rău numai când se gândea la asta. A luat în calcul câteva posibilităţi. Una era să-mi schimbe înfăţişarea ca să arăt ca genul de femeie care îl stârneşte pe el. Lady Falconer avea să dispară pur şi simplu. Apoi s-a răzgândit şi a zis că ar trebui să rămân aşa cum sunt şi să-i cer lui Simon desfacerea căsătoriei. Voia să mă supun orbeşte lui, dar în acelaşi timp să îl urăsc din tot sufletul.

Lady Bethany strânse din buze.

— E vrednic de tot dispreţul. Simon, ai grijă de ea!

— O să am. O trase mai aproape de el pe Meg, care părea epuizată după această experienţă. Odihneşte-te, draga mea! L-ai înfrânt şi de data asta pe Drayton. După

plecarea lui Lady Beth, spuse: O să te simţi mult mai confortabil dacă-ţi scoţi crinolina. Îi ridică fusta şi îi desfăcu cu pricepere crinolina, apoi o ajută să păşească peste ea când toate straturile de dedesubt căzură.

— O să mă împiedic, zise ea amuzată urcându-se spre metrajul de brocart somptuos adunat în jurul gleznelor.

— Ba n-o să te împiedici. Relaxează-te! Nu trebuie să te gândeşti la nimic.

O luă pe sus şi se duse spre uşă. Meg scoase un suspin firav şi-şi ascunse chipul în umărul lui, iar ochii i se închiseră. El trase concluzia că apropierea dintre ei îi dădea o stare de siguranţă, la fel cum îi dădea şi lui.

Spre surprinderea lui, pe hol erau aşteptaţi de Blanche, care părea îngrijorată. Ţinu să-şi reamintească în gând că acum pentru el nu mai era decât Lady Arden. Se văzuseră cu regularitate pe la diverse reuniuni sociale, dar nu mai vorbiseră din ziua în care ea îi respinsese cu vehemenţă cererea în căsătorie.

— Soţia ta se simte bine? întrebă Blanche.

— O să fie în regulă, răspunse el răspicat.

Privirea lui Blanche poposi pe chipul lui Meg.

— Nu aş fi avut tăria să-ţi fiu soţie. Ea o are. Îmi pare rău, Simon.

Era o scuză care făcea referire la mai multe lucruri. Simon lăsă un pic garda jos.

— Când mi-ai refuzat propunerea, instinctele îţi erau solide, chiar dacă nu ţi-ai ales bine cuvintele. Nu ne-am fi potrivit, Blanche. Eşti fericită?

— Da. De multe ori, soarta este mai înţeleaptă ca noi. Îi oferi zâmbetul acela care odinioară îi cucerise inima, apoi se duse către scară, trasând cu o mână suprafaţa peretelui pentru a-şi păstra echilibrul. Mai mult ca sigur băuse ceva şampanie care îşi făcea încă efectul. Blanche nu fusese niciodată în stare să reziste în faţa unei cupe de şampanie.

Gândul îi aduse în minte alte amintiri ale relaţiei lor nefericite din urmă cu zece ani. Blanche îl uluise, iar la început şi ea fusese profund intrigată de el. În timp ce cobora scările cu Meg în braţe, înţelese că Blanche avusese

dreptate. Soarta fusese mai înţeleaptă. Iar dacă refuzul ei fusese exprimat într-o manieră stângace, ei bine, pe vremea aceea era tânără. Şi el la fel.

Tinereţea e ceva cu mult supraestimat.

Lady Beth îi chemase deja trăsura, iar un servitor recuperase pălăria şi şalul lui Meg. Trebui să se mişte cu grijă ca să urce în trăsură cu Meg în braţe, fără să o trezească sau să o lovească de cadrul portierei, dar reuşi. De cum ajunseră înăuntru, îi aşeză greutatea caldă şi vibrantă în poala lui şi îi înveli umerii cu şalul.

Trăsura o porni spre reşedinţa Falconer, iar el se asigură că erau bine protejaţi de scuturi, apoi se concentră asupra lui Meg. Arăta ca un copil care dormea, deşi se luptase cu un vrăjitor în toată puterea cuvântului. Simţi o tandreţe deosebită, care îl lăsă aproape neputincios. Îşi dorea mai mult decât orice să aibă grijă să nu i se întâmple nimic, dar, dacă ea nu ar fi fost atât de puternică, Drayton ar fi reuşit să o răpească din nou. Dacă ăsta era un fel de război, câştigător părea să iasă Drayton. Asta îl amăra tare mult.

Îi dădu părul pe spate, dorindu-şi să-şi fi păstrat şuviţele brunete naturale şi să nu-şi fi dat cu atâta pudră. În seara asta arătase uimitor – o adevărată lady la modă, din cap până în picioare. Capacitatea ei de a se adapta şi de a culege din zbor tot felul de informaţii era… ei bine, da, era magică. O suspecta că îşi extrăgea cunoştinţele de la cei din jurul ei fără ca măcar să-şi dea seama.

Ea deschise ochii.

— Încă îţi mai e dor de Lady Arden?

Surprins, o întrebă:

— De unde ştii de ea?

— Ea mi-a spus. Cred că voia să se asigure că te merit.

— Sunt convins că te-a considerat potrivită, zise el scurt. Nu că ar fi în vreun fel treaba ei.

— M-a considerat potrivită. Meg se foi neliniştită în poala lui. Mi s-a părut foarte bună la suflet. Şi foarte frumoasă.

În pofida amabilităţii din tonul ei, întrebarea era evidentă.

— Aşa e, şi, pe deasupra, e şi un Protector talentat. A avut dreptate şi când a spus că noi doi nu ne potriveam. Nu mi-o imaginez salvând un unicorn captiv după ce a fost ţinută ca sclavă zece ani. Nici confruntându-l pe Drayton aşa cum ai făcut-o. Tu ai inimă de războinic, Meg.

— Asta-i de bine, simt sigură.

— Şi eşti şi frumoasă, zise el încet. Şi în interior, şi la exterior.

După un moment lung de linişte şi nemişcare, ea îşi dădu capul pe spate şi îl ţintui cu privirea.

— Vrei să mă săruţi? Aş vrea să scap de gustul lui Drayton din gura mea.

El îi atinse cu delicateţe vânătăile care i se formau pe obraji şi canaliză mai multă energie de vindecare spre ea.

— Ce ţi-a făcut?

Ea ridică din umeri.

— M-a izbit de pat, m-a ameninţat, m-a plesnit ca să mă înveţe cum e cu supunerea şi m-a sărutat cu forţa. Apoi şi-a dat seama că sunt virgină.

— Foarte perspicace din partea lui. De asta probabil îi şi venise ideea să o forţeze pe Meg să obţină anularea căsătoriei.

Fără să mai spună niciun cuvânt, Simon îşi lipi buzele de ale ei. Sărutul era delicat din respect pentru abuzul fizic şi emoţional pe care îl îndurase. Ea suspină încet de plăcere, iar buzele i se desfăcură sub gura lui. Deşi simţea deja dorinţa mocnind în el, continuă să îi exploreze cu gentileţe gura. Avea un gust dulce şi îmbătător, precum hidromelul.

Îi displăcea profund gândul că Drayton o folosise şi abuzase de ea, deşi până la urmă nu o violase. Sărutul îi deveni şi mai pasional, îi mângâie spatele cu ambele mâini, vrând să elimine orice urmă rămasă de atingerea brutei aceleia.

Simţi sub limbă un punct aspru în interiorul gurii ei. Avea un gust vag metalic, de sânge, probabil o rană

rezultată ca urmare a agresiunii lui Drayton. Linse zona respectivă şi transmise energie de vindecare până când mucoasa se refăcu.

Meg se înfioră drept răspuns şi-şi înlănţui braţele în jurul gâtului lui. Insistenţa ei îi transformă grijile, furia şi tandreţea într-o pasiune incendiara. Ar fi vrut să se cufunde în ea, să devină una cu ea, trup şi suflet.

Ea îi răspunse cu aceeaşi fervoare, apoi se întoarse ca să se aşeze în poala lui. Şoldurile li se înlănţuiră şi li se încordară în încercarea de a se conecta, în ciuda straturilor de material textil care îi separau. Îi trase fustele voluminoase în sus ca să îi poată dezmierda piciorul. Palma îi alunecă pe ciorapul de mătase şi ajunse apoi pe pielea goală şi caldă de deasupra.

Geamătul ei vibra în el, prin sărutul lor. Mai mult decât orice, voia să îi crească plăcerea, să o zăpăcească până când ajungeau împreună la extaz într-o nebunie comună. Îşi strecură palma între ei şi testă încet-încet terenul până găsi pliurile umede şi extrem de sensibile de carne. Atingerea aceasta intimă o făcu să ţipe şi să se zvârcolească.

Se străduí înnebunit să-şi desfacă pantalonii, disperat să intre în ea, când îşi dădu brusc seama de ceea ce făcea. Îl năpădiră dintr-odată furia şi repulsia de sine pentru că seducea o femeie care fusese agresată cu puţin timp în urmă. Nu doar că era un lucru vrednic de tot dispreţul, dar mai intenţionase şi să-i distrugă fecioria preţioasă.

De data asta furia îi era prea intensă ca să mai poată fi oprită. Dându-şi seama că vraja lui Drayton începuse deja să-şi facă efectul asupra lui, o mută pe Meg pe locul de vizavi, cât mai departe cu putinţă de el. Valuri imense de energie îi străbătură trupul, aducând cu ele agonie şi schimbări chinuitoare. Meg icni uimită, iar el încercă să se retragă, dar forma sa în expansiune continuă umplu repede spaţiul limitat al compartimentului trăsurii.

Ameţeala şi durerea procesului de transformare păli, lăsându-l cu răsuflarea întretăiată. Corpul lui de unicorn era prins peste banchetă, iar picioarele şi le ţinea de-o parte şi

de cealaltă a lui Meg. Încercă să se mişte, dar grumazul îi era sucit ciudat de-a lungul peretelui din dreapta, iar cornul i se înfipsese în plafonul tapiţat. Deşi instinctul îi spunea să o rupă la fugă, mai avea suficientă raţiune cât să ştie că nu trebuia să se mişte ca nu cumva să o rănească din greşeală pe Meg, care era ţinută captivă de trupul lui masiv ecvestru.

Cel mai rău era că stătea cu picioarele desfăcute, iar între ele îi flutura dovada incontestabilă a dorinţei lui – şi unicornii nu-s deloc nişte creaturi plăpânde. Se holba neajutorat la ea, dorindu-şi să fi fost oriunde altundeva numai aici nu. În acelaşi timp însă, o dorea mai mult ca oricând, pasiunea fizică împletindu-se cu atracţia magică faţă de puritatea ei virginală. Era desăvârşită, atât un obiect al dorinţei, cât şi un potir de har.

Cu ochii mari, dar fără să clipească, Meg îl măsură din priviri, ezitând puţin asupra mădularului tumefiat.

— Trebuie neapărat să înveţi să nu te mai enervezi atât de tare pe tine când îţi pierzi controlul. Valetul tău va vărsa lacrimi amare când va vedea că ţi-ai distrus costumul ăsta extraordinar. Îi mângâie greabănul acoperit de spume, calmându-l cu energia care-i radia din palmă. Îi fu de ajutor, dar doar puţin. Înţelegi ce spun? întrebă ea.

El încuviinţă din cap şi-şi roti şi mai mult grumazul.

— O să folosesc vârful ascuţit al unui cercel ca să te înţep în umăr şi pe urmă mă înţep şi pe mine în deget. O să amestec o picătură de sânge de la fiecare ca să te readuc în forma umană.

El încuviinţă încă o dată din cap, sperând să se transforme înapoi înainte de a se face complet de râs. Îşi simţea tot trupul ca un organ sexual uriaş şi trepidant.

Ea îşi scoase cercelul drept şi se aplecă să-l înţepe în muşchiul greabănului. Înţepătura rapidă îi înroşi intens pielea de un alb strălucitor. El o urmări cu privirea, vrăjit de mişcările ei, vrând să îşi sprijine capul de ea, dar incapabil să se mişte.

Ea îşi înţepă degetul mijlociu al mâinii stângi cu acul improvizat. În momentul în care sângele îi ţâşni, îşi puse

degetul pe rana lui. O perioadă, nu se întâmplă nimic, iar el începu să se teamă că magia dispăruse – că intimitatea fizică din ce în ce mai intensă dintre ei distrusese toată inocenţa de care era nevoie pentru a contracara vraja lui Drayton.

Se încrunta şi-şi frecă degetul de el ca să amestece mai bine sângele. Metamorfoza se produse imediat. Căldura care fusese emanată de trupul excitat radia acum în sens invers, transformând înapoi carnea şi oasele în formă umană. Violenţa schimbării îl ridică de la locul lui şi îl împinse în poala lui Meg cu răsuflarea răcită, gol şi acoperit de sudoare.

Era atât de stors de puteri, încât nu era sigur că se putea mişca, dar tot ardea de pasiune. Ruşinat, îşi îngropă faţa în corsetul ei rigid, ştiind că ar trebui să se retragă, dar şi că nici nu era în stare şi nici nu voia să o facă.

— Îmi pare atât de rău, Meg, şopti el.

— Bietul Simon, murmură ea cu vocea dulce ca mierea. Transformarea tu a fost mult mai impresionantă de cât am păţit-o eu în seara asta când m-a prins Drayton.

Mâinile ei blânde îl mângâiară pe spatele gol şi pe braţe, calmându-i aura ce se tulburase din cauza spaimei trase. Începu să se relaxeze, dar tot nu îndrăznea să se mişte, ca să nu-şi expună organul excitat.

Mâna ei mlădioasă alunecă spre talia lui, apoi sub el. Înainte ca el să-şi dea seama ce voia să facă, ea îi apucă mădularul rigid şi pulsator. El gemu, senzaţia de extaz cuprinzându-i tot trupul.

— Meg…

— Nu cred că o să dureze mult, murmură ea. Deşi nu am mai multă experienţă cu obiceiurile de împerechere ale oamenilor decât cu cele ale unicornilor.

Îşi trase mâna în sus şi strânse. Era de-ajuns. El gemu şi erupse cu o violenţă deopotrivă ruşinoasă şi frenetică. După ce senzaţia de vârtej se domoli, constată că îşi strânsese braţele în jurul taliei ei şi-şi afundase faţa adânc în poala ei.

Simţindu-se mai mult brută decât om, îi dădu drumul

şi se ridică, blocat între banchete în poziţia în care forma lui de unicorn umpluse întreaga trăsură.

— Îmi pare rău, Meg. Nu trebuia… nu trebuia să ai de-a face cu dorinţa mea animalică.

— De ce nu? Îşi şterse mâna pe o bucată din haina lui de catifea distrusă, apoi se întinse şi îl sărută pe frunte. Tu mi-ai oferit plăcere. Am vrut să fac şi eu la fel pentru tine. Sunt o fată simplă de la ţară. Împerecherea e ceva natural în lumea animalelor, şi am mari probleme să înţeleg cum de ceva care pare atât de corect poate fi atât de greşit.

El oftă.

— Când te ating, am şi eu aceeaşi problemă de înţelegere. Dar, în calmul care se aşterne după ce trece dorinţa, mă simt încă o dată ca şi cum aş fi profitat de tinereţea şi de lipsa ta de experienţă.

— Am destulă experienţă cât să ştiu că te prefer pe tine lui Drayton, zise ea cu acreală. Sau oricărui alt bărbat pe care l-am întâlnit. Nu-i de ajuns?

Ar fi vrut să ştie ce să-i spună şi cum să-i spună.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă te-aş fi dezvirginat? Cum ar mai fi putut fi contracarată vraja de transformare?

— Mai sunt şi alte virgine în Londra. Jean Macrae n-ar sta pe gânduri să se ofere dacă i s-ar cere ajutorul. Colţurile gurii ei se ridicară. Deşi trebuie să recunosc că n-aş vrea să te uiţi la altă femeie aşa cum te uiţi la mine când eşti unicorn. E minunat să fii adorată.

El n-avu ce face şi izbucni în râs.

— Ai un stil absolut splendid de a face faţă situaţiilor absurde.

— Mulţumesc, cred. Trăsura se opri, iar ea se uită pe fereastră. Suntem din nou acasă. Vrei să mă duc înăuntru să-ţi aduc o mantie?

— Nu-i nevoie. Sub bancheta ta sunt nişte pături pentru vizitii. Dacă te muţi puţin, o să pot să scot una. După ce ea trecu pe partea lui, el ridică bancheta tapiţată şi scoase o pătură de lână. Îi cam zgâria pielea, dar îl acoperea destul de bine. Hai să mergem înăuntru şi să-i lăsăm pe servitori să tragă ce concluzii or vrea.

Râsul ei răsună cu poftă şi deloc inocent.

— Sper că bârfele vor ajunge şi la urechile lui Drayton, iar el va presupune ce e mai rău. Îşi trecu cu tandreţe mâna prin părul lui. Şi de abia aştept ziua când vom putea fi cu adevărat împreună.

Şi el. Dumnezeu îi era martor, şi el.

capitolul 24

Meg întâmpină cu bucurie furnicăturile familiare pe care i le transmiteau energiile de pază în clipa când intrară în casă. În timp, ajunsese să aprecieze scuturile puternice şi sofisticate de protecţie ale lui Simon. Reşedinţa familiei Falconer era cel mai sigur loc din Londra pentru un vrăjitor, şi era o mare uşurare să-şi poată relaxa scuturile personale.

Simon i se adresă valetului care le deschisese uşa:

— Te rog să trimiţi o cină uşoară pentru doi la mine în birou. Atitudinea lui era la fel de glacială şi de impunătoare de parcă ar fi purtat o togă romană, nu o pătură deloc potrivită. Meg se întrebă ce aveau să creadă grăjdarii când aveau să facă curat în trăsură şi aveau să-i găsească hainele sfârtecate. Aveau să presupună probabil că ea fusese cea care îl atacase ca o leoaică în călduri, ceea ce nu era prea departe de adevăr.

Îi studie profilul bine conturat şi enigmatic şi îşi dădu seama că îi era din ce în ce mai uşor să identifice bărbatul cu unicornul şi viceversa. Amândoi aveau o eleganţă subtilă, o putere şi o frumuseţe absolut răvăşitoare. Dacă ar fi fost solid şi brunet ca Duncan Macrae, oare ca unicorn s-ar fi sesizat vreo diferenţă? O întrebare interesantă. Un inorog cu pielea închisă la culoare şi musculos ar fi putut fi la fel de impresionant, dar se îndoia că ar fi fost şi la fel de atrăgător.

Era uimită că Simon putuse rezista atracţiei sexuale incredibile care îi lega. Poate că avea să devină mult mai disciplinată după ce urma să ajungă un mag cu mai multă

experienţă. Sau – înghiţi cu greu când remarcă felul în care pătura îi dezvelea lui umerii puternici – poate nu. Îi era imposibil să-şi imagineze că nu îl dorea. Începea să suspecteze că avea origini ţărăneşti, pentru că avea o fire foarte lumească, deloc rafinată.

Simon se întoarse spre ea.

— Doreşti să discuţi în seara asta despre informaţiile legate de colegii tăi sau mâine-dimineaţă când o să fim odihniţi?

Toată oboseala ei dispăru.

— Acum.

El schiţă un zâmbet.

— Bănuiam eu, că de-aia am şi comandat nişte gustări. Am ratat cina excelentă de la casa Sterling. Hai să ne schimbăm în nişte haine mai confortabile şi ne întâlnim după aceea în biroul meu.

Ea încuviinţă din cap şi o porni spre scări. Dură ceva timp până când camerista o ajută să-şi scoată vestimentaţia complicată de seară, iar pudra din păr nu putea fi scoasă decât la spălat, dar îşi desfăcu coafura elaborată şi doar se pieptănă bine, apoi îşi puse un halat de casă pe ea.

Simon era deja în biroul lui, îmbrăcat cu un halat din catifea albastră. Cina pe care o comandase stătea pe o tavă într-o parte a camerei, dar deocamdată îi dădu un pahar de brandy cu apă. Sigur apelase la magie pentru a determina proporţia exactă de ingrediente şi reuşise să prepare un brandy care îi curgea lin prin corp, încălzind-o fără să o ardă.

Luă şi el o gură din băutura lui, semnificativ mai închisă la culoare, apoi lăsă paharul deoparte ca să poată întinde un sul mare pe birou.

— Uite harta Londrei şi a împrejurimilor. Aşează nişte greutăţi pe marginile şi pe colţurile ei. Poţi să-mi arăţi unde-i ţine Drayton pe ceilalţi sclavi?

— Nu sunt sigură. Se aplecă deasupra hărţii cu ochii mijiţi, trasă cursul Tamisei, apoi satele care delimitau zona Londrei. Nu cunosc niciunul din locurile astea. Nu ştiu

oraşul, ci doar vecinătăţile şi parcul.

— Nu trebuie să cunoşti oraşul. Încearcă să închizi ochii şi să-ţi foloseşti puterea pentru a localiza sufletele acelea pierdute.

Într-o zi avea să-şi aducă aminte să folosească magia fără să i se atragă atenţia să o facă. Îşi închise ochii şi ţinu palma deschisă deasupra hărţii şi se gândi la firele de energie pe care le descoperise îngropate adânc în mintea lui Drayton. Cu o mişcare inconştientă, mâna i se deplasă către stânga şi rămase pe hartă, iar palma străluci sub efectul căldurii.

— Aici. Patru din cei cinci sunt aici. Deschise ochii şi văzu că mâna i se oprise în vestul Londrei, undeva după Richmond. Într-un conac ţărănesc din vecinătatea acestui sat.

Simon se încruntă spre punctul acela.

— La abaţia Brentford?

— Da! De unde ai ştiut?

— Pentru că abaţia Brentford este locul unde Drayton îşi va ţine marele forum de tehnologie. A arendat proprietatea acum câţiva ani pentru a-şi ridica acolo o casă unde să se retragă, aproape de Londra, de curte şi de guvern. Simon se încruntă. Nu am investigat locul, dar faptul că odinioară a fost o abaţie acolo sugerează că este plasat pe una sau mai multe linii ley[1] şi că de-a lungul secolelor toate rugăciunile şi ritualurile efectuate în jurul lor au adăugat o mare energie locului respectiv.

— Dar nu s-ar fi disipat până acum! Au trecut mai bine de două secole de când regele Henric a desfiinţat abaţiile.

Se uită la ea.

— Îţi aduci aminte atât de mult din istoric! Sau e ceva ce ai citit de curând?

Ea încercă să-şi amintească de unde până unde îl

1 Linii invizibile pe suprafaţa pământului care poseda o energie ascunsă, aşezate între diverse monumente istorice, lăcaşuri de cult, turnuri de castele, etc. Termenul a fost introdus în anul 1922 de către omul de afaceri englez Alfred Watkins. (n.tr.)

pomenise pe regele Henric al VIII-lea.

— N-am mai citit nimic despre perioada Tudorilor de când m-ai salvat, deci e ceva ce ştiam dinainte.

— Încă o dovadă că erai o copilă bine educată când Drayton te-a răpit. Privirea îi reveni la hartă. E posibil ca o parte din energia spirituală să se fi stins, dar a rămas suficient de multă, iar liniile ley sunt eterne. Abaţia este locul perfect pentru un mag renegat.

Lui Meg i se tăie răsuflarea.

— Crezi că vrea să combine puterea abaţiei cu ceea ce fură de la sclavii lui pentru a-i pune sub vrajă pe toţi cei care vin la adunarea lui?

— Sunt sigur că vrea să-i folosească, dar nu cred că i-ar subjuga cu o vrajă, aşa cum a făcut cu tine. Oamenii aceştia sunt mai în vârstă decât erai tu atunci, şi niciunul nu prea are puteri magice – sau foarte puţini. Chiar dacă va putea să le captureze cumva minţile, ar atrage atenţia dacă ar transforma o sută de oameni în nătângi. Schiţă un zâmbet. Lumea va observa.

— Dar dacă vrea să-i înrobească doar pe cei mai puternici dintre ei?

— E posibil să fi conceput vrăji prin care să-şi subjuge invitaţii, dar ceva diferit de genul de sclavie în care te-a ţinut pe tine, zise Simon gânditor. Va trebui să îmi dau seama cum s-ar putea face aşa ceva şi cum se poate contracara. Dar acum, ce poţi să-mi spui despre cei patru captivi pe care îi ţine la Brentford?

— Doi bărbaţi, două femei. Cred că toţi sunt mai tineri decât mine. Fruntea lui Meg se încreţi în timp ce se concentră la esenţa fantomatică a ceea ce Simon numea suflete pierdute. Nu ştiu dacă vreunul dintre ei este Protector – unul are o energie complet diferiră de ce am mai perceput până acum. Aş afirma că niciunul nu este mag de primă clasă precum tine sau Lady Bethany, dar luaţi împreună dispun de o putere impresionantă. Simon înjură în barbă.

— Iar puterea lor este întotdeauna la dispoziţia lui Drayton. De aia a şi reuşit să facă atâtea. Ai zis că există şi

o a cincea victimă. Dacă nu-i la abaţia Brentford, atunci unde e?

Meg închise din nou ochii şi reveni la momentul în care descoperise firele. Patru duceau într-o direcţie. Acum îl găsi şi pe al cincilea.

— Este o femeie. O fată, de fapt, destul de tânără – treisprezece sau paisprezece ani. Şi… şi e foarte aproape. În loc să-şi folosească toată palma, Meg urmări cu un singur deget conexiunea subţire ca un fir de păianjen. Aici.

Simon fluieră încet.

— La reşedinţa Drayton, la doar câteva case distanţă de noi. Poţi să-mi spui mai multe despre ea?

Meg atinse capătul firului şi tresări.

— Fata este foarte puternică. Din ceea ce văd, străluceşte ca un foc de tabără. Cred că a fost vrăjită de curând, şi e posibil ca Drayton să nu aibă încă acces deplin la puterea ei. E însă doar o chestiune de timp până când o va obţine pe toată, la fel cum a făcut şi în cazul meu.

— Drayton e al naibii de bun în a-şi găsi victimele, zise Simon cu amărăciune. Trebuie să-i eliberăm cât mai repede cu putinţă, atât pentru binele lor, cât şi pentru a-i reduce lui puterea.

Meg se uită la hartă.

— Fata de la reşedinţa Drayton este foarte aproape. O eliberăm pe ea prima? Poate în seara asta? Mai sunt câteva ore până în zori.

— Răbdare, fecioara mea războinică. Simon făcu sul harta şi o puse deoparte, apoi aşează tava cu mâncare pe birou. Ai avut o seară extenuantă, şi am ratat cina de la bal, aşa că trebuie să mâncăm ceva şi să ne gândim la cum vom proceda.

— La ce ar trebui să ne gândim? întrebă ea îndoind o felie de carne de vită şi muşcând dintr-un capăt. Îi eliberăm pe toţi cât de repede posibil.

— Fata de la reşedinţa Drayton va fi cel mai greu de eliberat – sistemele de protecţie ale lui Drayton sunt extraordinare. Trebuie studiate mai întâi şi apoi pregătite nişte vrăji speciale de contracarare.

— Cât de mult va dura? Fata aceea suferă, Simon, exclamă Meg. Îi pot simţi teama şi singurătatea emanate de sub vraja pe care Drayton a aruncat-o asupra ei. Şi ceilalţi sunt în aceeaşi situaţie. Arată ei ca nişte neghiobi, dar înăuntrul lor… suferă.

Spre groaza ei, constată că îi curgeau lacrimile.

Simon îşi petrecu un braţ în jurul ei şi o trase mai aproape.

— Ştiu ce durere mare îţi provoacă toate astea. O mângâie cu tandreţe pe păr. Însă nu trebuie să lăsăm emoţiile să ne strice planurile. Da, Drayton îi abuzează într-un mod abominabil, dar în acelaşi timp are nevoie de ei, aşa că niciunul nu e rănit fizic. Când va veni vremea să îi eliberăm, trebuie să fim bine organizaţi, ca să putem acţiona cu repeziciune şi să-i putem duce pe toţi într-un loc sigur înainte ca Drayton să recurgă la represalii.

Sesiză o anumită rezervă în tonul lui, aşa că îşi înălţă capul pe care şi-l lăsase pe umărul lui.

— Te mai îngrijorează şi altceva în afară de salvarea captivilor, nu-i aşa?

El oftă.

— Când Drayton a încercat să te răpească în seara asta, a fost o declaraţie de război. Mă îndoiesc că asta a fost intenţia lui – probabil şi-a închipuit că te poate fura cu siguranţă şi că poate acoperi tărăşenia cu minciuni abile, aşa cum a făcut şi la audiere. Dar tu ai reuşit să scapi, iar mulţi dintre Protectorii din Londra erau la reşedinţa Sterling. Unii dintre cei care aveau o poziţie neutră sau îl crezuseră pe Drayton până atunci au început să aibă îndoieli în ceea ce îl priveşte. Poziţia lui s-a şubrezit semnificativ, ceea ce îl face şi mai periculos.

— Nu trebuie să îi permitem să îşi ţină sclavii nici o secundă mai mult decât este necesar, zise ea categorică. Şi, după ce îi eliberăm, mărturiile lor cu privire la nelegiuirile lui Drayton îţi vor consolida cu siguranţă poziţia în faţa consiliului.

— De acord, dar salvarea captivilor va amplifica acest război nedeclarat. Cred că îi putem scoate în siguranţă pe

cei din brentford şi poate şi pe fata din Londra, dar, de îndată ce vom acţiona, Drayton va lovi şi el în tine sau în alţii la care ţin. Omul acesta nemilos are un avantaj asupra noastră când vine vorba despre luptă.

Meg se cutremură la gândul că ar putea cădea din nou în ghearele lui Drayton. Ar fi preferat să moară decât să redevină sclavă.

— În ciuda tuturor riscurilor, va trebui să acţionăm. Cu siguranţă nu o să se oprească de bunăvoie din planurile lui diabolice, oricare ar fi ele, dacă îl ignorăm şi aşteptăm să se rezolve de la sine.

— Da, dar îţi promit că te voi proteja. Până acum nu m-am descurcat prea bine. Expresia lui Simon deveni mohorâtă. Dacă nu ai fi ripostat atât de eficient, în seara asta te-ar fi avut. Am eşuat. Şi, cu cât ne adâncim mai mult în povestea asta, cu atât eşti într-un pericol mai mare.

— Contează cine este responsabil pentru faptul că am scăpat din ghearele lui? întrebă ea caustică. Contează doar că am scăpat de el şi, cu voia Domnului, o voi face din nou dacă va mai încerca să mă răpească. Cât din grija ta se datorează mândriei?

Mâna îi căzu de pe umerii ei, şi se depărtă de ea ca să se plimbe agitat prin cameră.

— Nu neg că şi mândria are rolul ei. Un factor şi mai important este conştiinţa mea. Dacă nu pot proteja pe inocenţi, ce rost mai am? Se roti spre ea şi o privi în ochi. Dar, dintre toate acestea, grija pentru binele tău ocupă primul loc. Eu… eu ţin foarte mult la tine fecioara mea războinică. Şi asta este periculos, pentru că interferează cu capacitatea mea de a judeca.

Puterea pe care o radia el acum îi tăie răsuflarea. Erau legaţi în foarte multe moduri, dar vorbele rostite cu voce tare erau cumva înfricoşătoare.

— Şi eu ţin la tine, milord. Nu-mi pare rău. Chiar dacă asta îmi complică viaţa.

Expresia lui se mai îmbună la auzul cuvintelor sincere.

— Lady Beth ar susţine probabil că viaţa este alcătuită din toate aceste complicaţii. Trebuie să facem ce-i

necesar şi să sperăm că putem face faţă consecinţelor. E timpul să ne gândim ce facem cu abaţia Brentford.

Ea se aşează pe un scaun şi îşi rulă o altă felie de friptură de vită, pe care o aşează pe pâine. Efortul depus îi făcea foame.

— Ai vreo idee de la care să pornim?

— Cu permisiunea ta, îţi voi urma conexiunea telepatică către victime. Aşa voi putea afla mai multe.

După ce ea îi făcu semn că era de acord, el îşi închise ochii şi localiză firele care duceau de la Meg la cei ţinuţi în captivitate. Datorită îngrijorării ei sporite pentru situaţia lor, Simon avea acces la mai multe informaţii.

— Abaţia este foarte mare, motiv pentru care nici gărzile nu sunt la fel de puternice ca la reşedinţa Drayton. E nevoie de mai multă energie pentru a păzi o suprafaţă mare. Se foloseşte de energia unor captivi pentru a întreţine sistemul de supraveghere, ceea ce-i reduce din cantitatea de putere pe care o are la dispoziţie.

— Aşa a făcut şi în cazul meu, murmură Meg. E şi mai imoral să fii ţinut captiv cu ajutorul propriilor forţe.

— Drayton este un om îngrozitor de imoral. Simon îşi comută atenţia de la clădire şi împrejurimi la indivizi. Victimele sunt ţinute într-o clădire separată. La origine, camerele erau chilii pentru călugări, aşa că se aseamănă mult cu celulele de închisoare. Se încruntă. Sesizez că, de când ai scăpat de la castelul Drayton, şi-a intensificat controlul asupra victimelor rămase.

Intrigată de acest detaliu, ea întrebă:

— Cum de vezi atât de multe?

— Talent de familie ce îmi permite să citesc puterea aflată în apropiere sau la distanţă, în special dacă e ceva în neregulă cu ea, îi explică el. Magia provine din natură, iar, dacă este folosită corect, este în armonie cu natura. Magia discordantă îmi atrage atenţia. De obicei nici măcar nu e nevoie de un glob de cristal pentru clarviziune…

— E dificil să fii vânător de oameni? îl întrebă ea încet…

— Nu e chiar darul magic pe care mi l-aş fi ales, dar

cineva trebuie s-o facă şi pe asta. Se aşează pe scaunul din faţa ei şi începu să fărâmiţeze absent o felie de pâine. Cel mai greu este să-ţi vânezi un prieten.

Luată prin surprindere, ea întrebă:

— Ţi s-a întâmplat?

El şovăi înainte să-i ofere un răspuns.

— Duncan e scoţian. Pe parcursul rebeliunii, era… cumva nesigur de partea cui să-şi închine loialitatea. A fost o perioadă dificilă.

— Dar sunteţi în continuare prieteni, zise ea, fascinată de discuţie, dar neştiind cu siguranţă până unde poate merge cu curiozitatea.

— Din fericire, nu a făcut nimic irevocabil. Simon tăie un colţ de brânză şi i-l aruncă lui Otto, care şedea lângă birou cu ochii plini de speranţă. Nu am simţit că e cazul să pun întrebări incomode după ce criza a trecut. A fost mult mai satisfăcător să ajut rebelii să fugă în America, unde şi-au putut lua vieţile de la început. Asta am făcut împreună cu Duncan.

— Cred că pentru mine ar fi foarte complicat să fiu vânător şi apărător, îi mărturisi ea cu sinceritate. Mă bucur că femeile nu au darul ăsta.

— Nu în mod tradiţional, dar ai şi tu câteva calităţi care se aseamănă cu ale mele, zise Simon. Ai văzut cât de repede i-ai localizat pe ceilalţi ţinuţi captivi de Drayton!

— Doar pentru că şi eu am suferit la fel ca ei, zise ea, vizibil stânjenită. Eu nu sunt vânător. Tot ce-mi doresc este să-i eliberez din sclavie şi să mă asigur că Drayton nu mai face şi alte victime. Cu siguranţă putem să o salvăm şi pe copila aflată aici, în Mayfair.

Fata avea ceva ce rezona în interiorul lui Meg, poate pentru că avea aproximativ aceeaşi vârstă pe care o avusese şi ea când fusese răpită.

— Aşa sper şi eu, dar va fi foarte dificil să pătrundem în casa lui. Simon aruncă o bucată mai mare de brânză câinelui. O să văd ce pot să fac.

— Drayton e chiar atât de malefic? întrebă ea încet. Sau face doar lucruri malefice?

— Nu ştiu, răspunse Simon. O să las răspunsul pe seama teologilor. Pentru mine contează faptele, nu vorbele. Indiferent de cât de inofensive sunt cuvintele cuiva, dacă acţiunile sale sunt malefice înseamnă că nu e om bun. Cât despre gândurile rele – cred că toţi le avem uneori. Dar îmi vine greu să cred că Dumnezeu ne-ar pedepsi pentru gânduri dacă nu le punem în practică.

— Cred că e o virtute să poţi rezista gândurilor malefice. Ce virtute poate exista dacă nu eşti niciodată tentat?

El râse.

— Ai stofă de teolog.

Mai bine de teolog decât de sclav. Se ridică căscând.

— Hai să discutăm mâine despre cum să-i eliberam pe captivii de la Brentford. Crezi că am putea să dăm o fugă călare până acolo să vedem despre ce-i vorba?

— Rămâne de văzut.

Ceea ce însemna că nu voia ca ea să se ducă acolo şi că ea trebuia să se încăpăţâneze. În chestiunea asta putea fi foarte încăpăţânată. O ajuta faptul că el era un om corect.

Cu mâna pe clanţa uşii, se uită peste umăr la el.

— Gândurile mele în ceea ce te priveşte sunt necuviincioase.

Apoi ieşi din cameră înainte ca fierbinţeala din ochii lui să-i preschimbe gândurile imorale în fapte imorale.

capitolul 25

— E timpul să priponim caii şi să o luăm pe jos.

Simon îşi mână armăsarul către un desiş aflat la o distanţă sigură de cărarea îngustă pe care o parcurseseră. Meg îl urmă în linişte. De dimineaţă coborâse la micul dejun, pregătită să plece imediat călare în recunoaştere la abaţia Brentford, şi se enervase cumplit când aflase că el nu intenţiona să se mişte de acasă până la lăsarea întunericului…

Îşi petrecuseră o bună parte din zi discutând în contradictoriu dacă ar trebui sau nu să îl însoţească. Până la urmă, el acceptase, dar fără prea mare tragere de inimă. Deşi până atunci nu se descurcase prea bine să o protejeze, totuşi lângă el era cel mai în siguranţă.

Odată ajunşi în adâncul desişului, el descălecă şi o porni orbecăind spre un copac, să găsească un loc bun unde să-şi lege calul. Spre mirarea lui, zona începu să se lumineze discret, cât să se vadă conturul copacilor, al cailor şi al lui Meg. Îmbrăcată în haine băieţeşti şi negre, era zveltă şi ţeapănă ca o spadă.

— Tu ai creat lumina? întrebă el încet. Nu vrem să fim observaţi de nimeni din abaţie.

— Nu e lună. Nu vreau să vă răniţi nici tu, nici caii. Sări din şa. Nu ne vede nimeni. Lumina este vizibilă doar aici.

El testă aura care acoperea zona câţiva metri de jur-împrejur.

— Nu mi se pare că e lumină obişnuită. Ce faci?

Ea gesticulă vag.

— Am crezut că ar fi util să avem o sursă de lumină care… care se răsfrânge în interior, nu în exterior. M-am gândit la ea, şi asta a ieşit.

Se răsfrânge în interior? El păşi în afara zonei luminate şi o studie. Aşa era, nu putea vedea lumina şi nimic dinăuntrul zonei respective.

— Remarcabil. Poţi s-o aprinzi mai tare?

— Da, dar o lumină mai intensă s-ar putea să dea şi pe-afară. Acum ce vezi?

După o clipă, el percepu un glob mare şi slab luminat în jurul lui Meg şi al cailor, deşi pe ei nu-i vedea, ci doar lumina. Se îndoia că lumina ar fi putut fi văzută de la mai mult de o sută de paşi. Păşi în zona luminată şi constată cu surprindere că parcă ar fi fost în toiul zilei. Mirat, spuse:

— Foarte inteligent din partea ta să găseşti o nouă modalitate de a utiliza lumina magică, Meg. Îmi doresc să mă fi gândit şi eu la asta.

Ea pocni din degete, şi lumina se micşoră iar.

— Nu am primit lecţii de creare a luminii magice, aşa că am experimentat de una singură. Versiunea asta mi s-a părut că are utilitate.

Îşi notă în minte să încerce şi el mai târziu.

— Să mă duc din nou acolo?

— Am venit aici ca să vedem cum stau lucrurile, nu să facem pe eroii, zise ea cu o sclipire ironică în ochi. O să foloseşti vraja de iluzie pentru a ne acoperi urmele. Eu o să mă ocup de gărzi, care sunt probabil câteva. Nu mă vei avertiza decât dacă sunt în pericol să dau peste una, pentru că vrei să vezi cât de bine mă pricep să le detectez. Dacă chiar am noroc, o să-mi permiţi să creez o deschidere într-una dintre ele. Vom decide cu câte persoane trebuie să ne întoarcem când va veni momentul salvării – tu eşti de părere că patru, una pentru fiecare persoană ţinută sub vrajă – şi ce mijloc de transport se va preta cel mai bine.

El nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Aşa mult am putut vorbi? Dar cu genul ăsta de muncă nu poţi fi niciodată prea pregătit. Zâmbetul îi pieri. Am crezut că eram pregătit când am plecat la castelul Drayton, dar nu eram. Nu o să dau iarăşi de bucluc din cauza neglijenţei. Mai mult, nu voia ca Meg să dea de bucluc.

— Motiv pentru care şi transformi totul într-o lecţie. Îţi sunt recunoscătoare pentru asta, Simon, zise ea pe un ton serios. Eşti un profesor bun.

— Iar tu eşti cea mai primejdioasă elevă.

Fu străfulgerat de amintirea senzaţiilor pe care le avusese cu o seară în urmă, când ea îşi pusese mâinile pe el. Clar primejdioasă… Îşi comută cu forţa mintea asupra abaţiei.

Proprietatea era înconjurată de un zid de piatră de aproximativ trei metri înălţime, aşa că se apropiară într-o zonă depărtată de porţi. Intuiţia lui Simon îi conduse într-un loc unde zidul de cărămidă era suficient de uzat cât să se poată căţăra fără probleme. Când ajunse în vârful zidului, ocupă o poziţie sigură şi-şi întinse mâna să o ajute pe Meg. Ea se căţără cu uşurinţă şi fără ajutorul lui.

Cu vocea sugrumată de efort, ea zise:

— Gărzile aflate de-a lungul zidului sunt menite să-i avertizeze dacă apar intruşi. Ai deschis un portal, aşa că acum putem trece neobservaţi.

El încuviinţă din cap, mulţumit de capacitatea ei de percepţie, apoi se întoarse şi se ghemui cu mâinile pe marginea zidului, după care sări pe pământul moale. Meg făcu la fel, iar el nu se putu abţine să nu se întindă să o prindă de talie pentru a-i uşura coborârea. Ea nu zise nimic, dar îi atinse în treacăt degetele când el îi dădu drumul. În locul în care îşi pusese degetele stagna încă o urmă foarte slabă de lumină. În timp ce lumina se stingea complet, el îşi propuse să îşi aloce timp pentru a explora acest dar. Meg, Aducătoarea de Lumină. Meg, cea care adusese lumină în viaţa lui.

Întreaga zonă din interiorul zidului era un parc cu gazon şi copaci mari presăraţi din loc în loc. Iarba şi crengile mai joase ale copacilor fuseseră cu dibăcie păscute de vaci şi căprioare mici şi drăgălaşe care zburdau libere. Abaţia şi structurile adiacente se aflau în centrul parcului, cam la opt sute de metri înălţime, pe creasta unei movile line.

El îşi petrecuse câteva ore în după-amiaza aceasta pentru a studia moşia, folosindu-se atât de globul de cristal, cât şi de magia de vânător. Acum era suficient de aproape cât să-şi verifice toate observaţiile. Asemenea castelului Drayton, proprietatea era păzită de gărzi, dar doar de trei. Simon presupunea că o proprietate arendată precum abaţia Brentford ascundea mai puţine secrete decât reşedinţa de bază, care era mult mai în vest.

Două dintre gărzi erau la poarta de la intrare, una în faţa casei, iar cealaltă în partea opusă. Mai era o gardă care patrula în jurul casei şi al acareturilor. Bărbatul părea bine pregătit, iar Simon nu observase un tipar previzibil, aşa că trebuiau să fie atenţi la el în momentul eliberării captivilor.

Bine măcar că nu trebuiau să-şi facă griji şi în privinţa lui Drayton. Majoritatea nopţilor şi le petrecea la casa din Londra, inclusiv această seară. Simon era sigur de asta.

— L-am localizat pe intendentul proprietăţii, un Protector care doarme în clădirea principală, îi spuse el lui Meg. L-am întâlnit o dată sau de două ori, e un individ pe nume Cox. Nu are puteri mari, dar are abilităţile unei santinele bune. Suspectez că scuturile de energie sunt setate să îl alerteze instant dacă detectează pătrunderea unui vrăjitor pe proprietate.

— Atunci să-i urăm noapte bună.

Înaintară în zigzag spre clădiri, la adăpostul umbrelor oferite de copaci. Ajunseră într-o zonă deschisă între doi copaci, când auziră un animal fornăind. Simon şi Meg încremeniră. Orice ar fi fost, stătea ascuns în spatele copacului din stânga. Simon îi sondă energia şi îşi dădu seama că aveau de-a face cu un taur.

O clipă mai târziu, bestia ieşi din umbră şi-şi roti căpăţâna masivă până când localiză creaturile care îl treziseră. Porni drept spre ei, cu capul plecat şi cu coada biciuind înainte şi înapoi. Simon înjură în barbă bruta care fusese plasată în parc în scopul protecţiei de modă veche, ce nu avea nimic de-a face cu magia.

Se întreba ce metoda de abordare ar fi cea mai bună, când Meg păşi înaintea lui. Simon simţi că i se face inima cât un purice. Cu greu îşi aduse aminte că Meg avea un dar special de a comunica cu animalele, care ar fi trebuit să includă şi taurii suspicioşi care băteau cu copita în ţărână.

Meg rosti o şoaptă de salut, iar Simon simţi magia care acompania sunetul. Taurul îşi înălţă capul, iar postura lui nu mai era la fel de ameninţătoare. Meg îl atinse şi începu să-i mângâie grumazul. I-l frecă apoi cu asprime, pentru că taurii nu recunosc atingerile delicate. Bestia îşi roti căpăţâna şi şi-o frecă de ea precum un cal. Simon aproape izbucni în râs. Simţise pe propria piele când fusese unicorn energia de calmare, aşa că n-ar fi fost surprins ca şi taurul să fie captivat de ea.

După câteva scărpinări prietenoase pe creştere, Meg îl goni de acolo. Taurul se îndreptă agale spre copacul unde moţăia haremul lui. Simon veni lângă ea.

— Bravo, murmură el.

Ea îi primi complimentul cu o ridicare nepăsătoare din umeri.

— Nu era chiar mâniat. Doar curios.

Se întrebă ce ar face dacă ar fi înconjurată de o haită de câini de pază care ar lătra. Probabil că în câteva secunde i-ar mânca toţi din palmă.

Se apropiară de un alt rând de scuturi de protecţie ce încercuiau bine proprietăţile. Aflată la doi paşi de gardul invizibil, Meg se opri şi aşteptă evaluarea făcută de Simon. El făcu nişte teste şi descoperi că energia era mult mai puternică decât cea a scutului care înconjura zidul. În afară de faptul că declanşa o alarmă, mai fusese adăugată şi o vrajă păcătoasă care ar fi provocat o durere proporţională cu abilitatea magică a intrusului. Probabil le-ar fi dat amândurora o durere îngrozitoare de cap.

Deşi vrăjile erau puternice, consideră că Meg le putea face faţă şi că era mai bine să înveţe acţionând. O bătu pe umăr, semn care, stabiliseră în prealabil, însemna că ea avea să se ocupe de gardă. Ea se concentră cu o forţă palpabilă asupra scutului protector.

Deşi ea lucra simţitor mai încet decât el, dură doar un minut până când Meg reuşi să deschidă un portal. Păşi prin el urmată de Simon, fiind atentă să nu atingă din greşeală vreo margine. După ce ajunseră intacţi înăuntru, Meg închise cu fermitate portalul.

— Excelent, şopti el.

Mai degrabă îi simţi decât îi văzu zâmbetul înainte ca ea să se întoarcă şi să o pornească spre clădiri. Când se mai apropiară, se opri.

— Ce e cu energia asta care pulsează în pământ şi-n aer? E ca vibraţia unui mare gong silenţios.

— Aici se intersectează trei linii ley. Ceea ce creează un vortex impresionant de energie de origine pământească. Dacă Brentford e la fel ca alte abaţii, capela a fost construită exact la intersecţia lor.

Meg ridică din sprâncene.

— Preoţii din acele vremuri erau şi vrăjitori?

— Nu cred, dar înţelegeau puterea şi ştiau să o

mânuiască în scopurile lor spirituale. Închise ochii pentru a vedea mai bine liniile de lumină care luceau pe suprafaţa pământului. În dreptul punctului în care se intersectau cele trei exista o stea cu şase colţuri din care izvora o arteziană de energie direct spre cer. Secole de rugăciune şi pietate consolidaseră puterea naturală a pământului, oferind o sărbătoare pentru cei familiarizaţi cu magia. Liniile acestea ley sunt cele mai puternice pe care le-am văzut vreodată. Bănuiala mea este că Drayton încearcă să acapareze toată această putere pentru uzul personal.

— Şi dacă şi reuşeşte?

— Probabil vom afla, pentru că puterea este într-adevăr foarte mare. Dar până acum n-am auzit de aşa ceva. Liniile ley ne dau energie, dar nu pot fi îmblânzite pentru treburile meschine ale unui om. Din fericire.

Îşi reluă înaintarea către clădiri şi-i făcu semn lui Meg să se îndrepte spre partea dreaptă.

Stelele luminau suficient cât să poată distinge conturul clădirilor. Casa principală fusese construită iniţial ca biserică şi cu o infirmerie ataşată, dar, de-a lungul anilor, proprietarii mai ridicaseră construcţii în jurul ei, transformând locul într-un furnicar extins şi diform ce acoperea o suprafaţă substanţială. Majoritatea acareturilor erau foarte vechi şi multe dintre ele aveau aceeaşi destinaţie ca pe vremea benedictinilor: brutărie, berărie, lăptărie şi aşa mai departe.

Garda care patrula era prin zonă. Simon o prinse pe Meg de încheietura mâinii şi o trase în umbra grajdului. Apoi aruncă o vrajă de ignorare până când bărbatul mătăhălos trecu de ei şi se duse spre casa principală. Abia după ce garda dispăru din raza lor vizuală, îndrăzni Simon să pornească din nou, cu Meg după el. Puterea incandescentă a vortexului de energie îi atrăgea atenţia, dar se forţă să se concentreze la găsirea sclavilor.

„Acolo”. Captivii erau ţinuţi în structura pătrăţoasă din faţa lor. Explorările anterioare ale lui Simon sugeraseră că erau ţinuţi într-o clădire înconjurată de o grădină. Acum, că le vedea închisoarea cu proprii ochi, deduse că respectiva

construcţie era o abaţie micuţă, ridicată probabil când comunitatea se mărise sau poate folosită pentru odihna ori refugiul călugărilor bolnavi. Faţada nu avea ferestre.

Ştia că înăuntru urma să găsească douăsprezece chilii pentru călugări, o bucătărie şi o sală mică de mese, toate cu vedere spre curte. Structura era protejată de scuturi de energie puternice, dovada clară, dacă mai era nevoie de vreuna, că acolo se aflau captivii. În afară de faptul că dădeau rapid alarma, scuturile puteau anihila – sau chiar mai rău – orice mag.

În interiorul abaţiei simţi focul ceţos emanat de cei patru captivi, plus încă o prezenţă, o combinaţie de gardă şi supraveghetor cu oarece puteri magice. Meg se opri brusc chiar înainte de a trece de scuturile de energie, apoi începu să dea târcoale zonei, cu Simon lângă ea, cercetând împreună închisoarea.

În momentul când reveniră în punctul de pornire, el se aplecă spre ea şi-i şopti:

— La momentul potrivit, mă voi ocupa de aceste scuturi. Cred că şi tu eşti în stare. Am putea să revenim mâine-seară, dacă până atunci mai găsim doi oameni care să ne ajute şi găsim şi un adăpost. Mai vrei să ştii ceva?

Ea scutură din cap, dar continuă să se uite spre clădire de parcă nu se îndura să plece de acolo. Simon o atinse pe braţ, iar ea se întoarse fără nicio tragere de inimă.

Aerul nopţii era brăzdat de o angoasă ce le îngreuna paşii. Singurătate, disperare, sufocare…

— Un coşmar, şopti Simon după un prim moment de şoc.

Unul dintre prizonieri suferea în somn. Simon încercă să intre în conexiune cu mintea nefericită pentru a-i transmite un pic de linişte şi speranţă înainte de a pleca. „Nu mai e mult, băiete. Nu mai e mult”.

Distras de asta, nu observă că Meg deschidea un portal până n-o văzu că sare prin el. Aproape trecuse de partea cealaltă, când Simon se repezi după ea, înjurând din nou. În nerăbdarea ei, uitase să neutralizeze scuturile de

energie şi pornise alarma. În fracţiunea de secundă necesară pentru a repara scăparea lui Meg, Cox putea foarte bine să fi fost alertat.

La mică distanţă de portal, o prinse pe Meg de braţ şi o făcu să se oprească.

— Plecăm acum, Meg, se răsti el. Alarma a fost declanşată. Dacă încercăm să-i eliberăm în seara asta, riscăm să dăm greş, şi Dumnezeu ştie ce o să ni se întâmple dacă suntem capturaţi amândoi. Am putea sfârşi ca unicorni măcelăriţi într-un ritual magic.

Ea se smulse din strânsoarea lui, iar scântei de furie pocniră în jurul ei.

— E foarte bine să te pregăteşti din timp, dar uneori trebuie să treci direct la fapte. Durează până se trezeşte intendentul şi până se asigură că este într-adevăr o problemă. Băiatul este în agonie, şi cu cât îi scoatem pe el şi pe ceilalţi mai repede, cu atât mai bine. Dacă n-ai de gând să mă ajuţi, o s-o fac singură!

El cântări bine ce şanse de reuşită ar fi avut dacă ar fi încercat să o ia cu forţa de acolo şi decise că ar rezulta un dezastru şi mai mare decât dacă ar ajuta-o.

— Prea bine atunci, dar va trebui să ne mişcăm ca fulgerul şi să ne rugăm ca victimele să vrea să plece cu nişte străini.

Ea încuviinţă cu hotărâre din cap şi merse către uşă. Era încuiată. Simon îşi puse mâna pe mâner şi o asaltă cu energie. Piesele de metal se puseră în mişcare, şi încuietoarea cedă. Blestemata de uşă scârţâi, umplând dureros şi tare aerul nopţii.

Păşiră într-un coridor scurt. Simon îl simţi pe supraveghetorul sclavilor dormind în camera din stânga lor. Bărbatul începuse să se agite, fiind şi el Prorector cu o anumită doză de putere. Simon se întreba cât de bine s-ar descurca într-o confruntare în el, când Meg îşi folosi magia de alinare pentru a-l adormi la loc. Era extraordinar de bună la asta.

Sperând că efectul avea să dureze suficient timp, Simon se deplasă către capătul pasajului, ghidat de un nou

glob subtil de lumină magică invocat de Meg. Uşa se deschidea înspre curte. De-a lungul tuturor celor patru laturi era o pasarelă acoperită.

Fără să se oprească, Meg traversă curtea şi deschise partea dreaptă a uşii duble. Simon o urmări îndeaproape, cu toate simţurile alerte la orice gen de pericol. Meg avusese dreptate când îi spusese că avea să dureze până când Cox avea să iasă să vadă ce-i cu alarma, dar probabil nu mai mult de câteva minute.

Intrară într-o cămăruţă confortabilă, mobilată cu un pat, lavoar şi un dulap. Ocupantul ei stătea ghemuit pe podea, iar trupul lui era extrem de murdar.

Meg îşi aprinse lumina, dezvăluind privirii un băiat tânăr african întins într-o parte şi cu lacrimi curgându-i şiroaie pe obraz. Părea să aibă şaptesprezece, optsprezece ani. Simon se întrebă dacă înainte fusese sclavul unei doamne din înalta societate care crezuse că e la modă să aibă un paj negru. Fiind străin şi fără familie, fusese o pradă uşoară pentru Drayton.

Meg îngenunche lângă băiat şi-i puse o mână pe umăr.

— Trezeşte-te şi vino cu noi, îi zise ea cu blândeţe, şi vei fi liber.

Băiatul deschise ochii, cu o privire goală din cauza vrăjii. Magia lui era complet diferită de ce ştia Meg, pentru că prin vene îi curgea forţa Africii. Simon întâlnise odată un mag african, dar nu apucase să se familiarizeze suficient de bine cu diferenţele dintre puterile lor magice. Îţi amintea însă că femeia aceea radia o putere bogată şi pământească şi sesiză acum un ecou al ei în acest băiat.

Meg îi puse mâna pe frunte. Simon bănui că încerca să intre în contact cu mintea lui pentru a-i spune că şi ea îndurase sclavia şi că veniseră special să-l scoată din captivitate.

În timpul acesta, Simon îi examină câmpul energetic. Da, găsi firul care îl conecta de Drayton. Mai greu decât cel pe care îl avea Meg. Ticălosul îşi ţinea ultimii sclavi mult mai din scurt. Era dificil să înnoade conectorul, dar Simon

reuşi să o facă, fiind aproape sigur că între timp nu îi atrăsese atenţia lui Drayton. Nu putu să reteze firul, dar nodul nu îl mai lăsa pe Drayton să-l controleze pe băiat sau să-l secătuiască de energie.

Când Meg îşi luă mâna, băiatul african deschise larg ochii şi sări în picioare.

— Moses vine. Dar trebuie să ia prietenii. Trebuie.

Înalt şi slab, Moses avea un uşor accent franţuzesc. Dormise în pantaloni şi-n bluză, iar Simon îi era recunoscător pentru asta. Dacă se încălţa şi-şi trăgea şi o haină pe el, era gata de plecare.

— Îi vom lua şi pe prietenii tăi, îi promise Meg. Unde sunt?

Moses se duse la uşă. Simon îl opri cu un gest.

— Mai întâi îmbracă-te. Mai e aici ceva ce-i vrea să iei cu tine?

Moses se opri şi se încruntă. Apoi îşi luă pantofii de sub scaun şi se încălţă, după care scoase de undeva şi o haină albastră rezistentă. Aruncă o privire nesigură prin cămăruţă şi scoase un obiect din buzunarul hainei. O figurină confecţionară din fildeş sculptat. Liniştit că o avea la el, o băgă la loc în buzunar.

— Găsim prietenii.

— Du-ne la ei, spuse Simon, încercând să-şi mascheze nerăbdarea. *Repede!*

Deşi noaptea era încă liniştită, simţea până în măduva oaselor că timpul li se scurgea cu o viteză înspăimântătoare.

capitolul 26

Moses îi conduse la o uşă din stânga şi intră într-o celulă similară cu cea în care dormise el.

— Jemmy? Trezeşte-te! Trebuie să plecăm. Repede!

Băieţelul firav şi răvăşit se trezi imediat. Deşi nu părea să aibă mai mult de doisprezece sau treisprezece ani,

ochii lui albaştri păreau mult mai bătrâni. Ascultând de băiatul mai mare, Jemmy sări de sub pături. Pe trupul lui gol se vedeau urme de arsuri şi cicatrici tipice unui coşar. Fusese ţinut flămând dinadins, pentru a se putea strecura în continuare prin hornurile întortocheate ale caselor mari. Era norocos că rămăsese în viaţă. Mulţi dintre băieţii coşari nu ajungeau la maturitate.

Simon îi tăie legătura energetică în timp ce Jemmy îşi trase repede hainele pe el la îndemnul zorit al lui Moses. După ce se îmbrăcă, Meg îi atinse fruntea.

— În scurt timp vei fi la adăpost, Jemmy. Vrei să iei ceva cu tine?

Fu pentru prima dată când chipul lui chinuit deveni expresiv. Se băgă sub pat şi scoase o casetă de lemn cu capac sculptat. O înghesui în buzunarul stâng al hainei, iar mâna îi rămase încleştată pe capac. Amărâtul de el n-avusese probabil niciodată parte de vreo brumă de noroc, poate doar cu excepţia prieteniei lui Moses. Rămase lângă băiatul mai mare în timp ce se întoarseră în curte, pe care o traversară ca să ajungă la o uşă din partea cealaltă.

Moses se opri în faţa uşii, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Aici fete. Încuiat.

Simon apucă clanţa şi o descuie prin magie, gândindu-se că în seara asta avea să îşi consume mai multă energie decât anticipase. Deschise uşa spre o cameră dublă, făcută probabil din două chilii ce fuseseră unite. Mobila era exact ca în camerele băieţilor.

Silueta din patul din partea dreaptă se ridică – era o fată cam de vârsta lui Moses, cu păr ca morcovul şi o faţă îngustă, plină de pistrui. Chiar dacă era sub efectul vrăjii de subjugare, teama şi încăpăţânarea ei erau vizibile.

— Breeda, mergem cu ei, zise Moses şi gesticulă spre Meg şi Simon.

— De ce?

Îi privi cu suspiciune pe cei doi străini.

— Am venit aici ca să vă eliberăm. Meg se duse spre ea, cu mâna întinsă. Breeda scoase un icnet şi se feri ca şi

cum s-ar fi aşteptat să fie lovită. Nu-ţi fac niciun rău, spuse Meg încet şi intensifică vraja de liniştire.

De data asta, Breeda o lăsă să-i pună mâna pe frunte. Expresia începu să i se însenineze sub atingerea lui Meg. Simon îi înnodă legătura energetică, apoi se întoarse spre fata din celălalt pat.

Moses se aplecă deasupra ei şi îi spuse cu blândeţe:

— Lily, trezeşte-te acum! Noi liberi.

Fata deschise nişte ochi plini de uimire. Avea un păr lins şi şters, chipul palid, dar în acelaşi timp avea şi o frumuseţe străvezie precum a cuiva aflat la un pas de moarte.

— Moses?

Vocea îi era aproape inaudibilă.

Moses o ajută să se ridice. Cămaşa de noapte îi cădea în falduri largi pe trupul scheletic. Simon presupuse că Drayton îi supsese şi pofta de viaţă odată cu puterea magică. Oare ştia Drayton că o ucidea încet? Îi păsa? Simon înnodă legătura energetică cu o meticulozitate sălbatică. Imediat după aceea, Lily tresări, iar privirea i se limpezi puţin. Când îl văzu pe Simon, se trase mai lângă Moses.

— Ei ajută, Lily, zise băiatul african ca să o liniştească. Noi acum plecăm.

Lily încercă să se ridice, dar căzu la loc. Dacă Moses n-ar fi prins-o, s-ar fi prăbuşit pe podea.

— O ajut eu să se îmbrace în timp ce bărbaţii aşteaptă în curte, spuse Meg. Breeda, după ce te îmbraci, poţi găsi ceva ce tu şi Lily aţi vrea să luaţi cu voi? Breeda încuviinţă din cap şi deschise un cufăr în ce Simon îi conducea pe băieţi afară. În ciuda slăbiciunii lui Lily, dură doar câteva minute până când Meg îl chemă înapoi pe Simon.

— Va avea nevoie de ajutor, îi spuse Mec şoptit.

— Ştiu. Se duse la Lily, care stătea pe marginea patului, îmbrăcată cu o rochie simplă şi cu un şal în jurul umerilor ei ascuţiţi. Lily, mergem la plimbare. Iar eu o să fiu căluţul tău. O luă în braţe înainte ca ea să poată protesta în vreun fel. Nu cântărea mai mult ca un copil, deşi bănuia că era cam de aceeaşi vârstă ca şi Breeda.

La început stătu încordată, dar, cu o doză de liniştire administrată de Meg, se relaxă. Simon era deja la jumătatea curţii. Avea senzaţia sâcâitoare că prea mergea totul lin. Cu siguranţă Cox se trezise până acum şi descoperise că proprietatea fusese invadată.

Trecură fără probleme de supraveghetorul care dormea încă, dar dădură din greşeală peste scuturile de energie care păzeau casa. Meg deschisese un portal mare şi îi pusese să treacă prin mijloc, dar Jemmy se strecură pe lângă Moses şi se atinse de margine. Apucă doar să mai scoată un strigăt înainte ca lovitura să îl doboare la pământ. Rămase zăcând pe pământ chiar în afara scutului de energie.

Băiatul nu mai respira. Capacitatea nou dezvoltată de tămăduitor a lui Simon se deşteptă, iar el trecu imediat la treabă.

— Ia-o pe Lily, Moses.

Fără să scoată un cuvânt, băiatul o ridică pe Lily în braţe. Deşi avea o constituţie firavă, era suficient de solid să o poată ţine în timp ce Simon îngenunche lângă Jemmy. Luptă cu greu împotriva furiei care îl cuprinse la gândul că bietul copil putea să moară după ce fusese abuzat şi nu avusese nicio şansă să ducă o viaţă decentă.

Îl întoarse pe Jemmy pe spate şi îşi puse o mână pe fruntea lui, iar cealaltă în dreptul inimii. Copilul era inert şi nu avea puls.

Simon îl văzuse la un moment dat pe meşterul în acoperişuri de stuf care lucra la moşia Falconer prăbuşindu-se după ce fusese lovit de un fulger. Ucenicul scosese un ţipăt strident şi susţinuse că inima stăpânului său se oprise chiar înainte ca meşterul să cadă de pe acoperiş. Poate din cauza şocului, la contactul cu solul, inima meşterului bătea din nou când Simon ajunsese la el. Ulterior, îşi revenise fără probleme.

Trecuseră doar câteva secunde de când Jemmy se prăbuşise, iar spiritul nu îl părăsise încă. Într-o zăpăceală în care amestecă energie de vindecare, rugăciuni şi vizualizare, Simon încercă să îi convingă inima să bată din

nou. Îşi imagină că inimioara lui bătea din nou. Nu îi cerea lui Dumnezeu să îl scoale din morţi, ci doar să-i mai dea băiatului o şansă…

Bum. Bum. Bum, bum, bum. Aproape izbucni în plâns când îi simţi din nou pulsul. „Mulţumesc”, zise în sinea lui. Se ridică apoi şi zise cu voce tare:

— Moses, poţi să-l cari tu pe Jemmy? Trebuie să plecăm de aici.

Moses încuviinţă din cap şi i-o dădu înapoi pe Lily lui Simon, apoi se aplecă să-şi ridice prietenul.

— Unde?

— Pe aici, şi cât de repede putem. Simon impuse un ritm oarecum alert, pe care simţea că îl putea susţine o vreme. Meg, ţinând cont de gaşca asta, cred că va trebui să riscăm să trecem prin poarta din spate în loc să sărim zidul.

Ea făcu semn din cap că era de acord şi aruncă una dintre noile ei lumini magice peste grup, pentru ca niciunul dintre ei să nu se împiedice. Mergeau la vale, ceea ce le uşura puţin înaintarea, iar captivii păreau să fi înţeles că era necesar să se grăbească, dar şi aşa ritmul lor era limitat la o plimbare mai alertă. Îi înconjură pe toţi cu cea mai puternică vrajă de ignorare pe care o putea invoca. Cu ajutorul magiei mai puteau câştiga puţin timp, dar nu puteau păcăli la nesfârşit un Protector antrenat, aşa cum părea să fie intendentul abaţiei.

Breeda se împiedică şi căzu cu o bufnitură, motiv pentru care scăpă şi şalul în care ţinuse obiectele personale, cât şi pe ale lui Lily. Meg se opri şi îi oferi o mână de ajutor.

— Ai păţit ceva?

— Breeda poate merge, zise fata printre dinţii scrâşniţi.

Se ridică fără ajutorul lui Meg şi îşi înşfacă bocceluţa, apoi porni în pas vioi.

Simon se întrebă ce fel de vieţi duseseră aceşti sclavi de erau în continuare atât de hotărâţi, în ciuda numeroaselor vrăji cu care fuseseră împovăraţi. Nu era de mirare că Meg era aşa hotărâtă să-i elibereze cât mai

repede cu putinţă pe captivi, în ciuda tuturor riscurilor.

Meg mări intensitatea luminii magice pentru a reduce riscul altor accidente. Coborâră dealul în zigzag, profitând de copacii presăraţi pe parcurs pentru a se ascunde. Din spatele lor răsună un strigăt:

— Uite-i!

Breeda icni şi se strădui să se mişte mai repede, iar Moses bombăni ceva în franceză. Într-o linişte mohorâtă, toţi grăbiră pasul, dar n-ar fi putut niciodată să se distanţeze de urmăritori. Simon începuse să obosească cu Lily în braţe, şi Moses dădea şi el semne de sleire. Cum îi puteau încetini pe urmăritori?

Simon scană vânătorii şi decise că liderul lor era intendentul, Cox. Era însoţit de bărbatul care dormise în abaţia prizonierilor, care părea a fi un Protector de rang inferior. Cei doi aveau cu ei şase muncitori de pe proprietate, Protectorii călare, iar mulţi dintre urmăritori aveau arme. Puşti probabil. Situaţia era la tel de sinistră ca atunci când evadase de la castelul Drayton, doar că acum nu mai era unicornul care îi putea conduce pre adăpost.

Să-şi schimbe forma? Nu, nu îi putea căra pe toţi în spate şi nici nu-i putea salva.

Ajunseră aproape de şirul din mijloc al scuturilor de protecţie. Deschise un portal suficient de mare încât să încapă toţi, fără să rişte să mai provoace un alt incident ca acela care aproape îl ucisese pe Jemmy. După ce trecură toţi de cealaltă parte, Meg se roti şi închise portalul, apoi insuflă scuturilor o vrajă de apărare. Utiliză o cantitate exagerată de putere, dar plusul acesta avea să le producă o surpriză neplăcută lui Cox şi oamenilor lui.

Un minut mai târziu, se auzi un urlet, apoi încă unul, semn că urmăritorii ajunseseră la scut. Vraja originală le-ar fi permis oamenilor să treacă fără nicio problemă, dar Meg făcuse o mică schimbare. Chiar dacă intendentul ar fi putut contracara efectul creat de Meg, l-ar fi costat foarte mult, pentru că puterile lui erau limitate.

Ajunseră aproape de poartă, unde aveau să dea de paznic.

— Meg, poţi să-l contactezi pe paznic, să-l linişteşti, poate chiar să-l adormi?

— O să încerc. Vocea îi era sleită de la efort. După un moment lung, spuse: Dormea deja. I-am adâncit somnul. Cu ceva noroc, va dormi până vom reuşi să plecăm de aici.

Se dovedise talentată în executarea vrăjilor pe fugă, aşa că el îi spuse:

— Bun aşa. Poţi să chemi caii la poartă?

Ea îi zâmbi pieziş.

— Cu animalele mi-e mai uşor decât cu oamenii.

Simon auzi urale de bucurie în spate. Cox şi oamenii lui spărseseră bariera. Trebuia să creeze o altă diversiune. Unde era blestematul ăla de taur care îi ameninţase mai devreme?

— Meg, poţi să le trimiţi taurul pe cap? Parcă te înţelegeai bine cu el. Poţi să-l înfurii?

— Cred… cred că da. Răsuflarea îi era întretăiată. Şi cred că o să trezesc şi vacile.

Nu dură mult până când apărură şi dovezile că Meg reuşise – un cal nechezând, un taur mânios şi nişte vaci care mugeau. Dacă vitele l-ar putea încetini suficient pe Cox…

Ajunseră aproape de poartă şi nici urmă de paznic. Cu răsuflarea întretăiată, Simon deschise drumul spre uşile înalte şi duble. Când ajunseră la destinaţie, Jemmy zise cu voce stinsă:

— Pot să mă ţin pe picioare.

Recunoscător, Moses îi lăsă băieţelului picioarele pe pământ, dar îşi susţinu în continuare prietenul de o mână. Simon făcu la fel cu Lily în timp ce examină încuietoarea.

— Lily pare rău că e povară, domnule, zise fetiţa cu voce tremurândă. Las-o pe Lily ca să poţi fugi.

— Scăpăm toţi sau niciunul, îi răspunse cu hotărâre Simon în timp ce încerca să forţeze broasca.

Înjură în barbă. Mecanismul în sine n-ar fi trebuit să reprezinte o problemă, dar Drayton aruncase o vrajă complexă asupra încuietorii. Simon ar fi trebuit să-şi croiască drum prin straturi suprapuse de magie înainte de a

putea deschide uşa.

Copitele tropăiră alarmant de aproape. Aruncă o privire peste umăr şi văzu doi bărbaţi călare şi încă trei alergând în spatele lor. Cox strigă:

— Predaţi-vă, şi n-o să fac niciun rău nimănui. Dacă nu vă predaţi, o să muriţi.

Simon se îndoia de asta – Cox nu i-ar ucide pe robii lui Drayton şi sigur dedusese că salvatorii erau Protectori. Mai degrabă ar încerca să captureze tot grupul.

Era de preferat să moară acolo, pe loc. Simon mai făcu o încercare să deschidă încuietoarea, crezu că a reuşit, după care înjură din nou.

Se auzi un foc de armă, şi peste ei căzu o ploaie de alice. Breeda fu atinsă de o alică şi strigă. Moses se repezi în faţa atacatorilor şi strigă şi el:

— Nu! Nu!

Îşi ridică ambele braţe. Magia se adună în jurul lui ca o furtună ce îl ascunse parţial. Jemmy se îndepărtă împleticindu-se de lângă prietenul lui, cu ochii bulbucaţi de frică.

Moses îşi întinse mâinile spre mâinile atacatorilor, aflaţi acum la doar cincisprezece metri de el. Din palme ţâşniră jeturi roşii de lumină ce se repeziră să lovească oamenii şi caii. Bărbaţii se prăbuşiră ca nişte păpuşi de cârpă. Caii nu fură afectaţi de magie, dar se retraseră panicaţi, rămaşi fără călăreţi.

Simon se holbă la trupurile inerte.

— Dumnezeule, Moses, asta da, şmecherie.

— Vă mulţumesc, domnule.

Moses părea încântat şi puţin jenat.

— Sunt morţi? întrebă Meg în şoaptă.

— Nu cred, răspunse Moses, nesigur pe el.

Meg se uită spre Simon.

— Tu poţi să faci aşa ceva?

— Nu ştiu. N-am încercat niciodată. Avea să se lămurească mai târziu ce făcuse Moses cu exactitate. Acum avea de deschis o încuietoare. Poţi să chemi caii abaţiei la noi?

Meg încuviinţă din cap şi-şi închise ochii. Oboseala îşi pusese amprenta pe chipul ei.

Cu privirea spre urmăritorii doborâţi la pământ, Breeda întrebă:

— Mergem acum?

— De îndată ce putem.

Simon se concentră din nou la încuietoare şi trimise un fior de magie prin vraja-labirint. Meg îi puse palma pe braţ, iar atingerea ei îi transmise putere şi concentrare. Gata! Încuietoarea se deschise cu un clic. Împinse uşile duble, apoi o luă pe Lily de braţ şi îi conduse pe captivi pe poteca înverzită şi învăluită în linişte. Breeda era în spatele lui şi, deşi de abia îşi târa picioarele, mergea cu bărbia în sus, iar Moses îl ajuta pe Jemmy.

Meg rămase în urmă ca să cheme caii de la abaţie. Se apropiară sperioşi, nervoşi şi transpiraţi, dar dornici să fie băgaţi în seamă. Meg le mângâie boturile şi comunică telepatic cu fiecare în parte până se liniştiră, apoi îi luă de frâie şi îi scoase pe poartă.

Simon tocmai trăsese concluzia că scăpaseră, când păzitorul solid al porţii, trezit de împuşcături, coborî în fugă scara interioară a zidului cu puşca în mâini.

— Staţi pe loc, hoţilor!

Cineva care îi credea hoţi era mai dispus să ucidă decât fusese Cox, care nu şi-ar fi risipit magia decât în caz de extremă necesitate. Simon tocmai se pregătea să arunce o vrajă care să-i împleticească picioarele, când Jemmy se strecură în capul scărilor şi-şi întinse piciorul în faţa paznicului. Bărbatul se prăbuşi greu la pământ şi scăpă arma din mână. Când încercă să se ridice, Jemmy îi luă arma şi îl pocni cu ea peste scăfârlie. Fugarii aveau să ajungă departe până când urma să îşi revină el. Jemmy nu vorbea mult, dar învăţase nişte trucuri utile în viaţa lui grea.

Patru cai le simplificau cu mult evadarea. Simon întrebă:

— Ştie vreunul dintre voi să călărească?

— Lily călăreşte, spuse fata. Merge greu, dar călăreşte

uşor.

— Breeda călăreşte. Roşcata îşi şterse faţa asudată cu şorţul. Puţin.

În câteva minute, toată lumea era sus pe cal. Simon le puse pe cele două fete pe cei mai blânzi armăsari, după ce Meg le ordonase cailor să fie cuminţi. Apoi îl ridică pe Jemmy în faţa lui pe cal, el fiind cel mai uşor dintre băieţi, iar Moses se cocoţă în spatele lui Meg.

— Încotro? întrebă Meg după ce se urcă în şa şi se asigură că Moses se ţinea bine.

— La casa din Richmond a doamnei Bethany. E la doar câţiva kilometri depărtare.

Îşi întoarse calul, şi porniră toţi de-a lungul cărării. Dacă nu se mai întâmpla nimic, aveau să ajungă la Lady Bethany înainte de lăsarea zorilor. Aceasta nu avea să-i refuze. Simon bănuia însă că grupul acesta pestriţ urma să o scoată totuşi pe Lady Beth din calmul ei legendar.

capitolul 27

Când ajunseră la casa doamnei Bethany, Meg mai avea puţin şi pica de pe cal de oboseală. Din fericire, Simon părea neostenit şi supraveghea cu atenţie întreaga lor gaşcă.

Spre deosebire de Conacul Alb, casa din Richmond era pe o moşie mare, cu o vilă situată pe câţiva acri de grădină ce dădeau în Tamisa, dar care şi noaptea arăta luxoasă şi primitoare. Când se opriră în faţa scării de la intrare, Meg ordonă cailor să stea pe loc, apoi o ajută pe Breeda să urce treptele spre casă. Simon o cără pe Lily, iar Jemmy fu în stare să se deplaseze singur. Prin comparaţie cu ei, un grup de ţigani ar fi arătat chiar respectabil.

Înainte ca Meg să apuce inelul ca să ciocănească, Lady Bethany deschise uşa, îmbrăcată într-un halat ornamentat cu brocart de mătase oriental şi cu o bonetă din dantelă pe cap.

— Bună, Meg. Vizitele la ore ciudate au devenit un obicei, remarcă ea. Simon, ce mi-ai mai adus de data asta?

— Patru robi răpiţi de la abaţia Brentford, proprietatea lui Drayton. Simon o lăsă jos pe Lily şi le făcu semn celorlalţi să-l depăşească. Aici veţi fi în siguranţă. Lady Bethany, dă-mi voie să ţi-i prezint pe Moses, Lily, Breeda şi Jemmy.

În timp ce toţi patru făceau plecăciuni sau reverenţe, destul de nelinişţiţi, Lady Beth li se adresă cu căldură.

— Bine aţi venit în casa mea! Îi e cuiva foame, sau vă trimit pe toţi direct la culcare?

— Odihnă, vă rog, zise Breeda.

Pistruii îi ieşeau în evidenţă pe chipul palid de oboseală. Cei trei tovarăşi ai ei încuviinţară din cap.

Jean Macrae apăru în holul de la intrare căscând, îmbrăcată tot în halat.

— Daţi petrecere şi pe mine nu m-aţi invitat? Să-ţi ţie ruşine, Lady Beth!

Lady Bethany se întoarse spre Jean şi îi făcu cunoştinţă cu cei patru.

— Vrei, te rog, să-i duci pe aceşti tineri în dormitoare şi să ai grijă de ei? Au trecut prin multe.

Bănuind că cei patru nu se simţeau în largul lor într-un loc necunoscut, Meg sugeră:

— Jemmy şi Moses pot împărţi o cameră şi la fel Breeda şi Lily.

Înţelegând situaţia, Lady Bethany făcu semn din cap că era de acord.

— Jean, condu-le pe Lily şi pe Breeda în camera galbenă. Simon, i-ai pe tineri în camera albastră şi vezi să aibă tot ce le trebuie. Trase de clopoţel. Chem pe cineva să aibă grijă de cai.

Toată lumea se supuse de bunăvoie ordinelor directe ale Excelenţei Sale. În câteva minute, Meg era într-o cameră drăguţă roz şi se dezbrăca de pantalonii negri ca să se schimbe într-una dintre cămăşile de noapte ale lui Jean. Cămaşa era prea scurtă, dar nu mai conta. Mâinile îi tremurau din cauza oboselii, iar când se privi în oglindă

constată că arăta atât de jigărită, încât simţi nevoia să reducă lumina magică pentru a nu se mai putea vedea.

Îşi perie şi îşi împleti părul şi tocmai se spăla pe faţă când cineva ciocăni la uşă. De ce ştia atât de sigur că era Simon?

— Intră.

Intră în cameră fără niciun sunet, fără încălţări şi haină. Deşi era îmbrăcat sumar, arăta atât de calm şi de chipeş de parcă fusese la un bal, şi nu tocmai se ferise de tauri şi de gloanţe.

— Lady Beth m-a cazat în camera de alături, aşa că m-am gândit să vin să văd ce faci înainte să mă bag în pat. Ai avut o noapte dificilă.

Ea zâmbi strâmb.

— Bănuiesc că vrei să mă bombăni pentru că m-am aventurat să-i salvăm. Ai tot dreptul să fii furios – puteam fi toţi ucişi. Chiar am fi fost, dacă nu erai şi tu acolo.

El ridică din umeri.

— După ce am văzut cât de mult îşi doreau să scape de acolo, ţi-am înţeles mai bine dorinţa de a-i elibera cât mai repede cu putinţă. Am reuşit, şi doar asta contează. Uneori sunt prea prudent, aşa că poate a fost mai bine să ne luăm după instinctele tale.

Meg se gândi la întâlnirea aproape letală a lui Jemmy cu scutul de protecţie, precum la urmărire şi la armele de foc.

— Eşti foarte generos că nu mă certi. Data viitoare o să încerc să fiu mai prudentă.

Asta îi atrase atenţia.

— Data viitoare? Sper că nu plănuieşti deja un asalt asupra casei din oraş a lui Drayton. Salvarea celui de-al cincilea va fi mult mai dificilă decât a fost pătrunderea pe teritoriul abaţiei Brentford.

— Nu mi-am făcut niciun plan încă. Vorbeam aşa, în general.

Totuşi, voia să o elibereze şi pe ultima fată din robie cât mai repede. Ceva anume, poate vârsta fetei, impunea trecerea la acţiune. Dar de data asta nu mai avea să fie

atât de nechibzuită.

Privirea i se plimbă admirativ asupra umerilor lui laţi şi asupra trupului zvelt şi puternic. Mai mult ca orice îşi dorea să-i simtă braţele în jurul ei, ca să-i alunge frica şi oboseala acumulate peste noapte. Şi într-o bună zi avea să-i desfacă părul blond. Ar fi fost ca un aur viu în mâinile ei.

Poate era timpul să-şi urmeze un alt instinct. Traversă camera şi se duse drept la el în braţe. El o trase mai aproape, iar ea oftă prelung. Îl simţea atât de cald, de puternic şi de… aproape.

— Aş vrea să poţi rămâne peste noapte. Doar ca să dormi.

El ezită.

— Şi eu aş vrea. Dacă eşti sigură.

— Sunt sigură. Îşi dădu capul pe spate ca să-l vadă mai bine. Dacă nu va fi prea… prea provocator pentru tine.

Zâmbetul lui era al unui om obosit.

— Crede-mă pe cuvânt, în noaptea asta nu vreau decât să dorm. Cu tine, de preferat.

Îşi puse un braţ pe după umerii ei şi o conduse la pat, apoi dădu păturile la o parte.

Patul era înalt, iar ea trebuia să-şi adune bruma de energie rămasă pentru a se urca în el, când el o luă pe sus şi o depuse în mijlocul saltelei. Ea clipi spre el.

— Nu rămâi niciodată fără energie?

— Ba da, destul de des. Se urcă pe saltea lângă ea şi-i stinse luminile magice. Dar mă pricep destul de bine să maschez asta.

Se rostogoli pe partea lui şi trase păturile peste ei. După care o luă în braţe.

Când îi auzi răsuflarea prelungă şi ostenită, îşi dădu seama că spusese adevărul. Părea epuizat şi poate că avea nevoie de această apropiere la fel de mult ca ea. Se relaxă lipită de el şi-i şopti:

— Nu e de mirare că oamenii se căsătoresc. Chicotele lui îi gâdilară părul.

— Trebuia să existe un motiv şi pentru asta.

Mâna lui mare o mângâie cu tandreţe pe braţ şi pe

şold. Deşi atingerea lui nu era extraordinar de senzuală, Meg simţi dorinţa de-a se contopi cu el, de-a deveni una cu el. Mare noroc că era atât de obosită.

Cu câteva clipe înainte ca somnul să o doboare, zise cu voce adormită:

— Mâine va fi o zi interesantă. Mă întreb cum se vor comporta robii noştri de îndată ce vrăjile vor fi anulate.

— Sper că nu la fel de nebuneşte ca tine. Sunt sigur că nu mai rezist încă o dată.

Apoi adormi cu zâmbetul pe buze.

Meg se trezi când soarele invadase complet camera. Probabil era aproape ora prânzului – iar o anume parte din Simon părea bine trezită. Pusă pe rele, îşi frecă alene posteriorul de el.

El icni şi o cuprinse cu braţele pe după talie.

— E timpul să ne punem în mişcare, cred.

Se desprinse de ea şi sări jos din pat.

— Ai prea multă stăpânire de sine, zise ea cu regret. Patul părea mult prea gol fără el.

— Unul din noi trebuia să aibă şi aşa ceva, fecioara mea pusă pe şotii, zise el amuzat. Trezeşte-te şi întâmpină o nouă zi. Nu eşti curioasă să afli mai multe despre tinerii pe care i-ai salvat? Nu cred că vreunul dintre ei are puteri care se pot ridica la nivelul tău, dar au şi ei talente semnificative. Pe mine mă interesează în special Moses.

— Să dobori cinci bărbaţi e, într-adevăr, ceva impresionant. Oare cum a făcut-o?

— Mai ales că măcar unul dintre ei era Protector şi avea scuturile ridicate. Dar poate nici nu ştie cum a făcut-o. A acţionat din instinct când a văzut că prietenii lui erau ameninţaţi, zise Simon gânditor. S-ar putea să fi folosit o magie africană, diferită de a noastră.

— Dar de ce-ar fi magia africană diferită de cea engleză?

— Magia provine din pământ, din natură. Africa este o parte puternică şi străveche a lumii. Nici nu m-aş aştepta ca magii africani să se asemene cu vreunul dintre noi.

Meg se ridică, iar păturile îi căzură în dreptul taliei.

— Sunt curioasă dacă îşi aminteşte – dacă vreunul dintre ei îşi aminteşte – ceva din trecut.

Privirea lui Simon poposi asupra decolteului lejer al cămăşii ei de noapte, periculos de adânc.

— Oh, ce mama naibii?! bombăni el. Să mă aleg şi eu cu ceva după noaptea trecută.

Se aplecă peste pat şi o sărută pe Meg cu o meticulozitate devastatoare.

Părul lui era ca aurul viu. Ea îşi afundă degetele în vălurile unduitoare care se revărsau la nesfârşit. Sărutul lui era magic şi o stârni cu putere, până simţi că era gata să explodeze de extaz. Nici nu-şi dădu seama că era întinsă pe spate, iar trupul lui o apăsa pe saltea, până când el îşi ridică capul. Privirea îi era înceţoşată, şi îşi dădu seama că erau foarte aproape să devină amanţi. Dacă n-ar fi avut inspiraţia să rămână cu hainele pe el când se băgase în pat, ar fi fost deja contopiţi.

Simon îşi dădu şi el seama de asta şi se smulse brusc de lângă ea.

— Trebuie să încetez să mai dau ascultare naturii mele animalice, zise el cu răsuflarea întretăiată în timp ce se retrăgea către uşă.

Meg nu mai apucă să răspundă, pentru că el plecase deja. Îşi atinse buzele, dorindu-şi ca ele să prefacă toate aceste sărutări în extazul absolut. Acum înţelegea de ce animalele de la ferma de la castelul Drayton o luau razna când erau în călduri…

El îi promisese că, înainte ca ea să pornească în căutarea familiei, aveau să devină realmente iubiţi, iar el era genul de bărbat care se ţinea de cuvânt. În situaţia asta, ea oricum nu i-ar fi dat de ales.

După cum bine au spus filosofii, omul este prins între latura omenească şi cea animalică. Latura animalică a lui Simon era în mod cert în avantaj. Când ajunse în camera lui, încuie uşa şi se sprijini de ea cu ochii închişi şi respirând cu dificultate, apoi încercă să-şi recapete controlul. Nu ştia dacă de vină era magia virginală sau candoarea dulce şi nestăpânită a lui Meg, însă îl prinsese în mreje cum nu o

mai făcuse nicio altă femeie. Ce simţise în tinereţe pentru Blanche era doar o copie palidă a atracţiei faţă de Meg.

Orice le-ar fi rezervat viitorul nu putea exista decât după ce Drayton era oprit. Ceea ce însemna că trebuia să-şi vină în fire ca să-i elibereze pe sclavi din vraja care îi înrobise. Cu ceva noroc, poate că măcar unul dintre ei aducea informaţii importante despre Drayton. Chiar dacă nu avea să se întâmple aşa, era bine măcar că ticălosul nu mai avea acces la puterile lor.

Pentru moment, reuşi să-şi înfrâneze poftele, se spălă şi se dichisi cât putu de bine. Dacă ar fi ştiut că porneau într-un raid de noapte, şi-ar fi luat cu el un rând de haine.

O întâlni pe Lady Beth în salonul pentru micul dejun. Ea mâncase de ceva vreme, iar acum îşi bea ceaiul şi scria în jurnal. Îşi înălţă capul şi se uită spre el pe deasupra ochelarilor, de parcă ar fi fost cea mai blajină bunicuţă din lume.

— Am întărit scuturile de protecţie ale casei pentru ca Drayton să nu-şi poată contacta sclavii, dar i-am simţit energia adulmecând pe la hotarele proprietăţii. Tare-ţi mai place să pui la încercare o femeie bătrână.

El scoase un pufnet cam nepoliticos.

— Doar nu crezi că mă poţi amăgi că eşti o bătrânică inocentă. Te cunosc prea bine.

— N-aş putea pretinde niciodată că sunt inocentă, dar bătrână sunt. Făcu un gest subtil către părul ei cărunt. Copiii tăi sunt treji şi sătui. Interesante făpturi. Oare data viitoare cu ce te mai prezinţi la uşa mea?

El se servi cu mâncare de pe bufet.

— Dacă n-ai avea proprietăţile aşezate atât de aproape, m-aş duce la uşile altora, îi zâmbi strâmb. Sunt recunoscător că mă aflu aici. A fost ceva improvizat pe drum.

Printre îmbucături, îi povesti pe scurt evenimentele petrecute în seara anterioară. Lady Bethany se încruntă.

— Aş vrea să cred că toate aceste relatări sunt de-ajuns pentru a-i convinge pe toţi membrii consiliului, dar parcă văd că Drayton va susţine iar că i-a luat la el pe

orfani de bun ce e la suflet şi te va acuza că-l hărţuieşti.

Simon ridică din umeri.

— Dacă îl privam de puteri, îi reducem şi capacitatea de a face rău. Meg susţine că mai are un sclav la casa Drayton, unul foarte puternic, o fată. Dacă o putem salva, Drayton va rămâne limitat la puterile lui înnăscute. Cu alea mă descurc fără nicio problemă. Dădu tot ceaiul peste cap dintr-o singură sorbitură. Şi o s-o fac, cu sau fără permisiunea consiliului.

În pragul uşii apăru Meg. Deşi era îmbrăcată prea pretenţios, într-o rochie gri de împrumut, era în continuare la fel de atrăgătoare.

— Bună dimineaţa. Se duse la bufet şi se servi singură cu ceai, pâine şi unt. Avem deja un plan de acţiune?

— M-am uitat la vrăjile de înrobire, şi tu eşti cel mai în măsură să le desfaci, Simon, spuse Lady Bethany. O să fie o treabă delicată, dar cu Meg te-ai descurcat foarte bine, aşa că va trebui să o faci din nou. Poate vrei să-l ajuţi şi tu, Meg. Cei patru sunt foarte agitaţi, şi ai putea face uz de atingerea ta liniştitoare.

— Sigur că vreau şi eu să fiu acolo. Meg îşi înghiţi ultima bucăţică de pâine prăjită. Cu cine începem.

— Cu Lily, răspunse Simon. A suferit cel mai mult de pe urma privării de putere. Nu ar mai fi rezistat mult.

Meg se ridică.

— Hai să mergem la ea.

— Încercaţi în grădină, îi sfătui Lady Bethany. Cred că e la pergola cu trandafiri. Pentru activităţile magice să vă duceţi în salonul de dimineaţă, Simon. Încăperea aceea are o energie extrem de bună.

Reveni la scrisul în jurnal, în care probabil nota detaliile ultimei dileme magice care-i căzuse pe cap.

Simon şi Meg ieşiră amândoi. După cum le spusese şi Lady Beth, cei patru sclavi stăteau sub cupola acoperită de flori din grădina de trandafiri. Parfumul trandafirilor mângâiaţi de soare umplea grădina, iar la două sute de paşi mai încolo Tamisa curgea la est spre Londra şi din când în când mai purta şi o barcă. Un loc reconfortant, în

care îţi puteai aduna forţele după o încercare îngrozitoare. Simon se opri.

— Poate ai remarcat deja că aici se intersectează două linii ley. Una este linia care traversează şi abaţia Brentford, iar cealaltă este mult mai slabă, dar în continuare un centru semnificativ de energie. Acesta este şi motivul pentru care Lady Bethany şi soţul ei au construit casa aici. Mă îndoiesc că doar din întâmplare sclavii s-au adunat chiar la intersecţia acestor linii.

Meg miji ochii să se uite după linii, apoi încuviinţă.

— Energia pământească este un tip pur şi robust de putere. Poate că i-a ajutat cât au fost captivi şi atunci sunt încă atraşi de ea.

Lily şi Breeda stăteau pe o bancă de piatra, Moses în faţa lor, iar Jemmy era ghemuit la picioarele băiatului african.

— Deşi nu vorbesc, sunt conectaţi între ei, remarcă Simon. Vezi?

Meg îşi miji ochii gânditoare.

— Au devenit o familie, conectată de un păienjeniş de emoţii şi de griji. Asta i-a ajutat să supravieţuiască. Sesizând nostalgia din tonul ei, el îi spuse încet:

— Nu mai eşti singură, Meg.

— Toţi au fost foarte buni cu mine. Îşi ridică vocea, schimbând subiectul. Bună ziua. Sunteţi bine cu toţii?

— Bună dimineaţa, domnule. Milady. Cei patru se ridicară. Arătau mult mai bine decât cu o seară în urmă, aveau încă privirile lipsite de expresie, tipice unor persoane subjugate de o vrajă. Breeda şi Lily făcură reverenţe, iar Moses făcu o plecăciune. Jemmy încercă să îl imite, dar cam stângaci. Simon încercă să-şi aducă aminte dacă îl auzise vorbind pe Jemmy. Poate băiatul nu putea vorbi? Lămureau ei şi asta mai târziu.

— Bună dimineaţa. Aţi fost bine îngrijiţi? Simon le făcu semn să se aşeze.

— Liberi! Breeda zâmbi.

Chipul ei era plin de vitalitate în dimineaţa aceasta. Ceilalţi o susţinură tacit.

— Libertatea este doar începutul, zise Simon. Îşi aduce aminte vreunul dintre voi când a fost capturat şi când vi s-au schimbat gândurile şi aţi început să vă simţiţi ca o altă persoană?

Toţi încuviinţară din cap. Lily spuse încruntată:

— Stăpânul i-a făcut ceva lui Lily. Nu ştie ce, dar ceva greşit.

— Tot ce a fost greşit poate fi reparat acum, spuse el. Mă lăsaţi să încerc?

Breeda şi Jemmy nu păreau prea hotărâţi, dar Lily şi Moses încuviinţară amândoi.

— Lily, tu eşti prima. O să mergem în salon. Simon îşi plimbă pe rând privirea pe chipurile lor, transmiţându-le încredere şi speranţă. O să vedeţi cum Lily se face bine şi poate o să vreţi şi voi să fiţi vindecaţi. Spre deosebire de Drayton, noi nu o să vă obligăm.

Meg întrebă:

— Lily, ai nevoie de ajutor ca să mergi?

Fata scutură din cap.

— Mai puternică azi.

Într-adevăr, putea să urce panta şi să ajungă la casă fără ajutor. Salonul era o încăpere plăcută, puternic luminată – un loc bun pentru izgonirea umbrelor întunecate. Probabil Lady Bethany apelase din plin la magie aici de-a lungul anilor, pentru că încăperea radia de energie pozitivă.

Lily rămase tăcută şi tensionată, neştiind ce urma să se întâmple.

— Lily, hai să ne aşezăm pe canapea, o îndemnă Meg. O să stau cu tine în timp ce Lord Falconer vindecă tot ce e greşit.

Lily făcu ochii mari în timp ce se aşeză.

— Lord?

— N-are încotro, zise Meg, uşor amuzată. E un lord bun, nu e ca lordul malefic care v-a întemniţat pe voi. Relaxează-te! Vei simţi ceva de parcă cineva îţi pătrunde în minte. O să ţi se pară ciudat, dar nu doare. După ce termină, mintea îţi va fi din nou întreagă.

Simon şi-ar fi dorit să fie şi el la fel de încrezător.

După cum precizase şi Lady Beth, era o operaţiune delicată. Faptul că îi reuşise cu Meg nu îi garanta că acum nu existau riscuri. Se aşează pe un scaun de lemn în faţa lui Lily.

— O să te ţin de mâini. După cum ţi-a spus Meg, o să te simţi ciudat, dar e necesar.

Lily înclină din cap în semn că a înţeles. Mâinile ei erau reci, dar nu se feri şi-şi închise ochii. Simon presupuse că acesta era efectul calmului administrat de Meg.

Se apropie cu mare băgare de seamă de legăturile din mintea ei. Nu exista o vrajă de iluzie ca aceea folosită pe Meg. Nu era sigur dacă din cauză că Drayton nu crezuse că era un lucru necesar sau pentru că Lily nu avea suficiente resurse pentru a contribui la o asemenea vrajă.

Oricare ar fi fost motivul, sarcina i se simplificase. Testă să vadă care era esenţa lui Lily şi ce vrăji o subjugaseră. Bariera pe care o pusese pe firul argintiu ce o conecta de Drayton rezista bine. Simon încercă să îl taie, din nou fără succes. Se întrebă cum de reuşise Drayton să creeze o conexiune atât de impenetrabilă. Era produsul unei puteri imense sau doar o vrajă extraordinar de inteligentă, descoperită într-un grimoar vechi? De îndată ce afla ce fel de vrajă era, putea concepe un descântec de dezlegare.

Se încruntă când descoperi un mănunchi de fire atât de subţiri ţi de străvezii, încât erau aproape nedetectabile. Ciupi cu mare atenţie una şi o identifică drept legătura cu Breeda. I-ar fi fost imposibil să sorteze toate firele, dar păreau a fi conexiuni şi interconexiuni între cei patru.

Rezultatul era o pânză multistratificată, alcătuită din aceleaşi fire indestructibile de energie ca ataşamentul mult mai vizibil de Drayton. Ştiind de susţinerea emoţională pe care Lily o împărtăşea cu tovarăşii ei, nu încercă să înnoade nici un fir pentru a bloca fluxul de energie.

Apoi îşi îndreptă atenţia către legăturile cu inteligenţa şi personalitatea ei. Vrăjile erau similare cu cele folosite în cazul lui Meg, dar nu identice, ci fuseseră făcute special pentru Lily. Mai întâi desfăcu nodurile întunecate, legate în

jurul personalităţii ei, şi simţi un val de raţiune candidă. Apoi îi slăbi fir cu fir legăturile din jurul inteligenţei şi descoperi o minte raţională şi empatică.

În cele din urmă, căută mărul argintiu de energie captivă pe care îl găsise la Meg. Firul de la Drayton ducea direct la el, dar de data asta nu era un măr. Mai degrabă era de mărimea unei nucşoare. Asta însemna probabil că Lily avea mai puţine puteri, aşa că rezolvă cu delicateţe structura cu lumină albă, eliberând ceva ce fusese captiv.

Lily icni şi-şi deschise larg ochii.

— Slavă Domnului!

Simon îi dădu drumul la mâini, bucuros că reacţia ei fusese mai domolită în comparaţie cu a lui Meg.

— Te simţi „în regulă” acum?

Ea se încruntă, încercând să priceapă.

— Sunt din nou eu însămi. Cum a fost posibil?

El se uită spre Meg.

— Ar fi mai simplu dacă i-ai transmite prostea cu ajutorul minţii. Apoi poate pune orice întrebare pofteşte.

Meg încuviinţă şi-şi puse palma pe fruntea lui Lily. În câteva minute, fata – ba nu, nu mai arăta ca o fetiţă, ci ca o tânără – spuse încet:

— Înţeleg. Lord Drayton mi-a furat magia şi, odată cu ea, şi sufletul.

— Ştiai că ai puteri magice? o întrebă Simon, intrigat de calmul cu care acceptase existenţa magiei.

Ea încuviinţă din cap.

— Mama mea făcea tot felul de farmece pentru femeile care îşi doreau să-şi găsească dragostea, sănătatea sau obiecte pierdute. Am învăţat de la ea. Când am crescut, mi-a fost limpede că farmecele mele produceau efecte – mult mai imense decât cele ale mamei mele. Îmi spunea că spiritul meu este încărcat cu foarte multă magie. Privirea i se întristă. Dar nu suficientă cât să-mi pot salva părinţii şi frăţiorul de tifos.

— Îţi aduci aminte trecutul? întrebă Meg surprinsă.

— Sigur că da, răspunse Lily, mirată de întrebare. Sunt Lily Winters din Bristol. Tatăl meu este – vocea îi şovăi

–, adică a fost spiţer. Mama îmi zicea că pastilele lui aveau grijă de trup, iar ale ei de suflet.

— Ştiai toate lucrurile astea şi când erai vrăjită?

Lily ezită.

— Cred… cred că mi-am ştiut doar numele. Nu-mi aduc aminte multe din perioada aia. A fost ca şi cum aş fi trăit înconjurară de ceaţă. Nu ştiu cât a durat.

— Acum suntem în luna august a anului 1748. Îţi spune ceva?

— Cam doi ani. Ultimele mele amintiri sunt legate de sărbătoarea de Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavril din 1746. Eram cu verii mei, pentru că am locuit cu ei după moartea părinţilor mei. Eram în doliu de multe luni, iar sărbătoarea aceea mi-a oferit o primă ocazie să mă bucur de viaţă. Apoi l-am întâlnit pe el. Lord Drayton. Mi se părea gentlemanul perfect. Când verii mei au vrut să vadă festivităţile, el s-a oferit să mă însoţească la teatru. Nici nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să mi se întâmple ceva cu atât de mulţi oameni în jur. Iar apoi… iar apoi… Expresia i se schimbă radical când îşi aduse aminte de cât de mult suferise. Nenorocitul ăla mi-a furat doi ani din viaţă!

— Mie mi-a furat zece, zise Meg încet. Am fost ţinută la reşedinţa familiei lui, la graniţa cu Ţara Galilor. Acolo nu mai avea pe nimeni prizonier.

— Oh, milady! Lily o luă cu afecţiune de mână. Cum ai rezistat?

— Habar nu aveam de mine atunci. Iar de când Lord Falconer m-a eliberat, sunt furioasă. Meg încercă să-şi domolească tonul. Spre deosebire de tine, eu nu-mi aduc aminte de nimic din trecut.

— Sunt convinsă că în timp că veţi aduce aminte, încercă Lily să o încurajeze. Expresia i se schimbă. Dar acum e vremea să-mi treziţi şi prietenii.

capitolul 28

Lily se refăcuse atât fizic, cât şi intelectual. Deşi era mult prea slabă, paşii îi erau grăbiţi şi uşori în drum spre grădina în care o aşteptau prietenii ei. Simon şi Meg o urmau într-un ritm mai lent.

— A fost greu să desfaci vrăjile? întrebă Meg. Am încercat să urmăresc ce făceai, dar nu prea am priceput.

— A fost mai uşor decât în cazul vrăjilor cu care ai fost tu subjugată. Şi, în plus, m-am folosit de experienţa cu tine. Se strâmbă. Dar nu e o procedură ce poate fi luată ca regulă. Drayton are un talent blestemat pentru genul acesta de vrăji.

Lily vorbea cu însufleţire cu ceilalţi când Simon şi Meg ajunseră şi ei în grădina de trandafiri. Imediat, patru perechi de ochi se aţintiră asupra lor.

— Liberi? şopti Breeda cu chipul chinuit de speranţă.

Lily îşi petrecu un braţ pe după mijlocul ei.

— Liberi cu adevărat, Breeda. Foarte curând.

Simon spuse:

— Cred că tu urmezi, Moses.

Băiatul african scutură din cap.

— Breeda mai întâi.

Roşcata nu aşteptă să fie invitată de două ori. Tremurând de emoţie, porni spre casă în pas alert, depăşindu-i pe Simon şi Meg. Când se aşeză pe canapea, Simon îi sesiză nervozitatea, dar şi hotărârea.

Nici de data asta, Simon nu găsi o vrajă de iluzie. Probabil Drayton aruncase vraja asupra lui Meg pentru că ea fusese singura sclavă din castel şi în marea majoritate a timpului el nu stătea pe-acolo. Cu înfăţişarea ei respingătoare, nu avusese nevoie de o protecţie suplimentară. La abaţie, sclavii avuseseră o căsuţă doar a lor şi paznici, aşa că nu fusese nevoie de vrăji de iluzie.

Slăbi legăturile Breedei şi descoperi o inteligenţă practică şi o personalitate care vibra de energie. La fel ca Lily, avea ţesută o pânză străvezie de legături cu amicii ei. Când dizolvă sfera argintie care îi ţinea captivă magia, ea

rămase nemişcată atât de mult timp, încât el se întrebă dacă mai era ceva de făcut.

Apoi îşi deschise ochii mocnind de furie şi blestemă.

— Dumnezeu să-l ardă în focurile iadului pe Drayton! exclamă ea cu un accent specific irlandez.

— Nici nu ştii câtă dreptate îţi dau, zise Meg. Cum te simţi, Breeda. Şi ce-ţi aminteşti din trecutul tău?

— Destule, mai puţin furia aceea îngrozitoare. Îşi frecă tâmplele. Sunt Bridget O'Malley, Breeda pe scurt, şi am venit în Bristol să găsesc o slujbă, pentru că micuţa noastră casă din Wicklow era plină până la saturare. În urma unei discuţii, acest lord împuţit a zis că mă primeşte să muncesc la bucătărie. Mi-a promis că voi fi învăţată să gătesc şi astfel voi căpăta o poziţie mai bună. Maică Precistă, aşa de proastă am fost că am plecat cu el!

— Nu te învinovăţi pentru ceva ce părea cât se poate de normal la momentul respectiv, spuse Simon.

Breeda scutură din cap.

— Am simţit că e ceva în neregulă cu el, dar am crezut că voia doar să-mi desfac picioarele o dată sau de două ori, iar ăsta era un preţ mic de plătit pentru lecţiile de gătit. Ar fi trebuit să dau ascultare instinctului meu.

Vorbea ca şi cum ar fi avut oarece talent la premoniţii. Meg îi puse mai multe întrebări, în urma cărora reieşi că Breeda fusese ţinută sub vrajă aproximativ trei ani. La fel ca Lily, după dezlegarea vrăjii, îşi aducea aminte cu claritate de trecut. Tot ca Lily, primi veştile despre puterile ei magice cu mare calm.

— Se zice că toţi cei din neamul O'Malley au sânge de zână. Aproape toate femeile aveau un dram de magie. Se încruntă. Eu mă pricepeam cât de cât la clarviziune şi eram sigură că, dacă mă duc la Bristol, o să-mi meargă bine. La câte mi s-au întâmplat, poate nu am avut, de fapt, niciun strop de magie.

— Exceptând perioada de robie, poate se va dovedi o alegere bună venirea în Anglia, zise Meg. Ai reuşit să-ţi faci prieteni buni. Acum, că ai scăpat de Drayton, poate îşi vei putea urma visurile.

— Singurul meu vis este să mă răzbun. Breeda se ridică şi îl privi pe Simon cu ochii albaştrii sfredelitori. Vreau să-l spintec pe Drayton cu un cuţit de curăţat peşti. Unde-l găsesc?

— Îţi înţeleg dorinţa, dar va trebui să o amâni. Te va pune sub vrajă din nou fără niciun efort.

Se încruntă, fiind prea inteligentă să priceapă adevărul spuselor lui Simon.

— E şi duşmanul tău, nu-i aşa? Când te duci să-i vii de hac, pot să dau o mână de ajutor?

— Nu ştiu ce fel de soartă va avea Drayton de înfruntat, dar, dacă voi avea nevoie de ajutorul tău pentru a-l doborî, cu siguranţă ţi-l voi cere. Deşi puterea Breedei era doar de nivel mediu, spiritul ei avea ceva războinic, iar Simon considera că s-ar fi dovedit un aliat valoros.

Deschise uşa salonului ca să se întoarcă în grădină şi constatară că şi ceilalţi trei aşteptau pe hol. Lily întrebă:

— Breeda?

— Da! Irlandeza se aruncă în braţele lui Lily, aproape dărâmând-o pe prietena ei firavă. Tare mă mai bucur să fiu eu însămi din nou!

Simon îi întrebă pe Moses:

— Eşti pregătit?

El scutură din cap.

— Jemmy acum.

Băieţelul ţâşni în salon între Simon şi Meg. Orice urmă de reţinere exprimată mai devreme îi dispăruse. Simon închise uşa, gândindu-se că, dacă sclavii deveniseră o familie, Moses fusese tatăl care îi protejase şi îi ajutase pe ceilalţi, punându-le nevoile şi dorinţele pe primul plan.

La invitaţia lui Meg, Jemmy luă loc pe canapea, dar picioarele nu-i atingeau podeaua. După ce îi spuse şi lui pe scurt ceea ce urma să se întâmple, Simon îl întrebă:

— Jemmy, poţi să vorbeşti?

Băiatul încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic. Un băiat tăcut. Poate că, după ce era eliberat de sub vrajă, avea să fie mai vorbăreţ.

Atât vrăjile de înrobire, cât şi pânza de fire de

conectare erau neaşteptat de dense şi de dificil de descâlcit, rezultat al firii mai complexe a lui Jemmy. Simon îşi confirmă suspiciunea că băiatul avusese cea mai grea viaţă dintre toţi prizonierii şi că supravieţuia pentru că devenise suspicios şi defensiv. Pe parcursul sesiunii, Simon adăugă din energia de vindecare pe care o căpătase ca unicorn pentru a-i alina câteva dintre rănile profunde pe care le suferise. Jemmy avea nevoie de mult mai mult sprijin emoţional decât îi puteau ei oferi într-o singură zi, dar era şi ăsta un început.

În momentul în care Simon desfăcu vraja de subjugare, Jemmy deschise ochii. Statura îi rămăsese de băieţel, dar ochii lui păreau bătrâni rău. Spuse cu o voce surprinzător de groasă şi cu accent tipic zonelor rău famate din Londra:

— Nenorocitu' ăla va încerca să pună din nou laba pe noi şi va omorî pe oricine îi stă în drum.

Meg rămase cu gura căscată, iar Simon îi răspunse cu calm:

— O să aibă mult de furcă pentru a mă ucide pe mine. Speranţa mea e că, dacă prizonierii au fost scoşi de acolo, nu va mai avea puterea de a face mult rău. Jemmy nu părea convins, dar nu îl contrazise. Meg întrebă:

— Îţi aduci aminte cum te cheamă sau ce fel de viaţă duceai înainte?

El ridică din umerii ascuţiţi.

— Doar Jemmy. Maică-mea m-a vândut unui coşar când eram destul de mare ca să mă pot căţăra – patru, cinci ani, nu mai mult. Nu-mi mai aduc aminte prea multe. Am fost mulţi ani cel mai bun la căţărări pe coşuri. Eu eram trimis prin toate casele sofisticate, până m-am făcut prea mare.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Coşarul voia să scape de mine pentru că eram prea mare şi zicea că mănânc prea mult. Atunci lordul ăla nenorocit – Jemmy vru să scuipe pe covor, dar se răzgândi în ultima clipă – a apărut şi i-a plătit cinci şilingi pentru serviciile mele. Zicea că voia să mă ia să mă facă jocheu.

Jemmy părea nostalgic. Nu ştiam eu multe despre cai, dar îmi plăceau. Am zis că mi-ar plăcea să fiu jocheu. Dar în schimb… Ridică resemnat din umeri. Nu ştiu de ce m-a vrut. N-am dus cine ştie ce viaţă, dar măcar aveam ce mânca. E ceva.

— Nu mare lucru, zise sec Simon. Meriţi o viaţă mai bună, Jemmy. Ştii de ce te-a vrut Drayton?

Jemmy scuturã din cap, drept pentru care îi spuseră ce era magia şi că şi el, Jemmy, avea puteri magice. Îi fu greu să creadă aşa ceva, dar recunoscu că se pricepea de minune să-şi găsească drumul prin hornurile ca nişte labirinturi şi că mai avea şi alte calităţi, nu foarte des întâlnite. Când deschise uşa înspre prietenii lui, era profund adâncit în gânduri. Breeda îl îmbrăţişă. El se prefăcu nepăsător, dar Simon văzu că îi plăcea să fie în centrul atenţiei.

După ce Jemmy le împărtăşi celorlalţi experienţa lui, Moses intră în salon. Simon era obosit – înlăturarea vrăjilor de subjugare nu era e treabă uşoară –, dar socoti că mai putea face faţă unei încercări şi că oricum ar fi fost o cruzime să-l amâne pe Moses.

— Lily şi Breeda ţi-au spuse deja la ce să te aştepţi? îl întrebă Simon.

Moses încuviinţă din cap. Stătea cu spatele drept pe canapea, dar buzele strânse îi trădau încordarea. Îşi dorea să fie eliberat cu aceeaşi disperare ca toţi ceilalţi.

Desfacerea vrăjii dură mai mult decât în cazul celorlalţi, şi nu doar din cauză că Simon era obosit. Energia lui Moses era profundă, exotică şi dificil de citit. „Aroma” era deosebită de cea a Protectorilor englezi, dar Simon recunoscu similitudini cu magul african pe care îl întâlnise. Temperamentul lui Moses era în mod natural echilibrat, dar Simon sesiză un potenţial al puterii de a erupe în moduri periculoase, cum se întâmplase atunci când îi oprise pe urmăritorii de la abaţie.

Prin urmare, Simon era pregătit sufleteşte în momentul în care dizolvă sfera de argint ce conţinea puterea magică şi personalitatea. Puterea evadă precum un

leu, iar când băiatul deschise brusc pleoapele, ochii lui Moses erau sălbatici. Meg îl luă de mână şi îl strânse tare.

— Linişteşte-te, Moses, spuse ea. Aici eşti în siguranţă. În siguranţă şi din nou tu însuţi.

Moses închise iar ochii şi trase de câteva ori aer în piept înainte de a-şi reveni. Când îi redeschise, erau la fel de întunecaţi şi de reci ca fildeşul lustruit.

— Nu cred că mă voi putea revanşa vreodată în viaţa asta pentru binele pe care mi l-aţi făcut, milord şi milady. Accentul lui franţuzesc trăda cât se poate de limpede un om educat.

— Asemenea datorii nu se pot achita decât în schimbul altora, spuse Simon. Îţi aduci aminte ceva de dinainte ca Drayton să te subjuge?

Moses se gândi înainte de a răspunde.

— M-am născut în Zanzibar, care a fost un mare centru comercial african timp de secole. Tatăl meu era un negustor puternic şi, pe când aveam şase ani, ne-am mutat în Marsilia, de unde îşi putea extinde afacerea în Europa. Acolo am crescut şi mi-am primit educaţia. Eu am fost cel mai mare fiu, aşa că tatăl meu mi-a pus profesori pentru multe limbi, ca să pot conduce mai departe afacerea familiei.

— Cum ai căzut în ghearele lui Drayton. Moses se încruntă, încercând să-şi aduci aminte.

— Excelenţa Sa a zis că doreşte să facă afaceri cu tatăl meu, să importe fildeş şi alte bunuri din Africa în Britania. Tata m-a rugat să îl însoţesc la depozitul de pe malul apei, de unde să-şi aleagă ce voia să cumpere. După aceea nu-mi mai aduc aminte nimic, cu excepţia zilelor nesfârşite de la abaţie. Aş fi putut înnebuni dacă mi-ar fi rămas suficientă minte pentru asta.

Meg îl întrebă cât de mult timp fusese vrăjit şi stabiliră într-un final că aproape trei ani şi că acum avea douăzeci şi unu de ani. La fel ca toţi ceilalţi, părea mai în vârstă acum, când mintea îi fusese eliberată. Moses nu ştiuse ştiuse nimic despre existenţa magiei, dar acceptă cu calm veştile, ca şi cum ar fi fost ceva ce ar fi simţit

întotdeauna, dar fără a putea identifica exact.

Bănuind că acest tânăr avea o perspectivă mai deschisă decât ceilalţi trei amici ai lui, Simon îl întrebă:

— Ştim că Drayton a răpit şase persoane cu daruri magice diferite, cărora le-a furat magia pentru propriul interes ori de câte ori a poftit. Ai vreo idee despre modul cum s-a folosit de puterea furată?

— Voia să ne convertească într-o armă cu care să-şi strângă şi mai multă putere, zise încet Moses. Ne-a folosit ca să… ca să se joace cu puterile noastre unite de parcă ar fi manevrat un instrument muzical.

Simon se gândi la păienjenişul de energie interconectată vizibil la toţi cei patru foşti sclavi şi se întrebă ce contribuţie avusese Drayton la această creaţie a lui. Iar dacă ticălosul contribuise cu adevărat, ce probleme ar putea apărea.

— I-ai oprit pe cei care ne-au urmărit la abaţia Brentford cu ajutorul energiei luate de la prietenii tăi?

— Exact, zise surprins Moses, deşi la momentul acela nu am fost conştient de ceea ce făceam. Am ghidat lovitura, dar ea conţinea elemente de la noi toţi. Forţa mea, caracterul practic al lui Lily, înverşunarea Breedei şi experienţa lui Jemmy de a răzbate în situaţii dificile. Părea supărat. Nu am vrut să ucid pe nimeni.

— Nici nu ai făcut-o, zise Meg. Înainte de a pleca, am aruncat o privire să văd forţa vitală a victimelor şi am constatat că era nediminuată. Dar nu şi-au recăpătat cunoştinţa prea repede.

— Mă bucur. Moses o privi drept în ochi. Sunteţi tristă că nu vă aduceţi aminte trecutul, aşa ca noi. O să vă amintiţi totul, vă asigur.

De data asta Meg fu cea luată prin surprindere.

— De unde ştii aşa ceva?

Moses părea uşor confuz.

— Uneori… uneori ştiu ce gândesc oamenii.

— Un talent foarte util, remarcă Simon. De aceea ai fost dispus să te încrezi în noi atât de repede?

— Da. Am ştiut că inima şi cuvintele vă erau sincere.

Simon şi Meg se uitară unul la celălalt. Existau multe feluri de telepatie, iar capacitatea de a citi gândurile unui străin era probabil cea mai rară dintre ele.

— Ai putut vreodată să-i citeşti gândurile lui Drayton şi să-ţi faci o idee despre planurile lui de viitor? întrebă Simon. Ne temem că pune la cale ceva cu adevărat malefic. Ne-ar fi de folos orice informaţie ai fi putut afla.

— Se gândea mult la… la nişte mecanisme concepute a îmbunătăţi munca oamenilor. Sprâncenele lui Moses se uniră, semn că se străduia să-şi pună amintirile în ordine. Am văzut… nişte coşuri imense din care ieşea fum negru şi dispozitive care mută apa, torc lâna şi ţes pânză. Cel puţin asta cred că erau – nu am văzut asemenea maşinării în viaţa reală.

— Drayton este foarte interesat de asemenea lucruri, afirmă Simon. Plănuieşte organizarea unui forum pentru inventatori şi ingineri, unde aceştia să facă schimb de idei şi să afle noutăţi despre activitatea celorlalţi. Se va ţine peste o săptămână la abaţia Brentford. Ştii ceva despre asta?

Moses tresări.

— Acum, că aţi menţionat, da, se pregăteşte ceva de genul ăsta. Servitorii lui Drayton au fost foarte ocupaţi cu pregătirile. A vrut să fim în formă pentru acest forum, deşi nu ştiu ce intenţiona să facă efectiv cu noi.

— Poate ar fi mai bine să-i invităm şi pe ceilalţi la discuţia noastră, zise Meg. Suntem toţi părtaşi – şi presimt că nu avem mult timp la dispoziţie.

Simon se duse să deschidă uşa şi constată că Lady Bethany şi Jean li se alăturaseră celor trei.

— E timpul pentru un consiliu de război, nu credeţi? zise Lady Beth în timp ce îşi croia drum în salon.

Meg zâmbi.

— Cum de aveţi întotdeauna dreptate?

— Ani şi ani de practică, draga mea, zise simplu femeia mai în vârstă. Acum, hai să ne aşezăm cu toţii şi să ne facem comozi. Avem multe de discutat. În salonul de dimineaţă erau scaune şi canapele pentru toată lumea. În

timp ce se aşează între Jemmy şi Lily, Breeda spuse pe un ton ezitant.

— Aş vrea să mă întorc în Irlanda la familia mea, dar n-am nici măcar un penny în buzunar. Pot împrumuta banii pentru diligenţă? Jur că o să-i înapoiez cât de repede posibil.

Simon fu scutit de a-i spune că era imposibil, pentru că interveni Jemmy înaintea lui:

— Nu putem pleca, Breeda, pentru că ticălosul ăla nenorocit ne va găsi iar.

Breeda părea mânioasă, dar Lady Bethany spuse:

— Draga mea, are dreptate. Nici măcar aici, pe proprietatea mea bine apărată, nu vă pot garanta protecţia sută la sută. Dacă pleci fără o protecţie magică puternică, părerea mea e că Drayton te va captura din nou în cel mai scurt timp.

— Dacă te întâlneşti faţă în faţă cu el, s-ar putea să constaţi că rămâi fără voinţă şi că i te vei supune fără să crâcneşti, zise pe un ton grav şi Meg. Mie era cât pe-aci să mi se întâmple.

Foştii sclavi schimbară câteva priviri, iar Simon avu senzaţia că se consultau tacit.

— Vă apreciem curajul şi generozitatea, zise Moses cu o expresie înverşunată pe chip. Însă nu vrem să schimbăm captivitatea de până acum cu alta. Şi eu vreau să mă întorc cât mai repede cu putinţă la familia mea.

— Şi eu îmi doresc să îmi găsesc familia, zise Meg. Drayton însă este atât de periculos, încât trebuie să-mi pun dorinţele personale pe locul doi până se rezolvă situaţia cu el. Este duşmanul nostru, al tuturor.

— Iar dacă daţi greş cu Drayton, asta înseamnă că nu mă mai pot întoarce acasă niciodată? întrebă Moses.

— Dacă dăm greş, zise sec Simon, v-aş sfătui pe toţi patru să părăsiţi ţara cât mai repede cu putinţă şi să speraţi că nu vă dă de urmă.

Cuvintele lui avură darul de a-i trezi pe toţi la realitate. Meg adăugă:

— Faptul că rămâneţi aici nu înseamnă că sunteţi în

captivitate. Aveţi cu toţii nevoie să vă antrenaţi, pentru a şti cum să vă folosiţi magia şi cum să vă apăraţi. Eu am primit asemenea lecţii după ce Simon m-a salvat, şi au fost pe cât de interesante, pe atât de preţioase. Îşi miji ochii. Instrucţia m-a făcut să mă simt puternică.

Cei patru căzură pe gânduri şi deveniră mai cooperanţi.

— Cine ne va instrui? întrebă Lily.

— Eu, zise Jean. Am descoperit cu Meg că îmi place să predau. Cred că şi Lady Bethany, şi Meg, şi Lord Falconer îmi vor da o mână de ajutor, ce ziceţi? Şi mai sunt şi alţii.

După ce toţi cei nominalizaţi încuviinţară din cap, Lady Bethany spuse:

— Trebuie să rămâneţi aici pentru a vă antrena. Sau poate preferi să-i duci în Londra, Simon?

El scutură din cap.

— Asta e o cuşcă mult mai plăcută şi mai spaţioasă.

— Şi ce o să învăţăm? se interesă Breeda.

— Cum să vă folosiţi şi să vă controlaţi magia, răspunse Simon. Cum să vă apăraţi. Care sunt talentele voastre speciale şi cum le puteţi utiliza cel mai bine.

Breeda se uită la Jemmy.

— Am putea şi să învăţăm să citim? întrebă ea cu sfială.

Tăcerea stânjenitoare le aduse aminte tuturor de cât de multe lucruri fuseseră aceşti patru privaţi. În cele din urmă, Jean spuse cu căldură:

— Mi-ar face mare plăcere să vă învăţ. Cititul este cea mai utilă abilitate.

— Când putem începe? întrebă Breeda.

— Şi astăzi, dacă vrei.

Breeda încuviinţă mulţumită din cap.

— Lord Falconer, ce credeţi că vrea Drayton, întrebă Moses. A depus eforturi mari şi a făcut cheltuieli semnificative pentru a ne captura şi a se folosi de noi. De ce? Meritau să ştie, şi, cu cât ştiau mai multe, cu atât puteau veni cu mai multe informaţii utile.

— Sunt pure speculaţii, dar cred că scopul lui este să

controleze cele mai importante progrese din domeniul ingineriei şi al industriei din Britania, zise Simon încet. Cred că vrea să aibă controlul de dragul puterii, dar şi pentru a-şi spori averea.

Sprâncenele lui Meg se arcuiră.

— E interesat de ceva atât de pământesc precum banii?

— Banii reprezintă un scop irezistibil pentru persoanele în nevoie, răspunse Simon. Din investigaţiile mele, am aflat că situaţia financiară a lui Drayton este precară. Cheltuieşte cu dărnicie, ca şi cum averea i-ar fi inepuizabilă, dar, de fapt, pentru sume mari se împrumută. Dacă reuşeşte să-i controleze pe cei care se ocupă de maşinăriile care pot schimba Britania, atunci se va îmbogăţi fără măsură – şi odată cu banii, vine şi puterea.

— Şi pe noi de ce ne-a vrut? întrebă Lily contrariată.

— Încă o dată spun, sunt doar presupuneri, dar cred că vrea să-i subjuge cu o vrajă destul de simplă pe inginerii şi pe filosofii naturişti care vor participa la acest forum. Nu într-atât încât să le ia minţile, ci doar cât să i se supună ori de câte ori are nevoie de ei.

Meg aprobă tacit.

— Dacă prietenul tău cu motorul cu aburi este un inventator tipic, înseamnă că îl interesează mai mult munca decât bogăţiile. De astfel de oameni ar putea Drayton profita cu uşurinţă dacă le ştirbeşte puţin voinţa.

David era, înainte de toate, mai practic decât mulţi alţi inventatori. Lui Simon nu-i făcea deloc plăcere să se gândească la dezastrul pe care l-ar putea provoca Drayton dacă ar prinde sub vrajă cele mai luminate minţi tehnice ale naţiunii.

— Subjugarea atâtor oameni, chiar dacă la un nivel inferior, presupune utilizarea unei energii imense – mai mare decât poate avea un singur om. Cred că avea nevoie de captivii de la Brentford pentru acest instrument de creare a vrăjilor de subjugare, iar cu puterea lui de Protector şi cu cea dată de liniile ley voia să-şi alimenteze această armă.

— Deşi doar îţi dai cu presupusul, teoria ta expune varianta pe care o bănuim cu toţii, medită Lady Beth cu voce tare.

— Eu ce rol am în aceste planuri ale lui? întrebă Meg. Şi fata înrobită în Londra?

— Nu sunt sigur, dar tu şi fata din Londra sunteţi cele mai puternice dintre toate victimele lui. Energia pământească este îngrozitor de greu de controlat – motiv pentru care nici nu este utilizată prea des. Poate că plănuia să-şi amplifice puterea furându-vă ţie şi fetei din Londra energia, pentru a reuşi să canalizeze puterea liniilor ley asupra sclavilor de la Brentford.

— Încep să înţeleg cât de mulţi oameni ar putea fi fermecaţi, zise Moses încruntat. Când Drayton intra în mintea mea, încerca să… să-mi modeleze gândurile. Sau nu chiar gândurile. Mai degrabă magia. Deşi nu conştient de ea înainte, acum simt această putere ca făcând parte integrantă din mine. Dacă energia pe care am folosit-o pentru a-i lovi pe cei cinci urmăritori noaptea trecută ar fi fost ţesută mai fin, ca o pânză de păianjen, şi aruncată pe o suprafaţă mai mare…

— Mare noroc că rămăseserăm la distanţă, zise Lily şi ridică din umeri. Ai fi putut face mult rău.

Moses încuviinţă din cap. Se consultă din priviri cu cei trei tovarăşi ai lui şi vorbi în numele tuturor:

— Prea bine, vom rămâne aici şi vom învăţa să ne folosim magia astfel încât să putem ajuta şi noi la distrugerea duşmanului comun. În felul acesta ne vom achita de datoria pe care o avem faţă de voi.

— Iar în schimb eu vă asigur că vă vom ajuta să vă atingeţi scopurile după depăşirea acestei situaţii de criză, le promise Simon. Să vă gândiţi la ce vreţi să faceţi cu libertatea.

— Mă bucur că am căzut de acord. Lady Bethany se ridică. A fost o dimineaţă obositoare. Haideţi să ne strângem în sufragerie, să ne refacem torţele. Zâmbi către cei patru oaspeţi. Vă promit că o să fiţi impresionaţi de talentele bucătăresei mele. Cred că pregătea nişte

prăjiturele cu ghimbir. Cu glazură de lămâie.

Foştii prizonieri se înseninară şi ieşiră, conduşi de Jean şi de Lady Bethany. Simon mai zăbovi. La fel şi Meg. Când rămaseră singuri, se întoarseră unul spre celălalt şi se îmbrăţişară. Ea suspină în momentul în care se sprijini de el.

— Pari obosit.

— Am descoperit că e nevoie de o mare concentrare pentru eliberarea unor vrăjiţi. Îşi odihni bărbia în părul ei moale, gândindu-se la cât de bine era să o ţină în braţe. Ai văzut păienjenişul de legături dintre ei? Când ea încuviinţă, el continuă: M-am întrebat dacă au fost special plantate de Drayton şi, dacă da, dacă reprezintă vreun pericol. Firele par la fel de indestructibile precum conexiunea cu el, dar poate, la nevoie, ar putea fi întrerupte.

Meg se gândi la asta în timp ce-şi odihnea capul pe umărul lui.

— Cred că a încurajat formarea acestor legături în scopuri doar de el ştiute, dar asta nu înseamnă că sunt în mod automat şi rele. Nu am simţit niciun fel de parte întunecată în firele acelea. Doar putere şi bunătate împărtăşite reciproc.

— La fel am simţit şi eu. O strânse mai tare. Forumul începe peste o săptămână. Dacă Drayton va încerca să-i ia înapoi, va trebui să se mişte repede. Cu permisiunea lui Lady Bethany, poate că Duncan şi Gwynne se vor muta aici pentru o săptămână sau două. Ar putea ajuta şi cu lecţiile, iar puterile lor laolaltă cu a lui Jean şi a doamnei Beth ar trebui să facă din această casă o fortăreaţă de nepătruns.

— O idee bună. Făcu o mutră caraghioasă. Dar sper că până atunci mai pot sta aici. Jean şi Lady Beth vor avea nevoie de ajutor.

— Cel mai bine ar fi să rămâi aici, da, zise el fără tragere de inimă, încercând să îşi scoată din minte cât de bine fusese să o ţină în braţe în noaptea precedentă. Deşi prefer să fiu sub acelaşi acoperiş cu tine, trebuie să ne gândim şi la aspectele practice, aşa că eu sunt nevoit să mă întorc în oraş. O sărută pe frunte, ştiind că ar fi fost o

greşeală să încerce mai mult. Teoretic, în două săptămâni se va termina totul.

— Şi voi fi în sfârşit liberă să-mi caut familia.

— Pot să vin şi eu cu tine, să te ajut?

— Vorbeşti serios? întrebă ea încântată. Tare mult m-ar bucura ajutorul tău. Vocea i se înăspri puţin. Şi compania ta – ca să sărbătorim victoria împotriva lui Drayton.

Simon ar fi vrut să-i poată garanta această victorie, însă nu putea scăpa de senzaţia că balanţa era foarte bine echilibrată şi se putea înclina în orice parte.

capitolul 29

— Domnule White?

David tresări speriat şi dădu cu capul de axul motorului său prototip. Îşi frecă cucuiul, se îndreptă de spate şi îl văzu pe Lord Drayton, care intrase tot pe nesimţite şi cam sinistru, la fel ca la vizita precedentă. Sarah stătea la câţiva paşi în urma lui, cu un coş în mâini. Îi aruncă lui David o privire prin care încerca să se scuze că nu îl putuse avertiza din timp.

David lăsă cheia de piuliţe şi îşi şterse mâinile cu o cârpă.

— Bună ziua, milord. Nu vă aşteptam, pentru că altfel m-aş fi pregătit mai bine.

— Atunci n-aş fi avut ocazia să vă văd la lucru, îi atrase Drayton atenţia. E gata motorul pentru a fi transportat la abaţia Brentford? Forumul meu începe în cinci zile.

— Trebuie să mai fac unele modificări la condensator şi la regulator, dar o să fie gata poimâine, aşa cum am promis. O să îmi mai rămână o zi să instalez motorul şi să repar orice s-ar putea strica la transport. Îşi încrucişă degetele în minte, dorindu-şi să aibă norocul ca regulatorul să reziste la presiunile la care urma să fie supus. În viitor, avea să angajeze un mecanic pentru a face un model mult mai robust, dar acum nu avusese timp.

— Sunteţi un om grijuliu. Respect asta. Drayton studie motorul cu atenţie. Vreţi să-mi faceţi o demonstraţie.

— Cu mare plăcere, sir.

David îi făcu semn asistentului să mai pună cărbuni peste jarul din camera de ardere. Combustibilul se aprinse, crescând temperatura apei din boiler.

Construirea motorului se dovedise o muncă istovitoare pentru el şi Peter Nicholson şi însemnase multe cine servite târziu, aduse la atelier de o Sarah înţelegătoare. Deşi în teorie conceptul era solid, construirea efectivă a motorului presupunea multe încercări eşuate şi mult metal încins de îndreptat cu ciocanul sau cu cheia.

Produsul finit însă meritase toate nopţile lungi şi articulaţiile julite: noul lui motor era semnificativ mai eficient decât al lui Newcomen. Proprietarii de mine căutau cu disperare ingineri mai buni care să le pompeze apa din mine, iar prezentarea modelului lui la forumul lui Drayton avea să ducă vestea invenţiei sale în toată Britania. Comenzile aveau să se ţină lanţ, era sigur de asta. După ce David perfecţiona procesul de fabricare, Lord Falconer putea să se ocupe de afacere, în timp ce el continua să muncească la noi invenţii. El şi Sarah i-ar putea oferi astfel copilului lor toate avantajele care lor le lipsiseră. O perspectivă ameţitoare.

În scurt timp, pistonul începu să pompeze zgomotos, ca o promisiune a noii energii ce avea să se dezvolte în toate fabricile din Britania. Drayton urmări tot procesul cu o mină inexpresivă.

— Sunteţi într-adevăr talentat, domnule White, zise el cu vocea ridicată, ca că se poate face auzit peste toată larma. Să fiu sincer, nu am crezut că veţi fi gata la timp pentru forumul meu, dar am dorit să vă includ totuşi pe listă. Motorul dumitale va fi unul dintre cele mai de seamă dispozitive expuse.

Cuvintele păreau normale, dar tonul monoton al lui Drayton era zăpăcitor. David avu impresia că Drayton era cumva enervat. Poate că-şi dorise să fie inventator, dar îi lipsise talentul sau răbdarea? Sau, mai probabil, nu avusese

timpul necesar conceperii unei invenţii. David nu ştia decât vag ce înseamnă să fii ministru, dar cu siguranţă era o muncă epuizantă.

Drayton dădu în sfârşit aprobator din cap.

— Căruţa care vă va transporta motorul la abaţia Brentford va sosi poimâine dis-de-dimineaţă, ca să aibă timp o zi să ajungă acolo. Bănuiesc că vei veni şi dumneata cu ea?

— Da, domnule. Lui David nu-i convenea că trebuia s-o lase singură pe Sarah peste noapte, dar, de îndată ce motorul avea să fie instalat corespunzător, intenţiona să se întoarcă la Londra. Am uitat să precizez că motorul trebuie aşezat pe o podea de piatră, pentru că e foarte greu. Aveţi acolo un asemenea loc?

Drayton zâmbi, vădit amuzat.

— Am, sigur. Capela originală a abaţiei va găzdui expoziţia. Întreaga clădire este din piatră, aşa că motorul dumitale va sta pe o fundaţie solidă, alături de celelalte dispozitive expuse.

Chiar dacă nu era un om bisericos, David rămase înmărmurit.

— Într-o capelă, domnule? Mi se pare un fel de… un fel de sacrilegiu.

— Dimpotrivă, e un loc foarte potrivit. Drayton rămăsese cu privirea aţintită asupra motorului care pompa. În viitor, asemenea maşinării vor fi venerate de oamenii de rând.

— Sper să nu, zise David pe un ton nesigur. E doar o maşinărie, nu vreo divinitate.

Drayton îşi mută privirea de la motor, cu un surâs rece.

— Glumeam. Capela nu a mai fost folosită pentru slujbe de ani buni. Am ales-o drept sală de expoziţie pentru că este spaţioasă şi are o podea solidă de piatră. Înclină din cap. Vă urez o zi bună, domnule White, doamnă White. Ne vedem la abaţia Brentford.

David îngăimă ceva drept rămas-bun, dar în sinea lui se bucura să-l vadă plecând. Un individ tare ciudat acest

Drayton. Şi Falconer era ciudat în felul lui, dar în preajma lui se simţea mult mai confortabil.

După plecarea lui Drayton, Sarah traversă dugheana şi-şi aşeză coşul într-un loc de pe bancul de lucru pe care-l găsi liber.

— Eu nu merg cu tine la abaţie, David. Se bătu pe burtica vizibilă. Mi-e de-ajuns că mă simt rău în fiece dimineaţă. Dacă aş bate tot drumul ăla într-o căruţă, n-aş mai fi bună de nimic după aceea.

David îşi privi gânditor soţia.

— Sunt sigur că ăsta nu e singurul motiv.

Ea ridică din umeri şi scoase din coş pâine, brânză, un cuţit şi un borcan cu sos iute.

— Probabil aş fi singura femeie de acolo, ceea ce oricum ar fi stânjenitor, dar nu sunt nici drăguţă, nu sunt lady, şi aş mai fi şi verde la faţă după călătoria cu căruţa. Chiar prefer să nu merg deloc decât să merg şi să mă simt mizerabil, pentru că, dacă eu mă simt mizerabil, te vei simţi şi tu mizerabil.

— Aşa e, fătuca mea, dar sigur doar de asta nu vrei să mergi?

Ea izbucni în râs.

— Ce bine mă cunoşti. Întinse sosul pe o bucată de pâine, aşeză o felie de brânză şi îi dădu sandvişul lui Peter, care dădea târcoale plin de speranţe. Bine atunci, nu mă simt în largul meu în preajma lui Lord Drayton. Prefer să stau la distanţă de el.

— E un specimen ciudat, asta e clar, dar e o mare ocazie să întâlnim unele dintre cele mai inteligente minţi din Britania şi poate şi din alte ţări. Sigur ţi-ar plăcea să discuţi despre matematica ta cu cineva care pricepe ce zici.

Ea zâmbi strâmb şi îi întinse nişte pâine cu brânză.

— Sunt cinci bărbaţi în Europa care ar vrea să vorbească cu mine despre matematică ca de la egal la egal. Unul dintre ei este Lord Falconer, şi ai zis că nu va participa la forum. Probabil că nici ceilalţi patru. Oaspeţii care vor veni acolo o să se uite la mine ca la un măgar vorbitor. Interesant, dar inutil pentru scopul principal al

vieţii de măgar.

David trebuia să recunoască că ea avea dreptate. Sarah turnă bere în două halbe, apoi mai pregăti două sandvişuri cu brânză şi luă capacul de pe un castronaş în care era ceapă murată.

— Şi o să te distrezi mai bine dacă nu o să fii nevoit să ai grijă de mine pe-acolo.

Îl sărută, băgă o ceapă murată în gură şi se întoarse spre casă.

Lui David îi părea rău că Sarah avea să rateze evenimentele interesante de la adunare, dar trebuia să admită că-i plăcea ideea ca ea şi copilul să stea la loc sigur în Londra.

Ce ciudat! În mod normal, o proprietate la ţară ar trebui să i se pară un loc sigur.

Alungă senzaţia vagă de nelinişte şi-şi îndreptă din nou atenţia către conceptul lui de volant care să convertească puterea motorului într-o mişcare circulară, nu în mişcarea de du-te-vino a pistonului. Afacerile care se ocupau cu torsul şi ţesutul ar avea, cu siguranţă, nevoie de aşa ceva…

*

Lord Sterling îşi croi drum prin cafeneaua aglomerată către masa la care aştepta Simon. Cafeneaua era zgomotoasă la ora aceea, ceea ce o făcea perfectă pentru o discuţie privată.

— Bună ziua, Falconer. Ce mai face soţia ta fermecătoare?

Spiţele de lemn ale scaunului Windsor pe care se aşeză scârţâiră. Simon îi făcu semn chelnerului să vină cu tava de cafea pe care o comandase.

— E tot fermecătoare, dar din păcate absentă, pentru că a rămas să stea cu Lady Bethany câteva zile. Casa e goală fără ea. De abia aştept să se întoarcă, mâine. Sterling zâmbi cu afecţiune.

— Sunt însurat cu Sally de peste patruzeci de ani, şi

tot nu-mi place când stăm separaţi chiar şi doar o noapte.

— Dacă aş fi însurat cu Lady Sterling, şi eu aş ţine-o aproape. Simon scutură din cap. Nu pot să pricep de ce-ar vrea un bărbat o domnişoară fandosită fără nimic în cap, când ar putea avea o fată şi frumoasă, şi cu creier. Sterling pufni în râs.

— Tu ai scăpat de orice fandosită, asta e clar. Soţia ta este una dintre cele mai interesante noi talente pe care le avem. De-abia aştept să văd ce poate face cu vrăjile de suprimare.

Chelnerul lăsă pe masă tava ce conţinea un vas cu cafea, două ceşti şi câteva vase micuţe cu tot felul de ingrediente, apoi dispăru. Simon îşi amestecă fulgi de ciocolată, scorţişoară, zahăr brut jamaican, peste care trânti un bulgăre mare de frişcă.

— Că tot veni vorba despre vrăji…

— Ah, în sfârşit trecem la subiect? Bărbatul mai în vârstă îi urmă exemplul şi alese aceleaşi ingrediente. Nu credeam că m-ai invitat aici doar ca să discutăm despre ce soţii minunate avem.

— Speram să mă poţi ajuta să studiez scuturile de protecţie de la casa Drayton, zise pe şleau Simon. Sunt excepţional de puternice, şi mă tem că nu le înţeleg pe deplin. E posibil să fie implicate şi niscaiva mecanisme.

— Care vasăzică ai de gând să te vâri în casa Drayton. Sterling sorbi din cafea. Mmm, excelentă. Chiar decadentă. Să-nţeleg că ai un motiv întemeiat să spargi casa omului?

— Meg spune că mai e o roabă ţinută captivă acolo. Săptămâna trecută am eliberat patru de la abaţia Brentford, şi a fost destul de dificil. La casa Drayton va fi şi mai şi. Ţinând cont de ceea ce simte Meg când vine vorba despre salvarea victimelor lui Drayton, mă tem că va încerca să dea o spargere de îndată ce se întoarce în oraş, aşa că, dacă pot să-i mai fiu de folos, este foarte bine.

— Ţi-ai pus în minte ceva foarte dificil. N-am studiat în amănunt scuturile lui Drayton, dar sunt formidabile. Sterling se încruntă. Formidabile, iar aceasta constituie o dovadă în plus că fură putere de la alţii. Nici măcar eu n-aş

putea să le fac faţă, deşi asta, teoretic, specialitatea mea.

— Nu mă încurajezi prea tare. Simon îşi împinse scaunul în spate. Vrei să aruncăm o privire.

— După ce ne terminăm cafeaua, băiete. Sterling îşi mai adăugă o linguriţă plină de fulgi de ciocolată în ceaşcă. La vârsta mea, am învăţat să savurez fiece clipă de viaţă, pentru că nu se ştie niciodată câte mi-au mai rămas.

— Recunosc că m-am pripit, sir.

Sterling zâmbi larg.

— Ce mod politicos de a mă trimite la dracu' ai găsit.

Simon izbucni în râs.

— Scuze, aşa a sunat? Sunt nerăbdător, dar câteva minute în plus nu mai contează, iar aici se serveşte cea mai bună cafea din Londra.

Îşi terminară în tihnă cafeaua, apoi parcurseră cele câteva sute de metri spre reşedinţa Drayton. Faţada casei dădea într-o piaţetă, iar ei rămaseră acolo ca şi cum ar fi fost interesaţi de copiii care se jucau în părculeţ, nu de casa lui Drayton.

Lord Sterling întrebă:

— Domnul – ăsta-i un termen pe care îl folosesc ironic – este acasă?

— Nu, e la minister cu treburi, cred. Sigur nu e acasă. Dacă ar fi vrut, Simon ar fi putut afla pe loc unde se afla Drayton în momentul acela. Ticălosul era mereu undeva într-un colţ din mintea lui, precum o mâncărime ce nu putea fi potolită prin scărpinat.

Lord Sterling se relaxă, cu mâinile împreunate pe măciulia de argint a bastonului privind detaşat spre casa mare şi modernă.

— Drayton a întărit scuturile de ultima dată când am fost aici, murmură el. Oamenii de rând, precum servitorii lui, pot intra şi ieşi fără a fi afectaţi, dar oricine are puteri magice va suferi enorm dacă nu intră însoţit de însuşi Drayton.

— Genul ăsta de scuturi erau şi la abaţia Brentford, dar astea mi se par şi mai puternice. Simon studie casa şi cu ochiul lui interior. Nu va fi uşor de deschis un portal.

— Aparent, interiorul casei este opac. Scuturile acesta de protecţie necesită o cantitate imensă de putere. Sprâncenele lui Sterling se uniră. Lady Falconer spune că este cineva întemniţat aici. Nu pot detecta o astfel de persoană – scuturile sunt prea puternice. Ar putea fi ele întreţinute chiar de puterea sclavei?

— Nu numai că e posibil, dar şi foarte probabil. S-a folosit de puterea lui Meg pentru a întreţine o vrajă de iluzie ce o făcea urâtă şi respingătoare.

Sprâncenele lui Sterling se arcuiră.

— Şi asta necesită foarte multă putere şi e o dovadă a modului în care gândeşte diavolul ăsta. Dacă sclava este aici, se explică felul în care Drayton poate susţine nişte scuturi atât de puternice. Este un drac deştept.

— Fata este chiar aici, în camera de la mansardă. Nu pot vedea altceva în legătură cu ea, dar Meg a avut dreptate în privinţa existenţei ei, zise gânditor Simon. Mi se pare că, dacă o găsim şi blocăm fluxul de energie dinspre scuturi, o să fie mult mai uşor să părăsim casa decât să intrăm.

— Când vă hotărâţi, v-aş sugera să intraţi prin uşa din faţă. Drayton trece pe acolo, aşa că s-ar putea ca energia să fie slăbită puţin. Privirea lui Sterling deveni mai ageră. Scuturile astea prezintă unele aspecte pe care nu le-am mai văzut înainte şi pe care nu le pot identifica. Poate a născocit ceva special pentru tine sau pentru soţia ta – ori poate pentru amândoi. Eu aş avea mare, mare grijă.

— Ştii ce ar putea urmări Drayton? întrebă Simon. Ştiu că are nevoie de bani, dar adevăratul lui ţel trebuie să fie puterea de orice natură pe care o poate crea sau fura.

— În ultimii câţiva ani, ai călătorit mult în afara Londrei, observă Sterling. De câte ori s-a votat ceva important în Camera Lorzilor, ai apărut brusc să votezi, apoi ai dispărut, aşa că s-ar putea să nu fii la curent cu aspectele necurate ale politicii. Ştii că Drayton este secretar de stat pentru afaceri interne, dar cred că are ambiţii mai mari. Cred că vrea să ajungă prim-ministru.

Sprâncenele lui Simon se arcuiră.

— Regele nu ar îndrăzni să-l dea la o parte pe Pelham. Ar însemna căderea guvernului.

— Nu regele ăsta. Nu uita însă că nu mai e tânăr. Dacă i se întâmplă ceva, va fi urmat pe tron de prinţul de Wales.

— Bestia Scârboasă[2]? E atât de neplăcut tuturor, încât până şi cei care îl urăsc pe tatăl lui, regele, se roagă ca George să aibă o viaţă lungă.

— Frederick este antipatizat, este adevărat – motiv pentru care îi şi plac linguşirile lui Drayton. Ticălosul nostru este unul dintre confidenţii conducătorului Ţării Galilor. Dacă regele moare, fiul lui va putea alege un nou prim-ministru, dacă doreşte – şi probabil va dori.

Simon scoase un fluierat.

— Ca prim-ministru, Drayton va avea o putere uriaşă asupra oamenilor de rând, inclusiv oportunităţi ample de a-şi reface vistieria. Dacă mai şi controlează minţile celor mai buni ingineri ai ţării – nici nu-mi pot imagina ce e-n stare să facă.

— Opreşte-l, Falconer, zise Sterling pe un ton grav. Nu sunt vreun proroc, dar simt că va fi într-adevăr foarte rău dacă i se va permite să acumuleze atâta putere în mâinile lui hrăpăreţe.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă. Îşi dorea să fie mai încrezător în ceea ce avea de făcut. Vrei să ne plimbăm pe lângă casă, poate mai vedem ceva interesant.

— Sigur că da. Aş vrea şi eu să văd mai îndeaproape scuturile.

Traversară piaţeta, iar Sterling se sprijini cu greu în baston, o scuză foarte bună pentru mersul încet. Parcurseseră jumătate din distanţă, când Simon începu să se simtă rău, iar conturul trupului lui deveni neclar. Mai făcu doi paşi şi îşi dădu seama că vraja de transformare a

---

2 Referinţă la Frederick, prinţ de wales (1707-1751). fiul cel mare al regelui George al II-lea şi al reginei Caroline. Scandalul dintre el şi părinţii lui era un subiect naţional, deşi nu se ştie sigur de la ce a pornit antipatia, iar sora lui l-a poreclit „Bestie Scârboasă” *(Nauseous Beast)* (n.tr.)

lui Drayton se reactiva.

Încercă să o controleze, dar îi înceţoşase deja vederea şi îi picura venin prin sânge. Simţi primul zvâcnet dureros prin muşchi şi oase, semn că începuseră să se înmoaie şi să se întindă. Ameţit şi incapabil să mai vorbească, se întoarse şi se îndepărtă cât de repede îi permiteau membrele tremurânde.

Speriat, Lord Sterling se întoarse spre el.

— Băiete, te simţi bine?

— Încă puţin şi aveai plăcerea de-a te plimba alături de un unicorn, îngăimă Simon, recunoscător că efectul vrăjii se domolise vizibil de îndată ce se depărtase. Ieşit din raza de acţiune a vrăjii, se opri şi încercă să îşi revină.

Sterling veni la el şi-l luă de braţ, apoi porniră de-a lungul străzii.

— Acum ştim ce anume a adăugat Drayton scuturilor special pentru tine.

— Vraja asta afurisită a devenit năpasta vieţii mele, zise Simon scrâşnind din dinţi. Şi există riscul să nu poată fi desfăcută. Lady Beth e de părere că doar Drayton o poate desface, iar el ar prefera să mă vadă arzând în iad.

— Dar dacă moare?

— S-ar putea să nu-mi fie de vreun folos. Îmi voi petrece restul zilelor încercând să nu mă enervez, ca să evit să-mi crească copite şi coarne. Dacă s-ar fi transformat, oare ar mai fi putut să revină la forma umană? Deşi nu avea nicio dovadă, intuiţia îi spunea că Meg putea controla vraja datorită unei combinaţii între virginitatea ei şi puterea pe care o avea. Luate în parte, n-ar fi fost de-ajuns – iar virginitatea avea să fie curând de domeniul trecutului.

Se resemnă în sinea lui. Vraja era doar o chestiune minoră dacă avea să supravieţuiască confruntării cu Drayton – iar această supravieţuire nu era deloc un lucru sigur.

capitolul 30

De îndată ce urcă treptele reşedinţei Falconer, Meg îl chemă telepatic pe Simon. Era destul de sigură că era acasă, dar descoperise că dorinţa îi putea afecta judecata magică.

Dar nu şi de data asta. Chiar când Hardwick o pofti înăuntru, Simon cobora câte două trepte odată înspre hol.

— Meg! Te aşteptam de-abia mâine.

— Am primit o ofertă neaşteptată.

Aflat la câţiva paşi în spatele lui Meg, Duncan Macrae spuse.

— Veneam în oraş cu barca, iar Meg ardea de nerăbdare să se întoarcă la tine.

Meg nici măcar nu se mai înroşi, pentru că acesta era adevărul. Îl luă pe Simon de mâini fiindcă avea nevoie de atingerea lui. Fusese îngrijorată, dar se părea că fără motive.

— Îmi pare bine că m-am întors.

Spre surprinderea ei, se aplecă şi o sărută. „A avut din nou probleme ce ţin de latura lui de unicorn”. Asta trebuie să fi simţit. În acelaşi timp însă, se bucură în continuare de sărutul lui.

Fură întrerupţi de cineva care-şi dregea glasul.

— Acum îmi voi vedea de drum, zise atunci Duncan amuzat.

Ţinând-o în continuare de mâini pe Meg, Simon spuse:

— Îţi mulţumesc mult că ai condus-o pe Meg acasă. Nu îmi place să umble singură când ştiu că Drayton e în căutarea prăzii.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, zise sec Duncan, dar oricum nu m-ai asculta.

— Nu putem sta ca oile laolaltă până când se termină totul, replică Simon.

— Ce păcat, murmură Meg în timp ce Duncan pleca.

— Ai fi o oiţă foarte drăguţă, o asigură Simon cu un zâmbet special de tachinare. Ce-ţi fac elevii?

— Foarte bine. Toţi sunt foarte hotărâţi să înveţe tot

ce pot pentru a nu se mai simţi niciodată neajutoraţi. Îl luă pe Simon de braţ şi îl conduse către salonul din capătul holului de la intrare. Jean e profesoara principală, şi face o treabă foarte bună.

— Şi-a mai adus aminte careva de vreun detaliu al planului lui Drayton?

— Din păcate, nu. Îl trase lângă ea pe canapea. Am început să mă întreb cât de comună este magia sălbatică. Pe lângă mine, sunt ei patru, plus sclava din Londra, aşa că e posibil să fie mulţi oameni în jurul nostru cu capacităţi magice de care nu ştie nimeni.

— Mulţi oameni de rând au cel puţin o scânteie de putere – uneori chiar mai mult. Îşi puse braţul pe după umerii ei şi o trase mai aproape. În general, magia se manifestă printr-o intuiţie bună sau prin capacitatea de sesiza emoţiile celorlalţi sau alte trăsături care nu sunt atât de ciudate încât să atragă atenţia. Mult mai rar se întâlnesc concentrări mari de putere – nivelul de magie al unui Protector se întâlneşte foarte rar în afara Familiilor. Sclavii de la Brentford au o mare cantitate de magie în comparaţie cu majoritatea oamenilor de rând, dar mai mică decât a unui Protector mediu.

— Şi totuşi, nu ţi se pare impresionant că Drayton a găsit atât de mulţi? Se cuibări mulţumiră lângă el, profund conştientă că sub haina lui rigidă de brocart se afla un trup cald şi puternic de mascul. Şase captivi, din care eu mai am puţin şi devin mag, şi s-ar putea ca şi ultima sclavă să fie la fel ca mine.

— Nu uita că voi şase reprezentaţi esenţa unei selecţii făcute de-a lungul a cel puţin zece ani. Cred că Drayton are talent în a descoperi capacităţile magice ale altora, pentru că altfel n-ar fi găsit şase oameni pe care să-i ţină captivi. Simon se strâmbă. Constat că talentele lui se deosebesc de ale mele. Deşi nu are prin naştere putere prea mare, îmbunătăţirile ilegale l-au făcut foarte bun în detectarea energiei magice de la distanţă. Aşa te-a găsit pe tine – şi probabil că la fel şi pe celelalte victime. Undeva în adâncul minţii lui poate scanează neîncetat împrejurimile pentru a

localiza persoane cu potenţial magic încă nedezvoltat.

Meg oftă.

— De ce am avut tocmai eu ghinionul de a-mi petrece cea mai lungă perioadă cu el? Şi singură? Îi invidiez serios pe cei patru pentru legătura dintre ei. Mi-ar fi plăcut… mi-ar fi plăcut şi mie să am un spirit asemănător lângă mine.

Braţul lui se strânse în jurul ei.

— Îmi pare rău, Meg! Cred că a petrecut ani întregi căutând pe cineva ca tine, dar fără succes. S-a descurcat mai bine când şi-a coborât nivelul pretenţiilor.

Era frumos din partea lui Simon să folosească asemenea cuvinte pentru a o face să se simtă mai bine, dar cei zece ani fuseseră o eternitate de durere şi de vid, până când un unicorn apăruse şi o salvase. Gândul îi aduse aminte de senzaţiile trăite când o sărutase Simon, puţin mai devreme.

— Iar ai fost la un pas de a te transforma în unicorn? Ţi-ai pierdut cumpătul?

El zâmbi cu amărăciune.

— Eram curios dacă vei observa. În dimineaţa asta, am fost cu Lord Sterling să studiem scuturile de la reşedinţa Drayton. Sterling bănuia că aceste scuturi, care chiar sunt formidabile, ar putea conţine componente special concepute împotriva mea, posibil şi a ta. După cum era de aşteptat, când am ajuns la aproximativ o sută de paşi de casă, vraja de transformare s-a reactivat. Dacă mai făceam câţiva paşi spre casă, m-aş fi transformat complet. Din fericire, puterea vrăjii a pălit când m-am îndepărtat.

Ea îşi muşcă buza.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu vei putea intra în casa Drayton pentru a o salva pe ultima victimă.

— Nu până nu găsesc o modalitate de a contracara vraja de transformare. Îi înălţă capul ca să o privească în ochi. Meg, fecioara mea războinică, este valabil şi în cazul tău. Drayton cunoaşte foarte bine dimensiunea magiei tale. Aş fi şocat dacă nu ar fi încorporat deja această informaţie în scuturile de protecţie. Ştie cu siguranţă că ai fost implicată în salvarea celor de la Brentford şi că vrei să o

eliberezi şi pe fata de la reşedinţa Drayton. Te rog promite-mi că nu te vei grăbi să dai buzna acolo. În cel mai bun caz vei sfârşi înrobită din nou. Poate şi mai rău.

Ea închise ochii, nemulţumită.

— Aş vrea să te înşeli. Dar, dacă n-am fi fost foarte norocoşi, am fi putut sfârşi deja vrăjiţi sau morţi.

— Exact. El îşi miji ochii. Dar tot nu mi-ai promis că nu vei încerca să o eliberezi. Sunt de acord că trebuie s-o facem, dar nu înainte de-a ne asigura oarece şanse de izbândă. Deocamdată n-avem niciuna. Trebuie să ţinem cont şi de faptul că nu o putem răni – fata este foarte preţioasă. O vom salva mai târziu.

— Ai cuvântul meu. Fără nici o milă, îşi stăvili impulsul de a se duce după fată. Dintr-un motiv oarecare, fata aceasta o bântuia. Deşi îmi doresc cu disperare să o eliberăm, nu sunt chiar complet inconştientă.

— Nu eşti deloc inconştientă – eşti deşteaptă, curajoasă şi gata să îţi asumi riscuri pentru alţii. Trăsături admirabile. Doar că trebuie să le temperezi cu ceva precauţie.

Sesiză o urmă de tristeţe în spatele cuvintelor lui.

— Că tot veni vorba despre precauţie, o să te întorci la abaţia Brentford pentru forum, nu-i aşa? Chiar dacă Drayton o să fie pe teritoriul lui, aşteptându-te. Şi mai zici de mine că eu sunt necugetată!

— Când apărători experimentaţi, aşa ca mine, fac astfel de lucruri, se cheamă că-şi asumă un risc calculat, nu că sunt necugetaţi, zise el uşor ironic. Nu cred că am de ales, Meg. M-am tot zgâit în globul pentru clarviziune până l-am albit, şi mi-e clar că Drayton va face o mişcare majoră pe durata forumului. Orice şi-a pus în gând să facă, va fi foarte greu de desfăcut. E mai bine să fie împiedicat să acumuleze mai multă putere şi să distrugă vieţi inocente.

Ea trase o gură de aer în piept.

— Merg cu tine. Împreună suntem mai puternici.

— Nu! replică Simon pe un ton autoritar. Nu trebuie să te apropii de el, Meg. Puterea pământului de la Brentford îl va face pe Drayton mai puternic şi pe tine mai vulnerabilă.

Dacă am nevoie de magia ta, mă pot folosi de ea chiar dacă eşti aici. Vom exersa tehnica asta înainte să plec.

— Foarte bine. Se simţea jenant de bucuroasă că îl convinsese măcar atât. Gândul de a se afla iar faţă în faţă cu Drayton îi dădea fiori. Dar voi fi la casa lui Lady Beth. Mult mai aproape în caz că vei avea nevoie de ajutor.

— Perfect. Ne putem întoarce mâine acolo. Poţi coordona strategia împreună cu Jean, cu Lady Beth, cu Gwynne şi cu Duncan.

— Nu poţi să-l iei pe Duncan cu tine? întrebă ea. Scoţianul ţi-ar fi un aliat puternic pe teritoriu inamic.

— Pentru asta nu. Magia lui Duncan nu e cea mai indicată pentru genul acesta de misiune. Îmi va fi mult mai util dacă va fi pregătit să invoce o furtună la nevoie. Se pricepe de minune şi la vârtejuri. Simon zâmbi pieziş. Şi, în afară de asta, dacă-l iau cu mine şi e rănit, Gwynne îmi va tăia beregata. E mai bine să mă duc singur.

Ea îşi coborî privirea spre propriile mâini, spre verigheta falsă. Nu era nevoie de puteri magice pentru a presimţi norii întunecaţi care se strângeau şi deznodământul primejdios. Chiar şi cu alţi Protectori prin preajmă, gata să-i transmită din puterea lor, era posibil ca Simon să nu supravieţuiască confruntării cu Drayton. Prin minte îi trecură în mare grabă imagini cu el prăbuşindu-se, transformându-se în unicorn sau fiind măcelărit cu brutalitate. Acestea nu erau previziuni, speră ea, ci doar temeri de-ale ei. Dacă erau adevărate – nu voia să ştie.

— Ai ceva de făcut în după-amiaza asta sau eşti liber?

— Nu am nimic important de făcut. La ce te gândeşti?

Ea se uită în ochii aceia minunat de albaştrii şi încercă să nu se gândească că peste o săptămână l-ar putea pierde definitiv.

— Hai să facem ceva frivol, ca doi muritori de rând, poate chiar ca doi proaspăt căsătoriţi. Care sunt cele mai grozave locuri din Londra?

Zâmbetul abia schiţat îl făcea şi mai chipeş.

— În mod tradiţional, vizitatorii sunt duşi să vadă leii. Adică la Menajeria Regală din Turnul Londrei. Deşi nu cred

că ţi-ar plăcea să vezi animale ţinute în cuşti.

— Au lei? Ochii i se măriră de uimire. Întotdeauna mi-am dorit să văd un leu adevărat. Dacă sunt nefericiţi că sunt închişi în cuşti, poate o să-i fac să se resemneze cu soarta lor.

El se ridică râzând şi o trase şi pe ea în picioare.

— Foarte bine atunci, o să mergem să vedem leii, şi măcar pentru după-amiaza asta o să uităm că trebuie să salvăm Anglia de un mag ticălos.

Iar ea avea să-şi aducă aminte de fiece moment lipsit de griji, în caz că urma să nu mai aibă ocazia şi altă dată.

*

Într-o zi însorită de vară, zona dintre Tamisa şi Turnul Londrei era ca o un târg organizat în plină stradă, la care luau parte vizitatori veseli, negustori cu tarabe şi coşuri şi doi acrobaţi care improvizaseră un spectacol. Meg cercetă mulţimea, apoi zidurile înalte şi vaste.

— Credeam că e un singur turn, nu ditamai castelul.

Simon plăti barcagiului şi urcă treptele spre ea. O femeie mai în vârstă cu un coş plat plin cu flori se apropie de ei.

— Un buchet pentru doamna, milord?

— Excelentă idee. Alese un buchet cu flori albe şi roz, pe care i-l întinse cu un gest galant lui Meg. Pentru doamna mea.

— Oh, Simon. Mirosi încântată florile, după care le înghesui în decolteul corsajului. Sunt minunate. Nu mi-a mai oferit nimeni flori niciodată.

El păru surprins.

— Mda, cred că nu. Sărăcuţa mea fecioară războinică! Trebuie să fii răsfăţată. Ce-ai zice de nişte turtă dulce.

— Te rog!

Simon veni cu două bucăţi de la un alt comerciant şi i-o dădu lui Meg pe cea mai mare. Turta dulce era parfumată, proaspătă şi gustoasă şi avea un gust mai bun în aer liber. Meg nu-şi aducea aminte să se mai fi simt

vreodată atât de relaxată. Nici nu-l mai văzuse pe Simon atât de jucăuş. Asta îşi şi dorise de la această ieşire – o viaţă normală printre oameni normali.

Simon o ghidă spre intrarea principală în turn, de unde putea privi înăuntrul curţii.

— Clădirea aceasta rectangulară este Turnul Alb. A fost construit de William Cuceritorul, dar în timp au mai fost adăugate barăci şi alte clădiri. Aici e şi Monetăria Regală, deşi nu prea mai are loc şi s-ar putea să se mute.

— Nu-i de mirare că ţin leii aici! Cred că e cea mai straşnic păzită închisoare din Anglia. Ochi apoi unul dintre corbii faimoşi ai turnului, care era surprinzător de mare. Privea cu ochii lacomi la turta dulce. Îi spuse telepatic: „Îţi dau şi ţie o bucăţică, dar una singură. După aceea mă laşi în pace”.

Ochii lui ca mărgelele clipiră, iar ea îi aruncă o bucată generoasă de turtă dulce. Corbul se năpusti chiar când o ochiră şi alţi tovarăşi de-ai lui, dar reuşi să o înhaţe primul. Cu siguranţă recepţionase mesajul lui Meg. Pentru că apoi se îndepărtă.

— Zidurile turnului sunt înalte şi groase, dar, cu toţi oamenii ăştia care vin să vadă menajeria şi celelalte curiozităţi, nu e foarte bine păzit. Simon o conduse de la poarta principală către intrarea separară spre menajerie, care era mai aproape de râu. După ce plăti biletele de şase penny, continuă: Nici nu m-aş mira dacă bijuteriile coroanei ar fi furate din nou.

Meg se încruntă în timp ce-l luă de braţ ca să intre în menajerie.

— Au mai fost furate o dată, parcă? Acum şaptezeci de ani sau aşa ceva?

Simon o privi gânditor.

— Întotdeauna sunt intrigat de cunoştinţele pe care le ai. Îţi aduci aminte când ai aflat de turn?

„O zi prea caldă pentru studiu, vârtejuri de praf zburând prin aerul cald al verii”.

— Îmi aduc aminte de o lecţie de istorie într-o zi caniculară, dar atât, răspunse ea. Nu ştiu cine-mi preda sau

unde eram.

— Erai la vreo şcoală? Sau acasă?

Încercă să-şi reamintească momentul.

— Lecţia era în… într-o sufragerie, cred. Drăguţă, dar nu grandioasă ca aceea din casa ta sau a lui Lady Bethany. Puţin cam neglijată, dar plăcută.

— Nu era casa unui muncitor. Fruntea i se încreţi. Într-o zi, îţi vei aduce aminte tot. Şi cred că ziua aceea se apropie.

— Aşa sper şi eu. Uneori i se părea că amintirile erau la o aruncătură de băţ de ea, dar totuşi nu reuşea să ajungă la ele.

Privirea lui Simon deveni tulbure.

— Drayton nu e departe. Nu e departe deloc.

Îşi înfipse degetele în braţul lui.

— E posibil să ne fi urmărit?

— Cred că e la Monetăria Regală, zise încet Simon. Munca lui necesită uneori vizite aici, aşa că aş zice că e coincidenţă.

Ea inspiră încet, încercând să-şi potolească inima care-i bătea nebuneşte.

— Ştie că suntem aici?

— Dacă eu îl pot percepe pe el, probabil ne-a simţit şi el prezenţa, răspunse Simon. Sunt însă câţiva pereţi de piatră între menajerie şi monetărie, şi mă îndoiesc că ar încerca ceva sub impulsul momentului. Are planuri mai mari în minte.

Ea spera ca el să aibă dreptate. Intrară în curtea pentru vizitatori, o structură semicirculară cu cuşti pe fiecare parte. Deschizăturile erau boltite, din piatră, cu bare de fier şi cu un grilaj metalic încuiat în faţa fiecărei cuşti. Pătrunseră în capătul apropiat al aleii semicirculare, iar ea strâmbă din nas când dădu de miasmele groase şi înţepătoare.

— Interesante mirosuri!

— Leii sunt hrăniţi în fiecare zi cu hălci de carne crudă, aşa că mirosul e… unul special.

Familia care era în dreptul primei cuşti se depărtă, iar

Meg văzu pentru prima dată un leu. După o singură privire, se îndrăgosti de masculul cu coamă splendidă care se întindea leneş.

— E frumos!

Pe balustrada care îi ţinea pe vizitatori la distanţă de cuşti era o plăcuţă de alamă pe care scria „George”. Înaintă de-a lungul balustradei şi se uită drept în ochii mari şi căprui ai bestiei. Făcu un efort, cu prudenţă, pentru a ajunge la mintea leului şi oftă încântată când dădu de esenţa energiei lui. Sentimentul era similar experienţei ei anterioare cu energia felină, dar de mii de ori mai intens. Primitivă, puternică şi plină de încredere, energia leului o făcea să scuture din cap şi să ragă.

— Sunt magnifici, aşa-i? murmură Simon de lângă ea. Leii au fost întotdeauna identificaţi cu monarhii britanici. Fiecare monarh nou are un leu numit după el. Fiecare are personalitatea sa aparte. Uite şi leoaica din cuşca din dreapta.

Meg privi într-acolo, apoi exclamă îngrozită:

— E un căţeluş în cuşca aia! Nu-l scoate paznicul de acolo înainte să fie mâncat?

— Prepelicarul acela a fost aruncat în cuşcă pe când era pui de un isteţ care a vrut să vadă sânge. Când colo, leoaica, Sophia, l-a tratat ca pe puiul ei. Acum nu-i mai lasă pe paznici să-l ia de la ea. După cum vezi, trăiesc în bună pace. Îi dă şi lui din porţia zilnică de mâncare.

Fascinată, Meg intră în contact cu mintea leoaicei. Găsi acolo aceeaşi putere sigură pe ea ca în cazul masculului, dar mai potolită. Era o creatură mai puţin feroce până când cineva îi ameninţa puii sau căţelul.

— Sophia a fost crescută în captivitate. Mi se pare că se simte foarte bine aici.

— Da, a fost născută aici, la turn. Când era doar un pui, am avut ocazia să mă joc cu ea şi cu fraţii ei. Simon zâmbi cu nostalgie. Semănau cu Lucky al tău, doar că erau mai mari.

— Mi-ar plăcea să am un pui de leu, zise ea jucăuşă în timp ce începură să înainteze de-a lungul curţii circulare.

— Pisici ca Lucky, da. Pui de leu, nu. Cresc foarte repede. Ochii lui Simon sclipiră. Deşi poate ne-ar prinde bine un leu. La urma urmei, leul şi unicornul fac parte din forţele armate regale.

Bucuroasă că putuse glumi pe seama vrăjii de transformare în unicorn, le salută telepatic pe toate felinele când trecură prin dreptul lor. Un tigru pusese ochii pe vizitatorii din faţa lor şi îi studia ca pe o posibilă cină foarte gustoasă. Energia lui era mult mai încordată şi mai solitară decât a leilor.

— Mai sunt şi alte animale în menajerie în afară de pisicile astea uriaşe?

— Creaturile care nu mănâncă carne, elefanţi şi girafe, sunt în altă curte. Şacalii şi hienele sunt într-o zonă separată. Sunt şi câteva păsări foarte frumoase. Vulturi, bufniţe…

— Vreau să le văd pe toate!

Înaintară agale de-a lungul semicercului, admirând pe rând fiecare creatură. Leoparzii erau calmi şi rapizi, pumele zburdalnice, iar pantera neagră părea plictisită.

Îşi întoarseră atenţia de la panteră când simţiră un curent de magie ce invadă zona. Simon scăpă o înjurătură:

— Ce mama naibii…?

În zgomot de zăngăneli şi balamale scârţâite, uşile cuştii se deschiseră brusc. Dintr-odată alertă, pantera împunse uşa cuştii, apoi sări spre balustradă şi se opri la doar un metru de Meg. Simon o trase în spate, iar o femeie ţipă.

Printre vizitatori se stârni iadul. Un bărbat strigă „Fugiţi!” după ce auzi un leu care răgea. Sunetul pătrunzător şi înfiorător fu preluat şi de celelalte feline, ale căror răgete reverberară în interiorul zidurilor de piatră, care le transmiseră mai departe amplificate şi cu ecou.

Văzând că pantera se pregătea să sară pe alee, Meg îi contactă mintea. „Du-te înapoi în cuşca ta drăguţă şi sigură, scumpo, înainte ca oamenii să vină să-ţi facă rău.” Mlădioasă şi mortală, pantera îşi roti capul şi se uită la ea. Avea… colţi foarte lungi.

Ignorându-şi teama, Meg mai încercă o dată. „Eu sunt de partea ta, frumoasa mea panteră. Nu vreau să fii rănită. Nu ai ce face aici, afară”.

După un moment lung şi tensionat, pantera se răsuci graţioasă pe balustrada îngustă şi sări înapoi în cuşcă, iar trupul ei elegant străluci senzual.

Ceilalţi vizitatori se strânseseră spre dreapta, spre cea mai apropiată ieşire din perimetrul cu cuşti. Copiii erau smuciţi de părinţi, iar la ieşire se formase un blocaj de oameni agitaţi. Un bătrân căzu şi dispăru sub picioarele celorlalţi.

— Încerc să-i îndrum pe oamenii ăştia afară, se răsti Simon. Poţi să convingi şi celelalte animale să se întoarcă în cuştile lor?

— Cred că da. Sunt sigură că nu o să-mi facă nimic.

Aproape sigură. El o strânse de mână.

— Ai grijă, Meg!

În drum spre ieşirea blocată, Simon se opri să ajute un tânăr care se împiedicase şi căzuse. Tigrul se apropia încet şi sigur de el, iar tânărul rămăsese paralizat de frică.

Meg simţea cum Simon folosea magia pentru a calma tigrul, apoi îl lua pe băiat de braţ şi îl trăgea în picioare.

— Acum poţi să pleci, dar nu fugi. Fuga îi stârneşte pe vânători. Plin de sudoare, tânărul se conformă şi se îndreptă încet spre ieşire. Simon fixă cu privirea tigrul până când acesta se răsuci brusc şi se întoarse în cuşca lui.

Un tunet înfundat de undeva din spatele ei o făcu pe Meg să-şi îndrepte atenţia către felinele mari şi agitate. Strigătele din depărtare erau semn că soldaţii care păzeau turnul veneau cu arme. Nu putea permite ca vreunul dintre animalele astea frumoase să fie măcelărite!

Sophia se plimba agale în afară cuştii ei. Meg se conectă cu mintea leoaicei şi o imploră să se întoarcă în cuşca sigură. „Căţeluşul are nevoie de tine, Maiestatea Ta. Una dintre celelalte feline l-ar putea confunda cu o porţie de mâncare”.

Sophia se întoarse imediat în cuşca ei şi rămase între prepelicar şi uşa deschisă. Trebuia să facă neapărat ceva şi

cu uşile.

Toţi ceilalţi vizitatori dispăruseră de pe alee, lăsând-o singură pe Meg, aşa că îşi ridică fustele şi sări peste balustradă. Trecu pe la toate şi le încuie de îndată ce ocupanţii lor intrară la loc. Zăvoarele erau mai puţin sigure decât dacă ar fi fost încuiate cu cheia, dar deocamdată era de-ajuns.

Majoritatea animalelor erau confuze şi neliniştite de faptul că uşile se deschiseseră pe neaşteptate, aşa că se întoarseră fericite în bârlogurile lor familiare. Excepţie făcu un leu tânăr pe nume Frederick, care mârâi la Meg când aceasta îi pătrunse în minte. Ea rămase perfect nemişcată şi mai încercă o dată. „Tu eşti regele. Nu lăsa vreun neghiob pe două picioare să te împuşte ca să se poată lăuda că l-a ucis pe regele animalelor”.

Leul se întoarse şi se furişă înapoi în cuşca lui precum un băiat supărat că a fost trimis la culcare cu burta goală. Frederick era ultima felină evadată. În timp ce trăgea zăvorul cuştii lui, medită un moment la modul în care fuseseră deschise încuietorile. Sigur fusese ceva magic, un fel de descântec…

Iar descântecul fusese rostit de Drayton, care voise să creeze haos şi să distragă atenţia. Îngheţată de frică, se roti pe călcâie, dar era deja prea târziu. Drayton era la un metru de ea.

— Eşti fată deşteaptă, dar nu îndeajuns. Nu mai apucă să invoce vraja de protecţie, că mâinile lui erau pe umerii ei, iar prin ochi îi curgea energia transmisă de el. Era din ce în ce mai slăbită… paralizată… pierdută.

*

Simon reuşi să-i scoată afară din curtea leilor pe toţi vizitatorii îngroziţi, fără să fie careva grav rănit. În afară de tânărul panicat, îl salvase şi pe bătrânul care căzuse sub picioarele celorlalţi. Acesta era plin de vânătăi, dar nu-şi rupsese nimic. Găsi şi o fetiţă care se pierduse şi o înapoie părinţilor ei isterici.

În menajerie năvăliră soldaţi cu mâinile încleştate pe arme, palizi la gândul că vor înfrunta animalele sălbatice. Simon se folosi de magie pentru a-i calma – bărbaţii înarmaţi cu puşti erau periculoşi.

— Nu cred că e nimeni rănit. S-au deschis câteva cuşti, dar cred că animalele au rămas la locurile lor.

— Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate, zise sumbru un paznic. Flancat de doi soldaţi, acesta intră pe alee. Simon se luă după el, iar un ofiţer tânăr interveni.

— Nu ar trebui să intraţi aici, domnule. Staţi să ne asigurăm întâi că zona e sigură.

— Soţia mea a fugit în direcţia opusă şi trebuie s-o găsesc, zise Simon pe un ton suficient de autoritar cât să nu mai primească replică.

Ajunseră în curtea leilor, unde se aştepta să dea de Meg. Dovada trecerii ei pe aici era evidenţiată de animalele care stăteau calme în cuştile lor. Bodogănind rugăciuni de mulţumire, paznicul încuie toate uşile cu cheia.

Însă nici urmă de Meg. Îngrijorat, Simon încercă să o contacteze telepatic, dar nu dădu de nicio urmă a ei.

— Soţia mea nu-i aici, zise el strângând din buze.

Soldaţii schimbară priviri, apoi se uitară în cea mai apropiată cuşcă.

— Nu! Nu putea fi prinsă de unul dintre aceste animale. Lui Simon i se puse un nod în gât, speriat de pustiul de care dăduse când încercase să-i contacteze mintea. Ar fi… ar fi rămas urme.

Nu erau. Nici urmă de Meg nicăieri, în tot Turnul Londrei.

capitolul 31

Meg scoase un ţipăt când durerea o copleşi. O voce familiară şi ostilă spuse:

— Eşti o făptură sensibilă, Meggie. O să măresc portalul.

Durerea dispăru.

Ameţită, Meg se forţă să deschidă ochii şi imediat zări chipul diavolesc al lui Drayton holbându-se la ea. O purta pe braţe ca pe o păpuşă inertă. Ar fi vrut să-l lovească, dar nu se putea mişca. Nu putea gândi.

Deja aruncase vraja asupra ei. Vraja o sufoca, îi strivea mintea şi trupul. Dar totuşi parcă nu chiar la fel de tare ca înainte. Sub greutatea de plumb a magiei lui Drayton mai rămăsese o scânteie din Meg, falsa contesă de Falconer.

— Gata! Acum, că am ajuns acasă, nu mai trebuie s-o car singur.

Meg tresări în timp ce era transferată în braţele altcuiva. Un valet puternic, cu o mutră inexpresivă. Era şi el sub efectul vrăjii? Încercă să-şi folosească magia pentru a-i contacta mintea. Efortul era imens, ca şi cum s-ar fi chinuit să iasă din propriul mormânt, dar reuşi să îşi facă o imagine despre individ. Îl chema Boxley, considera că reşedinţa lui Drayton era ciudată şi oarecum neliniştitoare, dar acceptase fără discuţii postul. Era prost sau vrăjit? Un pic din amândouă, conchise Meg. Fusese vrăjit doar cât să nu îşi pună întrebări dacă vedea ceva straniu şi să îşi poată face în continuare munca de servitor.

— După ce vei fi încuiată, o să ridic vraja de rătăcire a minţii ca să te poţi mişca iarăşi. Drayton o mângâie pe obraz cu o tandreţe care îi dădu fiori. Mi-a fost dor de tine în mintea mea, Meggie. Am multe motive să îl urăsc pe Falconer, dar cel mai mult îl urăsc pentru că mi te-a furat. Acum te-am regăsit, şi nu vom mai fi niciodată despărţiţi. Îşi puse mâna pe gâtul ei, cu o mină greu de descifrat. Şi eşti încă virgină. Excelent! Chiar aşa de neputincios e Falconer sau chiar a înţeles puterea fecioriei tale? Eu cred că e impotent. Îşi luă mână şi se retrase de lângă ea. Du-o în mansardă, Boxley. Vin şi eu în spatele tău.

Valetul o cără de-a lungul unui hol drept către o scară. Urcă primele trepte, când Drayton spuse iritat:

— Nu pe scările servitorilor, prostule! Sunt atât de înguste, că o s-o loveşti la cap şi la picioare la fiecare pas.

Mişcă-te pe scara din faţă!

Fără să spună nimic, servitorul se întoarse şi porni din nou pe coridor. Drayton deschise o uşă care ducea în holul grandios de la intrare. Zdruncinăturile resimţite cât fu dusă pe scările nesfârşite îi dădură ameţeli de cap. Când văzu de la ce înălţime s-ar fi prăbuşit dacă ar fi fost scăpată, inima îi bătu şi mai tare, dar tot nu se putu mişca.

Fiecare treaptă era tot mai îngustă, şi, odată ajunşi la ultima, chiar atinse pereţii cu picioarele şi cu capul. Bine măcar că amorţeala îi blocase şi senzaţia de durere.

În partea de sus a scării ajunseră într-un spaţiu gol şi slab luminat, cu tavan ascuţit şi cu mai multe uşi. Boxley se opri, neştiind ce să facă mai departe.

Ajunse şi Drayton cu răsuflarea tăiată după ce urcase cele patru rânduri de scări.

— Ia să vedem, unde s-o cazăm noi pe Meggie a mea? În cealaltă, cred. Aia-i cea mai sigură cameră. Sunt curios, înţelegi ce zic? Probabil că nu. Ai din nou mutră de neghioabă.

Scoase o cheie din buzunar şi descuie uşa din faţă. Din unghiul ciudat în care stătea, Meg văzu o cheie asemănătoare atârnată de un cui lângă uşă. Dacă asta era o închisoare, trebuia deschisă cu regularitate pentru a hrăni prizonierul.

Sau prizonierii. Boxley o cără pe Meg într-o cameră îngustă şi vopsită în alb, cu tavanul înclinat, un singur pat, un scaun, o măsuţă şi un lavoar. Într-un colţ era o oală de noapte. Printr-o fereastră micuţă fără perdea intra lumina. O cameră destinată servitorilor, în care singura concesie de confort era covorul zdrenţuit.

— Pune-o pe pat. Vezi să n-o trânteşti peste cealaltă, ordonă Drayton.

Servitorul o lăsă pe pat, iar Meg îţi dădu seama că păturile deranjate acopereau un trup firav. Ea trebuia să fie ultima captivă. O brumă de încântare îi alungă puţin din ceaţa care îi învăluise creierul.

— Înainte să te eliberez, vreau să mai gust din energia ta, murmură Drayton. Se holbă la ea cu ochii lui

pofticioşi, iar ea simţi senzaţia aceea hidoasă şi familiară provocată de violul asupra minţii ei. Încercă să invoce vraja triplă de protecţie, dar nu reuşi, îi era imposibil, aşa că încercă o lovitură telepatică mult mai simplă.

Ochii lui se măriră de uimire.

— Pisicuţa a mai crescut un pic. Foarte bine. Ce drăguţ din partea lui Falconer să-ţi facă instructajul pentru mine. Îşi plimbă alene o mână peste trupul ei, peste umeri şi sâni. După ce termin cu forumul, o să mă hotărăsc dacă merită să-ţi pierzi virginitatea doar de dragul de a-ţi poseda trupuşorul apetisant. Acum odihneşte-te. Se îndreptă de spate şi făcu un gest rapid din degete înainte de a pleca împreună cu Boxley.

De cum se răsuci cheia în broască, paralizia lui Meg dispăru. Se ridică şi-şi puse picioarele pe podea, apoi aproape se prăbuşi când încercă să se ridice. Muşchii îi tremurau, pentru că fuseseră imobilizaţi până atunci. Îşi întinse picioarele câteva minute înainte de a încerca din nou să se ridice.

De data asta reuşi şi ajunse clătinându-se până la lavoar, aflat la trei sau patru paşi distanţă. Din fericire, urciorul era plin cu apă. Se simţi mai bine după ce bău, apoi îşi clăti faţa.

Se întoarse şi-şi studie celula. Fereastra era atât de mică, încât niciun copil n-ar fi putut evada pe acolo, iar când se uită afară, constată că era la patru etaje distanţă de lespezile de piatră ale curţii din spate. Nu pe aici putea evada.

În timp ce se uita prin cămăruţă, constată că, deşi mintea îi era greoaie şi înceată, îi funcţiona mult mai bine decât în anii aceia teribili de la castelul Drayton. Ştia cine era şi ce puteri avea, cel puţin cele care nu-i fuseseră suprimate. Ştia că avea prieteni.

„Simon”. Mai mult ca sigur că era înnebunit de grijă. Probabil îşi dăduse seama că Drayton o răpise, pentru că îi simţise prezenţa malefică, dar oare putea să înţeleagă şi că era ţinută în viaţă în spatele scuturilor incredibile care îi făcuseră rău de îndată ce intrase în casă? Chiar dacă ştia

că era aici, nu putea veni după ea din pricina vrăjii de transformare. Poate că Duncan Macrae ar putea să trimită o tornadă să ia toată casa pe sus.

Dar el n-ar fi făcut aşa ceva – niciun Protector nu ar risca să ucidă pe cineva din casă, mai ales că nu erau siguri că era şi ea aici. Fir-ar ea de etică!

În cele din urmă, îşi abătu atenţia asupra captivei. Cealaltă fată stătea întinsă pe pat, cu faţa spre perete, îşi trăsese pătura pe ea, şi doar o şuviţă de păr brunet se mai vedea. Era oare în viaţă? Da, urcuşurile şi coborâşurile subtile ale păturii erau o dovadă a faptului că respira. Oare vraja o aruncase într-un somn adânc?

Nu, fata era epuizată, decise Meg după ce îi studie câmpul energetic. Pentru deschiderea cuştilor de la menajerie fusese nevoie de o cantitate extraordinară de energie, iar Drayton se folosise de copila asta pentru a o extrage. Era normal să fie stoarsă atât de puterile magice, cât şi de energia umană.

De prima dată de când atinsese firul care o lega pe Drayton de fata aceasta, simţise un imbold puternic de a o ajuta. Faptul că mintea şi sufletul îi erau greoaie nu schimbase cu nimic acest impuls. Era păcat că se întâlniseră în asemenea circumstanţe.

Se aşeză pe marginea patului şi trase pătura la o parte, apoi o întoarse pe fată pe spate. Era palidă şi avea cearcăne. Meg îi dădu părul brunet pe spate, apoi îngheţă.

Întinsă pe pat era… ea însăşi.

*

Gwynne Owens intră în salon, cu chipul ei frumos îngrijorat.

— Am venit cât de repede am putut. Ai mai primit veşti despre Meg?

Simon clătină din cap.

— Nimic. Nu a mai văzut-o nimeni după evadarea leilor din cuşti. Am căutat-o şi cu globul de clarviziune, ca să o localizez, nimic. Sentimentele îmi înceţoşează viziunea

până în punctul în care nu mai ştiu ce văd.

Îi era greu să recunoască aşa ceva, pentru că tot timpul se mândrise cu capacitatea lui de detaşare.

Duncan, aflat la un pas în spatele soţiei lui, spuse:

— Nu putea fi mâncată în cinci minute fără să rămână nici urmă din ea, deci leii nu intră în discuţie. Şi oricum sunt sigur că ar putea face orice sălbăticiune să se rostogolească pe spate şi să se joace cu lăbuţele cu ea.

Gwynne se aşeză pe un scaun, iar fustele îi înconjurară elegant picioarele. Simon nu remarcase niciodată cât de perfect se mulau hainele seducătoare până nu-i atrăsese Meg atenţia. Meg nu arăta niciodată impecabil, dar şi ea era perfectă, cel puţin pentru el.

— Eşti sigur că dispariţia ei are legătură cu Drayton? întrebă Gwynne.

— Da. Simon se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Şi nu doar pentru că era şi el la turn. Instinctul îmi spune că Meg a căzut în ghearele lui. Cred că a profitat de faptul că eram şi noi prin zonă şi a încercat să vadă dacă poate exploata situaţia în avantajul lui. Când ne-a văzut în curtea leilor, şi-a dat seama că ne putea distrage perfect atenţia, pentru că ştia că nu aş permite ca vizitatorii inocenţi să fie sfâşiaţi. O vrajă rapidă de şoc asupra încuietorilor cuştilor, şi gata, s-a dezlănţuit haosul.

— Jean a spus că Meg a învăţat o vrajă puternică de protecţie triplă, zise Gwynne. Ar fi Drayton în stare să găsească o soluţie să o contracareze?

— Dacă a pus mâna pe ea înainte să o poată invoca, nu mai era nevoie. Simon se strâmbă îndurerat. Când ai de-a face cu leii, e uşor să uiţi de şacalul din spatele tău.

— Să nu uităm de râu, zise Duncan cu sobrietate. La urma urmei, e chiar acolo.

Simen înţelese aluzia pe care o făcea prietenul lui.

— Cu o vrajă puternică de ignorare care să-l protejeze, lui Drayton i-ar fi fost foarte simplu să o arunce în râu, dar nu vrea să o omoare. Nu doar că nu îşi doreşte să scape de cineva cu atât de multă putere, dar e obsedat de fiinţa ei. Nu i-ar face rău decât dacă ar fi absolut sigur că

nu va fi niciodată a lui.

— Nu va fi niciodată a lui, zise Gwynne. Îl urăşte din tot sufletul.

— Nu sufletul i-l doreşte. Magia şi trupul i le vrea, şi le poate avea pe amândouă dacă îi controlează mintea. Simon se opri în dreptul ferestrei, cu privirea aţintită în direcţia casei lui Drayton. Mi-a spus că ar prefera să moară decât să fie vrăjită din nou.

Tăcerea încordată care se lăsă fu întreruptă de Gwynne:

— O să-mi încerc şi eu norocul cu sticla de clarviziune. Nu sunt la fel de implicară şi poate voi putea afla ceva util.

— Sper. Orice e mai bine decât să nu ştiu absolut nimic. Simon se întoarse şi o văzu pe Gwynne scoţându-şi amuleta pentru clarviziune, o bucată de obsidian şlefuit care aparţinuse celei mai puternice vrăjitoare engleze din epoca elisabetană. În general, el şi Gwynne stăpâneau la fel de bine arta clarviziunii, dar, când venea vorba despre Meg, era inutil. Cu voia Domnului, ea avea să se descurce mai bine.

Se încruntă multe minute asupra sticlei.

— Sunt sigură că Meg este în viaţă şi se pare că deducţiile tale despre modul cum a răpit-o Drayton sunt precise. A aşteptat până a băgat ultima felină în cuşcă, apoi a atacat-o din spate. Scutul ei standard nu l-a putut opri, şi s-a prăbuşit înainte de a mai putea invoca altceva.

„Slavă Domnului”.

— Ştii ce-a făcut cu ea?

Gwynne scutură din cap.

— Scutul lui e atât de puternic, încât mi-e imposibil să văd ceva clar legat de el. Meg a dispărut pur şi simplu îndată ce a luat-o. Cred că a părăsit menajeria şi s-a urcat în trăsura care îl aştepta în faţa turnului. Nu-l văd deplasându-se către ţărm şi… nici aruncând ceva, aşa că probabil a dus-o acasă la el. Nu bag mâna în foc totuşi. Casa Drayton e şi mai protejată de scuturi decât e el personal. E o văgăună magică.

— E atât de aproape, şi totuşi mi-e imposibil să ajung

la ea. Simon îşi încleşta pumnii. Am cercetat casa împreună cu Lord Sterling, iar scuturile includ o componentă care reactivează vraja de transformare. Nu pot să mă apropii şi să rămân în formă umană. Deşi poate ca unicorn aş reuşi să pătrund acolo şi să o eliberez.

Musafirii lui schimbară priviri alarmate.

— E o idee cât se poate de proastă, zise Duncan. Ai spus că mintea de unicorn nu poate gândi cu repeziciune, şi ar trebui să fii apt de judecată când dai buzna în casa Drayton. Bănuiesc că Drayton a lansat un cerc magic ritualic care să se activeze de îndată ce pui piciorul sau copita acolo, fie că e el acasă, fie că nu. Poate chiar se foloseşte de Meg ca momeală ca să te prindă.

Simon nu se gândise la asta. Drayton o voia pe Meg, dar probabil ar fi fost tentat şi să-l momească pe Simon acolo.

— Simon, promite-mi că nu faci nimic pripit, zise pe un ton grav Gwynne. Nu o să-i facă rău lui Meg – este prea importantă pentru el. Ştiu că îţi displace să îl laşi să o controleze, dar mai bine nu te grăbeşti acum şi chibzuiţi înainte de a o salva.

Era o ironie să audă aceleaşi argumente pe care le folosise şi el ca să o convingă pe Meg să nu se zorească s-o salveze pe fata rămasă captivă. Nici lui nu-i plăcea să le audă, cum nu-i plăcuse nici lui Meg.

Duncan adăugă:

— Ai avea mai multe şanse să îl dobori pe Drayton la forumul lui. Abaţia Brentford este păzită şi ea, dar nu poate proteja la fel de bine o suprafaţă atât de mare, mai ales când se vor fâţâi pe-acolo o sută de oameni. Ar putea fi şansa ta.

— Ştiu că ai dreptate. Simon îşi masă obosit tâmplele, incapabil să reducă tristeţea şi supărarea care îi clocoteau în vene. O să-l urmăresc pe Drayton la abaţie. Dar dacă mi se întâmplă ceva, o veţi elibera voi pe Meg? Şi pe fata care este ţinută captivă acolo?

— Sigur, răspunse Duncan. S-ar putea să dureze ceva până îmi dau seama cum, dar îmi dau cuvântul de onoare

că o voi elibera pe Meg sau voi muri încercând.

— Bărbaţii sunt atât de teatrali, zise ţâfnoasă Gwynne. Promite că îţi vei da toată silinţa şi lasă viaţa şi moartea în socoteala sorţii.

— Bun sfat, dragostea mea. Cu ceva noroc, nu se va ajunge la asta. Duncan îşi ridică privirea spre Simon. Ce planuri ai pentru forumul lui Drayton şi cu ce te putem ajuta?

— Nimic complicat. Intenţionez să-mi folosesc cea mai bună vrajă de iluzie pentru a mă deghiza drept un inventator excentric şi sper ca Drayton să nu mă recunoască. Şi-a pierdut robii de la Brentford, aşa că e slăbit. Le avea în continuare pe cele mai puternice, pe Meg şi pe fata din Londra. Când mă lămuresc ce plan are, o să ştiu şi cum să-l opresc.

Aşa spera.

Deşi, dacă i s-ar oferi o şansă, l-ar ucide pur şi simplu.

*

Prima reacţie a creierului încetinit al lui Meg fu că o lua razna. Fata inconştientă din pat nu putea fi ea. Asemănarea cu chipul pe care Meg şi-l văzuse în oglindă fusese doar un accident. Dar totuşi…

Prin ferestruică pătrundea puţină lumină, şi îi era greu să o vadă bine. Meg se întrebă dacă mai era în stare să creeze lumină magică. Se concentră, lucru pe care obişnuia să îl facă înainte cu mare uşurinţă. Nimic, încercă iar şi iar, dar nu reuşi să invoce scânteia magică ce preceda de fiecare dată lumina.

Era gata să renunţe, când reuşi totuşi să aprindă un punctuleţ luminos în palmă. Cu mare grijă, încurajă lumina să se extindă ca şi cum ar fi înteţit un foc. Când crescu suficient în dimensiuni şi-n luminozitate, îl puse pe perete deasupra patului, astfel încât faţa vrăjitei să fie bine iluminată.

La lumina aceea asemănarea părea şi mai nefirească. Sclava avea aceeaşi formă a feţei şi aceiaşi pometi ca Meg,

acelaşi ten palid şi acelaşi păr brunet. Era însă mult mai tânără decât Meg, în jur de treisprezece, paisprezece ani, iar când o privi mai îndeaproape, descoperi câteva diferenţe subtile la forma nasului şi a gurii. Nu erau identice, dar asemănarea era prea izbitoare ca să fie doar întâmplătoare.

În timp ce aştepta ca fata să se trezească, Meg studie vrăjile de înrobire. Fusese alături de Simon când dezlegase vrăjile celor de la Brentford, aşa că erau şanse să poată face ceva.

Exploră încet păienjenişul vrăjilor de înrobire. Deşi crearea magiei presupunea o concentrare enormă şi o muncă complicată, Meg reuşi să şteargă câteva dintre legăturile care îi captaseră memoria şi personalitatea. Examină sfera de argint în care era adunată magia fetei, dar nu îndrăzni să facă nimic pentru a o dizolva. Ar fi riscat prea mult.

Nici nu încercă să înnoade firul care o lega pe sclavă de Drayton. Ar fi remarcat imediat şi ar fi pedepsit-o. Meg găsi însă o conexiune interesantă care îi unea centrul magic de fortăreaţa de energie ce proteja casa. Nu presupunea Simon că victima era cea care furniza puterea necesară pentru menţinerea scuturilor? Se părea că avusese dreptate – aceasta fiind încă o explicaţie pentru epuizarea fetei.

Meg testă cu mare grijă conexiunea cu scuturile. Era uşor diferită faţă de conexiunea cu Drayton. Dacă exista o şansă de evadare, ar fi fost posibil să taie această conexiune pentru a dezactiva scuturile.

În momentul în care se retrase din mintea fetei vrăjite, Meg era transpirată toată şi ameţită din cauza efortului. Mai avea însă suficientă energie cât să îi dea şi ei puţină dacă era atentă. Vizualiză vitalitatea şi puterea ce se scurgeau din interiorul ei către al fetei. În scurt timp, obrajii fetei căpătară culoare, şi ea se mişcă puţin.

Menţinu un firicel de energie care să picure în continuare către fată şi zise încet:

— Eşti trează? Vorbeşti cu mine? Te rog?

Pleoapele fetei se deschiseră brusc, dezvăluind nişte ochi albaştri, diferiţi de ochii verzi-cenuşii ai lui Meg. La început, avea aceeaşi mină tâmpă, tipică celor înrobiţi prin magie. În scurt timp însă, privirea i se limpezi.

— Megan, tu eşti? şopti ea. Sau visez?

Cuvintele o străfulgerară pe Meg precum un fulger.

— Mă cunoşti?

Fata îşi ridică mâna şi o puse pe faţa lui Meg.

— Arăţi la fel ca sora mea, Megan, care... care a dispărut acum zece ani. Mâna îi căzu la loc. Cred că te visez. Tot ce mi se întâmplă de când a apărut omul acela este ori vis, ori coşmar.

Meg o luă de mână şi o strânse tare, iar inima i-o luă razna.

— Omul acela, Drayton, este un coşmar în carne şi oase, dar eu sunt reală. Cred că sunt sora ta, dar nu-mi aduc aminte nimic de dinainte de a fi răpită, acum zece ani.

Fata se ridică şi o privi uimită, apoi îi luă şi mâna stângă.

— Ai o cicatrice pe interiorul palmei. Îşi muşcă buza. O ai de când m-ai ferit din calea unui câine furios care te-a muşcat apoi pe tine. Îşi ridică privirea din nou, cu lacrimi în ochi. Eşti chiar tu.

Meg privi cu ochii măriţi de groază cicatricea atât de vagă încât de abia o remarcase şi văzu dinţii canini înfipţi în carnea ei. Două puncte adânci şi sânge care ţâşnea.

— Doamne, Dumnezeule, îmi aduc amine. Erai prea micuţă ca să ştii că nu toţi câinii sunt prietenoşi.

Fata se puse în genunchi şi se întinse peste saltea ca să o îmbrăţişeze, şi lacrimi fierbinţi îi curseră pe obraji.

— Oh, Megan, mi-a fost aşa dor de tine! Obişnuiai să-mi cânţi până adormeam când eram mică. Mama şi tata n-au mai fost niciodată la fel după ce ai dispărut. Odată tata a zis că e mai rău că nu ştie ce s-a întâmplat cu tine decât dacă ai fi murit de malarie. Unde te-ai dus? De ce nu ai venit acasă?

Meg zâmbi strâmb.

— Dar tu de ce nu eşti acasă?

— Oh. Înţeleg. Chipul i se posomorî, bucuria regăsirii surorii ei fiind înăbuşiră de revenirea la realitatea captivităţii. Oh, Megan, a fost oribil. Oribil! Nu aveam niciun pic de voinţă. Am fost zdrobită. Şi… şi îmi intra în minte, îmi invada sufletul. Începu să plângă. Nu-s cuvinte pentru ce mi-a făcut.

Meg o cuprinse în braţe pe fată.

— Nu e nevoie de cuvinte, pentru că am trecut şi eu prin exact aceleaşi trăiri timp de zece ani. Doamne Dumnezeule, aş vrea să-ţi şterg amintirile astea din minte!

Se ţinură în braţe multe minute, până când lacrimile surorii ei încetară. Meg o legănă încet, transmiţându-i aceeaşi energie de alinare pe care o folosea şi cu animalele. Spre surprinderea ei, constată că şi durerea ei se mai atenuase. Îşi împărtăşiseră suferinţa şi deveniseră mai puternice. Când fata se opri din tremurat, Meg o întrebă:

— Cum te-a capturat Drayton? Cât timp te-a ţinut sub vrajă? Suntem în august 1748.

Cealaltă fată se ridică şi-şi şterse faţa cu dosul palmei.

— Dădeam de mâncare la găini când a apărut el. Nu a zis nimic – doar şi-a pus mâna pe capul meu, iar mintea mi-a fost copleşită. Cred că m-a dus prin pădure la un drum unde aştepta o trăsură, dar îmi aduc aminte foarte puţine după aceea. În aprilie m-a luat, deci au trecut cam patru luni.

— Slavă Domnului că n-a fost mai mult, zise cu vehemenţă Meg. Acum povesteşte-mi tot, surioara mea. Cum te cheamă? Cum mă cheamă? Unde locuim? Cine mai e în familia noastră?

— Tu eşti Megan Elizabeth Harper, eu sunt Emma Alice Harper, zise tânăra fată. Tu eşti cea mai mare din familie, iar eu sunt cea mai mică. Între noi mai sunt doi fraţi, Robert şi Winthrop. Tata este vicarul bisericii Sfântul Austel din satul Lydbury din Shropshire. Îţi sună cunoscut?

— Emma, spuse Meg cu emoţie. Emma! Imagini cu o fetiţă cu ochi mari şi albaştri care îşi urmărea sora mai mare peste tot i se perindară cu repeziciune prin minte.

Emma făcuse cinci ani şi era prea mare să o mai poată duce în braţe. Obişnuiam să te las să dormi la mine în pat când era furtună. Câinii şi pisicile mele dormeau tot acolo.

— Da! Emma sari de fericire. După ce... ai dispărut, au venit să doarmă cu mine. Mare înghesuială. Acum îţi aminteşti?

— Încep să-mi amintesc. Imaginile se perindară cu şi mai mare viteză, şi îşi văzu tatăl înalt şi învăţat, cu surâsul lui grav şi cu devotamentul pentru congregaţia lui. Mama ei, centrul zâmbitor al casei, cu răbdarea ei nesfârşită faţă de tendinţa celui mai mare copil al ei de a fugi în pădure şi de a călări caii moşierului. Am luat lecţii de la o guvernantă?

— Nu, ai studiat cu tata. El era profesorul fiilor nobilimii din zonă şi îi pregătea pentru şcoală, iar tu stăteai într-un colţ în timpul lecţiilor. După plecarea băieţilor, te asculta să vadă ce ai învăţat. Zicea că eşti mai deşteaptă decât oricare băiat. Emma zâmbi printre lacrimi. După ce ai dispărut, am început să mă duc şi eu la lecţii. Tata zicea că se simte mai bine să-şi ştie o fiică în colţ. Odată mi-a zis că sunt la fel de deşteaptă ca tine, şi a fost cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Era prea mult. Meg îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă incontrolabil pentru toate fragmentele din trecutul ei care acum formau un întreg. Simon bănuise că era posibil ca amintirile să-i revină toate deodată şi iată că avusese dreptate. Cuvintele Emmei dizolvaseră bariera dintre Meg şi trecutul ei.

— Credeam că mă cheamă Margaret, zise ea cu voce tremurată. Tot ce-mi aduceam aminte din copilărie era că mă numesc Meg.

Pierduse atât de mult, atât de mulţi ani în care ar fi putut să iubească şi să fie iubită. Familia ei suferise la fel de mult ca ea în tot acest răstimp. Nu numai că o luase din sânul familiei, dar Drayton îi ştersese trecutul, ca nici măcar în amintiri să nu-şi găsească vreo alinare. „În iad să ardă, blestemat să fie!”

— Biata Megan, murmură Emma şi o legănă în braţe

ca şi cum Meg ar fi fost sora mai mică. De ce ne-a furat pe amândouă?

Avea vreme să se răzvrătească mai târziu împotriva sorţii. Acum trebuia să-i explice surorii ei – surorii ei! — situaţia în care se aflau, astfel încât aceasta să înţeleagă pe deplin. Puteau apoi găsi o soluţie pentru a evada.

— Unii oameni au darul de a crea magie – pot face lucruri ciudate şi minunate. Drayton a aflat că am această capacitate, m-a răpit şi m-a ţinut la reşedinţa familiei lui de la castelul Drayton. Probabil la jumătate de zi călare de Lydbury. A sperat poate că mai e cineva talentat în familie, aşa că ne-a supravegheat până când a fost sigur că merita să te răpească şi pe tine.

Emma se holbă la ea de parcă ar fi fost nebună.

— Magie? Te-a făcut să-ţi pierzi minţile?

— Mi-a înceţoşat mintea, dar nu mi-a afectat-o. Meg se întinse spre lumina magică şi o desprinse de pe perete, apoi i-o oferi surorii ei. Vrăjile malefice ale lui Drayton mi-au suprimat aproape toate calităţile, dar tot am reuşit să creez această lumină magică.

Emma icni în momentul în care lumina o gâdilă în palmă.

— Magia e ceva imposibil – dar iată totuşi că este aici. Îşi flutură degetele de la cealaltă palmă prin lumină. Ce altceva mai poţi face prin magie?

Meg se aşează pe pat şi se sprijini de perete.

— O să ne ia ceva timp. Să-ţi povestesc mai întâi despre Protectori…

capitolul 32

Lui David i se tăie răsuflarea când intră în capela de la abaţia Brentford. Se aşteptase la o structură mai mică şi mai simplă, asemănătoare capelei protestante unde mergea el. Se uită la coloanele de piatră sculptată şi la vitraliile demne de o catedrală şi spuse:

— E un sacrilegiu să-mi aduc motorul aici!

Ghidul lui, un individ destul de masiv pe nume Cox, ce se ocupa de organizarea forumului de tehnologie, îi răspunse cu răceală:

— Stăpânul Drayton a ales locul acesta drept sală de expoziţie pentru că este cea mai spaţioasă încăpere de pe proprietatea abaţiei.

Din tonul lui reieşea cât se poate de clar că dorinţele stăpânului erau lege. Din privirea lui se înţelegea la fel de clar că îl durea sufletul că inventatorii nu erau în marea lor parte nişte domni cu maniere alese.

David cercetă spaţiul amplu ce răsuna cu ecou. Deşi nu era un admirator entuziast al riturilor papale, trebuia să recunoască că ar fi fost ceva deosebit să-i audă pe călugări cântându-şi rugăciunile de odinioară.

— Unde doriţi să mă instalez?

— Acolo. Cox îl conduse prin sanctuar către capătul bisericii, şi trecură pe lângă tot felul de echipamente intrigante şi grupuri de bărbaţi care lucrau la ele. Dacă aveţi nevoie să vă mutaţi echipamentul, avem muncitori pregătiţi să vă ajute.

Locul pe care i-l indicase Cox era chiar fostul altar. Deşi nu mai era o biserică adevărată, David înălţă o rugă de iertare în timp ce studie celelalte exponate. De-abia aştepta să le vadă mai îndeaproape, dar mai întâi trebuia să-şi asambleze motorul şi să se asigure că era în stare de funcţionare. Ar fi fost umilitor să dea greş când avea o asemenea şansă de-a dovedi ce putea face.

Cu ajutorul lui Peter şi al câtorva muncitori, componentele motorului fură încărcare într-un cărucior de transport şi târâte prin capelă. Reasamblarea motorului era o treabă istovitoare şi murdară. În timp ce Peter se îngriji de stocul de apă şi cărbune, David verifică iar şi iar fiecare componentă, pentru a se asigura că nu se deteriorase la transport. În jurul lui erau voci cu accente din toată Anglia, laolaltă cu pocniturile şi zăngănelile maşinăriei de asamblat. Şi foarte multe înjurături.

Peter umplu camera de ardere cu cărbune, apoi

aprinse focul astfel încât cazanul să înceapă să se încălzească. David se dădu la o parte din dreptul motorului ca să îşi şteargă faţa plină de transpiraţie şi constată că avea asistenţă. Un tânăr îmbrăcat cu haine scumpe îşi înclină capul spre el.

— Mi se pare că motorul dumitale are două pistoane, care se mişcă alternativ în sus şi în jos. Corect?

— Da, aşa e.

Celălalt spuse:

— Folosirea pistonului pentru a controla aburul şi evacuarea este genială.

— Mulţumesc. Minţile strălucite din jurul lui îl făcură pe David să se simtă bucuros că Falconer obţinuse deja patentele pentru invenţiile lui. Cred că este un motor bun.

Tânărul studie motorul printre gene.

— Sunt interesat de construcţia unor canale pentru a transporta cărbunele de la minele mele către Manchester şi Salford, unde e nevoie de el. Poate motorul dumitale să ridice apa din puţuri de mină mai adânci mai bine decât motorul Newcomen?

— Da, deşi va trebui să instalez unul într-o mină ca să verific adâncimea. Eu presupun că va ridica apa poate de două ori mai sus decât motorul Newcomen.

Un bărbat cu păr grizonant şi cu accent de Lancashire întrebă:

— V-aţi gândit la posibilitatea de a converti motorul pentru o mişcare rotativă? Ar fi foarte util pentru noi, cei din industria textilă.

— La asta lucrez acum. David se uită în lungul naosului. Dar văd că sunt mai multe tipuri de echipamente pentru industria textilă.

— Eu mi-am adus noua maşinărie de dărăcit, zise un bărbat cu un puternic accent din nord. Va revoluţiona comerţul cu haine.

— Dacă funcţionează, zise un altul cu o doză de răutate.

Nevrând să încurajeze ostilitatea, David spuse:

— Aş vrea să văd ce au inventat şi ceilalţi. Maşina

aceea este pentru tors, aşa e?

— Da, într-adevăr, răspunse bărbatul cu păr cenuşiu. Am îmbunătăţit volantul şi sistemul bobinei, iar acum este cea mai bună maşină de tors. Uitaţi-vă puţin până se încălzeşte cazanul.

David îl urmă, peste poate de încântat. Asta şi sperase – să poată face schimb de idei cu oameni ca el, care nu se tem să-şi murdărească mâinile. Sarah avusese dreptate să rămână acasă – nu era o atmosferă potrivită pentru o femeie. Voia însă să ţină minte tot şi să-i povestească.

*

Meg se trezi când auzi o cheie răsucindu-se în broască. Unde…?

Oh, da, era în casa Drayton, parţial vrăjiră, şi împărţea un pat cu sora ei mai mică. Bucuria recâştigării vieţii pierdute compensa aproape tot restul.

Înainte de a pica de oboseală, îi povestise Emmei despre magie şi despre Protectori, după care adormiseră ghemuite una într-alta ca nişte pisicuţe. Sora ei se mirase tare şi parcă nici nu crezuse tot, dar globul de lumină magică o făcuse să accepte şi posibilitatea că Meg avea dreptate şi nu o luase razna.

Lumina magică! Drayton nu trebuia să ştie că încă mai era în stare să facă magii. O stinse imediat.

Nu Drayton fu cel care apăru. În cămăruţă intrară doi servitori, unul cu o tavă cu mâncare: celălalt, Boxley, le privi circumspect. Meg arăta cât se poate de tâmpă şi de neajutorată, ceea ce nici nu era greu. Dacă ea şi Emma puteau evada la un moment dat, aveau să o facă prin vicleşuguri şi magie, nu prin forţă fizică.

Tava fu lăsată pe masă, apoi cei doi se retraseră privindu-le cu precauţie pe captive. Când cheia se roti din nou în broască, Emma se ridică şi-şi acoperi căscatul cu palma.

— Când eram mici, dormeam în acelaşi pat, zise ea cu

voce adormită. Dar era mai mare.

— E bun şi ăsta. Nu o să stăm prea mult pe aici. Meg spera că era adevărat, pentru că patul nu era de două persoane. De abia încăpea una singură. Înţepenită de oase, se ridică şi se uită ce era pe tavă. Două farfurii cu mâncare constând în cartofi şi ceapă fierte, o bucată de cinci centimetri de cârnat, plus o halbă mică cu bere şi două pere. Soarele era jos pe cer şi camera plină de umbre, drept pentru care creă o nouă lumină magică ca să vadă mai bine. De data asta îi fu mai uşor.

Şi eu pot să fac lumină? întrebă Emma.

Sunt sigură că ai putea, dar Lord Drayton a blocat partea aceea din tine care poate face magii. Meg luă o farfurie şi o furculiţă şi i le dădu surorii ei. Va trebui deblocată, iar după aceea vei putea începe să foloseşti magia.

Emma îşi puse farfuria în poală şi luă o înghiţitură.

Dar tu poţi face lumină deşi te-a vrăjit şi pe tine.

Vraja n-a avut un efect total asupra mea de data asta – cred că din cauză că acum sunt mai puternică. Meg turnă două căni de bere, gândindu-se la cât de repede se obişnuise să folosească magia. Făcea parte din ea, iar acum se simţea ologită. Dacă mi-aş fi păstrat puterile, aş fi putut să-i dobor pe cei doi şi am fi putut evada. Acum nu pot decât să fac magii minore. Îi dădu surorii sale o cană, apoi începu să mănânce. Mâncarea se răcise până ajunsese la ele, dar era destul de bună. Presupuse că asta mâncau şi servitorii.

Discuţia asta despre magie mi se pare greu de crezut, dar ştiu că nu m-ai minţi. Emma înghiţi ultima bucăţică de cârnat, apoi traversă camera pentru a-şi pune farfuria înapoi pe tavă. Era aproximativ de aceeaşi înălţime ca Meg, dar silueta ei subţire de abia începea să capete formă. Acum, că eşti aici, mă simt în siguranţă.

O asemenea încredere era umilitoare, dar poate chiar justificată. Emma era din punct de vedere mental mult mai bine decât sclavii de la Brentford la început, şi cu siguranţă asta se datora muncii pe care o depusese Meg cu vrăjile de

înrobire. Era în continuare nevoie de Simon pentru a o elibera pe sora ei.

Simţi o strângere de inimă. Nu trebuia să se gândească la Simon, pentru că nu mai era bună de nimic. Îi aruncă surorii ei o pară.

— Acum, că am mâncat, e timpul să ne gândim la evadare. O să petrec ceva timp pentru a investiga telepatic casă, aşa că te mai poţi odihni.

Emma încuviinţă din cap şi se băgă înapoi în pat, dar rămase cu privirea pironită asupra lui Meg. Era ca în copilărie – Emma fusese umbra ei şi cea mai drăguţă fată din lume. Nu era de mirare că Meg avusese o dorinţă aşa de puternică de-a desface ultima vrajă a lui Drayton. La un anumit nivel, îşi recunoştea surioara. La fel cum prezenţa ei îi făcuse bine Emmei, şi prezenţa Emmei o ajuta pe Meg să fie mai iute de minte şi mai concentrată. Avea o soră de protejat.

Meg se aşeză cât putu de confortabil pe scaunul de lemn, apoi îşi închise ochii şi îşi goli mintea. Singura zonă pe care o putea vedea era cea din interiorul scuturilor. Efectul era ciudat: se simţea ca şi cum ar fi fost închisă într-un butoi.

Vestea bună era că Drayton nu era acasă. Poate plecase deja la forumul de la abaţia Brentford. Cu cât era mai departe, cu atât mai bine.

O veste nu la fel de bună era că în casă se aflau cel puţin şase servitori, dacă nu mai mulţi. Câţiva aveau camerele la parter, în zona bucătăriei, iar încă doi sau trei aveau cămăruţe aici în pod.

Dacă ar fi putut-o invoca, o vrajă de ignorare le-ar fi ajutat să se strecoare afară din casă. Îşi goli mintea şi încercă să invoce vraja. La fel ca în cazul luminii magice, efortul era enorm.

— Meg! Meg! Unde eşti? strigă cu disperare Emma.

Se pare că vraja funcţiona. Meg dezlegă vraja şi sări în picioare.

— Aici sunt, Emma, chiar aici. Se duse lângă pat şi o luă de mâini pe sora ei. Exersam o vrajă care să ne ajute să

evadăm.

Degetele Emmei se înfipseră în mâinile lui Meg.

— Mi-a fost teamă că n-ai fost decât un vis!

— Sunt cât se poate de reală şi nu plec fără tine. Meg privi în ochii albaştri ai surioarei ei şi-şi aduse aminte că mama lor avea ochii aşa. Băieţii, Robbie şi Winthrop, aveau şi ei ochi albaştri. Doar Meg moştenise ochii visători verzi-cenuşii de la tatăl lor.

Emma îşi înclină capul într-o parte, exact cum făcea când era mică.

— Cum de ai dispărut?

— N-am dispărut. Vraja de ignorare îi face pe oameni să nu vrea să se uite în direcţia ta, dar tu nu eşti invizibil. Sunt o grămadă de chestii care fac vraja asta ineficientă. Dar e utilă şi atât de simplă, încât aproape oricine care are darul magic o poate face.

Emma se încruntă.

— Mă uitam peste tot, mai puţin spre scaun. Ce ciudat! Dacă asta e magie, de abia aştept să o studiez.

— E cel mai interesant subiect din lume. Acum, lasă-mă să mă gândesc la evadare. Meg se întoarse la scaunul ei. Oare îi putea păcăli pe servitori cu vraja de ignorare? Îi putea face să creadă că dispăruseră. Apoi ar fi putut să se strecoare afară din cameră în timp ce servitorii s-ar fi uitat sub pat.

Camera era foarte mică, şi le-ar fi fost foarte greu să iasă fără să se atingă de scuturi, iar dacă se atingeau, vraja nu mai avea efect. Să folosească vraja, apoi să le tragă una în cap cu scaunul sau cu oala de noapte? Dacă ar fi fost doar un servitor, ar fi putut, însă cu doi era era mai greu.

„Cheia.” Era uşoară şi atârna de partea cealaltă a uşii. Mai avea Meg suficientă magie cât să o ridice din cui şi apoi să o tragă pe sub uşa şubredă? Mutarea unui obiect fizic consuma multă energie.

Merita totuşi să încerce. Meg se concentră asupra cheii, dorindu-şi să o fi observat mai cu atenţie înainte de a fi fost vârâtă în cameră. Partea de sus era rotunjită…

Se concentră până o luă durerea de cap, dar ajunse la

cheie şi încercă să o mişte. O simţi legănându-se în cui, dar, culmea enervării, nu voia să iasă de acolo.

Simţi o mână pe umăr. Emma simţise un imbold instinctiv să vină să o ajute. Meg îi acoperi palma cu mâna ei şi mai încercă o dată.

De dincolo de uşă se auzi un clinchet, semn că, totuşi, cheia sărise din cui şi căzuse pe podeaua de lemn.

— Slavă cerului! Meg îşi masă capul, care mai avea puţin şi îi lua foc. Mulţumesc, Emma. Mi-ai împrumutat suficientă energie cât să scot cheia din cârlig. După ce mă odihnesc câteva minute, o să văd cum o pot atrage în cameră.

Emma înmuie colţul prosopului ponosit în urciorul cu apă, apoi îi tamponă tâmplele. Apa rece îi mai alungă oboseala.

— Arăţi de parcă mai ai un pic şi pici.

Meg închise ochii şi se lăsă alinată de sora ei.

— Îţi mulţumesc, Emma. Mă simt mult mai bine.

În zilele petrecute la Lydbury, existase întotdeauna o legătură strânsă între ele. Meg nu se gândise că ar fi putut fi vorba despre magie. Uneori o exasperase faptul că micuţa Emma se ţinea tot timpul după ea, dar acum îşi dădea seama că între ele exista o legătură neobişnuită.

Meg se întoarse şi se uită la crăpătura de sub uşă. Cheia era la doar câţiva centimetri de ea. „Vino aici, cheiţă. Vino la mine!”

Cheia sări în cameră cu mişcări haotice. Emma o ridică iute cu ochii măriţi de uimire.

— Ai reuşit! Chiar poţi face magie!

O privi cu mare dragoste pe sora ei.

— Vei putea şi tu să faci magii, deşi poate nu chiar aceleaşi. Meg luă cheia de la sora ei şi o răsuci în broască. Se mişcă uşor, iar uşa se întredeschise cât să dezvăluie holul pustiu. Să mai spună cineva că talentul lui Meg de a muta obiecte mici era inutil!

Emma veni spre uşă, dar Meg o închise şi o încuie la loc.

— Nu plecăm acum. Aşteptăm până la miezul nopţii,

când servitorii dorm.

— Dar dacă observă cineva că lipseşte cheia din cui?

— La asta nu m-am gândit! O să arunc o vrajă de ignorare peste cui, şi n-o să bage nimeni de seamă. Meg făcu întocmai, remarcând oarecum confuză că mintea Emmei era într-o formă mai bună decât a ei. Acum vreau să dorm puţin.

Se simţea de parcă ar fi alergat douăzeci de kilometri şi de-abia se târî spre pat. Emma îi tamponă din nou tâmplele cu prosopul umed.

— Mi-ar fi plăcut să am apă parfumată cu levănţică.

— E bine şi aşa, murmură Meg. Mă bucur atât de mult că te-am găsit, Emma. Zece ani m-am simţit fără familie. M-am simţit extrem de singură.

— Acum nu mai eşti singură. Când te vei întoarce la Lydbury, o să-ţi organizăm o primire care va eclipsa sărbătoarea dată în cinstea regelui. Emma îi şterse apa în exces cu capătul uscat al prosopului. La început, nu am remarcat, dar rochia ta este foarte frumoasă. Arăţi ca o lady din înalta societate.

Meg închise ochii.

— Protectorii au avut mare grijă de mine. Nu mai avea energie să îi explice cum de devenise o pretinsă contesă…

*

Simon mai avea puţin şi termina pregătirile pentru vizita la casa din Richmond a lui Lady Beth, apoi la abaţia Brentford, când în cameră intră majordomul.

— Milord, vă caută o anume doamnă White. Pare cam… surescitată.

Soţia lui David? Curios să afle ce s-a întâmplat, Simon coborî în salonul micuţ de primire în care Hardwick o invitase pe vizitatoare să aştepte.

Sarah White se ridică în clipa când îl văzu, încordată toată.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, milord, dar… sunt îngrijorată pentru soţul meu.

— Bună ziua, doamnă White. Ce anume vă îngrijorează? Simon îi făcu semn să ia loc şi se aşeză şi el lângă ea. Soţul dumitale s-a îmbolnăvit? Credeam că intenţionaţi să mergeţi amândoi la abaţia Brentford.

— Aşa am vrut, dar până la urmă m-am decis să rămân acasă. I-am spus lui David că nu-mi place să fiu prin preajma lui Lord Drayton, dar… nu i-am spus tot adevărul. Excelenţa Sa mă îngrozeşte. Am avut coşmaruri cu el, dar până în după-amiaza aceasta când am aţipit nu erau clare. De data asta l-am văzut pe Lord Drayton că îl u… ucide pe David al meu. Începu să plângă. Sunt sigură că sunt doar toanele caraghioase ale unei femei gravide, dar totul părea atât de real! Vă rog, milord… Rămasă fără aer din cauza emoţiei, reuşi să întrebe: De ce ar vrea cineva să-mi ucidă soţul, un om care n-a făcut niciun rău nimănui?

Ochii ei înroşiţi de plâns îl implorau să-i spună că nu fusese decât un vis urât, dar el nu-i putu zice asta. Sarah White avea un dram de clarviziune probabil, iar această capacitate era declanşată de ameninţarea la adresa celui pe care îl iubea cel mai mult.

— Lord Drayton nu este un om bun, doamnă White, dar chiar nu ştiu de ce ar vrea să vă ucidă soţul. Cum o făcea – cu sabia sau cu o armă de foc?

Ea scutură din cap.

— A fost o imagine ciudată, cum se întâmplă în vise. Drayton a dat din mână, iar David s-a prăbuşit. Ştiu că a fost o lovitură mortală. Interpretarea logică a visului. Sau ilogică.

Oare ar fi făcut David White ceva să îl înfurie pe Drayton? Sau era doar un coşmar, inspirat din suspiciunile întemeiate ale soţiei lui? Intuiţia îi spunea că pericolul era real – şi Meg se declarase îngrijorară de viitorul lui David.

— Deja intenţionam să particip incognito la forum. Să ştiţi că o să-l supraveghez cât pot de bine pe soţul dumneavoastră.

— Incognito? întrebă ea surprinsă.

— Eu şi Drayton suntem duşmani declaraţi. O afirmaţie care nu reflecta nici pe departe adevăratele

sentimente dintre ei. Sunt interesat de forum, dar prefer să particip sub o altă identitate.

— Vă mulţumesc foarte mult. Ştiu că e deplasat din partea mea, dar mă simt mult mai bine să ştiu că veţi fi acolo. Se ridică şi încercă să schiţeze un zâmbet. Vă mulţumesc şi pentru că... pentru că m-aţi luat în serios, milord.

— Trebuie să fii nebun să nu iei în serios aşa ceva, doamnă White.

Ea îşi înclină recunoscătoare capul, apoi se îndreptă spre uşă. Simon se încruntă.

— Cum aţi ajuns aici?

— Am tocmit o lectică. Zâmbetul îi păli. Cu banii pe care i-aţi dat în avans lui David. Mă întorc tot cu lectica.

— E târziu, şi s-ar putea să nu găsiţi o cursă sigură pentru zona în care staţi. Vă trimit o trăsură. Ezită. Aveţi o prietenă la care să puteţi sta? Nu cred că e bine să rămâneţi singură.

— Celelalte femei din vecini au fost tare bune cu mine, mi-au fost ca nişte surori şi mătuşi. E o vecină care m-ar primi, cred.

— Bine. Mă simt mai liniştit să vă ştiu printre prieteni.

— Chiar vă pasă, nu-i aşa? întrebă ea încet. Soţia dumneavoastră este o femeie norocoasă.

Dacă o putea convinge şi pe Meg de adevărul acestor vorbe, poate avea să-i devină într-adevăr soţie.

capitolul 33

La aproximativ o oră după lăsarea întunericului, pe scara ce urca în mansardă răsunară greu două perechi de picioare care intrară în camere diferite. Meg presupuse că erau cei doi servitori care le aduseseră de mâncare. Ea şi Emma stătuseră cuminţi pe întuneric până când Meg considerase că, într-adevăr, cei doi adormiseră. Dacă ar fi avut puterea neştirbită, ar fi ştiut cu siguranţă, dar acum îi

lipsea claritatea magică, iar puterea îi fusese diminuată.

Era timpul. Se dădu jos din pat şi creă un balon de lumină magică care se răsfrângea asupra lor şi în jur.

— Lumina aceasta nu poate fi văzută de alţii, dar te ajută să vezi pe unde mergi. Am adăugat şi o vrajă de ignorare asupra noastră. Când ajungem la uşă, va trebui să ne oprim ca să pot reteza conexiunea pe care o ai cu scuturile casei. Altfel nu cred că putem pleca fără a fi rănite.

— N-ar fi mai uşor să faci asta acum?

Ideea o tenta, dar scutură din cap.

— E posibil ca vreo persoană din casă să aibă îndeajuns de mult talent cât să simtă dacă scuturile sunt dezactivate. Drayton şi-ar da seama cu siguranţă, şi, chiar dacă e la câţiva kilometri de noi, tot ne-ar putea face rău. E mai sigur să amânăm până în ultimul moment.

Emma încuviinţă din cap. Meg descuie uşa şi ieşi pe hol. După ce ieşi şi Emma, încuie uşa şi luă cheia cu ea, pentru orice eventualitate.

Cu paşi uşori, coborî treptele, tresărind la fiecare scârţâit. Casa era tăcută. Coborâră pe scările mai late din faţă la nivelurile inferioare, pentru că acestea erau mai puţin folosite când Drayton nu era acasă.

Meg nu era sigură dacă să iasă pe uşa din faţă sau pe cea din dos, dar o privire aruncată spre uşa din faţă o trimise direct către coridorul care ducea în spatele casei. Uşa avea un zăvor imens. Şi nu era nici o cheie la vedere.

Uşa din spate era şi ea încuiată şi cel mai probabil cheia se afla la majordom, dar avea un sistem mai simplu, aşa încât cheia de la mansardă se potrivi. Meg răsuflă uşurată când simţi că angrenajul interior se punea în mişcare. Acum mai trebuia să o deconecteze pe Emma de la scuturi fără a-i face niciun rău.

Îşi şterse palmele transpirate de fustă şi se pregăti să înceapă, când auzi paşi pe coridor şi văzu lumina pâlpâitoare a unei lumânări. Îngrozită, o înghesui pe Emma într-un colţ, micşoră luminile magice şi aruncă iute ca mai puternică vrajă de ignorare pe care o putea invoca. Îşi

dăduseră deja seama că voiau să evadeze?

Purtătoarea lumânării era o blondă tânără şi drăguţă. O servitoare după aparenţe. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte decoltată adânc, iar părul îi fusese răsfirat cu atenţie pe umeri. Lăsă lumânarea pe o masă şi începu să se plimbe agitată prin hol, iar privirea îi trecu în fugă peste cele două. Pe cine aştepta?

Se auziră paşi mai apăsaţi şi o altă lumânare se apropie. De data asta era valetul, Boxley, care ardea de nerăbdare.

— Toată ziua am aşteptat să te văd, Sally.

Servitoarea îi aruncă un zâmbet bosumflat.

— Ziceai că ai ceva pentru mine.

— Da. Lăsă lumânarea jos şi băgă mana în buzunar, de unde scoase o sticluţă strălucitoare şi lunguiaţă cu parfum. Dulce ca tine.

— Oh, Will! Agită sticluţa, apoi scoase dopul ca să miroasă parfumul. Miroase atât de bine, ca un parfum pentru doamne! Ochi în ochi cu el, îşi plimbă dopul în adâncitura dintre sâni. Nu-i aşa că miroase minunat?

El scoase un geamăt şi-şi îngropă faţa în decolteul ei, în timp ce îi cuprinse fundul cu palmele lui mari. Îmbrăţişarea lor era atât de pasională, încât Meg se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să acopere ochii Emmei. Bine măcar că aceşti doi amanţi înfierbântaţi nu acordau atenţie la ce se întâmpla în jurul lor.

Boxley îşi vârî mâna pe sub fusta lui Sally, când aceasta zise cu voce sugrumată:

— Covorul din salon e mai moale ca ăsta de aici.

— Aha, aşa-i.

Se retrase şi-şi încolăci mâna în jurul taliei ei. Luă lumânarea cu cealaltă mână, o sărută pe Sally şi se îndreptară clătinându-se spre partea din faţă a casei.

După ce îndrăgostiţii ieşiră din raza lor vizuală, Meg făcu mai multă lumină. Ochii Emmei erau căscaţi de uimire.

— În casa asta domneşte haosul! şopti ea indignată. Mama n-ar permite niciodată aşa ceva.

— Lord Drayton nu e un administrator bun, îi dădu

dreptate Meg. Îşi puse mâinile pe umerii Emmei. O să încerc acum să-ţi tai legăturile cu scuturile de protecţie ale casei. Nu cred că doare, dar să fii pregătită pentru nişte senzaţii mai ciudate. Şi nu uita că nu trebuie să facem zgomot.

Emma încuviinţă supusă. Mai fusese Meg vreodată atât de cooperantă? Nu prea credea. Îşi închise ochii şi se concentră asupra încrengăturii de vrăji şi conexiuni din mintea surorii ei. La fel ca în cazul sclavilor de la Brentford, găsi şi aici un labirint de fire subţiri ca pânza de păianjen, dar conexiunea cu scuturile era mai mare şi mai uşor de identificat. Firul pulsa, încărcat de energia ce curgea dinspre Emma înspre scuturile complexe care protejau casa. Emma avea rezerve imense de magie dacă putea să risipească atât de multă şi totuşi să mai fie funcţională.

Legătura era înnebunitor de greu de manevrat, mai ceva ca un peşte viu alunecos. Meg încercă să reteze firul, dar acesta îi alunecă şi scăpă intact. După alte câteva încercări zadarnice, acompaniate de scâncetele Emmei, se hotărî să încerce să înnoade linia de energie. Cu ceva efort, reuşi să apuce firul din două părţi, făcu o buclă şi o înnodă. Deşi totul fusese mental, i se păruse cât se poate de real.

Emma icni şi deschise brusc ochii.

— Mă simt… diferită.

Meg studie nodul. Nu mai circula niciun fel de energie prin el. Scuturile fuseseră anihilate sau măcar slăbite.

— Puterile ţi-au fost reîntregite. Acum, hai să fugim!

*

Simon se trezi dintr-un somn agitat pentru că… ce? Ceva trăgea de unul dintre oamenii sau obiectele pe care le supraveghea prin magie. Sondă liniile diferite de energie şi fluieră încet când sesiză că scuturile care păzeau casa Drayton se diminuaseră aproape complet. Era oare o capcană în care încerca Drayton să îl atragă? Poate, dar nu putea rata această şansă de a încerca să intre acolo şi de a o elibera pe Meg.

Se îmbrăcă pe fugă şi părăsi casa în linişte. Reşedinţa Drayton era la doar câteva sute de metri distanţă, şi ajungea mai repede pe jos decât dacă s-ar fi dus până la grajduri să-şi pregătească un cal sau o trăsură. Se rugă ca scuturile să rămână dezactivate, se ascunse printr-o vrajă de ignorare şi goni spre casa Drayton…

La jumătatea distanţei, mai că se ciocni de două siluete care veneau în fugă dinspre casă. Se iviseră parcă de nicăieri.

Simţi efervescenţa cu care se dizolva vraja de ignorare.

— Meg? Meg! O luă cu sălbăticie în braţe, îmbătat de fericire. Eşti teafără?

— Oh, Simon!

Se agăţă tremurând de el. Era legată de vrăji, dar nici pe departe la fel de puternice cum fuseseră cele cu care fusese subjugată când se întâlniseră întâia oară. Conexiunea cu Drayton era în continuare blocată, aşa că probabil doar datorită apropierii fizice fusese în stare să o bage parţial în transă.

Se întoarse spre tovarăşa lui Meg, fără să-şi ia braţul de pe ea.

— Ea e sclava? Trebuia să-mi dau seama că nu vei evada fără ea.

Creă o sferă de lumină magică, pe care o ridică în dreptul siluetei subţirele.

— O cheamă Emma Harper.

Simon rămase fără cuvinte când descoperi la lumină un chip straniu de asemănător cu al lui Mec. Dar tânăr şi mult mai inocent. Asemănarea era tulburătoare, de parcă Drayton ar fi reuşit să o multiplice pe Meg. Alese însă o explicaţie mult mai logică.

— Sunt sigur că această tânără este sora ta.

Meg încuviinţă din cap, iar ochii îi sclipiră.

— Mi-a revenit memoria, Simon! În mare parte. Mă cheamă Megan Harper, iar tatăl meu este vicar în satul Lydbury din Shropshire. Eu şi Emma mai avem doi fraţi născuţi între noi, iar părinţii mei sunt bine, sănătoşi. Cel

puţin erau până în urmă cu câteva săptămâni, când Drayton a răpit-o pe Emma.

Simon făcu o plecăciune către tânără.

— E o plăcere să o cunosc pe sora soţiei mele, domnişoară Emma. Îi scană câmpul magic şi îi înnodă cu dexteritate conexiunea care o lega de Drayton. Celelalte legături mai puteau aştepta, dar nu şi asta.

— Nu mi-ai spus că eşti măritată, Meg! exclamă Emma.

— Am avut altele de povestit. Meg se uită înapoi spre să văzu luminile aprinzându-se. Haideţi să plecăm de aici!

Simon era de acord. Responsabilul însărcinat de Drayton cu bunul mers al gospodăriei fusese trezit de căderea scuturilor şi probabil era pe urmele lor deja. Simon le luă de braţ pe cele două surori, şi se îndreptară împreună spre casa lui, examinând între timp şi celelalte vrăji care fuseseră aruncate asupra Emmei. Meg se descurcase de minune până atunci, deşi puterile magice îi fuseseră mult reduse. O fecioară războinică şi întreprinzătoare!

Ajunşi la adăpostul casei lui, întrebă:

— Vreţi ceva de mâncat sau de băut?

Meg se consultă telepatic cu sora ei.

— Ar fi frumos din partea ta, dar şi mai frumos ar fi să ne eliberezi mai întâi de vrăjile de subjugare.

— Ne putem ocupa de amândouă deodată în bucătărie. Le conduse jos şi găsi cidru, pâine şi brânză. În timp ce Emma mânca, el se apucă să elimine vrăjile aruncate asupra lui Meg. Îi fu mult mai simplu de data asta – puterile ei antrenate se zbăteau singure să se elibereze.

Înlăturarea vrăjilor cu care fusese subjugată Emma se dovedi mai dificilă, dar Simon devenise mai bun. Sfera de argint în care îi era încapsulată magia era aproape la fel de mare ca a lui Meg. Tânăra aceasta promitea să devină un mag puternic.

După ce fu anihilată şi ultima vrajă, Emma scoase un ţipăt înfundat, îşi îngropă faţa în palme şi rămase aşa câteva minute bune. Când îşi reveni, privirea îi trăda hotărârea.

— Mă simt de parcă mi-am recăpătat o parte din mine pe care nu o ştiam pierdută.

— Exact asta s-a şi întâmplat.

Meg, care stătuse tot timpul lângă Emma, o strânse cu afecţiune de mână pe sora ei.

— Când pot să plec acasă? Mama şi tata sunt teribil de speriaţi. Emma surâse cu seninătate. N-o să le vină să creadă că te-am găsit!

Meg schimbă o privire cu Simon. Ar fi vrut la fel de mult ca Emma să se întoarcă în sânul familiei, dar făcuse o promisiune.

— Va trebui să mai aşteptăm câteva zile. Avem nişte afaceri de încheiat cu Lord Drayton.

Emma deschise gura să protesteze, dar se lăsă păgubaşă. Era o fată foarte înţelegătoare. Nu la fel de înţelegătoare ca Meg, se gândi Simon, dar foarte plăcută.

— Sigur, între timp pot fi înştiinţaţi, spuse el. Emma, ai vrea să le scrii o scrisoare. Ar fi bine să nu le dai foarte multe detalii, ca să nu îşi facă şi mai multe griji. E mai bine să le spuneţi toată povestea când vă întoarceţi acasă, părerea mea. Meg, tu vrei să le scrii o scrisoare. Poate ar fi mai simplu dacă le-aş scrie eu.

Ea încuviinţă cu recunoştinţă.

— Aş prefera aşa. Au trecut prea mulţi ani. N-aş şti… chiar n-aş şti ce să le spun.

— La momentul potrivit, vei şti, îi zise el încet. De dimineaţă vă duc pe amândouă la Lady Bethany. Nu trebuie să rămâneţi singure când merg eu la abaţie.

— Merg cu tine. Privirea lui Meg era de neclintit. Situaţia s-a schimbat, iar locul meu este lângă tine.

Simon ezită, tentat de idee, dar deranjat de pericolul potenţial la adresa ei.

— O să mai vorbim despre asta dimineaţă.

Meg ridică din umeri.

— Nu-i nimic de vorbit. Merg şi gata. Emma, poţi dormi cu mine în seara asta. Patul meu e mult mai mare decât cel din podul lui Drayton.

Emma se ţinu căscând după Meg, care porni către

scară. Veni şi Simon după ele, uluit şi amuzat. Bănuia că n-avea nicio şansă să se ia la harţă cu o fecioară războinică. Şi, în afară de asta, toţi sclavii lui Drayton fuseseră salvaţi, ceea ce însemna că puterile îi fuseseră simţitor diminuate. Cu siguranţă că ticălosul mai avea şi alţi aşi în mânecă, dar, cu Meg alături de el, Simon putea restabili ordinea înainte ca Drayton să producă un rău ireparabil.

Ajunseră în dreptul dormitorului contesei. Emma se duse înăuntru, iar el o trase pe Meg să o sărute. Ea se repezi atât de repede în braţele lui, încât aproape uită de ceea ce îi aştepta a doua zi. Nu conta decât că acum se întorsese din nou teafără la el.

Ochii ei erau plini de pasiune când se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— Ce să-i spun Emmei despre… relaţia noastră?

— Nu-i spune încă, o sfătui el. O să avem timp suficient după aceea. Îi dădu părul pe spate, fără să se grăbească. Dacă n-ar fi fost şi Emma, i-ar fi propus să-şi petreacă noaptea împreună. Deşi probabil nu era suficient de obosit cât să se poată asigura că nu avea să se întâmple nimic.

Dacă reuşeau să-l oprească pe Drayton a doua zi, până seara ar fi fost liberi să devină iubiţi. Gândul era atât de excitant, încât îi păru bine că Emma era aici ca să-i facă să rămână în paturi diferite.

— Somn uşor, fecioara mea războinică.

Îi făcu cu mâna, şi din palmă i se desprinse o lumină aurie. Îi dădu vânt spre Simon, ca o promisiune pentru ce avea să fie, şi îi şopti:

— Te voi visa, stăpâne vânător. Iar mâine vom vâna împreună.

*

Drayton mergea prin capela veche, luminată pe toată întinderea ei vastă doar de lumina magică ce plutea deasupra lui. În stânga era un model mare şi nou de gherghef, în dreapta – macheta unui pod de fier. În

continuare, era o maşină de filat acţionată hidraulic, care avea să preschimbe industria filaturii de la nivelul unor centre meşteşugăreşti micuţe la ditamai fabricile. Acestea erau maşinării ce aveau puterea de a schimba lumea. Intenţionat alesese să aşeze motorul impresionant cu aburi al lui White pe locul fostului altar, pentru că îl considera mai presus de toate invenţiile de aici, fiind capabil să alimenteze maşinării ce încă nici nu fuseseră imaginate măcar.

Se opri şi se uită de-a lungul naosului, încercând să-şi imagineze cum avea să arate a doua zi, când capela avea să se umple de oameni veniţi la deschiderea oficială a forumului pentru tehnologie. Cei mai buni inventatori şi ingineri din toată Britania veneau aici, precum şi câteva personalităţi de dincolo de graniţă. Mulţi dintre ei dormeau sub acoperişul lui în noaptea asta, iar alţii erau împrăştiaţi prin hanuri şi case pe o distanţă de câţiva kilometri.

Unii dintre invitaţii lui aveau cel puţin un nivel minim de putere magică. Era vreunul în stare să detecteze energia scânteietoare ale celor trei linii ley care se intersectau sub capelă? Puterea ei era magnifică, la fel de ameţitoare ca un coniac franţuzesc fin. Descoperise această energie rară în timp ce căuta să ia în arendă o proprietate în preajma oraşului. Liniile ley îl convinseseră că îşi putea pune în practică ideea care îi încolţise în minte.

În cap îi sună strident o alarmă magică. Şocat, simţi cum scuturile de la casa din Londra se prăbuşesc. Testă pe rând toate legăturile cu Londra şi simţi că, de fapt, cei mai preţioşi sclavi îi fuseseră luaţi. Trădătoarea şi încăpăţânata de Meggie găsise o cale să-şi elibereze surioara şi să scape – drept în braţele nenorocitului de Falconer.

Înjură de toţi sfinţii şi-şi dori ca Falconer să fi fost chiar atunci în faţa lui. Drayton crease cu mare migală un cerc magic ritualic în capela închinată Fecioarei Maria din spatele lui şi folosise apă sfinţită pentru a ascunde liniile ley de ochii oamenilor de rând. Când Falconer avea să sosească, cercul avea să-l transforme şi să-l distrugă, extrăgând şi puterea cornului de unicorn. Magia aceea

minunată şi puternică avea să-i aparţină în totalitate lui Drayton, nu ca aceea pe care o împrumutase de la sclavi. Dacă adăuga magia lui Falconer la a lui, avea să devină cel mai puternic mag din istorie.

Expiră cu un şuierat la gândul că toate acestea aveau să se întâmple. Acum însă trebuia să fie recunoscător că nu avea nevoie de afurisitele de surori Harper pentru ceea ce urma să se petreacă a doua zi.

Venise timpul să-şi strângă uneltele. Se duse la paravanul sculptat care separa sanctuarul de capela fecioarei. Energia cea mai mare din abaţie era concentrată acolo, unde se rugaseră atât de mulţi ca Fecioara Binecuvântată să le dea har şi milostivenie. Transformase capela în birou personal şi sală de lucru cu scaune confortabile, o masă şi un dulap încuiat pentru dosare şi materiale magice.

Se aşeză pe scaun şi se pregăti de lucru. Sclavii erau în mod convenabil la doar câţiva kilometri distanţă. După ce o pierduse pe Meggie, Drayton îţi luase măsuri suplimentare de precauţie cu ceilalţi furnizori de energie. Fusese convins că firul de legătură care îl lega de Meggie era indestructibil, dar Falconer reuşise să găsească o modalitate de blocare a fluxului de putere.

Aşa că Drayton crease o uşiţă către mintea fiecăruia dintre cei cinci sclavi. Mai întâi multiplicase legăturile deja existente între sclavii de la Brentford într-un labirint de linii aproape invizibile. Apoi îngropase în fiecare minte un fir transparent care ducea înapoi la el. Indiferent de ce-ar fi făcut Falconer cu conexiunile mai mari şi mai vizibile, Drayton avea acces nelimitat la sclavi prin aceste uşiţe dosite.

Teoretic era posibil ca Falconer să detecteze şi conexiunile secundare, dar doar dacă le căuta în mod special. Nu le căutase. La fel de încrezut ca toţi ceilalţi din familia Falconer, fusese convins că l-a înfrânt pe Drayton. Mâine avea să se lămurească însă cum stăteau lucrurile.

Mare păcat că nu putuse instala o uşiţă de rezervă şi în mintea lui Meg, dar sistemele de apărare pe care şi le

crease de când părăsise castelul Drayton îl împiedicaseră. La momentul oportun, avea să o recupereze şi pe ea printr-un asalt direct.

Începu cu Moses şi-i trimise un gând de-a lungul filamentului aproape nedetectabil care îl conecta de african. Gata, îl găsi dormind în pace. Drayton îi inundă mintea cu putere, recreând fără nicio problemă vrăjile de subjugare. „E timpul să te întorci, Moses. Tu şi prietenii tăi trebuie să veniţi acasă”.

Când fu sigur că băiatul african era din nou sub controlul lui, trecu la Jemmy. Recuperarea uneltelor era mai simplă decât crezuse…

*

Moses se trezi cu un ţipăt înfundat care îi răsuna cu ecou în minte. „Nu, nu, nu, nu…” Era cufundat atât de adânc în mintea lui, încât abia conştientiza că era acolo. Ordinele îi răsunau ca loviturile de ciocan în creier. „E timpul să te întorci, e timpul să te întorci”.

Se îmbrăcă pe întuneric şi se duse la uşa care dădea în camera micuţă în care era Jemmy. Îl zgâlţâi să-l trezească, iar Jemmy se trezi cu un scâncet pe care şi-l suprimă repede. Îşi ridică privirea golită de expresie spre Moses şi spuse:

— E timpul să ne întoarcem.

Moses încuviinţă din cap.

— Jemmy îmbracă şi duce să pună hamurile pe brişcă. Moses aduce fetele.

Jemmy încuviinţă din cap şi-ncepu să-şi caute hainele în timp ce Moses ieşea din cameră. Breeda şi Lily stăteau în aceeaşi cameră, aşa că fu simplu să le trezească. Se ridicară din pat cu privirile tâmpe, gata să plece înapoi la abaţia Brentford.

Adânc de tot în mintea fiecăruia răsuna o voce firavă: „Nu, nu, nu, nu, nu…”

capitolul 34

— Toţi cei patru elevi au plecat, zise direct Lady Bethany când Meg, Simon şi Emma intrară în salonul în care îşi petrecea ea dimineţile.

Meg icni....

— Mi s-a părut mie că e ceva în neregulă. Am încercat să-i contactez pe drum încoace şi nu i-am putut găsi.

Privirea lui Lady Bethany ajunse la Emma.

— Am uitat şi de maniere. Cu siguranţă tânăra această îţi este rudă, Meg, nu?

— Lady Bethany, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Emma Harper, sora mea mai mică.

Nici măcar veştile tulburătoare despre sclavii de la Brentford nu-i puteau diminua încântarea că îşi recăpătase memoria.

Privirea pătrunzătoare a lui Lady Beth lăsă de înţeles că pricepuse semnificaţia precizării numelui de familie, dar îşi concentră atenţia asupra noii sale musafire.

— Domnişoară Harper, bun venit în casa mea! Este prima vizită a dumitale în Londra?

Simon interveni brusc:

— Poţi vorbi deschis în faţa Emmei, Lady Beth. Ea a fost ultima sclavă a lui Drayton. Meg a salvat-o pe Emma astă-noapte, s-a salvat şi pe ea, iar după aceea i-am explicat situaţia.

Emma încuviinţă cu gravitate din cap.

— E foarte rău că au dispărut cei patru, nu-i aşa?

Lady Bethany se prăbuşi cu un oftat în fotoliu şi renunţă la plezanteriile de complezenţă.

— E foarte rău, într-adevăr. Ar fi trebuit să-i ţinem undeva mai departe. Se pare că noaptea trecută Drayton a putut reactiva vraja de subjugare şi le-a comandat să se întoarcă la abaţia Brentford. De dimineaţă, am constatat că lipseşte o brişcă şi le-am sesizat energiile chiar înainte de a dispărea sub adăpostul scuturilor de protecţie de la abaţie.

Simon începu să înjure.

— Sunt sigur că Drayton a realizat o a doua legătură în încâlceala aceea de energii, iar prostul de mine nu a văzut-o.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi pierzi cumpătul, îi zise cu fermitate Meg. Nu avem timp de aşa ceva. Dacă mai există nişte conexiuni ascunse, toţi suntem de vină că nu le-am văzut. Se uită în jur. Jean unde e?

— E în camera ei, încearcă să restabilească legătura cu ei. Ea s-a apropiat cel mai mult de ei şi speră că îi va putea ajuta să redevină ei înşişi. Lady Beth oftă. Cred că e zadarnic de la distanţa asta, dar trebuia să încercăm.

— Avem o sarcină mult mai utilă pentru ea – să-i predea nişte lecţii Emmei, zise Meg. Fu întreruptă de un val de energie ciudată ce invadă camera. Meg şi Emma ar fi căzut dacă nu le-ar fi prins Simon, iar Lady Beth se apucă de braţul fotoliului ca să nu-şi piardă echilibrul. Ce-a fost asta? întrebă Meg cu vocea sugrumată.

— Energie ce străbate o linie ley, zise posac Simon. Una dintre cele trei care trec prin abaţie. Planul lui Drayton, oricare ar fi, a fost pus în mişcare.

— Atunci nu mai avem nicio clipă de pierdut, spuse Meg. Trebuie să plecăm acum.

— Meg… Simon se holbă la ea, cu o privire îngrozită. I-a luat înapoi pe cei patru, e infinit mai periculos să mergem acolo. Nu poţi…

Ea îl întrerupse cu înverşunare:

— Ba pot şi trebuie. Nu mi-ai spus tu că în rândurile Protectorilor bărbaţii şi femeile sunt egale.

— Are dreptate, i-o luă Lady Bethany înainte cu răspunsul. Meg e o piesă integrantă a situaţiei. Nu numai că trebuie să fie acolo la final – cred şi că este esenţial ca ea să meargă cu tine pentru a avea o şansă de izbândă.

Simon expiră cu năduf.

— Poate că aşa e, dar nu vreau să-ţi asumi niciun risc, Meg.

Ea îşi miji ochii.

— Tu nu ţi-ai asumat niciodată riscuri?

— Ba da, şi o face destul de des, zise Lady Bethany.

Nu-ţi lăsa sentimentele să se amestece cu raţiunea, Simon. Meg este un mag puternic, iar a fi Protector înseamnă să poţi pune binele celorlalţi mai presus de siguranţa personală.

Răsuflă resemnat.

— Va trebui să aranjăm festivitatea de depunere a jurământului pentru tine, Meg. După ce lucrurile se mai domolesc…

— Mi-ar plăcea, zise ea, bucuroasă că el cedase. Acum e timpul să o luăm din loc.

Fruntea lui Lady Bethany se încreţi.

— Cred că nu mai e nicio clipă de pierdut, iar cea mai scurtă cale până la abaţia Brentford e în spinarea unui unicorn.

Simon se gândi o clipă, apoi făcu semn că era de acord.

— Ai dreptate. De data asta îmi iau hainele separat, ca să nu le distrug. Se întoarse spre Emma. Ne aşteaptă o încercare grea, draga mea. Sper ca eu şi Meg să nu lipsim mult. Până ne întoarcem, Lady Bethany şi Jean Macrae vor avea grijă de tine.

Emma îşi muşcă buza, dar încuviinţă din cap. Meg îşi îmbrăţişă surioara, cu lacrimi în ochi.

— Dacă… dacă nu mă mai întorc, să le spui mamei, băieţilor că i-am iubit.

— Meg! strigă Emma când Meg se întoarse să plece, dar Meg nu mai privi în urmă.

Simţea prin toţi porii că nu mai aveau timp. Dacă voia să aibă o şansă să câştige acest război, trebuia să plece acum.

Şi mai ştiu la fel de sigur că, dacă dădeau greş, în joc era chiar viitorul Angliei.

*

Simon se simţea ciudat să se dezbrace în grajd, dar părea mai decent decât să se transforme în casă. Îşi împachetă cu grijă hainele şi le băgă în sacul de pânză pe

care i-l dăduse Lady Beth, apoi îşi goli mintea pentru transformare. Suprimarea furiei pe care o simţea faţă de Drayton fusese o treabă dificilă. Eliberarea ei era o joacă de copil. Tot ce trebuia să facă era să se gândească la faptul că ticălosul o răpise pe Meg de la menajerie. Imediat îl invadă furia oarbă care dezlănţuia vraja de transformare.

Schimbarea era relativ uşoară. Poate din cauză că era prima dată când se transforma din proprie iniţiativă. Acum era familiarizat cu procesul de transformare, iar groaza primitivă indusă de faptul că-şi simţea trupul contorsionându-se şi schimbându-şi formele se temperase Nu şi durerea.

În toiul agoniei, mintea i se înceţoşă. Când i se limpezi din noi, constată că era alert şi gata de luptă, iar spiritul omenesc părea în armonie cu trupul de unicorn. Ieşi din grajd agitându-şi coada de leu. Meg îl aştepta afară, îmbrăcată tot cu rochia de dimineaţă, pentru că nu avusese timp să se schimbe.

Uitase impactul pe care îl avea asupra lui când era în această formă. Îi venea să se topească tot la picioarele ei. Să se întindă pe spate şi să-şi agite copitele în aer. Să o poarte cu viteza vântului.

Ultima variantă era chiar indicată. Îşi frecă uşor capul de ea, arzând de nerăbdare să pornească la drum.

Ea îl mângâie pe bot cu mişcări neintenţionat provocatoare.

— Ştii că nu-ţi place să fii constrâns în corpul acesta şi că e periculos pentru tine, îi zise ea eu blândeţe. Dar eşti aşa frumos. Poate şi mai frumos decât ca bărbat.

Se îndoia că i-ar fi spus acelaşi lucru şi dacă era în propria-i piele. Îşi frecă din nou capul de ea, vrăjit de parfumul ei. Miresme de mosc, aţâţare, parfum de femeie.

— Iau bocceaua cu haine şi plecăm. Intră în grajd, iar Simon se duse lângă podium. Câteva clipe mai târziu, ieşi din clădire cu sacul de pânză în spate.

După ce se urcă în spinarea lui, Meg aruncă asupra lor o vrajă de ignorare care îi transmise un fior de magie. Picioarele ei puternice se înfăşurară în jurul pântecelui lui.

Ar fi vrut să-i vadă gleznele dezvelite de fustă.

Meg se aşează confortabil.

— Iar acum, să călărim.

Porni cu toată viteza în galop. Îi făcea o plăcere nebună să-şi folosească toată forţa, şi de data aceasta nu mai avea o rană de glonţ care să-l stânjenească.

Ieşi aproape imediat de pe drumul care înconjura casa lui Lady Beth şi o scurtă prin iarbă. De acolo o luă pe câmp. Studiase drumurile şi aleile din zonă când fuseseră data trecută la abaţie. Drumul acesta nu era cel mai direct, dar trebuia să evite casele şi alte locuri în care ar fi riscat să fie văzuţi.

La fel ca în alte ocazii, fecioara lui călărea ca o zeiţă, stând într-un echilibru perfect, deşi nu avea şa sau frâie. Ameţit de vânt, de prezenţa ei şi de puterea lui nemărginită, aproape că uitase de scopul călătoriei, până când o auzi spunându-i:

— Mai avem puţin şi suntem la abaţie. Să încetineşti ca să te poţi preschimba la loc înainte de a ajunge lângă zidurile ei.

Se concentrase doar asupra drumului şi fu şocat să constate că zidul se vedea chiar în faţa lor. De abia mai avea timp să oprească înainte să intre în el.

De ce să se oprească? Ameţit de euforie, încercă să se adune şi merse cu capul înainte spre zid, sperând ca fecioara lui să se pregătească pentru salt. Nu era un amărât de cal, ci un animal legendar căruia îi lipseau doar aripile pentru a fi un Pegas mitic.

Folosindu-se de toată puterea muşchilor lui supli, se aruncă precum o săgeată în aer – şi plană la doar câţiva centimetri pe deasupra zidului. Extraordinara lui fecioară reuşise chiar să deschidă un portal prin care să treacă.

Aterizară de partea cealaltă a zidului, iar Meg râse cu un chicot:

— Eşti nebun. Magnific, dar nebun de legat. Vrei să te duci în crângul acela ca să te preschimbi la loc?

Se simţea cam ostenit, aşa că încetini şi făcu precum îi sugerase ea. Din spatele tufelor săriră două căprioare în

direcţia lor. Bine că nu un taur.

Crângul era un loc frumos, paşnic şi protejat, cu muşchi moale de copac în zonele umbrite. Meg descălecă şi-l privi mustrător.

— Ai nevoie de un masaj rapid. O să mă folosesc de sacul de pânză după ce-ţi scot hainele din el.

Ceea ce şi făcu, cu mişcări rapide, economice. Presiunea fermă a mâinilor ei înarmate cu cârpa improvizată pentru ţesălat era extraordinar de senzuală. Începând să-şi dorească să fie miezul nopţii, nu toiul zilei, se forţă să se ţină tare pe poziţii şi speră ca ea să pretindă că nu remarca în ce stare era.

Plină de tact, ea se făcu a nu băga de seamă.

— Am luat un ac cu mine. O să mă mişc repede. Se înţepă mai întâi pe ea în deget, apoi pe el în greabăn. Interesant cum cele mai ciudate întâmplări puteau deveni rutină la un moment dat.

Încercă să se detaşeze puţin de durerea provocată de transformare, dar tot se prăbuşi gâfâind la pământ. În afară de durere, mai avea şi o senzaţie tulburătoare de sălbăticie, ca şi cum s-ar fi dedicat prea mult fugii glorioase şi îşi recăpătase prea puţin din natura lui umană.

Senzaţia dispăru când Meg îl acoperi cu haina. Veşmântul îi ascunse mădularul excitat, care se transforma şi el dintr-o stare în alta. Jena era o emoţie extrem de umani şi îl ajută să revină mai repede la o stare mintală adecvată.

— Stai puţin să-ţi tragi sufletul şi să-ţi recapeţi echilibrul mintal, spuse ea. Când ajungem la abaţie, trebuie să fiu în cea mai bună formă.

El se uită printre copaci spre zidul proprietăţii pe care o încălcaseră.

— Nu-mi vine să cred că am fost aşa nebun să sar zidul şi că ai reuşit să rămâi în spinarea mea!

Ea chicoti şi se aşeză lângă el. O rază de soare îi lumina expresia neastâmpărată.

— Cred că eul tău de unicorn ştia prea bine de ce eşti în stare. N-am mai fost niciodată atât de aproape de cer.

Simon se întrebă dacă ar fi fost posibil să se transforme într-o pasăre. Poate într-un vultur? Sau în uliul care era emblema familiei lui...? Îşi suprimă rapid gândul. Avea nevoie să se transforme mai puţin, nu mai mult.

Slabe şanse ca sălbăticia să-i erodeze mintea şi sufletul.

*

Drayton trase cu ochiul pe după paravanul capelei, nevrând să-şi facă apariţia până la deschiderea oficială a forumului, când urma să-şi întâmpine invitaţii. Când urma să-şi atingă ţelul.

Deja biserica era plină cu ingineri, inventatori, profesori şi alţi oameni din domeniul mecanicii. Toţi erau adânciţi în conversaţii înflăcărate, discutau despre exponate şi făceau speculaţii despre invenţiile viitoare. Forumul lui avea un succes mai mare decât visase.

Mai puţin de jumătate de oră până la ceremonia de deschidere.

Se întoarse în capelă, unde cei patru sclavi vrăjiţi stăteau pasivi în şir. Întotdeauna se aşezau în aceeaşi ordine: Moses, Lily, Jemmy, Breeda, ultimii doi fiind cei mai puternici. Când se plimba prin cameră, îl urmăreau cu ochii în paralel, ca nişte câini flămânzi care adulmecă hrana. Drayton se simţea oarecum neliniştit de acest fapt, dar nu conta. Făceau exact ceea ce li se cerea să facă.

Acordase deja energiile sclavilor astfel încât să fie pregătiţi la momentul oportun, dar nu se abţinu să nu-i mai testeze o dată. Precum o funie migălos împletită, temperamentele şi puterile lor se uneau într-o singură entitate cu mult mai puternică decât suma simplă a părţilor ei componente.

Fiindcă nu avea stare, verifică mânerul uşii care dădea afară. Sculptată ca să se potrivească cu restul ornamentelor din capelă, uşa era uşor de supravegheat şi esenţială pentru planurile lui. Tocmai se pregătea să se uite din nou peste paravan, când se opri brusc din drum. Meggie

era în apropiere? Inconştientul de Falconer o adusese cu el?

Sondă mai departe şi descoperi că era în interiorul zidurilor proprietăţii. Era aproape, avea sclavii şi liniile ley de partea lui, aşa că putea să îşi croiască din nou drum spre mintea ei.

Îşi transmise gândul de-a lungul firului de legătură. Ajunse la bariera ridicată de Falconer şi o aruncă în aer, dezintegrând-o ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo.

Îi sorbi cu nesaţ energia. Ah, Dumnezeule, ce bine era să fie iar în mintea lui Meggie, să se scalde în puterea, în teama şi în inocenţa ei virginală. Nici măcar sora ei nu o egala în privinţa magiei. Iar de data asta n-avea să-i mai scape.

*

Simon se ridică, având grijă să rămână acoperit de haină.

— Sunt gata să mă îmbrac.

Meg îşi feri privirea. Deja văzuse suficient din el cât să aibă la ce să se gândească în perioada imediat următoare. I-ar fi plăcut să-i vadă trupul zvelt şi musculos întins pe muşchii de pământ…

Zâmbea în sinea ei când o copleşi groaza. Drayton. Îi cotropise cu brutalitate mintea şi spiritul. „Meggie, sclava mea, unealta mea, vrăjita mea. A venit timpul să te întorci la mine”.

Ţipă şi se prăbuşi pe pământul acoperit de muşchi, cu braţele încleştate.

— Dumnezeule, e aici, în mintea mea!

— Meg!

Simon se aruncă lângă ea şi-i cuprinse chipul în palme, ca să-i insufle energie luminoasă şi tămăduitoare.

Îi fu de ajutor, dar doar puţin. Drayton era ca o ceaţă otrăvitoare care îşi răspândea toxicitatea prin ea. Când îi înjunghie centrul magic, ţipă din nou şi începu să se zvârcolească în timp ce el o seca de puteri.

— Nu, nu…

Simon reuşi cu greu să păstreze o legătură minimă cu ea. Contactul îi permise să se strecoare în mintea ei şi să străbată toate straturile personalităţii şi ale magiei ei. Când găsi firul de argint care o conecta de Drayton, încercă de câteva ori să îl înnoade, dar nu reuşi. Înjura în barbă.

— Te seacă de puteri şi nu pot face nimic ca să-l opresc, probabil pentru că eşti atât de aproape de el şi îşi trage puterea de la ceilalţi sclavi.

— Ucide-mă, şopti ea când simţi primele legături ale vrăjii de subjugare împresurând-o. Te rog. Gândul de a fi secată de puteri şi transformată într-o legumă era mai rău decât moartea.

— Nu! zise furios Simon. Poţi să intri în mintea lui şi să găseşti ceva care poate fi folosit împotriva lui?

Se convulsionă din nou, dar reuşi să îngaime:

— O să… o să încerc.

Faptul că avea o misiune, chiar dacă una disperată, o ajuta să-şi păstreze cât de cât luciditatea. Urmări cu îndârjire firul care o lega de Drayton până în adâncul văgăunii sufletului lui, unde lăcomia, egoismul şi furia se întortocheau precum nişte tentacule malefice.

Îşi reprimă repulsia şi se forţă să se aventureze şi mai adânc. Undeva în beznă şi duhoare zări o licărire a ceva ce simţea că o privea direct pe ea. Se apropie şi mai mult, încercând să captureze acel ceva.

Da! Deschise ochii lipsiţi de expresie şi şopti.

— Fă dragoste cu mine, Simon! Chiar acum!

— Poftim…?

Îi aruncă o privire extrem de uimită.

Scotoci prin mintea bulversată pentru a-şi găsi cuvintele.

— Virginitatea este o parte vitală a conexiunii lui cu mine. El… el a fost primul bărbat care s-a apropiat intim de mintea şi de puterea mea şi asta face ca legătura să fie aproape indestructibilă. Dacă devenim iubiţi, atunci îi vei… îi vei lua locul. Prin intimitate, firul poate fi distrus. De aceea îşi alege doar oameni tineri pentru a-i înrobi. Sunt mai uşor de… posedat.

— S-ar putea să funcţioneze. Expresia lui Simon se întunecă o clipă când se gândi la implicaţiile ce ţineau de magie. Când privirile li se intersectară, ochii lui albaştri erau hipnotici. Gândeşte-te doar la mine! Nu la el. Nu la magie. Nu te gândi la trecut sau la viitor. Gândeşte-te doar la mine şi la cât de mult te iubesc.

Se aplecă şi o sărută cu pasiune, transmiţându-i prin gură şi mai multă putere.

În momentul în care îi spusese că o iubea, simţise că energia pe care i-o trimitea se accentuase. Ar fi vrut să-i spună că şi ea îl iubea, dar nu mai era în stare să vorbească, pierdută într-o învolburare malefică în care doar atingerea şi spiritul lui Simon o mai ţineau ancorată de sufletul ei.

Mâna lui îi mângâie cu dragoste trupul.

— Nu mai există o alta ca tine, Megan Harper, şi te voi iubi până la moarte şi după.

Numele ei era o altă ancoră. Convulsiile încetară, iar ea se agăţă de puterea strălucitoare reprezentată de Simon. Nu o putuse elibera de strânsoarea lui Drayton, dar puterea şi dragostea lui o ţineau să nu se prăbuşească şi mai adânc. Câtă putere îi putea da înainte să rişte să rămână sleit?

— Şi eu te iubesc, Simon, reuşi ea să-i spună. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ziua în care te-am întâlnit.

Ochii lui se luminară rapid de bucurie, dar imediat expresia i se întunecă.

— Eşti atât de tensionată, încât o să te doară, dragostea mea. Nu ştiu… nu ştiu dacă o pot face.

— Te rog! În sfârşit, suntem împreună. La asta să te gândeşti, nu la altceva.

Îşi împinse pelvisul în el într-o rugă mută.

Trase aer în piept, apoi spuse pe un ton menit să o provoace:

— Foloseşte-te de durere pentru a te separa de el. Eşti a mea, nu a lui. Doar a mea. Îi ridică fustele, orbecăind prin straturile de material până îi găsi bucăţica intimă de carne.

Deşi atingerea lui era tandră, îi era imposibil să simtă dorinţă şi bănuia că şi el era în aceeaşi situaţie.

— Prefă-te că eşti unicorn, şopti ea. Eu sunt fecioara ta, şi ne vom împerechea ca leii, repede şi feroce.

Expresia i se schimbă şi în ochii lui apăru un ecou sălbatic. Se aplecă şi o împunse pe grumaz, ca şi cum ar fi fost armăsar, iar ea iapă.

Ea îi răspunse apelând la esenţa felină pe care o descoperise în menajeria din turn. Neîmblânziţi… Se dezlănţuiră amândoi cu sălbăticie, iar când o penetră, durerea aprigă îi fu ca o eliberare, suficient de puternică încât să contracareze otrava lui Drayton. Îl muşcă de umăr şi gustă din sângele lui în timp ce îi zgâria spatele gol.

Odată cu asaltul asupra trupului ei îi invada şi mintea, penetrând-o până în adâncul fiinţei şi până ajunse la conexiunea cu Drayton. O găsi – şi cu o singură mişcare circulară furioasă, reteză firul impenetrabil de argint.

Meg îşi arcui spatele, ameţită de senzaţia de eliberare.

— S-a dus. S-a dus. Sunt liberă.

Simon se prăbuşi peste ea, epuizat, dar încă aţâţat de pasiune.

— Oh, draga mea, şopti el. Îmi pare rău că te-am rănit Vru să se retragă din ea.

— Nu! exclamă ea şi îl prinse de talie. Acum, că suntem uniţi, să depăşim durerea şi să facem dragoste.

Îşi lipi buzele de locul în care îl muşcase până la sânge, de data asta cu tandreţe şi recunoştinţă.

Se afundă în ea cu cea mai mare grijă posibilă, încetul cu încetul. Ea oftă de plăcere, iar trupul i se înmuie şi îl primi cu încântare. Îl dorise încă de la început cu partea ei sălbatică, aceea care uitase că era fiică de vicar, dar până acum nu fusese gata să i se dăruiască fără nici o rezervă.

Pasiunea dintre ei se aprinse tot mai tare, alungând durerea ultimelor minute. Între ei se petrecea o minune, ce legau fire strălucitoare de dragoste şi de încredere. Şi de pasiune – oh, da, cea mai pură pasiune. Văzu disciplina, onoarea şi durerea care îl modelaseră, dar şi firele mai

subţiri de umor, bunătate şi curiozitate.

Şi ştiu fără nicio urmă de îndoială că era al ei. Recunoscu cu stupoare că nici măcar cei zece ani pe care îi petrecuse ca sclavă nu erau un preţ prea mare de plătit pentru dragostea unui asemenea om. Dacă Drayton nu ar fi existat, atunci nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Simon şi nu ar fi devenit niciodată atât de puternică încât să îi fie consoartă.

În timp ce se legănau într-un ritm din ce în ce mai alert, senzaţii minunate o învăluiră, făcându-i fiece fibră a trupului să radieze lumină.

— Ah, Simon, dragostea mea, e mai bine decât am visat, spuse ea printre gâfâieli. De ce nu mi-ai spus că şi tu eşti virgin?

El pufni în râs.

— Ar fi trebuit să ştiu că o să-ţi dai seama. Iar motivul este că am înţeles că voiam să mă pierd doar în energia unei femei iubite. Nu se cade să dezonorezi o lady, aşa că n-am ajuns niciodată în acest stadiu cu Blanche. Acum sunt bucuros, căci pentru mine doar tu exişti.

Meg presupuse că beneficiase de anumite sesiuni provocatoare şi cu prima lui iubire, din care învăţase bazele senzualităţii, dar nu mai conta. Acum era al ei.

— Faptul că pentru amândoi este prima dată sporeşte intensitatea acestui moment.

Puterea se propaga prin ea ca o furtună, şi treptat îşi dădu seama că nu era vorba doar despre pasiune omenească, ci şi despre energia pământului, străveche şi puternică.

— Pământul radiază energie. O simţi?

El făcu ochii mari.

— Străluceşti, Meg. Arăţi ca o zeiţă.

Ea constată cu surprindere că el avea dreptate. Energia terestră curgea prin ea în el ca un râu de foc. Simon începu să se mişte şi mai repede, iar ea îl urmă, trupul ei agil potrivindu-se perfect cu al lui. Se rostogoliră ca vidrele printr-o mare de plăcere, sub un cer scăldat de soare.

— Simon, strigă ea. *Simon!*

Zdruncinată de extaz, văzu că şi el strălucea, iluminat de energia Geei. Preţ de o clipă, se contopiră.

Trupurile fizice li se convulsionară, apoi se liniştiră treptat şi se separară din nou. Dar nu complet. Între ei se formase o legătură, un fir de aur la fel de cald şi de plin de viaţă ca soarele, la fel de neîmblânzit ca leii. Şi, spre deosebire de firul de înrobire al lui Drayton, această legătură era cu adevărat indestructibilă.

Simon se rostogoli într-o parte şi o trase lângă el.

— Acum nu mai ai de ales. Suntem într-adevăr căsătoriţi, contesa mea. Totuşi, ar fi bine să avem şi o ceremonie religioasă, pentru a o face oficială.

Ea îşi ridică privirea către bolta de frunze de deasupra lor, ştiind că erau legaţi unul de celălalt în cel mai profund mod. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să se împotrivească. Temerile care o făcuseră să se opună căsătoriei la început i se păreau acum foarte îndepărtate, deşi atunci i se păruseră cât se poate de reale. Avusese nevoie de timp ca să se maturizeze şi să poată fi soţie.

— Mă bucur că nu va trebui să le explicăm oamenilor că doar ne-am prefăcut.

O cuprinse cu o mână.

— Cred că pot să opresc durerea şi sângerarea. Căldura care se degajă din palma lui făcu chiar mai mult. Dacă în scurt timp nu ar fi urmat să aibă loc un cataclism aici, sus, pe deal, i-ar fi plăcut să mai exploreze puţin relaţiile maritale.

Oftă.

— E timpul să te îmbraci, dar de data asta refuz să mă mai uit în altă parte.

Se ridică râzând şi se întinse să-şi ia hainele.

— Ai un avantaj. Data viitoare, de abia aştept să te văd cum îţi scoţi hainele una câte una.

Dar mai întâi trebuia să-l înfrângă pe Drayton, pentru că altfel nu avea să mai existe o dată viitoare. Iar acum, că era şi mai ameţită de pasiune, simţea pericolul crescut.

Era timpul să-şi confrunte duşmanul pe propriul lui

teritoriu.

capitolul 35

— Energia de aici este uimitoare, murmură Simon. Merseseră ţinându-se de mână şi ajunseseră la clădirile îngrămădite ale abaţiei din vârful dealului. Oricine cu un dram de viziune interioară ar fi putut vedea energia radiind de la intersecţia liniilor ley.

— E o putere vastă, indiferentă, meditä Meg cu voce tare. Mă îndoiesc că ne bagă în seamă pe noi, muritorii de rând, care avem o viaţă atât de efemeră.

— Dacă Drayton a găsit o modalitate de a canaliza această putere pentru scopurile lui, va fi de neoprit. Ar putea decima Anglia în timp ce ar învăţa să o controleze, zise cu amărăciune Simon. Să sperăm că nu se va ajunge la aşa ceva.

Conacul era mare, elegant şi relativ nou, dar capela medievală era cea care atrăgea atenţia prin puterea ei arzătoare. Simon văzuse doar în treacăt structura cu ocazia primei lor vizite. La lumina zilei era ca un testament impresionant de bogăţie şi putere lăsat de benedictinii care construiseră abaţia. Poate că liniile ley îi ajutaseră să acumuleze bogăţii pământeşti.

Simon menţinuse vraja de ignorare, concepută să le ascundă atât trupurile fizice, cât şi amprentele magice, dar se părea că nu fusese nevoie. Împrejurimile erau straniu de tăcute. Probabil că toată lumea era adunară în capelă.

— Înăuntru sunt mulţi oameni care ascultă o prelegere. Ce ai descoperit?

— Sclavii sunt şi ei înăuntru, dar atât de vrăjiţi, încât nu pot ajunge la ei. Cred că sunt în capătul îndepărtat al clădirii, poate într-o cămăruţă din spatele naosului.

Simon localiză energia lui David White. Până acum inventatorul era bine.

— Cred că Drayton este în acelaşi loc cu robii lui,

aşteptând şi veghind.

Ajunseră la uşile de fier, de două ori mai înalte decât un stat de om, dar în uşa din dreapta era încastrată o uşă normală. Simon cercetă chipul lui Meg, fiind atent la toate nivelurile.

Din ce-şi dădea el seama, aşa era. O strânse de mână înainte să îi dea drumul.

— Ai grijă, dragostea mea.

Se strecurară înăuntru şi se opriră la adăpostul umbrelor. Centrul naosului era luminat de torţe mari de fier. Erau cel puţin două sute de oameni prezenţi, dacă nu şi mai mulţi. Îmbrăcămintea lor sugera că proveneau din toate păturile sociale, de la nobili la muncitori, dar erau uniţi de inteligenţă şi de curiozitate. Se strânseseră în grupuri în jurul celor două rânduri cu exponate întinse de-a lungul naosului şi priveau la vorbitorul care li se adresa din amvonul din stânga.

În partea opusă amvonului se distingea forma inconfundabilă a motorului cu abur, dar David nu se vedea. Simon îşi înfrână curiozitatea de a examina exponatele şi-şi îndreptă atenţia către vorbitor, pe care îl identifică drept Cox, intendentul lui Drayton de la abaţia Brentford.

În încheierea discursului, acesta spuse:

— ... Permiteţi-mi să vi-l prezint pe iniţiatorul şi sponsorul acestui forum fără precedent, Lord Drayton, ministru de stat pentru afacerile interne şi cel mai mare suporter al invenţiilor şi al industriei din toată Anglia!

Îmbrăcat magnific, Drayton coborî în amvon după retragerea lui Cox. Simon o conduse pe Meg într-o capelă micuţă din dreapta, de unde puteau urmări tot.

Chiar dacă Drayton fusese tulburat de recenta bătălie pentru sufletul lui Meg, nu se trăda în niciun fel. Cu o voce atent cizelată şi ridicată pentru a răsuna în spaţiul înalt cu pereţi de piatră, se adresă mulţimii:

— Îmi face o deosebită plăcere să vă urez bun venit vouă, celor mai buni inventatori, ingineri şi vizionari din Britania. O astfel de adunare este fără precedent.

Simon nu mai ascultă, ci îşi închise ochii pentru a se

concentra asupra nivelurilor sufocante de magie care înconjurau capela. O vrajă majoră ce de-abia aştepta să fie declanşată, dar, când o exploră, nu găsi nici urmă din legăturile necesare pentru subjugarea prin vrajă a unei mase de oameni. Magia fusese ţesută chiar în materialul din care era construită biserica. Vraja părea concepută pentru…

Deschise brusc ochii.

— Doamne, Dumnezeule, Meg, nu cred că Drayton vrea să îi înrobească pe aceşti oameni. Vrea să-i ucidă!

Meg îşi acoperi gura cu palma şi făcu ochii mari din cauza şocului.

— De ce?

Simon cercetă mai în profunzime vrăjile, căutând intenţia care le crease.

— Pentru că… dispreţuieşte maşinăriile şi fabricile. Preferă o Anglie rurală condusă de o mână de proprietari de terenuri bogaţi, iar restul populaţiei să rămână neajutorată şi sărăcită.

— Îmi aduc aminte că i-am simţit şi eu această atitudine când eram în mintea lui bolnavă, zise Meg încet când se gândi la trecut. Vrea ca muncitorii să rămână legaţi de pământ şi ignoranţi, pentru că asta înseamnă mai multă putere pentru cei ca el.

Lui Simon i se perindară rapid prin faţă o suită de imagini – clădiri industriale acoperite de funingine şi maşinării zgomotoase, dar şi şcoli şi familii bine îmbrăcate şi bine hrănite.

— Are dreptate. Industrializarea îl va îmbogăţi şi îl va elibera pe omul de rând. Se strâmbă dezgustat. De aia urăşte Drayton progresul. În viziunea lui, oamenii obişnuiţi nu-s decât nişte sclavi de care pot să profite cei din lumea bună. Cu cât e mai mare diferenţa dintre bogaţi şi săraci, cu atât o să fie mai fericit.

Meg încuviinţă după ce mai făcu o introspecţie.

— Am văzut că îşi doreşte toată puterea pentru el, iar ăsta este un pas major în această direcţie. Părerea mea e că mai apoi va încerca să submineze Consiliul Protectorilor

şi să-i elimine pe cei pe care îi consideră o ameninţare la adresa lui, înainte ca ei să-şi dea seama de ce pune el la cale. Când aceştia nu vor mai proteja guvernul legitim al oamenilor de rând, va pune stăpânire şi pe el.

Cuvintele lui Meg sunau înfiorător de veridic. Drayton urmărea să creeze o lume pe care Simon nu voia să o cunoască. Trebuia oprit imediat.

— Înrobiţii sunt cheia. Fără ei, nu va putea să concentreze cantităţile imense de energie pentru a transforma clădirea aceasta într-un crematoriu.

Meg îi continuă ideea:

— Deci trebuie să-i găsim şi să-i eliberam, fără a fi ucişi. Drept înainte. Se strecură afară din capela laterală şi, fără să mai spună nimic, o porni prin naos, rămânând în umbra oferita de zidul din dreapta. Simon mai verifică o dată vraja de ignorare şi se luă după ea. Nu era niciun semn că Drayton ar fi ştiut de prezenţa lor. Cu atâtea personalităţi şi energii înghesuite într-un singur loc, se crease un fel de mască, eficientă şi împotriva unui mag puternic.

Nevrând să se lungească cu vorba, Drayton mai spuse:

— În spiritul acestei adunări, următorul vorbitor va fi unul dintre voi – un om ale cărui abilităţi mecanice ne permit să stăpânim lumea naturală. Se întoarse şi începu să gesticuleze. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe John Harrison, ceasornicar, de loc din Yorkshire – inventatorul cronografului, un dispozitiv care permite oraşelor noastre să-şi cunoască locaţia oriunde pe glob. Până acum, Comisia pentru Longitudine[3] nu i-a luat în consideraţie succesul pentru că îl consideră un biet mecanic. Făcu o pauză pentru

3 Corp al guvernului britanic format în 1714 ce avea ca scop încurajarea inovatorilor de a rezolva problema găsirii longitudinii pe mare. Premiul cel mai mare era de 20.000 de lire, oferit pentru metoda de calcul care nu avea o eroare mai mare de 56 de kilometri. Spre ruşinea ei, această comisie a refuzat să-i acorde premiul lui John Harrison, inventatorul cronometrului marin, care nu era afectat de schimbările de temperatură sau de mişcările din timpul călătoriilor pe mare (n.tr.)

a-şi lăsa publicul să râdă. Dar oamenii cu viziune ca voi recunosc calitatea muncii domului Harrison şi efectul hotărâtor pe care un asemenea geniu mecanic îl va avea asupra lumii noastre. Domnilor, faceţi cunoştinţă cu John Harrison.

Un bărbat nervos, cu o perucă demodată, ieşi în faţă pentru a-şi ocupa locul în amvon după ce Drayton coborî. Cu nişte notiţe ţinute bine în degetele încleştate, urcă treptele şi începu să vorbească pe un ton care treptat deveni tot mai sigur.

Simon şi Meg făcură abstracţie de Harrison şi-şi continuară drumul. Ajunseră în partea din faţă a bisericii, iar Simon se uită încruntat de jur-împrejur. Unde naiba dispăruse Drayton?

Meg îl trase de mânecă şi îi arătă peretele sculptat în spatele căruia ar fi trebuit să se afle altarul. Simon se uită cu atenţie şi văzu paravanul care separa o altă capelă de biserica principală. Era mascat de o vrajă de ignorare şi de aceea nu o remarcase din prima. Acolo trebuia să fie Drayton, pentru că toate firele de putere din biserică începuseră să conducă în direcţia aceea.

Ascunşi în umbră, merseră mai departe. Când îl mai înfruntase pe Drayton, Simon dăduse greş. Se rugă ca de data asta să fie mai bine pregătit.

*

În timp ce caraghiosul de Harrison dădea din gură în biserică, Drayton se întoarse la sclavii lui.

— Iar acum, uneltele mele credincioase, este timpul să canalizăm energia terestră care pulsează în jurul nostru. Ei îl priviră fix, lipsiţi de expresie şi obedienţi.

Falconer şi Meg aveau să-şi facă sau nu apariţia? Deşi Falconer reuşise să rupă conexiunea, Drayton apucase să fure destul de multă energie de la Meggie, ceea ce însemna că ea avea nevoie de timp pentru a se recupera. Poate părăsiseră proprietatea – nu le mai simţea cu claritate prezenţa. Poate că era bine şi aşa. Dacă Falconer intra în

capelă în următoarele câteva minute, avea să fie ucis – şi odată cu el şi şansa de a-i lua cornul magic. Era mai bine să-l prindă după aceea, ca să nu irosească în zadar cornul.

Sigur, dacă Falconer ajungea totuşi acolo, era bine şi aşa. Drayton se pregătise şi pentru varianta asta. Se opri puţin, permiţându-şi un moment în care să se felicite.

Era timpul să blocheze toate ieşirile, cu excepţia celei de la spatele lui. Nu era nevoie de scuturi de protecţie – o simpla vrajă de încuiere a uşilor era suficientă. Invocă fără probleme vraja pentru ca nimeni să nu poată scăpa decât prin capela Fecioarei, deşi niciunul dintre oamenii de rând nu o putea vedea. Spera să-i poată lua şi pe sclavi cu el, pentru că îi erau utili, dar dacă aveau să-l încurce cumva – asta era, uneltele se pot înlocui.

Îşi ridică mâinile şi începu să concentreze energia pe care natura o împrăştiase cu atâta extravaganţă în jurul lui. I-ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi putut folosi de Meggie, dar îi ajungea şi puterea personală pentru a canaliza energia necesara către cei vrăjiţi.

— Într-o clipă, murmură el în timp ce modela puterea glorioasă, ameţitoare. Într-o clipă…

*

David era absorbit de eforturile lui Harrison – să facă un ceas care să determine longitudinea unei corăbii! —, până când sesiză o mişcare de-a lungul zidului bisericii. Se uită mai cu atenţie şi i se păru că îi vede pe Lord şi Lady Falconer. Cu siguranţă n-aveau cum să fie aici! De fapt, a doua oară când se uită, nu-i mai văzu. Totuşi, siluetele care se furişau prin umbre i se păruseră ciudat de familiare.

Sarah spunea întotdeauna că, într-adevăr, cel mai mare păcat al lui era curiozitatea, şi avea dreptate. Porni încet pe urmele siluetelor enigmatice care îi atrăseseră atenţia.

*

Erau la un pas să intre în capela Fecioarei, când Simon o prinse pe Meg de încheietura mâinii şi îi făcu semn spre podea. Nu observase cercul cu contur strălucitor, dar, după ce îi atrase el atenţia, văzu că aici se împleteau mai multe linii de putere. Erau cel puţin două vrăji separate – iar una din ele pulsa cu o ameninţare malefică, letală.

În loc să păşească în cerc, Simon o luă pe marginea capelei, în spaţiul rămas între cerc şi perete. Drayton stătea cu spatele la ei şi cu faţa spre sclavii lui, care se ţineau de mâini. Fiecare dintre ei era luminat subtil de o altă culoare: albastru pentru Moses, roz trandafiriu pentru Lily, gri metalizat pentru Jemmy şi un roşu intens pentru Breeda.

Cu palmele împreunate în faţă, Drayton concentra atât de multă putere, încât contururile lui şi ale sclavilor nu se mai distingeau. Meg îşi dădu seama că modela energia liniei ley într-o pâlnie densă de energie.

Chiar când ea şi Simon intrară, Drayton îndreptă pâlnia către sclavi şi le ordonă:

— Acum!

Când valul de energie pământească ajunse la ei, se aprinse într-un roşu furios şi vibrant care preţ de o clipă păru că absoarbe tot aerul din încăpere, după care începu să curgă înspre zidurile bisericii. De cum fură atinse de energia purpurie, vrăjile pe care Drayton le îngropase în piatră prinseră viaţă. Capela începu să vibreze.

— Fir-ar să fie, înjură Simon. Vrea să dărâme biserica!

Auzindu-i vocea, Drayton se răsuci pe călcâie. Deşi nu se aşteptase la asta, avu grijă să nu întrerupă energia liniei ley.

— Deci aţi ajuns la timp, zise el cu voce glacială.

Meg se întrebă dacă îi mai rămăsese suficientă energie ca să arunce o vrajă asupra lor. Poate că nu, pentru că de data asta lovitura fu în plan fizic. Ticălosul traversase din doi paşi capela şi se repezise la Simon cu pumnul înainte.

Simon se feri, dar pasul lui lateral îl aduse periculos de aproape de cercul ritualic desenat pe podea. Cu sclipiri triumfătoare în priviri, Drayton îl apucă de braţ şi îl împinse

în faţă. În clipa în care mâna lui Simon intersectă spaţiul de deasupra cercului, se prăbuşi într-un vârtej de magie.

Îngrozită, Meg văzu cum cele două vrăji împletite erau vraja de transformare în unicorn şi vraja ritualică de ucidere. Dacă vrăjile aveau să îşi producă efectele, Simon urma să se transforme în unicorn, apoi să fie ucis prin magie, ca Drayton să-i poată acapara puterea cornului. Trupul lui Simon se chinuia să reziste vrăjii, dar întunericul îl împresura din toate părţile.

— Nu. Meg îl apucă de picior şi îl trase afară din cerc, sperând să îl elibereze astfel de vraja dualã. Nu se întâmplă aşa – conturul lui Simon strălucea, şi era la limita transformării.

— Rezistă, îi spuse ea cu sufletul la gură în timp ce îngenunche şi îşi puse mâinile pe genunchiul lui. Îi mulţumi cerului că Drayton nu mai avea suficientă putere pentru un atac magic şi-i descărcă lui Simon din puterea ei pentru a putea contracara vraja combinată. Îi transmise energie pură şi cea mai adâncă vrajă de calmare, sperând să poată contrabalansa furia imensă pe care o simţea Simon în acel moment.

El păru a-şi reveni puţin, dar vraja de moarte încă era agăţată de el, iar vibraţiile din biserică erau din ce în ce mai ameninţătoare. Paravanul sculptat din lemn se sfărâmă brusc cu un zgomot ca de armă, iar din el ţâşniră mii de aşchii.

Văzând gravitatea situaţiei, Drayton dădu să ajungă la mânerul uşii ascunse în mod inteligent.

— E timpul să vă las. Zâmbetul lui era mai rece ca gheaţa din toiul iernii. Eu mă duc într-o Anglie mai bună şi mai pură.

Văzând că n-are cum să-l oprească, Meg spori până la un nivel nechibzuit energia pe care o canaliza spre Simon. Bezna din jurul lui începu să se estompeze, dar reuşi să spună cu vocea sugrumată:

— Opreşte-l pe Drayton, Meg! Pentru a-şi salva viaţa, nu va mai distruge biserica!

Îi mai dădu o doză de energie lui Simon, apoi se ridică

să-l confrunte pe ticălos.

— De data asta, creatură malefică ce eşti, vei suporta consecinţele faptelor tale malefice!

Ştiind că Drayton era protejat de scuturi, se folosi de energia pământului pentru a lovi uşa ascunsă, care se trânti cu zgomot. Înjurând, Drayton înşfăcă mânerul şi încercă să deschidă uşa cu forţa, dar Meg o sigilase atât de bine, încât ar fi avut nevoie de un berbece de asediu ca s-o spargă.

După care se auzi o bufnitură produsă de o bucată de piatră în sanctuarul principal.

— E cutremur! strigă un bărbat cu accent de Yorkshire.

O clipă mai târziu, strigă şi un londonez:

— Uşa asta blestemată nu vrea să se deschidă! Mai multe pietre punctară sunetele unui pandemoniu în devenire.

— Anulează vraja! îl imploră Meg. Nu ucide atât de mulţi nevinovaţi!

Drayton se întoarse spre ea, iar privirea nu îi mai era cea a unui om sănătos la cap.

— Inocenţi? Porcii ăştia o să distrugă Anglia şi o vor transforma într-o fabrică toxică, unde oamenii inferiori nu-şi vor mai şti lungul nasului. Dacă va trebui să mor ca să evit asta, aşa să fie!

Ştiind că se aştepta la un asalt magic din partea ei, Meg se folosi de acelaşi şiretlic pe care Drayton îl folosise împotriva lui Simon şi se repezi asupra ticălosului cu unghiile. Aşa cum sperase, cercul ritualic nu o afecta deloc. Ţinti spre ochii lui, pe care voia să îi scoată afară din orbite, ca o leoaică.

Înjurând, Drayton se dădu din calea ei şi îi trase un croşeu. Pumnul o lovi în obraz. Ţipă de durere şi se clătină în spate.

David White îşi făcu apariţia în capelă, cu chipul vizibil încruntat.

— E greu să ajungi aici. Mai există vreo ieşire, pentru că biserica stă să cadă? Se opri, alb ca varul la faţă când

văzu că Drayton o loveşte pe Meg.

— Milord, nu se cuvine să loviţi o femeie!

— Fir-ai să fii de mecanic sărăntoc şi împuţit!

Drayton se răsuci spre el şi îl lovi cu o explozie magică.

Fără un scut de protecţie, David se izbi de perete cu capul, după care se prelinse pe jos cu ochii larg deschişi. Îngrozită, Meg se duse la el.

Din tavan căzeau blocuri mari de piatră în toate direcţiile. Unul căzu la mică distanţă de mâna lui Simon. Cu voce gâtuită, el îi spuse lui Meg:

— Ia-o în ordine, Meg. Poţi să stabilizezi biserica cu energia liniei ley?

Dacă nu o făcea, aveau să moară toţi, nu numai David. Meg îşi ridică mâinile şi invocă energia care cursese prin ea mai devreme. „Geea, Mamă Binecuvântată, salvează locul acesta şi salvează-i pe oamenii aceştia aşa cum m-ai salvat şi pe mine. Împrumută-mi puterea de care am nevoie”.

Potopul de energie o făcu să se clatine. Era în capela Fecioarei, acolo unde Maria fusese venerată secole la rând la intersecţia propriei energii a pământului.

Se deschise complet în faţa acestei forţe, devenind un instrument al ei. Pielea începu să-i strălucească de energia albă pe care o canaliza în pietrele străvechi ale clădirii. Îl văzu pe Drayton înfuriindu-se. Aşa că desprinse un firicel de foc alb pentru a-l înlănţui într-o vrajă de înrobire, ca să nu-l lase să intervină.

Treptat, lumina albă alungă lumina furioasă roşie, ca o maree ce împinge înapoi râul într-un estuar. Energia zeiască acoperi complet lumea pământească, iar Meg simţi că pluteşte suspendată în lumină. Energia străbătu naosul. Simţi energia pământului împrăştiindu-se de la transept până în clopotniţă şi liniştind vibraţiile furioase ale structurii.

Când podeaua de sub picioarele ei se stabiliză, căută vârtejul negru de energie în mijlocul căruia zăcea Simon. Îl găsi şi întinse o mână în direcţia lui. Din ea ţâşni lumina

albă care şterse orice urmă din vraja de moarte pe care Drayton o ţesuse în cercul lui.

„Mulţumesc, Geea”. Cu ultima picătură din energia împrumutată, Meg deschise toate uşile sanctuarului, astfel încât invitaţii panicaţi să poată ieşi, chiar dacă nu mai era niciun pericol.

Auzi ca prin ceaţă strigătele de uşurare în timp ce căzu la podea, epuizată şi golită de puteri. Se simţea trasparentă ca şi cum din ea n-ar mai fi rămas decât o cochilie fragilă.

Un Protector trebuia să se poată sacrifica pentru binele celorlalţi. Nu trebuia să depui vreun jurământ pentru asta.

capitolul 36

Atât de multă putere îi fusese încătuşată în lupta cu magia lui Drayton, încât Simon fu pentru o clipă ameţit când Meg anihilă vraja mortală. Cu vraja de transformare se putea descurca şi singur, ceea ce era un lucru bun, de vreme ce Meg nu îl mai putea ajuta să revină la forma umană, nemaifiind fecioară. Dacă se mai transforma o dată, atunci risca să nu mai aibă cum să scape.

Se ridică împleticit chiar în momentul când Drayton desfăcea legăturile lui Meg. Ticălosul se răsuci cu un mârâit fioros, iar Simon îşi concentră toată puterea într-o sabie eterică de argint. Lovi o singură dată cu sălbăticie, retezând legătura energetică ce pulsa între linia ley a lui Drayton şi sclavii lui. Lumina purpurie ameninţătoare dispăru imediat.

În clipa aceea, Meg se prăvăli la podea, palidă ca moartea.

— Meg!

Simon se repezi spre ea.

Drayton se clătină pe picioare, zdruncinat de eliberarea puterii pe care o canalizase, dar care acum se disipa şi revenea la canalele ei pământeşti. Făcu o tentativă

să o recapteze, dar eşuă lamentabil. Nu îi mai rămăsese suficientă magie ca să poată manevra energia liniei ley.

— Blestemat să fii!

Cu chipul descompus de furie, se roti şi-şi folosi toată puterea rămasă pentru a-l lovi pe Simon.

Instinctiv, Simon îşi ridică un scut care să devieze detunătura ticălosului. Aceasta ricoşă din scut spre cei patru vrăjiţi.

— La pământ! strigă el.

Obedienţi ca de obicei, sclavii se ghemuiră. Fulgerul letal zbură pe deasupra capetelor lor, dar Lily scoase un ţipăt, fiind atinsă de lovitura de asalt a lui Drayton. Moses îşi smuci capul, semn că adevărata lui identitate se lupta cu vraja de înrobire.

Simon aruncă o vrajă de înrobire şi mai puternică în jurul lui Drayton. Nu era prea rezistentă, dar îi oferea suficient timp să îi poată elibera pe cei patru. Cu speranţa că Jean Macrae îi antrenase bine în autoapărare, se strecură în mintea lui Moses. Îşi aducea aminte pistele, aşa că îi luă doar câteva clipe să dezlege legăturile. La început, Moses păru confuz, dar se dumiri repede.

Simon îngenunche lângă Meg şi verifică dacă mai avea puls. Îl simţi acolo, slab, dar constant. „Slavă Domnului”. Deşi viaţa îi atârna de un fir de păr. Măcar supravieţuise.

Trebuia să le ia şi el în ordine. Asta însemna să îi elibereze şi pe ceilalţi sclavi. Ar fi putut lucra cu mai multă migală dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, dar acum contau doar viteza şi eficacitate. Distruse una după alta legăturile vrăjite ale lui Lily, Jemmy şi a Breedei. Ca în cazul lui Moses, şi acestora le luă doar câteva clipe să-şi revină din sclavia în care fuseseră aruncaţi.

Următoarea prioritate era David White. Cât timp trecuse de când căzuse? Nu mult, cu siguranţă nu mai mult de un minut, dar, pentru a supravieţui, trebuia vindecat imediat.

În timp ce Simon traversă capela spre David, Drayton se eliberă de vraja de înrobire şi revărsă un noian de

înjurături. Nu apucă să treacă şi la fapte, pentru că Moses se ridică de pe scaunul lui cu ochii lui negri scăpărând de furie.

— Diavol ce eşti! mârâi, în timp ce din el radia o lumină rece albastră.

Îi întinse o mână lui Lily. Ea îl prinse de degete şi rămase nemişcată, cu chipul ei blând în transă şi, învăluită într-o volbură de energie roz, se întinse spre Jemmy. Cu ochii radiind o lumină gri de gheaţă, fostul băiat de coşar se ridică şi o luă pe Breeda de mână.

În timp ce se ridică şi ea, din Breeda începu să se reverse o lumină strălucitoare mai roşie decât părul irlandezei, iar expresia îi era de-a dreptul letală. Simon nu mai apucă să intervină înainte ca Breeda să-şi ridice mâna liberă spre Drayton şi să şuiere printre dinţi:

— Mori, blestemat să fii! Fie ca sufletul tău malefic să ardă în iad de-a pururi!

Magia împletită de la cele patru suflete diferite se năpusti prin capelă ca o suliţă. Arma energetică îl străpunse pe Drayton. Preţ de o clipă, ticălosul fu înghiţit de văpaia roşie. O clipă în care se auziră urlete ce făcură să le îngheţe tuturor măduva în oase.

Apoi se stinse, carnea şi oasele se sfărâmară, iar în locul în care stătuse nu mai rămase decât un pumn de cenuşă. Simon rămase uimit, cu privirea pironită spre cenuşă. Văzuse de multe ori ce putea face magia, dar nu ştia că putea spulbera un om. Asta reuşise magia africană a lui Moses? Furia fanatică a Breedei? Sau fusese rodul contribuţiei fiecăruia? Cel mai probabil, aşa era. Drayton şi-o făcuse cu mâna lui.

Cei patru foşti robi îşi dădură drumul la mâini, şocaţi şi ei. Dar, remarcă Simon, nu dădeau nici nu semn că ar regreta ce făcuseră.

Simon se duse lângă David şi-i puse acestuia o mână pe frunte şi una pe piept, pentru a-şi putea canaliza noua energie de vindecare. Trecură câteva minute bune în care nu se întâmplă nimic. Simon constată cu tristeţe că David depăşise limita la care putea ajunge energia tămăduitoare

a unui Protector. Doar un miracol îl mai putea întoarce din drumul către abis.

Unicornul era sinonim cu magia pură, iar energia lui vindecătoare întrecea cu mult tot ce putea face Simon în forma sa umană. Dar, dacă se preschimba, risca să nu mai poată redeveni el însuşi. Drayton murise, iar vraja nu mai putea fi desfăcută.

Nu conta. Îi promisese lui Sarah să aibă grijă de soţul ei, iar David nu s-ar fi aflat acolo dacă Simon n-ar fi intervenit în viaţa lor. Eliberă vraja de transformare cu care se luptase până atunci, se aşeză în patru labe şi se transformă.

Căldura îl încinse din toate părţile. Dureri nemăsurate îi contorsionară membrele până la limita nebuniei şi tot timpul avu senzaţia bizară că de data asta schimbarea era ireversibilă.

Durerea se disipă în învolburarea strălucitoare şi magică, şi el se ridică pe cele patru picioare puternice, mândru şi încrezător. Îşi plecă uşor capul şi îl atinse pe David în dreptul inimii cu vârful cornului. „Vindecă-te. Bate cu putere pentru soţia ta, pentru copiii tăi născuţi, pentru ideile tale. Nu trebuie să mori”.

Din corn se revărsă energie preţ de câteva secunde vitale. Era un început, dar avea nevoie de mai multă. „Maică Precistă, fă un miracol de dragul lui Sarah, care în curând va fi mamă”.

Energia terestră îl învălui precum un râu irizat şi îl umplu până la refuz pe David cu lumină. Simon simţi o bătaie slabă în pieptul lui David. Încă una. Încă una şi încă una, stabilizate în final într-un ritm constant. David tremura din toate încheieturile în timp ce trăgea cu nesaţ aer în piept.

Simon aşteptă câteva clipe pentru a se asigura că prietenul lui se simţea bine, apoi se întoarse cu grijă. Capela era neîncăpătoare pentru un unicorn, şase oameni… şi un pumn de cenuşă.

Cei patru foşti înrobiţi se holbau la el.

— Animalul ăsta e Excelenţa Sa, l-am văzut cu propriii

mei ochi preschimbându-se! zise Jemmy.

— E un unicorn, zise Lily. Nu… nu credeam că există cu adevărat.

Breeda se retrase câţiva paşi.

— Nu-mi place cum arată cornul ăla.

— Nu o să ne facă nimic, zise Moses, dar se dădu şi el mai în spate.

Simon nu se sinchisea de ce făceau, atâta vreme cât nu interveneau. Îngenunche lângă Meg şi-şi frecă încet cornul de corpul ei. Respiraţia îi deveni mai profundă, dar era tot în stare de inconştienţă. Era la fel de fragilă ca un fir de borangic.

Tovarăşa lui avea nevoie de mai mult decât de atingerea cornului. Îşi frecă botul de faţa ei. „Trezeşte-te, dragostea mea! Trezeşte-te!” Trase o singură dată lent aer în piept, apoi expiră parcă şi mai lent. Urmă o pauză prea lungă până inhală aer din nou.

Începu să intre în panică şi o împinse iarăşi cu boul. „Meg, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti!” Deşi îşi păstrase mintea umană, avea dificultăţi în a-i spune:

„Te iubesc şi am nevoie de tine. Am nevoie de tine, iubito. Vino înapoi!”

Trase adânc aer în piept şi-şi deschise larg ochii.

— Simon? Îi zâmbi şi-şi întinse mâna să-l mângâie pe bot. Suntem încă aici, ceea ce înseamnă că am reuşit.

Fericit la culme, îşi lipi din nou botul de faţa ei. „Da”.

Se ajută de Simon ca să se ridice.

— Ce s-a întâmplat?

Înrobiţii începură să-i relateze toţi deodată evenimentele ce avuseseră loc de când îşi pierduse cunoştinţa. Simon cedă tentaţiei şi-şi odihni capul în poala lui Meg. Cu mintea lui înceată de unicorn îşi dădu seama că, deşi nu mai era virgină, era la fel de irezistibil atras de ea ca atunci când o văzuse prima oară. Deşi celelalte două tinere erau probabil virgine, nu îl atrăgeau câtuşi de puţin. Să-şi găsească şi ele unicornii lor.

Meg ascultă cu seriozitate explicaţiile în timp ce cu o mână dezmierda cu delicateţe urechile lui Simon. Dacă ar fi

fost singuri, s-ar fi rostogolit pe spate şi şi-ar fi fluturat copitele în aer.

După ce Jemmy îşi încheie povestirea, Meg spuse:

— Aşadar, s-a terminat cu Drayton. Bănuiesc că ar trebui să-mi pară rău că şi-a pierdut viaţa, dar, ca să fiu sinceră, nu mă supără prea tare, când mă gândesc că era gata să ucidă sute de oameni pentru că nu se conformau viziunii lui nebuneşti despre lumea în care trăim.

— Aşa zic şi eu. Zâmbetul Breedei era ca o lamă de cuţit. Deşi nu cu cuvinte la fel de drăguţe.

Meg se uită spre David, care începuse să dea semne de agitaţie.

— Moses şi Jemmy, îl puteţi lua voi pe domnul White, să-l duceţi înapoi în biserică? Faceţi rost de nişte apă şi staţi lângă el până îşi revine complet. E un om minunat, dar ar fi bine să nu îl expunem la şi mai multă magie. Spuneţi-i că i-a căzut un pietroi în cap din cauza cutremurului.

Cu ceva noroc, David n-avea să-şi amintească nimic din cele văzute în capela Fecioarei. Meg trimise o vrajă care să îl ajute să uite în timp ce Moses şi Jemmy îl ridicau şi îl purtau pe braţe către sanctuarul principal.

Se întoarse spre Lily şi spre Breeda, cărora le spuse:

— Drayton este cel care a aruncat vraja de transformare asupra lui Lord Falconer. Legenda spune că virginele au o putere mare asupra unicornilor, iar noi am descoperit că, dacă ne unim două picături de sânge, atunci va reveni la forma lui naturală. Din nefericire, acum, că sunt măritată, nu mai pot face asta. Nu era nevoie să menţioneze că era mireasă doar de o oră sau două. Doreşte vreuna dintre voi să-i dea o picătură de sânge?

— Sigur că da, răspunse pe dată Lily. Aveţi un cuţit?

Simon sări în picioare, după care Meg îl înţepă rapid în greabăn cu tija unui cercel, apoi o înţepă şi pe Lily în deget. Lily îşi frecă apoi cu blândeţe degetul de rana lui Simon. Sângele lor se contopi şi... nimic, indiferent de cât de tare se străduí Lily.

Întristată, Meg îşi dădu seama că, într-adevăr, se aşteptase la asta.

— Breeda, vrei şi tu să încerci?

Irlandeza se înroşi.

— Mi-aş tăia venele cu un pumnal pentru Excelenţa Sa dar... nu mai sunt virgină. Am fost siluită de un soldat beat când aveam treisprezece ani.

Nu era de mirare că fata era atât de încrâncenată.

— Dacă nu te superi, aş propune să încercăm totuşi. Ai sânge de războinic, şi poate va fi de ajuns.

Simon mai suportă o înţepătură cu stoicism, dar nici sângele Breedei nu avu vreun efect deosebit de cel al lui Lily.

— Îmi pare rău, milady, zise irlandeza. V-aş mai putea fi de vreun folos?

Meg scutură din cap.

— Nu cred. Mulţumesc că aţi încercat.

Simon începu să se plimbe agitat prin capelă. Îşi recăpătase vigoarea şi odată cu ea şi sălbăticia de care se temuse. Cât timp putea rămâne în această formă înainte de a-şi pierde irevocabil latura umană? Deja se mai transformase o dată pentru călătoria călare de la Lady Bethany. Timpul se scurgea în defavoarea lui, o simţea până în măduva oaselor.

— Mai există vreo cale prin care poate fi ruptă vraja? se interesă Lily.

— Se pare că singura persoană care poate desface genul acesta de vrajă este cea care a creat-o, răspunse Meg cu vocea sugrumată. Drayton.

Breeda fu cuprinsă de spaimă.

— N-am ştiut, milady.

— Nu e vina ta. Chiar dacă ar fi rămas în viaţă, Drayton ar fi preferat să moară în loc să o dezlege. Meg răsuflă încet, încercând să-şi limpezească mintea. Când Falconer e în formă umană, poate rămâne aşa atâta vreme cât nu-şi pierde cumpătul. Dar nu ştiu cum să-l schimb la loc.

— Milady, chiar dacă nu mai sunteţi virgină, sunteţi soţia lui. Poate că sângele dumneavoastră are încă puterea de a rupe vraja, sugeră cu timiditate Breeda.

O idee ce merita încercată, dar care nu duse nicăieri. După ce se recunoscu înfrântă, Meg şterse sângele de pe pielea albă a lui Simon, din ce în ce mai agitată. Simon radia energie plină de tensiune. Dacă nu ar fi sigilat uşa, poate l-ar fi putut scoate de acolo… Nu, nu era o idee bună, când cei două sute de mecanici şi ingineri se fâţâiau între capela principală şi curte. Scutul magic aruncat peste capela Fecioarei era singurul lucru care îi ferea de priviri indiscrete.

Oare ce anume îi spusese Simon despre esenţa magiei? Că depindea de voinţă. Se folosise de sfatul lui, iar voinţa îi fusese de mare ajutor.

Trase aer în piept, se duse la Simon şi îi cuprinse capul în palme.

— O să te preschimbi în formă umană, stăpâne soţ. Mariajul nostru este la început, şi nu o să permit să se încheie atât de repede.

În timp ce vorbi, îl vizualiză pe Simon în formă umană. Înălţime, umeri laţi şi muşchi lungi, părul blond strălucitor. Era prietenul ei, amantul ei, mentorul şi soţul ei. Al ei. Şi îl voia înapoi.

Căută spaţiul plin de lumină în care canalizase liniile ley şi salvase capela. Emana energie cu sclipiri în tonurile bogate şi închise ale pământului. Îşi dădu seama că energia avea să rămână întotdeauna o parte din ea, chiar dacă s-ar fi aflat la depărtare de o linie ley. Se predase cu totul energiei pământului, iar drept răsplată primise o parte din ea.

„Întoarce-te, iubitule!”

Animalul elegant începu să se transforme sub palmele ei. Din el se revărsă căldură. Meg se dădu de lângă el pentru a nu interveni în procesul de transformare. Lily şi Breeda îşi ţinură răsuflarea în timp ce forma lui Simon îşi pierduse conturul în învălmăşeala energetică.

Transformarea se petrecu la fel de rapid ca de obicei, iar în câteva clipe era iar el însuşi, gol puşcă pe podeaua rece de lespezi de piatră. Încercă să schiţeze un zâmbet.

— Ai învăţat o şmecherie nouă, dragostea mea.

— Slavă Domnului!

Căzu în genunchi lângă el, iar lacrimi de uşurare îi curseră fierbinţi pe obraji.

— Poftim, milord. Lily aruncă haina ruptă de pe podea peste el, apoi se retrase. Breeda, hai să vedem ce fac băieţii noştri.

Ieşiră amândouă din capela Fecioarei şi se duseră în sanctuarul principal.

După plecarea tinerelor, Simon răsuflă cu zgomot şi-şi încolăci un braţ în jurul taliei lui Meg, ca să o tragă mai aproape de el.

— Cum ai făcut? Acum nu mai eşti virgină.

Râse şi-şi puse capul pe umărul lui, atât de obosită, că nici să stea în capul oaselor nu mai era în stare.

— Am vrut cu tot dinadinsul să revii la forma ta umană. Se opri surprinsă când îşi dădu seama că trupul ei îşi recăpăta puterile din energia terestră din jurul ei. Pe viitor, i-ar fi putut fi de folos. Cred că pot rupe vraja ori de câte ori e necesar. Nu e la fel de bine ca în cazul în care aş reuşi să o desfac de tot, dar e bine şi aşa, cred. Zâmbi larg înspre el. Aşa că, dacă te enervezi şi-ţi creşte un corn, pot să te aduc înapoi la forma umană.

Simon căzu pe gânduri.

— E ceva cu totul minunat să fii în pielea unui unicorn. Există pericolul de a fi copleşit de latura animalică, motiv pentru care e necugetat să petreci prea mult timp în acea formă. Dar totuşi… poate în câteva ocazii va fi… amuzant să pot alerga liber. Dar doar dacă mă poţi transforma înapoi.

Meg îl sărută pe frunte, chiar pe locul în care i-ar fi crescut un corn.

— Trebuie să mai exersăm. N-aş vrea să-mi pierd pentru totdeauna minunatul unicorn.

Simon zâmbi, apoi redeveni serios.

— Trimite pe cineva la acea casă să fure nişte haine, ca să văd ce pot face cu forumul ăsta tehnologic. Ideea a fost bună, aşa că ar fi păcat să nu profităm de ocazie. Oamenii pot crede că Drayton s-a întors în Londra dintr-un

motiv oarecare.

— Şi, cumva, va dispărea în mod misterios pe drum. Tâlharii, fără doar şi poate. Privirea lui Meg deveni gânditoare. Toţi inventatorii, mecanicii şi inginerii vor schimba lumea în bine sau în rău?

— În amândouă, răspunse Simon confuz. Suntem în pragul unei epoci măreţe, fecioara mea războinică, şi vom avea parte de durere, de furie şi de dezmembrări. Schimbările nu se produc uşor. În cele din urmă însă, această nouă epocă va aduce doar beneficii omenirii. Toată lumea va dispune de acces sporit la educaţie, va fi mai bogată, va avea mai multe opţiuni. Băieţii isteţi ca Jemmy nu vor mai muri prin hornurile oamenilor, iar fetele ca Breeda, provenite dintr-o familie de fermieri săraci, vor găsi şi alte slujbe în afară de cea de servitoare. Nu pot anticipa cu exactitate cum va arăta viitorul, dar ştiu că va fi mai bun decât dacă ar fi urmat calea aleasă de Drayton.

— Bine. Meg îşi plimba degetele prin părul lui Simon şi se întrebă cât i-ar lua să pună forumul pe făgaşul normal. După ce atmosfera se liniştea şi mecanicii şi inginerii aveau ocazia să stea de vorbă unii cu ceilalţi, ea şi Simon se puteau reîntoarce la Lady Beth, să aibă parte de intimitate. De o noapte lungă, foarte lungă de intimitate. Dar acum nu mai sunt virgină şi deci nu mai pot fi nici fecioara ta războinică.

— Nu contează. Râse şi o trase şi mai aproape de el. Acum eşti regina mea războinică.

epilog

Emma ţopăia pe bancheta din trăsură.

— Mai avem un pic şi ajungem!

Meg era aproape la fel de agitată ca ea.

— Recunosc podul de piatră! Casa parohială e chiar după colţ!

Simon zâmbi spre cele două surori. Trecuse o

săptămână de la ultima confruntare cu Drayton, şi avuseseră o groază de lucruri de făcut. În scurt timp, Moses urma să o ducă pe Lily înapoi în Marsilia, la familia lui, ca să se căsătorească cu ea. Jemmy se hotărâse să plece cu ei. Voia să fie un om educat şi îşi dorea să călărească.

Breeda se îmbarcase spre Irlanda să-şi viziteze familia, dar, după aceea, urma să meargă în Franţa, ca să se alăture celorlalţi. Legăturile dintre cei patru erau prea puternice pentru ca fiecare să poată porni într-o direcţie complet diferită. Simon îi trimisese deja o scrisoare unui Protector francez pe care îl cunoştea în Marsilia prin care îl ruga să continue pregătirea celor patru foşti sclavi.

David White îşi revenise fără probleme după atacul lui Drayton şi nu-şi aducea aminte prea bine cele întâmplate. Ulterior însă, după ce venise acasă de la forum mustind de idei, îi mărturisise lui Sarah că, în minutele în care zăcuse inconştient, plutise printr-un tunel de lumină. La capătul lui găsise strălucirea pură a lui Dumnezeu.

Dumnezeu îi ofense şansa de a alege dacă să rămână în rai sau să revină pe pământ. Bineînţeles că îi alesese Sarah şi pe copilul lui, nenăscut încă, pentru că Dumnezeu putea aştepta la nesfârşit. Simon aflase povestea de la Sarah, care îl căutase pe furiş să îi mulţumească pentru tot ce făcuse, chiar dacă nu ştia exact ce.

Trăsura opri în faţa casei parohiale însorite. Emma se năpusti jos, fără să mai aştepte ca treptele să fie coborâte pentru ea.

— Mama, tata!

Meg se dădu jos mult mai încet, nerăbdătoare, dar şi foarte emoţionată. Zece ani erau o perioadă lungă. Simon coborî ultimul, considerând că era bine să stea mai în urmă în momentul regăsirii. Era doar un intrus în sărbătoarea unei familii.

— Emma! Meg!

Dintr-odată, curtea se umpluse de membrii familiei Harper, doi tineri înalţi, vicarul şi soţia lui, ca să nu mai punem la socoteală trei câini şi câteva pisici. Un prepelicar destul de în vârstă, judecând după botul cărunt, sări la Meg

cu un urlet extaziat care păru aproape uman.

— Draga mea, draga mea fată! Mama o îmbrăţişă plângând pe Meg. Nu am crezut niciodată că ai murit, niciodată. Săptămâna asta din urmă în care te-am aşteptat să vii acasă a fost o eternitate.

— Mama, mama. Pe chipul lui Meg curgeau în voie lacrimi, şi o strângea în braţe mai-mai să o lase fără suflu. Am crezut atât de mult timp că sunt singură. Cum de-am putut uita cât de binecuvântată am fost?

Toţi membrii familiei Harper se prinseră într-o îmbrăţişare haotică, fericirea care îi cuprinsese pe toţi anihilând orice urmă de rezervă. Simon rămase lângă trăsură şi încercă să-şi suprime orice sentiment nedemn de invidie văzând legăturile de iubire ce îi uneau. Chiar şi în cele mai fericite momente, familia lui nu se manifestase niciodată cu atâta dragoste. Magia avea şi ea limitele ei.

Vicarul se întoarse spre el şi îi întinse mâna.

— Iertaţi-ne nepoliteţea, Lord Falconer, şi vă rog acceptaţi-ne recunoştinţa. Ne-aţi oferit un dar nepreţuit. Mi-am crezut copila cea mare moartă timp de zece ani. N-am visat că va veni întreagă, nevătămată şi frumoasă acasă. Zâmbi stânjenit. Şi contesă, pe deasupra.

Simon îi scutură mâna.

— Îmi pare rău că nu v-am putut cere personal mâna fiicei. Acum suntem căsătoriţi, dar sperăm că ne veţi uni din nou în faţa tuturor prietenilor şi a familiei. Cât mai repede cu putinţa chiar, pentru că, de când şi-a amintit de familia ei, Meg îmi spune că nu se simte cu adevărat măritată până când nu veţi ţine personal slujba.

— Cu cea mai mare plăcere. Ochii gri-cenuşii ai vicarului, la fel că ai lui Meg, îl priviră pătrunzător. Fiica mea a ales bine.

Simon sesiză o scânteie de magie în el şi bănui că purta o parte de vină pentru puterile magice ale fiicelor lui.

Meg se întoarse şi îl luă de braţ cu un zâmbet radiant şi cu lacrimi în ochi.

— Vino, dragostea mea, să-ţi cunoşti noua familie.

Emma îl apucă şi ea de celălalt braţ.

Nici vorbă să fie un intrus.

În ultimii ani, în apropierea proprietăţii străvechi a lorzilor Falconer, se pare că au apărut poveşti referitoare la un unicorn alb misterios, care uneori goneşte ca vântul prin noapte. În spinarea lui e o zână regină, al cărei râs plin de viaţă şi al cărei pâr întunecat răzbat prin beznă.

Dar toate acestea sunt, fără nicio îndoială, doar poveşti.

nota autoarei

Deşi termenul de „om de ştiinţă” nu a fost acceptat decât în anii 1830, secolul al XVIII-lea a fost numit Epoca Luminilor, iar societatea vestică a abundat de idei, experimente şi de mulţi echivalenţi georgieni ai inventatorilor amatori. Din efervescenţa acestor idei şi experimente s-a iscat Revoluţia Industrială.

Cu toate acestea, pentru că acţiunea cărţii se petrece în anii 1740 şi este legată de o carte pe care am scris-o anterior, Sărutul sorţii, am născocit câteva dintre aluziile referitoare la invenţiile menţionate în această poveste. Motorul cu aburi al lui David White se aseamănă foarte tare cu motorul cu aburi al lui Watts, care din punct de vedere istoric nu a apărut decât trei decade mai târziu. La fel am procedat şi în cazul unor invenţii faimoase de maşini de filat şi ţesut, iar construcţia de canale nici nu începuse pe atunci. Am încercat însă să portretizez o epocă a invenţiilor, chiar dacă am poziţionat-o prematur în timp.

Menajeria Regală din Turnul Londrei a existat cu adevărat din secolul al XIII-lea până în 1830, când animalele rămase au fost transferate în nou deschisa grădină zoologică din Regent’s Park. Colecţia medievală a pornit cu câteva daruri primite de familia regală de la monarhii străini, dar în timp s-a transformat într-un deliciu al maselor. În secolul al XVIII-lea, Turnul Londrei era cea mai importantă atracţie turistică, iar expresia „mă duc să văd leii” era o referinţă directă la Vizitarea Londrei.

Leii erau nişte animale extrem de populare, iar de multe ori purtau nume de regi. Unii dintre aceşti lei au trăit atât de mult, încât s-ar putea trage concluzia că leii bătrâni

care plecau la savanele din ceruri erau înlocuiţi cu lei tineri. Nimeni n-ar fi dorit ca un leu numit după un rege să moară prematur – oamenii s-ar fi întrebat cât avea să mai trăiască monarhul. Cât priveşte uneltirile politice, acestea au rămas neschimbate!